

ИЪН ЪРВАЙН

ИСТОРИЯ ОТ ТРИТЕ СВЯТА

КУЛАТА ВЪРХУ РАЗЛОМА

ВТОРА КНИГА ОТ
ВЗОР ПРЕЗ ОГЛЕДАЛОТО

Иън Ървайн

Кулата върху разлома

„Иронията на историята е неумолима“

Барбара Тухман

ПЪРВА ЧАСТ

1. Бездомното дете

Голямата зала тъмнееше. Заревото на опожарения град не проникваше през плюшените завеси. Виковете, писъците, звъntenето на оръжия нагоре по склона... бяха само далечна гълчава. Никой в залата не бе в съзнание. Вятърът блъскаше разбитата врата, пантите скрибуцаха, сякаш зовяха мъртвите да се надигнат. Но повалените участници в Големия събор оставаха безмълвни.

Часовете се изнизваха. В мрака едни мъж бродеше из виденията си. Сънуваше, че му е отнето величието и лежи безчувствен, докато армията на неговия смъртен враг нахлува през портите на Туркад. „Стани! – виеше насън. – Само ти можеш да спасиш града.“ Но все не се събуждаше.

Тропотът на маршируващи отряди отекваше във виденията му – те го издирваха! От гърлото му се изтръгна разтърсващ стон, който разпаля мъглата в съзнанието му. Мъжът се опомни и мигом се подпря да седне в тъмата. Сърцето му са разтуптя. Къде ли беше? Едва си припомняше името си, изпитваше единствено нарастващ ужас, докато ръцете му шареха наоколо. Докосваше неща, които не успяваше да назове. Не намираще думата и за най-нищожната дреболия.

Недалеч се разнесе тръбен зов на рог. Мъжът са поддаде на паниката, впи нокти в пода и се подпря на длани и колене. Затътри се из залата като рак с омекнали крайници, препъваше се в тела и накрая блъсна главата си в крака на маса. Нещо се пропука под тежестта му, назъбени краища се забиха в кожата на дланта. Вдигна пред очите си извити стъклени парчета и усети струйката кръв, плъзнала към лакътя му. Надуши миризмата на разлято по пода масло, протегна ръка слепешком и напипа лампата. Изтръпналите му пръсти щракнаха огнивото поне десетина пъти, преди да се запали фитилът. Мъжът се олюляваше насам-натам между наредените скамейки и накрая се свлече до висока жена, просната на пода като съборена статуя. Жълтата светлина озари дълги ръце и крака, тъмна коса, гладка и мургава като шоколад кожа. Очите й бяха отворени, устните – влажни, но жената не издаде нито звук, не показа с нищо,

че го е видяла.

С треперещи ръце той поднесе лампата към очите ѝ. Никаква реакция. Сега пламъкът осветяваше добре и него – слабават, не особено висок мъж с трудна за определяне възраст, сини очи и оредяваща рошава коса. Дълбоки бръчки прорязваха бледата му кожа, рехавата брадица провисваше.

Имаше лице на съкрушен човек.

– Талия! – подвикна той измъчено. – Смили се над мен, събуди се!

Поклащаше се на пети, смазан от безмерната беда. Потрепери и пак се наведе над жената. Обви с окървавените си ръце главата ѝ и се опита да възстанови насила прекъснатите връзки в мозъка ѝ. Така изчерпваше остатъците от силата си и дишането му звучеше като болезнено пъшкане.

В собствената му глава тропотът загърмя и прогони всякакви мисли. Затвори очи, обаче видението изпъкна още по-ярко – воини напиряха редица след редица. А умът на онзи, който имаше власт над тях, умът на неговия враг беше студен и непреклонен като машина.

– Талия! – кресна мъжът. – Помогни ми! Игър идва да се разправи с мен.

Зениците ѝ, свили се до черни точки, се разшириха внезапно и тя осъзна кой е пред нея.

– Мендарк... – прошепна жената.

Той я прегърна, по ресниците му натезаха сълзи. Двамата се изправиха тромаво, люшнаха се заедно. Талия за миг подбели очи, залата около нея се кривна мудно. Мендарк я подхвана и я задържа да не падне.

– Какво стана? – попита тя. – Нищичко не помня.

Той вдигна лампата по-високо. В залата цареше хаос: прекатурени маси и скамейки, счупени лампи, книжа и хора, разпилени като сламки.

– Тенсор оскверни Събора – мрачно процеди Мендарк.

– Събора ли?

Талия упорито търкаше челото си, все едно се надяваше така да опресни паметта си.

– Поисках свикването на Голям събор – обясни ѝ той, – за да отнемем Огледалото от узурпатора Тилан и да върнем свободата на Каран.

– Не помня – завъртя глава тя.

– Игър е някъде наблизо. *Долавям* омарата му.

Талия не се усъмни. Мендарк притежаваше усета. Щом казваше, значи *знаеше*. Тя приклезна и се подпря неуверено на пода.

– Тенсор насочи срещу Съвета поразяваща съзнанието мощ –

продължи Мендарк. – Заклинанието беше страшно.

– Предал ли ни е? – прошепна Талия.

– Да. Взе Огледалото и избяга. Но за какво ли му е то? Много съм уплашен, Талия.

– Пак ми е зле! – Жената се строполи на близкия стол. – Ох, главата ми ще се пръсне!

– И моята, но трябва да се махнем оттук.

Мендарк ѝ подаде кана от тъмносин порцелан с дълго тясно гърло. Талия пи настървено, водата плискаше по шията и ризата ѝ. Изтри лице-то си с опакото на дланта, кимна, трепна и попита:

– Сега какво ще правим?

– Не мога да мисля. Съветът е разнебитен.

Съветът беше съюз на магьосници и учени, а Мендарк го оглавява-ше, преди наскоро властта да му бъде отнета. Зае се да изброява члено-вете му на пръсти.

– Тенсор се покри някъде, Нелиса е мъртва. Старият Надирил си е в Зайл, далеч оттук. Години наред изобщо не идва на сбирките. И Уистан не ни върши работа, защото си седи в Чантед. Така оставаме само аз, зейнката Хения и Орстанд, за да спрем разгрома. Но къде е Орстанд?

Талия се заозърта.

– Не я виждам.

– Намери нея и Хения. Опazi ги на всяка цена! Трябва да се добера до цитаделата. Ако Игър узнае, че те лежат тук безпомощни... А-а! – из-грачи той. – Нямаме време!

Мендарк наистина се чувстваше толкова зле, колкото изглеждаше. И двамата страдаха от последиците, които връхлетяха всеки, послу-жил си с магия или озовал се твърде близо до друг, решил да използва Тайното изкуство.

Навън всичко се бе смълчало, но внезапно пак се разнесоха крясъци и писъци. Мендарк закуцука към вратата. Фенерите по улицата още све-теха. Калдъръмът лъщеше, макар че дъждът бе спрял. Поток от хора се мъкнеше нанякъде с жалките си богатства в ръце.

– Какви са новините? – подвикна им, но никой не го и погледна. Той вдигна копие, захвърлено на улицата, и се изпречи пред бегълците. – Аз съм Мендарк! – затътна неговият глас и почти изцеди силите му. – *Какви са новините?*

– Врагът нахлу през северната порта – отвърна брадат мъж с при-лепнала към темето прошарена коса. В сгъвката на лакътя си придържа-ше вресящо бебе. От подгизналото одеялце се подаваха посинели

пръстчета. – Говори се, че Тилан е мъртъв. Кой е водачът ни сега?

– Аз съм водачът! – изрева Мендарк. – И отново съм Магистър! Върви да кажеш на всички, че истинският Магистър отново е на поста си. Ще браним стените на Стария град и ще нанасяме удари иззад тях, докато не освободим цял Туркад.

Тълпата, която набъбваше с всяка минута, го зяпаше безмълвно. Той вдигна копието над главата си и се провикна:

– Вървете, глупаци! Аз съм единственият ви шанс.

Хората се пръснаха, само тук-там се чува възгласи:

– Мендарк! Мендарк се завърна!

Не личеше дали страхът от него, или ликуването, че е жив, надделява.

– Горките глупаци – промърмори под нос. – Какъв ли шанс може да има Туркад сега? – Сетне се затътри нагоре по стъпалата и кресна: – Талия!

Тя пристъпи сковано, сякаш коленете ѝ се бяха вкаменили.

– Там има... – започна.

– Не ни стига времето! – сопна ѝ се Мендарк. – Помъчи се да направиш каквото можеш. Аз ще събера войските ни, поне каквото е останало от тях. Отведи хората от Съвета в цитаделата, също и всеки, който може да ни е от полза. Ще се опитам да изпратя някого на помощ, но гледай да се справиш сама, не разчитай на подкрепата.

– Мендарк...

– Каквито и да са трудностите, трябва да успееш.

Постоя още миг унило, после изтича навън. Несигурните му стъпки затихнаха по калдъръма.

– Но повечето от тях дори нямат сили да ходят – тихо промълви Талия. – Важни хора, как ще се защитим без тях? Как да се справя с това сама?

Туркад беше най-древният, най-големият град в Мелдорин. Щом падна толкова лесно, къде да намерят убежище?

Тя надникна през вратата – навън отново беше безлюдно. Ръмеше ситен като мъгла дъждец. Какво да стори? Талия се двоумеше на прага, когато внезапно долови движение в края на тясната пресечка отсреща. Нечия глава се бе подала за малко. Дребничкото изпито личице ѝ се стори странно познато.

Ами да, уличното хлапе, което бе завело Лиан до вилата на Мендарк преди няколко седмици. Младежът така очарова момичето, че то отказа да вземе от него сребърния тар – същинско съкровище за едно

безпризорно дете. Но как ѝ беше името?

– Лилис! – повика я с дрезгав шепот Талия. – Лилис, покажи се.

Главата пак се подаде. Личеше, че момичето е прегладняло. Наглед беше на десетина години. Улично дете с продълговато лице и платинено-руса коса. Орфаните ѝ дрехи бяха опръскани с кал чак до кръста.

– Ела тук, Лилис. Имам нужда от тебе.

Хлапето излезе на улицата, огледа се в двете посоки и се промъкна при Талия. На светло имаше още по-опърпан вид.

– Какво искаш? – изписука с треперлив гласец.

– Влез.

– В Голямата зала ли? – От ужас гласът на момичето стихна до шепот. – За това може да ме набият с камшик.

– Глупости. Премишият Магистър пак е тук, а аз съм старшата му помощничка. – Талия хвана тъничката китка на Лилис и издърпа момичето вътре. – Погледни – махна с ръка. Мнозина от най-богатите и могъщи хора в Туркад бяха натъркаляни по пода като говеда в кланица. – Трябва да ги преместим в цитаделата.

Недалеч от тях един висок мъж се размърда, цялото му тяло се разтресе. Лицето му бе зло, с крив нос. На едната му буза кървеше рана. Очите му, толкова бледи, че сякаш нямаха цвят, гледаха изцъклено напред. Това беше Тилан, който малко преди Големия събор измести Мендарк от поста му.

Лилис се ококори.

– *Магистърът!*

– Узурпаторът. Вече няма власт. Мендарк е истинският Магистър. Помогни ми.

Талия обикаляше припряно залата и търсеше признаци на живот. Стражите се бяха опомнили и избягали освен един, проснат в локва кръв. Изглеждаше, че при падането сам се е нанизал на меча си.

Лилис видя изпод диплите на наметалото му да стърчи малко босо краче. Отмести плата и зърна дребничка жена с бледо лице сред безпорядък от огненочервени къдрици.

– Тази е Каран – обясни Талия. – Приятелката на Лиан.

По личицето на Лилис се мярнаха сенки и на тревога, и на завист.

– Мъртва ли е?

Талия се наведе припряно.

– Не, но ако не ѝ помогнем, нищо чудно да умре.

„Ех, да ѝ бях помогнала тогава, всичко това можеше и да не се

случи...“

Тя внимателно обърна тялото на Каран. Цялата ѝ риза беше в кръв. Талия веднага я разгърди в очакване да види смъртоносна рана, но Каран не бе пострадала. Кръвта беше от стража.

Тя се озърна и сви вежди.

– Ама че странно...

– Кое?

На събора присъстваха мнозина, обаче тук липсваха някои от тях, особено онези, които търсеше: Фейеламор, Мейгрейт, Лиан.

– Къде ли се е дянал Лиан? Той не би зарязал така Каран.

– Отиде си – осведоми я момичето. – Онзи грамаден мъж го отведе.

– Грамаден мъж ли? – промърмори Талия, докато проверяваше състоянието на Каран.

Пулсът беше неравномерен, кожата – студена и влажна. Повдигна единия клепах. Зеницата на наситено-зеленото око не се сви от светлината. Все пак състоянието на младата жена едва ли би се влошило, ако е на сухо и топло място. Талия рязко дръпна наметалото от трупа, уви с него Каран и я пренесе до стената. Засега друго не можеше да стори. Потърси следващата жертва.

Под един прозорец имаше купчина намачкани завеси. Отдолу открих пихтиестото тяло на жена, облечена в алено-червена съдийска тога. На кръглото като пълна луна лице очичките изглеждаха твърде малки.

– *Тази* пък коя е? – изписука Лилис.

– Старшата правница Орстанд – отдъхна си Талия.

Щом Орстанд беше на тяхна страна, нямаше защо да губят надежда. От всички в Съвета тя притежаваше най-острия ум, а и беше приятелка на Мендарк, на която той разчиташе.

– Донеси вода, по-бързо!

Лилис се втурна и се върна със синя кана, която изля върху лицето на правницата. Орстанд потръпна, понечи да стане, но краката не я удържаха. Талия незабавно ѝ поднесе стол.

Орстанд се огледа.

– А Нелиса?...

– Мъртва е – отсече Талия и обясни в какво положение са изпаднали.

– Тъй ли... – продума накрая правницата. – Мендарк е прав, Стариет град е единственото ни убежище.

Всеизвестно беше колко високи и яки са стените му, а цитаделата вътре беше още по-непристъпна. Но дали щеше да възпре Игър?

– Ще можеш ли да вървиш? – попита Талия.

Правницата отвърна с подобие на усмивка:

– Мила моя, погрижи се за другите. Когато те са готови да тръгваме, ще мога да вървя.

Талия я прегърна за миг и продължи да търси. По-старите хора с крехко здраве не бяха оцелели в това прекеждие. Други обаче вече се надигаха благодарение на неуморната Лилис, която обикаляше с кана и влажен парцал в ръце.

Чак сега Талия си спомни чутото от нея.

– Ти какво каза за Лиан?

Преди момичето да отговори, недалеч от залата екнаха шумовете и крясъците на ожесточена схватка. Уплахата плъзна като студена струя по гърба на Талия. Ами ако ги заварят тук?

– Лилис! – И очите на уличното дете издаваха същия страх – Иди да погледнеш какво става. Виж колко близо са враговете.

Хлапето се блещеше нерешително. На Талия ѝ се стори, че Лилис очаква заплащане, и напипа кесията на колана си. Момичето отблъсна ръката с монетата, но мигом осъзна, че е ударила старшата помощничка на Магистъра, за което заслужаваше да бъде посечена на място. Отскочи пъргаво встрани и изврещя:

– Отивам, отивам!

Талия я спря.

– Пази се.

Наведе се и прегърна мърлявото улично дете. Лилис се сачиса, но не можа да сдържи плахата си усмивка.

– Ще се върнеш ли? – попита я Талия.

Обикновено нищо не смущаваше увереността ѝ, този път обаче беше твърде объркана.

– Ей сега се връщам – обеща момичето с блеснали очи и се измъкна чевръсто.

Талия отиде при Орстанд, която вече се опитваше да помогне някому, макар че наглед можеше да се свлече всеки миг. Въздухът с хъхрене излизаше от гърдите ѝ.

– Не знам кого да вземем и кого да оставим – двоумеше са на глас Талия. – Правникът по-важен ли е от учителя? Богатият търговец поценен ли е от млада жена?

– Така не се избира – вдигна глава Орстанд. Плътта ѝ провисваше като твърде влажно тесто. – Общността е по-важна от отделния човек. Ако краката не удържат някого, ако падне и не се надигне повече, ще го

изоставим. Това се отнася и за мен.

– Тебе няма да зарежа – заяви Талия.

Правницата се засмя хрипкаво.

– Ще ми се да видя как ще ме носиш на гръб!

Талия също се засмя. Скоро седмина бяха горе-долу готови за тръгване. Сред тях бяха Тилан с щръкнала на всички страни коса и великата Хения, която също участваше в Съвета. Старата жена си бе прехапала зле езика, очите ѝ гледаха с празен поглед. Имаше и двама членове на Събранието – подставените управници на Туркад, които открай време бяха марионетки в ръцете на Губернатора и Магистъра. Талия не ги познаваше, но май и те бяха видни особи.

Още неколцина бяха далеч по-зле, отпуснати в кресла и по скамейки като пълнени с трева чучела. Ако ги накараше някак да се опомнят, би могла да отведе на безопасно място поне някои от тях. Ами онези като Каран, които още бяха между живота и смъртта и трябваше да бъдат носени?

А седмината, с изключение на Орстанд, като че биха поразени от слабоумие. Тилан се мотаеше безцелно из залата, повечето от оцелелите зяпаха в стените и мънкаха. Хения повтаряше упорито:

– Никъде не искам да ходя! С Мендарк е свършено.

Талия беше на косъм от отчаянието, когато дотича Лилис.

– Идват войници! Да се махаме!

Хвана ръката ѝ и понечи да я дръпне към вратата. Талия се запъна.

– Трябва да отведем и тези хора. Помогни ми.

Заедно с Орстанд наредиха способните да ходят в клатушкаща се редица пред вратата, но Лилис трудно ги задържаеше да не се разпръснат, докато Талия се мъчеше да събуди останалите. Навън вратата от битката се засилваше.

– Трябва да тръгнем *веднага!* – изпищя момичето.

Талия погледна през рамо към Каран, не знаеше задълженията си ли да предпочете, или симпатията. А имаше и още нещо – Каран притежаваше дарбата на усета, безценна по време на война. Всички изоставени в залата вероятно щяха да умрат. Тя изтича при дребосъчката и хвана ръката ѝ. Не знаеше какво да прави.

– Вие вървете, Лилис! Ще ви настигна.

Каран изстена, главата ѝ се замята наляво-надясно. Талия се отърси от колебанията и се наведе да я вдигне от пода. В този миг едно от безчувствените тела се надигна. Беше niskият здравеняк Пратит, един от най-заможните търговци и член на Събранието. С грижливо

поддържаната си дълга брада той се опитваше да отвлочи вниманието от все по-плешивото чело. Сега се олюляваше към изхода, размахваше ръце и плещеше безсмислици.

Талия го догони на прага и затисна с длан устата му, за да спре воплите. Нататък по улицата някой изсвири с рог. Отвърна му друг иззад сградата. Талия се озърна притеснена – Лилис водеше групичката към неугледна пресечка. Най-отзад Орстанд се мъкнеше с несигурните крачки на току-що проходило бебе.

– Побързай де! – кресна ѝ момичето.

Талия още се двоумеше на прага. Изоставяше десетина души, които познаваше добре. Вероятно ги чакаше смърт, когато ги намерят враговете. Пратит пак се заизвива в ръцете ѝ. Върнеше ли се да отнесе Каран, този досадник щеше да издаде всички. След миг някой заблъска тежко по задната врата на залата. Нямаше време! Тя повлече Пратит по улицата.

Дъждът се усили. В уличката цареше почти непрогледна тъмнина, хлъзгаха се на всяка крачка. По главната улица претича поредната малка, обезумяла тълпа. Зад гърба си Талия чуваше отмерения тропот на настъпващи войници. Тя продължи напред. Вонеше на гнило зеле и на разлагащи се боклуци.

– Лилис... – прошепна дрезгаво.

Не чу отговор. Пристъпи и попадна под силната струя на водосточна тръба от някой покрив, избърса очите си с длан и пак се взря в мрака. Изходът от пресечката беше недалеч, мъждиво осветен, наполовина скрит в мъгла правоъгълник.

Раздразнен от изсипалата се върху него вода, Пратит изръмжа някакво сквернословие и се разкърши. Единият му юмрук я цапардоса болезнено по бузата. Талия се боричкаше с него, вдигаха прекалено много шум. Търговецът беше необичайно силен, а когато пак му запуши устата, успя да я ухапе до кръв. Талия също изруга, заби юмрук в слепоочие то му и го повали.

Някой се провикна зад нея. По главната улица тичаха войници на Игър. Единият доближи края на пресечката със запален факел в ръка. Пратит се размърда на земята. Талия стъпи на гърба му и го навря в калта. Факелът се скри, но светлината от уличните лампи бе достатъчна да различава войниците. Обхвана я униние, че се е провалила. Представяше си как войниците тършуват из Голямата зала. А къде ли са Лилис и поверените ѝ окаяници? Сигурно хлапето ги е зарязало, щом е зърнало войниците. Кой би могъл да я вини? Нямаше на кого да разчита, освен

на себе си.

Талия изправи насила Пратит и го забута с гърба напред към изхода от пресечката, но той ненадейно опря калните си длани в лицето ѝ и я гласна яростно. Тя загуби равновесие, залитна заднешком към бъчва с дъждовна вода и си удари главата в ръба. За миг-два ѝ се стори, че е паднала във вихрушка, сякаш я обземаше предишното вцепенение. После умът ѝ се избистри и тя седна, като се помъчи да махне полепналата по очите ѝ мръсотия. По уличката се отдалечаваха несигурни стъпки.

При главната улица пак се очерта силуетът на войник с факел. Талия се сгуши в сенките и се помоли той да не тръгне към нея. Светлината избледня. Тя се промъкна по-близо и видя цял взвод, строен на калдъръма. Вече беше невъзможно да се върне за Каран. Нямаше какво друго да стори, освен да търси зашеметените си повереници.

Два часа по-късно в проливния дъжд Талия се добра до портите на Стария град след безпомощно лутане из лабиринт от криви улички. Не намери Пратит, нито се натъкна на Лилис и седмината с нея. Казваше си, че няма по-голяма глупачка от нея на този свят, и се изкушаваше отново да се прокрадне към Голямата зала, но стражниците на пост ѝ предадоха заповедта на Мендарк да отиде в приемната.

Голямото помещение беше претърпкано с пъстро облечени офицери и адютанти, покрай едната стена седяха двайсетина чиновници и настървено драскаха заповеди, за да ги предадат на вестonosци, които хукваха да ги разнесат. Мендарк стоеше пред голяма платнена карта на града и спореше с офицер във великолепната алено-синя униформа на войските на Магистъра. Като го видя, Талия се вкисна още повече.

Беше фукльото Беренет, другият старши помощник на Мендарк. Не бе пропуснал да вчеше и да засуче пищните си мустаци. Дрехите му бяха от коприна и кадифе. Пурпурното дантелено жабо умело скриваше хлътналите гърди. Талия се зачуди какви ли ги е вършил напоследък. Заради пътуванията си двамата се разминаваха от половин година. Кимна му навъсено. Беренет се ухили и подчертано я изгледа от главата до петите.

Мендарк имаше изтощен вид, но беше намерил време да се изкъпе и преоблече.

– Какво те е сполетяло? – попита я по-грубо от обичайното. – Недей да ръсиш цялата тази кал на килима. Уф, все едно има значение... – добави той, щом тя се отдръпна към стената.

– Изгубих ги – промълви Талия като ученичка, уличена в небрежност.

Беренет се подсмихна.

– За какво говориш?

Веждите на Мендарк се сключиха. Личеше, че е вбесен.

– За оцелелите от Големия събор. Изведох някои от тях, но ги изгубих по улиците.

– Та те са тук повече от час! – сопна се Мендарк. – Някакво скитниче доведе седмина пред портата, вързани един за друг като керван камили.

– Лилис ги е довела?! – смая се Талия. – Как е Орстанд?

– Не особено добре – махна той с ръка.

Талия забеляза едрата жена, прегърбена до една маса в отсрещния край на залата.

– А Хения?

Мендарк заговори по-тихо.

– Май волята ѝ се е прекършила. След тези злощастия може би ще се наложи да я заменим с друг в Съвета. Какво друго имаш да ми казваш?

– Бях принудена да зарежа останалите... Аз самата имах голям късмет, че се изплъзнах. Не успях да доведа Пратит. Блъсна ме и хукна на някъде в тъмното.

– Този ден не ти е от най-успешните – кисело подхвърли той. – Слава на небесата, че имам и Беренет. Върна се с извънредно важни сведения за Игър. – Един адютант го дръпна за ръкава. – Почакай малко де! – изфуча Мендарк.

– Оставих там и Каран – добави Талия. – Войниците дойдоха преди да я измъкна...

Мендарк изпува.

– Човек с нейния усет щеше да ми свърши работа.

Тя прие думите му като укор. Хората с такава дарба бяха безценни – надушваха опасност и долавяха намеренията на врага. Някои дори успяваха да предават съобщения чрез пряка връзка на умовете. Каран също имаше тези способности. Само че ѝ беше почти невъзможно да ги овладее и те често я гнетяха.

– Предполагам, че до сутринта ще е мъртва – горестно смънка Талия.

Целият ден беше един нескончаем провал за нея.

– Може всички да сме мъртви до сутринта! Защо ти хрумна да прибереш и Тилан, а?

Ето какво го тормозело...

– Но как бих могла да го изоставя? Той е член на Съвета.

– А как можа да изпуснеш шанса да ме отървеш от този враг? – кипна Мендарк. – Никой нямаше да те обвини. Но вече се разчу, че е тук, и не бих посмял да му сторя нищичко.

– Нима законите не важат и за нас?

– В този случай не мислиш ясно. Беренет нямаше да се помайва на твоє място.

– Убедена съм! – ехидно отвърна Талия.

– А-а, стига... Вземи да хапнеш нещо, после върви да огледаш как вървят нещата по северната стена.

Адютантът отново дръпна ръкава на Мендарк, който се обърна към него. Талия обаче не помръдна.

– Искам да взема един взвод и да се върна в Голямата зала, за да прибера хората.

– Не може! – скастри я Мендарк през рамо. – Нужна си ми тук. Без-друго Игър превзе онзи квартал. Забрави ги!

Талия знаеше, че е прав, но не й олекваше. Понечи да тръгне, ала пак спря.

– А какво стана с Лилис? Дори не й платих.

– Хлапето ли? Стражниците й дали два-три грайнта, преди да я изпъдят. И престани да ме занимаваш с глупости!

По устните на съперника й Беренет повторно плъзна тънка усмивчица. Талия изскърца със зъби и се зарече да не му обръща внимание, макар че се наложи да впрегне цялата си воля, за да го постигне. Спря се за малко при Орстанд, за да я попита как се чувства.

– Едва ли съм била по-зле досега – увери я правницата. Не пропусна да попита поименно за участието на всекиго и се огорчи, че са се отнесли толкова бездушно с Лилис.

Талия си взе храна и питие от близкия поднос. Следващите часове отминаха в изслушване на неспирния поток от донесения, обиколки по крепостните стени и заповеди за отчаяните защитници на Стария град.

В ранното утро на този най-тягостен за Туркад ден – за пръв път от над хиляда години врагове нахлуваха през портите му – Талия науча, че Първа армия на Игър е била отблъсната от квартала около Голямата зала. Няколко незначителни победи поддържаха надеждата за предстоящата решителна битка. Вместо да открадне няколко часа за сън тя поведе малък отряд, за да търси Каран и другите пострадали и да ги спаси.

Трудно намираше къде да стъпи по улиците, осеяни със захвърлени ценности, които все още не бяха станали плячка на мародерите. Червен вързоп с разпилени наоколо сребърни ножове и вилици. Издялкано от дърво магаренце с отчупено ухо. Куртка, богато извезана с коприна и дребни скъпоценни камъни. Увит на руло гоблен, по всяка вероятност смъкнат от стената на дом за плътски удоволствия. По-нататък вече се виждаха трупове и белези от сражения – засъхнали локви кръв и строшени оръжия. Мъже, жени, добичета и дори деца се въргалияха мъртви със страшни рани или пък наглед недокоснати. И навсякъде димяха изтърбушени от пожари стени. Около Голямата зала обаче нямаше следи от схватки.

Утрото преваляше, когато стигна там. Талия горчиво се кореше за глупостите, които извърши предишната вечер, и най-вече за изоставянето на Каран. Чувстваше, че я е предала. И в този квартал тегнеше миризмата на дим и тлеещо дърво. А по-наблизо усети вонята на горяща плът. Черни пушци се издигаха мудно към небето. Тя се втурна към кладата.

– Нямаше какво друго да сторим, почитаема – увери я висок кльошав мъж с нелепо щръкнало шкембенце. Носеше кожена престилка на каспин, изцапана с кръв. – Не ги ли изгорим, ще плъзнат зарази.

Много трупове бяха струпани сред пламъците. Двама мъже довякоха поредния и го метнаха в кладата, сякаш товареха чували с въглища в каруца. Горещината не й позволяваше да пристъпи напред, за да огледа лицата, а и смрадта я отблъскваше. Затова предпочете да влезе в залата. Още не бе разграбена, завари същата бъркотия, която помнеше от снощи. Само липсваха труповете и умиращите.

На стената, където бе подпряла Каран, личеше петънце съсирена кръв. В дъното още се виждаха двете парчета от счупения бастун на Нелиса. Талия се втурна навън тичешком и подвижна на касапина с побелялата къса коса:

– Ами мъртъвците от залата? Изгорихте ли ги?

Мъжът поумува, докато се чешеше с нокът по носа. На Талия й беше неприятно да го гледа.

– Изнесохме оттам петима, може и да са били шестима – смръщи се касапинът. – Не помня, толкова трупове имаше наоколо! Разчистихме вътре преди доста часове. Ама помня онази дъртофелница – познахме я и без официалните одежди. Вкиснатата Нелиса. Питам се ще жали ли някой *и за нея*?

– Намерихте ли млада червенокоса жена?

– Не помня, почитаема. Вярно, имаше няколко мъртви жени, едната

си беше хубавица, ама кой се заглежда в трупове? Свърши ли животът, отива си хубостта, край и на мечтите. Няма защо човек да се захласва. – Явно имаше нужда да изприказва каквото му се е насъбрало. – Чудно нещо е скокът от живота към смъртта. Отначало почти не си личи, но като мине малко време...

Талия не се интересуваше от увлечението му по философията.

– Сигурен ли си, че не сте я изгорили? Тя беше дребничка, с рижка коса, бяла кожа, цялата ѝ риза беше подгизнала от кръв, но не беше ранена. Непременно щеше да запомниш косата, такъв огнен цвят имаше. А снощи беше жива.

– Ами да бяхте я прибрали снощи – натякна касапинът и пак се почеса по носа. – Тежко е човек да умира сам-самин. Жените, дето ги изгорихме, не бяха окървавени, пък и мъжете, ако не се лъжа. Имаше една висока и мургава като вас. Жив никого не сме хвърляли в огъня, не се съмнявайте. Сутринта заварихме само двамина, дето още дишаха. Мъже бяха и ги отнесохме да се погрижат за тях. Това знам.

„Другите са се съвзели или са били пленени – рече си Талия. – Ех, ако я бях отнесла. Твърде късно...“

2. Търбухът на Туркад

За да избегне опасностите, Талия се върна по заобиколни пътища в цитаделата и се убеди, че защитата вече се пропуква. Силите на Игър бяха приклешили бранителите на града отвсякъде освен от изток и ги изтласкваха назад към последната им твърдина – стените на Стария град, който не заемаше дори една десета от площта на Туркад. Тя се втурна устремно в приемната зала, но не завари Мендарк там. Търси го дълго из крепостта, защото дори офицерите май не знаеха къде е, и го откри на една от крепостните кули да ръководи защитата на южната стена.

– Безсмислено е – промълви уморено той.

Целият в сажди, опръскан с кръв и кал, той ѝ се стори останал без сили като нея. До него Беренет беше безупречно пременен както винаги. Просълзеният Мендарк посочи с широк замах на ръката си задимения хоризонт.

– Виж каква разруха. Цялата Галерия е в пламъци. Старото укрепление вече е пепелище. Четири хилядолетия са заличени! Упорстваме ли в съпротивата, все повече хора ще загиват, а поражението е

неизбежно. Но как да му предам Туркад? Обичам града с цялата си душа.

– Къде е Губернаторката?

Дотича вестоносец с последните донесения. Мендарк счупи печата и се зачете.

– Дебелата крава се оказа и изменничка! – процеди Беренет вместо него. – Избягала е, а корабите ѝ били така натоварени с благинки, че едва не потънали.

– Вместо Събрание имаме лудница – добави Мендарк. – Не ги бива да управляват и сбирщина от дечица. Останах само аз...

Той отново склони глава към книгата.

– Тогава си длъжен да браниш Туркад и да спасиш хората, докато имаме някакъв шанс – твърдо нарече Талия.

– Точно това правя, но друг, по-висш дълг става все по-неотложен – да осъществя замислите на Съвета. По-лошо от сега не може и да бъде – пошурелият Тенсор отнесе нанякъде Огледалото.

Заряя поглед към града, където флагът на Игър – черна наковалня в син кръг – се вееше над поне стотина големи сгради. Повече приличаше на изправен юмрук, затова и жителите на града наричаха войниците на Игър „черните юмури“.

– Имам план, който може би ще привлече вниманието ти – вметна Беренет, докато старателно излъскваше с ръкав сребърните си копчета.

– Дано да е разумен – изсумтя Мендарк, без да го поглежда.

– Виж – самодоволно го подкани Беренет и разстла върху каменните плочи карта на града. Нокът с маникюр се плъзна по неравната линия на стените. – Според последните ни сведения Игър е завзел пет от осемте хълма на Туркад – всичко на запад и на юг и почти всичко на север. Сега настъпва на изток. – Беренет посочи Стария град и източните хълмове, където войниците на Мендарк още се съпротивяваха. – Той обаче е узввим.

Беренет се зае да разполага по картата златни монети – показност, която малко ядоса Талия.

– И как тъй? – промърмори Мендарк.

– Неговата Първа армия, командвана от най-способния му пълководец Дросим, е тук, в центъра. Четвърта се е разгърнала на юг и държи западните и южните порти. Нейният боен дух не е чак толкова висок. Игър се надцени и другите три армии с мъка налагат властта му над земите, които завзе досега. Няма как да му се притекат на помощ.

– Хъм... – равнодушно отрони Мендарк.

– На открито е блестящ военачалник, не оспорвам това, но досега не е водил сражения в толкова голям град. Ето! – разпали се Беренет и премести монетите. – Четвърта армия разположена навсякъде из тези места. – Сочеше няколко гъсто населени квартала с хаос от криволичещи улички. – И войските на Първа армия са в този лабиринт.

– Карай по-накратко! – тросна му се Мендарк, който пишеше нещо.

– Виж каква теснотия е тук, тук и тук. Ако се случи някакво произшествие през нощта и улиците загъмжат от хора, Игър изобщо не би могъл да изведе войниците си.

Мендарк най-сетне се обърна към него.

– Слушам те.

– В онези бордеи живеят половин милион души. Още петдесетина хиляди са в градчето на кейовете. Да речем, че подпалим лабиринта тук, тук и тук. – Показалецът му очерта линия от северните порти към кейовете. – Всички ще се паникьосат и ще задръстят улицата. Там къщите са само дървени. Войските му няма да се измъкнат навреме.

– Това значи да опожарим града чак до западната стена, колкото ще да вали – обади се Талия.

– Чак дотам! – ликуващо потвърди Беренет. – Нищо няма да спре пламъците! А с толкова народ по улиците войниците му ще бъдат приклучени. Единственият им изход ще бъде западната порта, но ако пратим там батальон стрелци през нощта, а ти придвижиш силите си тук, тук и тук... – още злато се плъзна по картата – ...ще ги довършим с един удар. Така численото им превъзходство ще се превърне в слабост.

– Но *би могъл* да отстъпи към пристанищното градче – напомни Мендарк, който вече крачеше напред-назад покрай зъберите.

– Нашият батальон ще го възпре, ако успее да се добере дотам – успокои го Беренет. – Пък и хлуните от кейовете се сражават свирепо, когато някой влезе насила във владенията им.

– Такъв замисъл може и да успее – призна Мендарк и чукна с моллив по картата. – Но не ми допада кой знае колко.

– Ход на отчаянието! – намеси се възбудено Талия. – Ако вятърът се обърне, ще изгорим ние, а не те.

– Няма да е по-зле от това, пред което сме изправени сега – натърти Беренет. – Окончателен разгром!

Тя не вярваше на ушите си.

– Опожариш ли лабиринта, ще загинат хиляди. Не, десетки хиляди!

– Жертвата си струва – заяви Беренет. – Ако бъдем победени, което е почти несъмнено в сегашното ни положение, мнозина от тях бездруго

ще загинат.

– Мендарк, изумена съм, че си склонен да обмислиш сериозно тази щуротия! – изфуча Талия. – Това е потресаващо предателство към жителите на града.

– Права е – промълви Мендарк.

– Как да служа на глупец, която няма желание за победа?! – възкликна Беренет.

Мендарк вирна глава.

– Ако службата при мен ти тежи, знаеш при кого можеш да отидеш.

Офицерът стисна юмруци с такава сила, че ръцете му затрепераха.

– Проклет да си! Осмеляваш се да се усъмниш във верността ми?!

– Не във верността, а в здравия ти разум.

– Предлагам ти шанс за победа, а ти избираш сигурното поражение.

– Достатъчно! – настръхна и Мендарк. – Не мога да причиня това на своя град.

Беренет събра монетите си, сгъна картата и се отдалечи безмълвно.

– Ти направи единствения верен избор – обади се Талия.

Мотивът изпраща в пръстите на Мендарк. Той вдигна глава към нея и присвитите му очи й заприличаха на прозорчета към килия за изтезания.

– *Тъй ли?* Току-що оставих на произвола на съдбата своя град и своя народ. Може би повече хора ще пострадат, отколкото ако бях прогонил Игър с пожар. И за какво е всичко това?...

Той zakрачи покрай зъберите пред погледа на вражеските войници, дори не трепна, когато стрела прониза наметалото му. Талия хукна след него и го дръпна навътре.

Щом се прикриха в близката ниша на стената, тя заговори за друго.

– Може и да си прав, че Огледалото е по-важно от участта на Туркад. Само че то поначало принадлежеше на Тенсор.

Мендарк разтърка лицето си с длани.

– Вярно, но как ще си послужи Тенсор с него? Когато още бяхме приятели и имахме общи цели, се случи веднъж-дваж да си поговорим за стремежите му. Погромът в Шазмак го тласна към отчаянието. Има ли какво да губи? В собствените си очи той е обезчестен.

– Значи е още по-опасен – вметна Талия.

– Накъде ли би са отправил? – промърмори Мендарк след кратко мълчание. – Съгледвачите ми не узнаха нищо. Как да го издирим в тази бъркотия? Само аз стоя на пътя му към окончателното опустошение.

Талия докосна рамото му.

– Щом ти единствен можеш да осъществиш целите на Съвета, а с Туркад е свършено, най-добре е да тръгнем подире му.

– Да, длъжни сме. Но той беше мой приятел от незапомнени времена. Старите връзки се късат трудно.

Изведнъж тя си спомни нещо.

– И Лиан е изчезнал.

– Какво? – Мендарк се отърси от тежкото умуване. – *Какво?!*

– Когато се опомнихме снощи, Лиан вече не беше в залата.

– Никаква следа ли не откри от него?

– Никаква.

– Той не би зарязал Каран... – Мендарк внезапно се притесни. – Брей, че лошо! Тенсор ли го е отвел? Непременно трябва да знам!

– За какво му е на Тенсор някакъв си летописец?

– И представа нямам.

– Помниш ли вечерта, когато се появи Лиан? Доведе го Лилис, уличното хлапе, което сте изпъдили толкова нехайно.

– В Туркад има хиляди като нея. Е, и?

– Лиан предложи цял сребърен тар, за да се отплати за услугите й, но тя не взе монетата. Каза, че й е платил колкото трябва. Кое улично хлапе би се отказало от сребърна монета?

– Да, той умее да омайва – неохотно призна Мендарк, но личеше, че любопитството му се е пробудило.

– Снощи тя се навърташе около Голямата зала, след като ти излезе. И спомена, че един „грамаден мъж“ отвел Лиан.

– Грамаден мъж, а? Тенсор, нали? Дали ги е проследила? Слушай, най-добре е да я намериш. Орстанд познава едва ли не всекиго в града. Ще ти посочи някой вещ в живота по улиците. Скъпата ни Орстанд! Лишим ли се от нея, от Съвета ще остане само куха черупка.

– Ами зейнката Хения? – предпазливо напомни Талия.

– Зейните отмерват предаността си пестеливо, както лихвар отброява монетите – изръмжа Мендарк. – Та като споменахме за пари, отбий се в хазната... диреното може да струва и цяла кесия злато. – Сети се за още нещо. – А... Талия...

Тя спря наред крачка.

– Какво има? – попита разсеяно, увлечена от новата си задача.

– Тази сутрин намерих разни вещи на Каран сред боклуците, с които Тилан е затрупал кабинета ми. Дневник, нож, още няколко дреболии.

Жената пристъпи към него, едната й вежда се изви. Нима Мендарк беше способен да изпитва угризения?

– Е, искаш ли ги? – сонна се той.

– Ще имам предостатъчно неща за носене. Пък и Каран я няма. Кому са нужни? – Изведнъж я бодна подозрение. – Защо ми ги пробутваш?

– Ами Лиан може да ги поиска...

– О, тоест в замяна да свърши някоя работа за тебе? Ти никога нищо ли не вършиш безкористно? Както и да е... Къде са тези вещи?

Мендарк обясни и Талия си напомни да ги вземе, но сега важното беше да открие Лилис. Подказаха ѝ да отиде при стар войник на име Блустард, отрепка и пияница. Живеел в една от схлупените къщурки, осяяли като циреи западния край на Стария град. Накрая тя успя да го намери на стената, защото в тези тежки времена дори от такива като него изискваха да изпълняват дълга си. Талия поговори с командира му и го отведе.

И Блустард беше от хората, които познават всички. Нямаше нужда да му казва коя е. Лъхаше на алкохол, но за него това си беше обичайното състояние. Талия реши да изтръгне всичко, което старецът може би знаеше за Лилис.

Само че Блустард се боеше от нея, а не беше достатъчно пиян. Така нямаше да ѝ каже нищо.

– Я ела с мен – рече накрая Талия. – Тук не е място за размисъл. Хайде да слезем в „Бъчвата“.

Блустард с удоволствие я последва към войнишката кръчма, което завариха почти опустяла. Само неколцина старци пийваха в един ъгъл. Кръчмарката тъкмо плакнеше халбите в кофа с вода. Изправи се, когато чу звънчето на вратата, и зърна Блустард.

– Разкарай се оттук, пиянде бързо, и си върви на поста! – кресна тя сърдито.

Той се закова на място и се наложи Талия да ги избута, за да влезе. Прошепна няколко думи на вбесената жена, която тутакси тръшна на тезгяха голяма черна кана и две халби. После им обърна гръб с възмутено трясеща се тройна брадичка. Блустард грабна съдовете, преди Талия да е извадила монета от кесията си. Тя се обърна навреме, за да го види как се спъва в протрития килим. Войникът се стовари на пода толкова тромаво, че и прозорците издрънчаха. Надигна се бавно. Едната халба се беше нащърбила, но не бе допуснал и капка да се излее от каната.

– Нищичко не похабих! Видяхте ли! – Усмивката му разкри почернели корени в устата. – Още може да се разчита на дъртия Блъси!

Талия се сачиса. Този нещастник искрено се гордееше със себе си!

– Bravo на тебе – промълви намусено. – Не там, а на ей онази маса

– посочи най-тъмното кътче.

Той се тръшна на стола, напълни халбите до ръба и с шумна наздравица вдигна своята. Талия се чукна с него колкото можа по-учтиво и отпи внимателно. Бирата се оказа силна, но кисела. Май не бяха измили добре бъчвата. Блустард изсмука халбата на един дъх, оригна се и пак си сипа. От противно подпухналия му зачервен нос още капеше кръв. Талия предпочете да се вторачи в очите му.

– Приказвахме си за онова бездомно момиче – Лилис – напомни тя.
– Познаваш ли я?

Пияницата смънка нещо, от което се разбра само:

– Не мога да си спомня...

Не отделяше поглед от масата. Явно смяташе да протака, за да изкрънка по-дълга черпня.

Отново надигна халбата към устата си, но ръката на Талия се стрелна и стисна китката му. Откри, че колкото и да е пропаднал, не е загубил напълно някогашната си сила. Талия обаче беше майсторка и в Тайното изкуство, и в ръкопашния бой. Малцина в Туркад можеха да устоят на волята или ловкостта ѝ. На би позволила на един кръчмарски побойник да ѝ се налага. Знаеше що за твар има насреща си – негодникът тормозеше бедните и слабите, но срещнеше ли отпор, у него изплуваше страхът.

В първите мигове Блустард оказа съпротива, но щом Талия си представи малката Лилис в лапите му, нямаше нужда да търси още сили у себе си. Изви рязко китката му, халбата падна и заля с бира скута му. Тя натисна още по-жестоко.

– Не си играй с мен, ще ти счупя ръката. Къде е Лилис?

Подгизналият панталон явно не притесняваше Блустард, изглежда бе свикнал това да го сполетява по една или друга причина. Но похабената бира го опечаляваше. Талия извиваше ръката му неумолимо, костите на китката му изпукаха и той се предаде.

– Добре де, познавам я.

– Къде живее?

– Ха, „къде живее“! Тия дребосъци нямат дом. Веднъж преспиват в празна бъчва, после в някоя канавка... – Той се озърна към каната. – Трябва да си наквася устата.

– Аз плащам тази бира – заяви сурово Талия и усука ръката му още малко. Вече се питаше ще бъде ли принудена наистина да я счупи. – Нито капка повече, докато не чуя каквото искам.

– Да нямаше война, лесно щях да я намеря. Ама сега всички са се

изпокрили.

– Сигурно знаеш кого да попиташ.

– Всеки ден по някое от тях изчезва. Хващат ги... Продават ги.

Блустард се изплю презрително на пода.

„Продават ги, значи. А аз си въобразявах, че съм опознала Туркад.“

– Ще научиш какво ѝ се е случило – заповяда тя начумерено.

– Почнеш ли да разпитваш, те се шмугват в някоя дупка.

Звучеше правдоподобно. Талия обаче знаеше, че той може да открие Лилис. Макар че беше жалък пияница, думата му се чуваше из бордеите. Как да го застави? Не би ли нарушил всяко свое обещание, щом се скрие от погледа ѝ?

Пръстите ѝ стиснаха китката му още по-силно, тя се взря непреклонно в кръвясалите му очи.

– Обясни ми подробно точно какво да сторя, за да я открия. С кого и как да говоря. После ще те тикна в тъмницата и ще пиеш само вода, докато се върна. Ако и аз изчезна или се прибера без момичето, Мендарк просто ще забрави къде си затворен. Знаеш, че е много отмъстителен.

Блустард я зяпна, разбра колко сериозно говори и пак се вторачи в каната.

– След като ми кажеш – каза кратко Талия.

Той още се колебаеше, колкото и да копнееше за бира. Погледът му се луташе ту към болящата китка, ту встрани. Избърса си носа свободната ръка и размаза кръв по бузата си. Накрая не издържа и захленчи:

– Не мога да я намеря! С тая война само един човек може... Скаурси!

Талия потръпна неволно. Скаурси беше като уродлив паяк на сред мрежата от порочност и поквара, оплела подземния свят на Туркад. Никой никога не го виждаше, затова пък всички знаеха, че го има. Тя не очакваше да се стигне чак дотам. Но в служба на Мендарк от нея се искаше да минава през всяко препятствие. Той просто не приемаше оправдания, а и на Талия не би ѝ хрумнало да се отклони от дълга си.

– Каж ми как да си уредя среща със Скаурси. А също и как да се измъкна невредима, иначе ще умреш от черна трезвеническа скръб в най-дълбоката тъмница на Мендарк.

Блустард беше готов на всичко, за да не изпълни тя заплахата си. Талия го слушаше, запомняше, задаваше уточняващи въпроси, а когато остана доволна, пусна ръката му и напълни неговата халба. Той я излочи жадно, после Талия се изправи, повторно го улови за китката и го

поведе към вратата. Още на прага тя изсвири толкова пронизително, че Блустард си запуши ушите. Стоящите наблизно двама мъже от личната стража на Мендарк се озърнаха. Познаваше единия – почтен и верен до смърт.

– Торгстед!

Той беше нисичък и къдрокос, с ослепителна усмивка и толкова красноречив, че можеше да заплени и най-отегчената прислужница в крчма. И в този момент упражняваше дарбата си пред момиче, по-високо с цяла глава от него, но тутакси дотича и отдаде чест.

– Отведи този човек най-долу в тъмниците и заповядай да го пазят зорко. Да не пие нищо освен вода, докато не се върна. И гледай да не ти се изплъзне по пътя.

Торгстед пак отдаде чест, после двамата стражници сграбчиха здраво Блустард и го повлякоха мрънкащ и подсмърчащ към цитаделата.

Талия искаше да се измъкне тихомълком от Стария град по тъмно, затова се зае с другите си задължения през следобеда, успя и да подремне, смени по-изисканите си дрехи с вехтории, подходящи за бедняшките улички, и се загърна с наметало от промазан плат. За да не издаде неволно някой от тайните тунели, предпочете да се спусне по въже в мрака. Бе запомнила пътя и се провря в плетеницата от западнали криволици и проходи, високи гниещи къщи и миниатюрни пазарни площадчета, където живуркаха половината обитатели на Туркад. Само извънредно могъща армия би могла да покори тази клоака, затова войниците на Игър благоразумно си стояха по главните улици, осветени с фенери. От тях зависеше кой да влиза и да излиза от кварталите, но не се намесваха в ставащото вътре. Засега.

Талия последва указанията на Блустард за мястото и човека, както и за точните думи, които да му каже. Не забрави и подкупа – сребърен тар. Мъжът я поведе по уличките. Талия даде на жената, при която я заведе, още един тар. Онази я позяпа с оцъклените си очи, кимна, стрелна с поглед мъжа и тръгна пред нея из лабиринта. Талия предположи, че мъжът е отишъл право при Скаурси да го предупреди.

Наложи се да изтърпи същото още няколко пъти. Накрая влезе в каменна постройка, качи се до шестия етаж, мина по коридор и попадна в просторна стая без никаква украса, но разделена с паравани. По стените бяха избили влажни петна. Нямаше прозорци, въздухът беше задимен. Пуснаха я зад поредния параван в по-широк кът с килими на пода. По средата се мъдреше голямо легло с копринен балдахин на позлатени колони. И по разпраната тук-там коприна имаше петна. На леглото се

изтягаше човекът, с когото дойде да говори.

Той беше тлъст и блед, с учудващо хилави ръце и крака. Присвиваше тънките си устни. „Ако имаше още четири крайника, наистина щеше да е истински паяк“ – каза си Талия. Всъщност не беше дебел, а подпухнал от някаква болест. Лъскавите му очички я наблюдаваха втрещено.

– Талия бел Сун! Дясната ръка на Мендарк. Добре дошла. Ела понапред да те огледам. Аз съм Скаурси.

Говореше тихо и със съскане, но личеше колко лесно гласът му ще натежи от отрова, ако някой го засегне. Помръдна тънката си като пръчка ръка и един слуга дойде да вземе наметалото ѝ. Тя отметна назад буйната си черна коса, пристъпи към него и му подаде ръка. Скаурси се нацупи и тя спря навреме.

– Не пипам никого. О, ти дори си по-прекрасна, отколкото те описват. И се биеш много умело без оръжия, както чувам. Моля те да не се обиждаш, но не ме доближавай. – Гласът му предрезгавя и той се задави в пристъп на кашлица, която не спря дълго. Накрая изграчи: – Това е краят на Магистрите в Туркад, не мислиш ли? Всички трябва да се приспособяваме към новите времена.

– Положението е тежко – кимна Талия.

– Но ти не си дошла да обсъждаме войната. С какво бих могъл да услужа на Магистъра? Правилно ли съм разбрал, че издирваш някого?

– Едно бездомно момиче. Името ѝ е Лилис. Упътва из града пристигащите на източните кейове.

Скаурси махна с ръка на чакащ заповеди помощник.

– Научи какво става с това дете.

Помощникът се поклони и излезе на бегом.

– А за какво ти е тя?

– Снощи е видяла нещо.

– Видяла е нещо...

За миг клепачите му се спуснаха, той се взря в ръцете си.

Талия се досещаше за какво мисли. Може би и Игър ще е готов да плати за това „нещо“. И то повече от Мендарк. Дали в такива времена не е по-изгодно да направи услуга на завоевателя? За Мендарк май нямаше никаква надежда. Но пък той беше Магистър от незапомнени времена и трудно някой би се мерил по лукавство с него. А за Игър всички говореха, че налагал законност, че държал на почтеността. Току-виж, се окаже неизгоден клиент.

Помощникът се върна, поклони се и зачака. Скаурси го погледна.

– Хлапето, което излезе от цитаделата вчера преди зазоряване –

избълва мъжът.

– Аха! Онази, която отведе Съвета на безопасно място след Големия събор. Цената току-що се вдигна.

– Къде е тя? И каква е цената?

– Цената... За това ще се пазарим. Ах! – примлясна той и пак се вторачи в нея с блеснали очи.

„Опитва се да определи в каква нужда сме изпаднали. Знае, че ни остава малко време. Цената ще бъде нечувана.“

– Моята цена е сто златни тела.

Още по-стъписвашо, отколкото допускаше. Огромно богатство. Тя обаче не позволи и мускул по лицето ѝ да трепне.

– *Сто!* С толкова пари мога да плащам на стотина доносници цяла година. Не само нейните очи са били отворени снощи.

– Да, истината казваш. Но и сто доносници няма да ти кажат онова, което искаш да научиш днес.

– Десет тела – решително изрече Талия – и я искам веднага. Къде е тя?

– Не е далеч. Втъпявахме ѝ какви задължения има. Може би ще стигнем до компромис. Петдесет тела.

Талия присви очи. От думите му в стомаха ѝ натежа студена буца.

– Двадесет тела, стига да е невредима. Иначе нямам полза от нея.

– Ще почакаме малко. Седни на онзи стол. Да ти предложи нещо за хапване и пийване?

Повика с жест един прислужник, но Талия поклати глава.

– Ще постоя, благодаря.

Леко се премести, за да не я издебне някой в гръб. Двама телохранители се облягаха уж отпуснато до вратата, но не я изпускаха от поглед.

– Както желаяш.

Влизаха и излизаха помощници, Скаурси се занимаваше със сметките си, начесто прекъсван от кашлицата, от която пребледняваше и гласът му се губеше. Накрая се върна онзи, който го осведоми за момичето, и прошепна нещо на подпухналия паяк.

– Водят я – съобщил Скаурси. – Тя е... малко повредена. Може би е разумно да съм отстъпчив. Двадесет и пет тела. – Опъна устни в пародия на усмивка. – Е, ще се споразумеем ли?

– Първо да я видя – неприветливо отвърна Талия.

Питаше се какъв ли избор има и ще се измъкне ли жива оттук.

Поредният влязъл носеше вързоп окървавени парцали, от които

провисваха безжизнено тънки ръце и крака. Захвърли товара си в краката на Талия. Тя коленичи и махна косата от мършавото лице, без да забравя за телохранителите зад гърба си. Наистина беше Лилис, зверски пребита, и то наскоро. По цялото ѝ тяло имаше лилави отоци, а новите подутини още не бяха потъмнели. Имаше и синина около едното око. Беше в безсъзнание.

Талия се изправи с вкаменено лице.

– Значи ѝ *втълпявахте какви задължения има?*

– Всичко припечелено на улицата се събира тук – поясни Скаурси с гнусна усмивка. – А за подвизите си тя несъмнено е била възнаградена богато, но не пожела да даде нищо. Затова ѝ напомнихме как подобава да се държи. Така бихме постъпили с всеки непокорен.

– Нищо не са ѝ платили, само стражите ѝ подхвърлили няколко медни монети, а после я изгонили. Тя още е дете.

– *Нищо ли?* Така ли се държи Съветът, от който очакваме закрила? Дори ние на улицата се отплащаме честно. Но какво значение има едно момиче, този град гъмжи от хиляди като нея. Животът ѝ не струва повече от половин тар.

Талия изгаряше от желание да го размаже по стената и сигурно би успяла въпреки намесата на телохранителите. Но какво ли щеше да спечели от това?

– Точно толкова би трябвало да ти дам за нея – озъби се на Скаурси. – Но и аз се отплащам честно. Тя наистина е *повредена*, били сте я и след като дойдох тук. Затова ще ти платя колкото предложих в началото.

Извади шепа монети от джоба си, отброи десет тела и ги хвърли на леглото. Изтръгна наметалото си от ръцете на чакация прислужник, уви Лилис и я метна на рамо. Пак срещна погледа на Скаурси.

– Едно предупреждение от мен. Мендарк е в беда, но още има власт и не забравя кой му е пречил. Постарай се ние двете да се приберем в цитаделата, иначе някой ден най-ненадейно ще изгорите в този змиярник, ще остане само пепел.

Врътна се на пети и излезе напето. Мендарк дори не знаеше точно къде е отишла. Слизаше по стълбите и очакваше нож в гърба или камък, запратен от горните етажи. Но преди да излезе, един от помощниците вече вървеше до нея, за да я изведе от квартала. Хората от улиците бяха практични във всичко. Скаурси получи десет златни тела за нищо, за какво му е ненужна вражда? А той наистина беше *твърде* уязвим.

Чак когато стигна до странична порта и каза паролата на

стражниците, Талия се успокои. Открехнаха портата, осветиха лицето ѝ и тя уморено се вмъкна в цитаделата.

Скоро намери Мендарк в приемната зала, затънал в работа. Не се долавяше предишното униние, изглежда Игър бе понесъл загуби. Това обясняваше и защо самата Талия се върна безпрепятствено.

– Пребили са я – изръмжа тя яростно, щом Мендарк се загледа недоумяващо в товара ѝ, – защото не им дала *наградата* за спасяването на Съвета. – Той се извърна. – Ще я занеса в стаята си. Ще я разпитваш по-късно, *стига да оцелее*.

По пътя си Талия изблъскваше встрани срещнатите хора. Повика лечителка.

Заедно с нея срязаха изпокъсаните дрехи на Лилис, измиха кльощавото ѝ тяло и косата, почистиха и превързаха раните. Откриха, че лявото рамо е изкълчено, а няколко ребра са спукани. Лечителката Бася, може би най-сбръчканата старица в целия свят, още беше сръчна и умела. Скоро се погрижи за всички болезки на момичето. Накрая облякоха Лилис в нощница и я завиха добре в леглото на Талия. Дишаше учестено, кожата ѝ беше прекалено хладна.

– Бася, тя ще оживее ли? – попита Талия, натъжена заради бездомното хлапе.

Лечителката, отказала се от спокойствието на старините, за да помага във войната, я утеши:

– О, ще се оправи, стига да издържи тази нощ. Ако беше по-силна, раните скоро щяха да заздравеят, но тя е с крехко здраве – чуй само как свирят гърдите ѝ. Това му е лошото на живота по улиците. Имам обаче билки, които ще ѝ помогнат. Защо си толкова разтревожена за нея?

– Но тя е дете! – възкликна Талия, която не разбра въпроса.

– Виждам. Съчувствам ѝ както на всички болни. Но ти си една от властниците, имаш по-големи грижи. Защо се притесняваш тъкмо за това момиче?

– Може би искам да изкупя бездействието си в миналото – смънка Талия. – Иди да вземеш билките, аз ще я наглеждам.

Примъкна стол и седна до леглото. Умората я притискаше. Измина час. Те хвана ръката на момичето, опипа ходилата ѝ. Толкова студени... Набързо смъкна дрехите си и се пхна в леглото. Обви Лилис с ръце, обгърна я с топлината на тялото си. И на Талия ѝ олекна мъничко, накрая заспа дълбоко, както не се бе случвало от цяла седмица.

Бася ги навести пак в ранното утро. Лилис спеше спокойно в прегръдката на Талия. Лечителката ги погледа засмяна, после докосна

рамото на жената, която се събуди мигновено.

– Вече е сутрин – каза ѝ лечителката. – А детето е по-добре.

Талия се измъкна светкавично от постелята, изтича да се наплица с вода в съседната стая и се облече припряно. Седна до леглото да обуе ботушите и от скърцането на стола Лилис отвори очи. Най-прекрасната усмивка, която Талия бе виждала, огря изпитото лице.

– Сънувах те – сподели момичето дрезгаво. – Бях в ръцете ти и престана да ме боли. Толкова ми беше топло и хубаво, че се уплаших да не се събудя. Къде съм?

– В цитаделата, детето ми – намеси се старицата. – Талия се промъкна в бордеите, взе те от онзи гаден паяк и те донесе тук. Дължиш ѝ живота си.

– Вярно, направих го – промълви Талия, – но и ти ми помогна, Лилис, а после те пребиха заради това.

Лилис се заяпа в нея.

– Талия... Откъде си?

– Защо питаш? – засмя се жената.

– Ами не приличаш на тукашните хора и говориш различно от тях. Пък и си по-добра.

Усмехнатата Талия я целуна по носа.

– Родена съм в Крандор, той е от другата страна на света. Когато бях на твоите години, старият Мендарк откри, че мога да... правя разни неща. Изпрати ме в едно особено училище, след това ме доведе в Туркад да отработя дълга си.

– Имаш ли си майка и баща?

– Имам. Те са в Крандор, затова не ги виждам много често. – Лилис въздъхна и се облегна на възглавницата. – Сега искам да събираш сили – добави Талия, – защото самият Магистър ще ти зададе няколко въпроса.

Талия се отби в кабинета на Мендарк и взе малкия вързоп с вещите на Каран. Къс нож с обикновена каменна дръжка, но острието беше от здрава тъмна стомана с гравирани по нея шарки. Една от „дреболиите“, както ги бе нарекъл Мендарк, се оказа кълбо колкото много едра слива, изработено от полиран сивкав минерал. От едната страна го обгръщаха сребърни листа. Странно украшение, прекалено голямо и тежко, за да бъде носено на верижка.

Талия се взря по-внимателно и забеляза истинската чудатост на кълбото – в сумрачната стая пръстите ѝ оставяха по него бледи светещи петънца, които бързо гаснеха. Та това беше светлик! Знаеше, че

съществуват, но само като древни изделия, отдавна загубили свойствата си. И Мендарк притежаваше такава вещ, макар и съвсем не като тази – от пет столетия не бе излъчвала светлина. Ама че работа... Как не е разпознал предмета? И откъде Каран се е сдобила със светлик?

Имаше и грижливо увита книжка с много листове. Красиво скъпо томче, изписано със ситен почерк. Първата дата беше отпреди шест години. Дневник, макар и с големи пролуки във времето.

Талия нямаше никакво желание да наднича в мислите на Каран. От вътрешната страна на корицата имаше някакво посвещение на непознат за нея език. Разчете само подписа – „Раел“. Значи е скъпоценен подарък. Близките на Каран сигурно щяха да си го поискат. Талия си спомни, че Каран е от Готрайм, бедна област в планинския Банадор. Лиан може би също ще държи на този дневник, ако някога се завърне. Тя отново уви всичко във вързопа и слезе долу да осъществи следващото си намерение.

Намери всекиго от седмината, които Лилис бе спасила, и уговори с тях (в един случай – след заплахи) подходяща награда за момичето. Прибра златните монети, за да ги даде по-късно на Лилис. Хлапето щеше да си помогне много с тези пари... ако всички те оцелееха, което обаче изглеждаше все по-малко вероятно.

3. СЪСИПИЯ

Фейеламор се помъчи да седне, но не можа. В ръцете ѝ имаше сила колкото и в една връв. Мощното заклинание на Тенсор я бе разнебитило безпощадно. Но въпреки всичко беше длъжна да намери Мейгрейт. Фейеламор поначало не беше яка, а сега дори напъните да се изкачи нагоре по стъпалата я изцедиха докрай. Просна се на пода за още час, докато успее да вдигне глава. Тъкмо тогава светна фенер и се разнесоха гласове.

Мейгрейт не бе шавнала. Едната ѝ ръка висеше, преметната през парапета, пръстите ѝ стискаха очилата. Фейеламор издърпа ръката, за да не я види и запомни някой. Но в бъркотията и суетенето, а и заради врявата отвън, никой не обърна внимание. Някой заудря по задната врата, после настана тишина.

Долу още припламваше фитилът на фенер. Тя пропъзля обратно и установи, че мнозина са живи, но никой не помръдна от докосването ѝ. Каква умора... Полежа малко и напрегна волята си, за да не заспи. В

трепкащата светлина забеляза нещо омотано до стената. Каран, увита в наметало. Очите ѝ се въртяха под стиснатите клепачи. Наскоро Фейеламор бе разкрила тайна, която и самата Каран не знаеше: тя беше мелез от три различни човешки раси. Трикръвна. Такива същества се срещаха невероятно рядко, а и повечето полудяваха, но не беше изключено да притежават изумителни дарби. Какво ли се криеше в Каран? В тази гибелно опасна, коварна твар! Фейеламор протегна ръка към гърлото ѝ, но не събра сили да стисне.

Изведнъж Каран изстена – смразяващ, протяжен вопъл на ужас, прекъснат от треперливо вдишване. Въртеше глава наляво-надясно. Косъмчетата по тила на Фейеламор настръхнаха. Неволно отстъпи, обзета от такъв омаломощаващ страх, че не намери у себе си смелост да приближи отново до младата жена. Струваше ѝ се, че в тялото ѝ не са останали никакви кости. „Ах, ще умра тук, а с мен и всички надежди на фейелемите“ – мярна се отчаяна мисъл в ума ѝ.

Възбраната прикова нейната група на този свят, но за разлика от аакими и карони те не успяха да се приспособят и да намерят нов смисъл на живота си тук. Всяка друга планета освен любимата им Талалейм не беше за тях нищо, освен плоска сянка. Смятаха се за най-великата и благородната от четирите човешки раси и не се задоволяваха с никой друг свят извън Талалейм.

Разбитата врата на главния вход се отвори със скърцане. Офицер и двама войници от армиите на Игър надникнаха предпазливо. Фейеламор опита да се забули в скриваща илюзия, но откри, че духовната ѝ мощ я е напуснала. Лежеше на пода като труп в морга. Войниците стискаха дръжките на мечовете си, докато офицерът оглеждаше залата. Той си записа нещо.

– Тук няма опасност – изрече с твърд акцент. – Но нещо не е наред. Ще се върнем, когато прочистим квартала.

Излязоха, навън някой извика и всичко стихна.

„Нуждая се от помощ!“ Фейеламор пропълзя на мокрите стъпала пред вратата. Никой не се мяркаше наоколо. Въздухът беше задимен, над покривите се мяркаха високи пламъци. Скоро затропаха крака, появиха се двама мъже – единият висок и затлъстял, другият късокрак и с гръден кош като бъчва.

– Помощ! – подвикна им тя, просната безсилно под дъжда.

Те дори не забавиха крачка.

– Помогни си сама! – озъби ѝ се дебеланкото.

Другият не я и погледна.

Фейеламор понечи да ги препъне с мисловно усилие, но нищо не се случи.

„Аз предвождам фейлемите! – внушаваше си тя. – *Имам* волята!“

Не след дълго зърна друг мъж, който куцаше зле.

– Помощ? – отново извика Фейеламор.

– За нищо не ме бива – отвърна той мрачно.

– Но ще ми помогнеш – изхърка тя опитвайки се да почерпи мощ от пустотата в себе си.

Мъжът спря. Беше млад, нисичък и строен. Около дясното му ходило бе увит окървавен парцал. Липсваше половината от едното му ухо, а по разкъсаната му куртка личаха кървави петна.

– Имам злато – прошепна тя.

Да падне дотам, че да се моли на един *гах*, както фейлемите нарича презрително хората от коренната раса...

– Злато ли! – възмути са той. – Мога ли да го ям? Ще ми върне ли бащата? Ще има ли полза майка ми от него?

– Но ти си жив! – натърти Фейеламор. – Със злато ще излекуваш раните си, ще си купиш храна, ще платиш за подслон.

– Имам си всичко това – отрони той бездушно.

Тя реши да опита другояче.

– Аз съм по-стара и от майка ти.

Както се бе долепила до калдъръма с протегната към него ръка, наистина се чувстваше прастара.

Празният му до този миг поглед се оживи.

– Да, вярно е – промълви почтително и думите му я жегнаха още по-силно. – Ще ви отнеса в дома на майка ми.

Наведе се и ѝ помогна да седне.

– Моята приятелка е по-зле от мен. – Фейеламор се подпря с ръце. – Тя е вътре, в галерията, до която се стига по стълбата.

– И тя ли е по-стара от майка ми?

– Да, макар да не ѝ личи. Вземи и очилата ѝ. Моля те, побързай.

Той се заклатушка по стъпалата, на всяка крачка оставяше кървави следи, които дъждът отмиваше.

– Тази ли е вашата приятелка?

Юношата се измъкна тежко през вратата, метнал Мейгрейт на рамо. Подхлъзна се и тупна на камъните. Главата на Мейгрейт се отметна назад, клепачите ѝ трепнаха, но тя не се събуди.

– Тя е.

Фейеламор се бе ободрила малко, но пък започна да мръзне.

– Не ми се вярва да е по-стара от майка ми – горестно смънка той.

– О, стара е и още как, момко. А сега чуй какво искам от тебе. Отнеси я в дома на твоята майка и се върни за мен.

Говореше му като на дете.

– Добре де! – промърмори той също с тона на капризно хлапе.

Вдигна Мейгрейт, намести я по-удобно в ръцете си и закуцуква. Фейеламор го изпроводи с поглед.

– Какви ги върша? – попита се гласно. – Момчето си е изгубило ума, а и аз не съм по-добре.

Дъждът се засили. По улицата отекна тропотът на маршируващ отряд. Още войници! Тя събра смелост да стане, но краката не я държаха. Плъосна по корем в залата и пропъзля зад вратата. Там остана да лежи замаяна, без да брои отлитащите мигове. Сепна се от жален глас навън.

– Стара майко? Къде отиде, стара майко?

– Тук съм! – обади се задъхана.

Младежът я вдигна с лекота и я изнесе под проливния дъжд. Домът му не беше близо, а и се тътреше все по-бавно. Фейеламор отново загуби представа за времето. Младокът се подхлъзна за кой ли път и тя се изтърси болезнено, но и това не пропъди налягащото я безразличие.

– Съжалявам, стара майко. Много съжалявам.

Не помнеше нищо след тези негови думи.

Очите на Мейгрейт се отвориха полека. Почувства се отпаднала и замаяна, сякаш бе проспала цяла седмица. Едната буза я смъдеше. Напи-па голям оток, но не помнеше как се е ударила. Вторачи се в пъстро оцветените гипсови декорации по тавана, тук-там откромени с позлата. Видя, че е сложена на огромно легло с рамка от кедрово дърво и застлано с кремави ленени чаршафи, но и те бяха мокри като дрехите й. Прозорците на дългата стая бяха закрити със завеси от син плюш, в камината отсреща пламтяха цепеници. До леглото имаше масичка с наредени хляб, плодове и гарафа с жълто вино.

Мейгрейт се опомняше бавно, озадачаваха я пролуките в паметта. Съдбата май бе подхванала жестока игра с нея, мяташе я от един ужас в друг, отнемаше й току-що намерени приятели, все не й позволяваше да проумее какво се случва, не допускаше тя сама да избира посоката на живота си. Щом Мейгрейт дръзнеше да си въобрази, че донякъде разбира света, той тутакси се преобръщаше с главата надолу.

Посегна да вземе къшей хляб. В главата й затуптя болка и тя

изохка. Не усещаше протегнатата ръка като част от тялото си. От кресло до камината сякаш в отговор долетя пъшкане.

– Фейеламор! – смънка Мейгрейт. – Ти ли ме пренеса тук?

– В известен смисъл. – Гласът беше още по-вял от нейния. – Как си?

Мейгрейт се надигна.

– Всичко ме боли, а главата ми все едно е пълна с памук. Ако е прилошаване след магия, по-гадно нещо не съм преживявала досега. Дори не помня...

– Значи сме еднакво закъсали.

Мейгрейт се взря в господарката си. Фейлемите обикновено маскираха с козметика или илюзия своя облик, различен от външността на коренната раса. Но сега се виждаше как кръвта тече във вените под полупрозрачната кожа на Фейеламор. Дори Мейгрейт не я бе зървала с толкова неприкрита външност. Господарката ѝ беше най-великата майсторка на илюзиите в цял Сантенар, гласът ѝ можеше да прозвучи всякак според нейните желания. Сега от него бе останал само немощен задавен шепот.

Както неведнъж до този ден, Мейгрейт се замисли и за своята външност, отличаваща я от фейлемите. Наглед принадлежеше към коренната раса, но я отличаваха очите, които смущаващоменяха цвета си от алено до индиговосиньо според светлината. Все още не знаеше нищо за произхода си и това беше най-тежкото мъчение за нея. Фейеламор отказваше да говори за родителите ѝ, сякаш пазеше стъписваща и позорна тайна.

Господарката ѝ промълви:

– Тенсор взе Огледалото. Помниш ли това?

– Помня как назова името ми пред Събора. Приблжих се до парапета на галерията и от този миг насетне в паметта ми няма нищо.

– Туркад е превзет! – избълва Фейеламор. – Войските на Игър са навсякъде. Изложени сме на голяма опасност. Особено аз, каквато съм сега.

– А каква е участта на Каран?

Мейгрейт не забравяше, че единствена Каран бе опитала да се сприятели с нея. Защо не ѝ отвърна със същото... Тъкмо Мейгрейт я забърка в тази ужасна история и не можеше да се отърве от угризенията.

– Вече би трябвало да е мъртва – студено отвърна Фейеламор.

Мейгрейт дори не изхлипа, само се вторачи безцелно в тавана. Сълзите преляха и очертаха мокри пътечки по бузите ѝ. Не искаше

господарката ѝ да вижда тази печал. Зарови лице във възглавницата и се зави презглава.

По някое време стомахът я присви и я застави да хапне малко хляб, натопен във вино. Фейеламор още не бе помръднала от креслото.

– Къде сме? – попита Мейгрейт.

– Един младеж ни приюти в дома си, но е особняк.

– А той къде е?

– Не знам. Вчера се събудих в съседната стая. Камината беше запалена, имаше оставена храна. Чувах го да ходи из къщата, но не можех да се изправа. След този Събор силица не ми остана. Спах цял ден и цяла нощ.

– Сега какво ще правиш?

– Не мога и да мисля. В клопка сме. Силите ми ги няма.

Фейлемите не одобряваха машините, а не биха и помислили да си послужат с магия. Развиваха и усъвършенстваха психическите си сили, превръщаха в истинско изкуство илюзиите, заблудите и прикриването. Загубеха ли тези сили, бяха по-окаяни и от слепци.

– Нищо ли не си способна да сториш?

– Нищо. Аз пропилях надеждите на своя народ. Искам да умра.

Това беше ново преживяване за Мейгрейт – откакто се помнеше, Фейеламор се държеше властно и старателно обмисляше всяка своя постъпка. Сега усети как старата обвързаност се разкъсва. Пред нея се откриваха интересни възможности и най-привлекателна сред тях беше Игър. Макар че миналата есен беше негова пленница във Физ Горго, между тях се породило особено приятелство, защото всеки от двамата съзираше болката на другия. А после уелмите, страшните пазители на Игър, подложиха Мейгрейт на изтезания. Игър ли им заповяда, или те се претрашиха да престъпят волята му? Нямахме ден, през който да не си задава мъчителния въпрос. Не ѝ се вярваше, но той толкова неистово искаше да си върне Огледалото...

В деня преди Големия събор тя се промъкна в полевия лагер на Игър, за да се срещне с него и поне да науча истината. Не го завари там. А сега само споменаването на името му стигна, за да пробуди неутолим копнеж у нея. Боеше се от Игър... и се стремеше към него. Естествено, нямаше никакво намерение да се издава пред Фейеламор.

Младежът влезе с неравни крачки. Нямахме ги разкъсаните и изцапани дрипи от предишния ден. Носеше изискани дрехи в тъмнокафяво. Бе почистил и превързал окървавения остатък от отрязаното си ухо. Намазаната с помада черна коса прилепваше към главата според модата в

Туркад. Високите до коленете ботуши лъщяха като огледало. Въпреки трескавия блясък в очите си той заговори учтиво на двете жени:

– Добро утро, стара майко. Добро утро, по-млада майко. Добре ли спяхте? Когато желаете, слезте в банята, загрях вода да се изкъпете. Приготвих ви и закуска. Обикновено каним почетните гости на нефритената тераса, но днес там е студено и влажно. В стария салон обаче ще ви бъде уютно.

Мейгрейт и Фейеламор се спогледаха. Той на подбив ли ги вземаше? Младежът като че ли се притесни.

– Надявам се, че сте доволни. Майка ми... Гостоприемството беше свещен дълг за нея. Щеше да се огорчи, ако не положи достатъчно грижи за вас.

– Благодаря – отвърнаха жените в един глас.

– Ей сега ще дойдем – добави Фейеламор. – Бяхме много уморени.

– Мога да ви пренеса на ръце до банята...

– Не е нужно – увери го Мейгрейт.

Той им се поклони още веднъж и излезе.

– Нещо ме смущава у това момче – призна Фейеламор, – но не се кани да ни стори зло.

– Тогава да му угодим и после да си вървим. Гореща вода... не сме ех и да си мечтая за това.

А самата баня, след уморителното тътрене по дълъг коридор, надмина мечтите ѝ: огромно помещение, чиито под и стени бяха облицовани с плочки от черен калцит, квадратна вана колкото волска каруца и вода, бълваща гъста пара.

– Да, богаташи са – установи Мейгрейт сред сапунената пяна с аромат на рози. – Сигурно се е трудил цяла сутрин, за да ни направи тази добрина.

Скоро седяха чисти и освежени в стария салон и zasiщаха глада си с великолепна закуска. Мейгрейт рядко обръщаше внимание каква е храната пред нея, но имаше слабост към горещия шоколад, а сега можеше да се наслади на огромна чаша с тази напитка.

Щом се нахраниха, младежът се върна.

– Доволни ли сте?

В гласа му се долавяше напрежение.

– Благодаря ти. Твоето гостоприемство е над всяка похвала.

– Тогава ви моля да дойдете с мен.

Тръгнаха мълчаливо подире му по друг коридор и влязоха в стая като онази, в която бе настанена Мейгрейт, но с още по-голямо легло. В

камината до вратата тлееше жарава, а пред нея бе оставено буре.

– Влезте – покани ги домакинят с пресекаващ глас. – Моля ви да изкажете почитанията си на моята майка.

Мейгрейт пристъпи вътре и едва не се свлече от потрес. Дори Фейеламор усети пронизваща болка в гърдите.

Върху постелята бе положена дребничка и крехка жена на средна възраст, пременена в рокля от розова коприна. На малките ѝ ходила имаше везани чехли, а лъскавата ѝ черна коса бе вчесана и сплетена. Под коприната се издуваше огромна превръзка, закрила рана на хълбока. От двете ѝ страни бяха сложени нейните синове, близнаци на около девет години. И те бяха облечени пищно, а раните им – превързани. Очите на тримата мъртъвци бяха затворени.

– Елате, стара майко, по-млада майко, поздравете я. Благодарете ѝ за подслона и гостоприемството.

Мейгрейт онемя за миг. Отиде до жената, докосна ръката ѝ и поднесе благодарностите си. Фейеламор също се развълнува, колкото и загрубяла да беше душата ѝ. Не изпитваше състрадание към никого, освен сънародниците си, но изрази своята признателност пред мъртвата и за миг положи длани на челото ѝ.

– Тя щеше да се гордее – промълви младежът. – Колко прекрасна беше...

– Как загинаха?

– Баща ми отиде да се сражава преди седмица. Обещах му, че ще закрилям майка и братята си. Той беше смел мъж. Убили го още в първия час на битката.

Двете жени се взираха в тленните останки на леглото.

– Обещах му... А вижте как спазих обещанието си! – изплака той. – Обични ми татко, аз са опозорих. Войниците нахълтаха и съсякоха моите братя и майка. Съжалявам, татко. Съжалявам, мамо. Толкова съжалявам, Тейзи и Бен...

Обърна се към Мейгрейт и Фейеламор. Сага се владееше напълно. Нямаше сълзи в очите му. Мейгрейт за пръв път съзираше такова достойнство у един младеж.

– Вървете – отрони тихо.

Излязоха озадачени. Помислиха, че иска да го оставят насаме със скръбта му, но още не бяха стигнали до стаята на Мейгрейт и чуха вой, който отекна из цялата къща. После рев и пукот на пламъци прогониха тишината.

Мейгрейт затича тромаво натам, но беше невъзможно да влезе.

Прекатуреното буре бе разляло масло по пода, до него димеше запален факел. Жълти пламъци бързо поглъщаха леглото и подскачаха чак до тавана. Техният домакин се бе проснал безжизнено върху трупове на близките си.

Мейгрейт се извърна. Фейеламор понечи да влезе, но нетърпимата горещина я тласна обратно. Тя поклати глава.

– Тъй и не научих името му...

Подслониха се в овехтяла барака сред храстите до оградата. Пожарът не остави от голямата къща нищо, освен опушени каменни стени. Никой не дойде да провери какво става, освен двама войници, които скоро се отдалечиха. За жените беше непоносимо да останат тук, но нямаше къде да отидат. Фейеламор не би могла да се защити и от най-хилавия злосторник на улицата. Не смееха да потърсят по-подходящо убежище.

Цял ден се гушеха при паяците, за да се опазят от дъжда и вятъра. Стените на бараката не бяха нищо повече от забучени в земята дебели дъски с пролуки между тях, керемидите на покрива гниеа разкривени. Пръстеният под се бе превърнал в кална локва.

На другия ден излязоха от двора. Крепяха се взаимно като бабички. Както вече мъртвият младеж бе подхвърлил, златото не ставаше за ядене. Мейгрейт успя да обгърне себе си и Фейеламор с някакво подобие на илюзия, но и чирак в магиите би прозрял през нея тутакси.

Не стигнаха далеч. В тази част от града бе имало сражения дни наред, но вече я владееше Игър. Негови войници пазеха на всяко кръстовище.

– Име? – спря ги дългунест страж само на две пресечки от изгорялата къща.

Неговите сини като сапфири очи сълзяха постоянно от вятъра.

– Телюлиолелилаламамамор – промърмори навъсено Фейеламор.

И такива имена се чуваха в онези земи на Сантенар, където се заселиха в прастари времена фейлемите. Наложиха се да му го напише.

– Откъде сте? – продължи разпита войникът и махна от бузите си заледените капки.

– От Мириладел.

Поне това беше вярно. Нейните сънародници обитаваха тази обширна област на езера и блата южно от Големите планини. От Туркад дотам имаше много месеци път.

Стражът трепереше и тропаше с крака в напразен опит да се сгрее.

– Къде ти е пропускът?

– Нямах нужда от пропуск, когато пристигнах преди няколко седмици.

– Къде живееш сега?

Тя му назова някаква улица и къща.

– По каква работа си тръгнала днес?

– Да си намеря храна – сонна се Фейеламор.

Дългунестият провери имената в дълъг списък, огледа я придирчи-во и си записа още нещо. Фейеламор изчака премаляла и угнетена той да разпита и Мейгрейт.

След още две пресечки ги спряха отново. Това се повтори и потре-ти. Но с пари не можаха да си осигурят друг подслон или храна. Няма-ше никой зад сергиите, кепенците на всички магазини бяха спуснати. Не им отваряха, колкото и упорито да тропаша по вратите. А войниците не разрешаваха да напуснат квартала.

– Не издържам – задъхваше се Фейеламор. – Още по-слаба съм. Трябва да се върнем там.

Чак късно следобед се добраха до бараката. Фейеламор се олюлява-ше и Мейгрейт я водеше под ръка. Шляпаха през локвите покрай овъг-лените руини.

– Виж – посочи Мейгрейт.

В обрулената от зимата зеленчукова градина от пръстта стърчаха няколко репи.

– Гади ми се от репи – изсумтя Фейеламор.

Мейгрейт отиде да ги събере. Фейеламор приседна на парче дърво в бараката и заплака. Струваше й се, че всичките й цели са недостижи-ми, силите й – загубени безвъзвратно. Непременно щяха да ги намерят и заловят. През целия си неимоверно дълъг живот тя беше водачка и се-гашната й неспособност да направлява съдбата си я съсипваше.

Притъмня. От небето се сипеше порой. Мейгрейт изми репите под струите от покрива. Отдавна бяха омекнали и набръчкани, пък и прояде-ни от червеи. Предложи най-голямата на господарката си.

Репите бяха жилави и доста лютививи. Мейгрейт дъвчеше доста упо-рито. Усещаше, че малко по малко се възстановява. Почти винаги се бе чувствата безпомощна както Фейеламор сега. Но в тези мигове не я зав-ладяваше отчаяние, макар и да не преливаше от щастие.

Господарката й пиеше само вода и видимо линееше. Мейгрейт из-търпя бараката още един ден, хрупаше репи и малко корени, намерени

из градината. Знаеше, че Игър неуморно затяга контрола над града. Нямаше начин да избягат. А недояждането отнемаше и от нейната жизненост. Скоро нищо не би могла да направи за себе си.

Сутринта намери Фейеламор да лежи свита на кълбо под наметалото си в единствения сух ъгъл. Нямаше сили да се надигне.

Мейгрейт се престраши. Оставаше една-единствена надежда. Дори да загубеше, по-лошо нямаше да стане.

– Така не може – заяви тя. – Излизам. Ти ще дойдеш ли?

Фейеламор я отпрати с вяло движение на прозирната си ръка.

– Прави каквото искаш. Все едно е.

4. Помирение?

Мейгрейт остави каквато храна бе останала и малко вода до ръката на Фейеламор и я зави с разръфано парче килим. Сложи си очилата, зад които очите ѝ изглеждаха бледосини, и излезе. Достатъчно беше да стигне до най-близкия пост на улицата.

– Аз съм Мейгрейт – каза направо на войника. – Ще намериш името ми в списъка. Трябва да бъда отведена при самия Игър.

Колкото и добре да бе обучен, мъжът се стъписа от думите ѝ. Огледа я от горе до долу, наистина провери в списъка и незабавно изпрати вестоноска – ниска плашлива жена на име Долода. Мейгрейт я помнеше от пленничеството си във Физ Горго. След броени минути Долода се върна с офицер, двама стражници и един уелм, когото Мейгрейт също познаваше. Тъкмо Джафит бе поразила с магия при първия разпит миналата есен. Той беше твърде кльощав дори за уелм, с дълга сивееща коса и ъгловато лице.

Тези същества се чувстваха безполезни и малоценни, ако не се закълнат на господар. Откакто служеха на Игър, бяха готови на всичко, за да осъществят целите му. Но наскоро мнозина от тях се отрекоха от клетвата си, върнаха си прастарото име – гашади, и нахлуха в Шазмак. Те отново се подчиняваха на Рулке, един от предводителите на кароните.

Офицерът също надникна в списъка, изгледа преценяващо Мейгрейт и дръпна Джафит встрани.

– Да, тя е – потвърди уелмът.

Стражниците пристъпиха към Мейгрейт, но тя вдигна ръка да го възпре.

– Приберете оковите. Идвам по своя воля. А този уелм вече опита жилото ми веднъж.

Поколебах се и офицерът пак се озърна към Джафит.

– Не я докосвайте – изчегърта гласът му.

Не можа да сдържи тръпката на уплаха.

На Мейгрейт й олекна мъничко. Не разкриха лъжата. Дори в цветущо здраве тя рядко прибягваше до способностите си, защото Фейеламор неуморно й набиваше в главата правилото „Тайното изкуство е като острие – от честа употреба затъпява“. Мейгрейт всеки път се притесняваше да използва магия, а и никога не налучкваше подходящия момент и сила.

Минаха няколко часа във въпроси и отговори при все по-укрепени постове и още размени на съобщения, преди тя да се озове пред щаба на Игър в стара, мрачна твърдина от сив камък. Оттук се откриваше изглед към Стария град и цитаделата на Магистъра. Вече притъмняваше. Въведоха я през портата. Друг уелм допусна грешката да я сграбчи за ръката, но Джафит го отпъди с нетърпелив жест.

И ето че застанаха пред висока двукрила врата. Кожата й настръхна, сърцето й биеше толкова тежко, че според Мейгрейт и той можеше да долови ударите му. Чу се и нареждането да влезе. Вкараха я в дълга стая и тя доближи маса върху нисък подиум, отрупана с книжа, карти и схеми. Игър седеше до масата.

Изправи се – още по-висок, отколкото го помнеше – и заобиколи масата, накуцвайки. Гарвановочерната му коса беше по-дълга. Кожата около скрежносивите му очи тъмнееше като от удари. Игър имаше суров и властен вид, приличаше на машина, която не познава умора и жал. Мейгрейт се уплаши. Хиляди загинаха по време на настъплението му през Ягадор, други хиляди намериха смъртта си при атаката срещу Туркад. Тя сама се натика в ръцете му и не можеше да чака снизхождение, както и всеки друг пленник.

Какво търсеше тук изобщо? Как можа да си изгради цяла кула от фантазии, само защото понякога той проявяваше благост към пленницата си във Физ Горго? Тогава и двамата сякаш намираха у другия нещо, което укрепваше осакатените им души. Игър тънеше в страх от Рулке, който го бе тласнал към лудост, преди да бъде прогонен в Нощната пустош. А Мейгрейт беше изцяло сътворена от волята на Фейеламор и уловена в капана на отчаяното си желание да научи своя произход. Сега втълпяваше, че добротата му е била само уловка. А и с какво би го привлякла невзрачна твар като нея?

– Защо дойде? – попита Игър.

Личеше колко внимава гласът му да звучи съдържано.

– Защото поисках.

– Но защо чак сега, само часове преди да те заловят и доведат насила?

Тя копнееше да узнае какво чувства към нея. Но да изтръгне подобни думи от себе си беше все едно да се засили за скок над пропаст. Задържа се на ръба и думите останаха неизречени.

– *Мен ли?* – подхвърли с добре изиграно презрение. – Не ми се вярва! Опитах да се срещна с тебе още преди началото на тази война. Влязох в твоя лагер, предрешена като... жена за забавления.

Мейгрейт беше срамежлива – така я възпита държашката на приличието Фейеламор. Дори заобиколният израз я смути.

– Не ми беше лесно – продължи тя. – Лагерът се пазеше зорко и от стража, и от заклинания. Стигнах обаче до твоята палатка, но не те заварих вътре. Уелмите взеха да се заглеждат с подозрение в мен и аз се магнах.

Млъкна, защото си спомни какво сполетя други хора заради нейната приумица. Каран я бе умолявала да вземе Огледалото и да я освободи от този товар, но Мейгрейт не се престаши да го носи, докато е в лагера на Игър. Погази дадената дума и не беше при Каран, когато онзи порочен безумец Емант я нападнал. „А още колко беди последваха...“

– Това беше отдавна – напомни Игър.

– След Големия събор не исках да се опълчвам срещу Фейеламор.

– А сега?

– Тя тъне в униние.

Долода влезе тичешком и зашепна на ухото на Игър. Той вдигна глава и се вторачи в очите на Мейгрейт.

– Скоро ще научим дали е така – рече хладно. – Внесете я!

Мейгрейт не можа да прикрие смайването си.

– Как я намерихте?

– Скъпа моя – усмихна се той със стиснати устни, – аз се крепя на сведения.

Носачите влязоха след малко. Фейеламор едва надигна глава от носилката, стрелна с поглед Игър и се взря в Мейгрейт.

– Ти ме предаде – отрони враждебно. – Никога няма за ти простя!

Мейгрейт очакваше тези думи и все пак се почувства уязвена.

– Още си жива. Повече от това нямаше как да направя за тебе.

– Игър и аз сме съперници за Огледалото – тихо изрече Фейеламор

с гибелна заплаха. – И винаги ще бъдем. А ти му даде пълна власт над мен. *Кога смяташ да се пъхнеш и в леглото му?*

– Не съм сторила нищо повече от неизбежното – сковано отвърна Мейгрейт.

От унижение не смееше да погледне Игър.

Фейеламор отпусна глава и двама уелми я изнесоха. Мейгрейт почна да тръгне с тях, но Игър изръмжа:

– Остани! Не си довършихме разговора. Ще се погрижат за господарката ти, няма да ѝ се случи нищо лошо, докато задоволяваш любопитството ми.

Какво ли искаше от нея? Дори не ѝ се мислеше за това. Мечтите ѝ изглеждаха нелепи.

– Фейеламор твърди, че Каран е мъртва – промълви тя в трескавото си желание да отклони разговора в друга посока. – Но аз не искам да поварявам. Ти знаеш ли нещо?

– И аз издирвам Каран – увери я Игър със зловеща усмивчица. – Чейки!

Чейки беше слабоват неспокоен мъж. Щом Игър насочи внимание то си към него, той замига нервно и веждите му заподскачаха.

– Какво знаеш за Каран Фърн? – заповеднически попита Игър.

Чейки продължи да мига.

– За онази с усета ти говоря! – изрева полководецът. – Къде ти е умът, човече?

– Говорих с п-п-плениците – заекна Чейки, – останали живи след Големия събор. – Веждите му заиграха още по-тревожно. – Разпитах и мъжете, които са изгорили мъртъвците. Още някой е задавал въпроси за съдбата ѝ същата сутрин. Онези не са хвърляли такъв труп в кладата.

– Кой е задавал въпроси?

– Т-т-талия бел Сун.

– Мендарк ще се радва да докопа Каран – натърти Игър и отпрати Чейки. – Аз също. Помня я добре – забележително находчива млада жена. Дори моите уелми не успяха да я хванат – добави възхитен. – Ще имам полза от нея. Жалко, хората с усет не издържат дълго! Изгорих мозъците на петима или шестима тази седмица. Но може и да е умряла, а нейните приятели да са я погребали.

Мейгрейт сведе поглед, смразена от думите му. „Каран имаше само един приятел в Туркад, а той изчезна. Този път няма да се откажа толкова лесно...“

– Ако беше мъртва, щях да разбера – реши да сподели. – Преди

време възникна връзка между съзнанията ни. Длъжна съм да науча какво ѝ се е случило. А ако някой изобщо може да я намери, този човек си ти. Какво знаеш за нейния приятел Лиан от Чантед?

– Пленница си, а задаваш въпроси... – промърмори Игър. – Разказвачът ли? Ако се вярва на слуховете, аакимите го отвели насила. В момента ги търсим. Щом ги заловим, ще заповядам да ми го доведат. А Каран... – Той се замисли. – Да, ако е възможно да изясним нейната участ, аз ще се сдобия с тези сведения. На кого ли да възложат задачата?

– Не на уелмите!

– Права си, но само защото се провалиха първия път. Нужен ми е човек с особени качества. Ситала? Не, тя пък потегли към Банадор. На Пран му забиха стрела в окото. Дори да оживее, ще си остане едноок. Аха! Онзи хлун Зарет... На него може да се разчита, много е упорит. Щом превземем цитаделата, ще му дам неограничени пълномощия.

Мейгрейт направи всичко възможно да протака. Какво ли предстоеше сега? Вдигна глава и срещна погледа му. Очите му приличаха на студени късчета ахат. Немислимо беше да му зададе най-важния за нея въпрос. Игър въздъхна хрипливо и кратко, като че беше потиснат. Може и да не беше чак толкова суров, колкото искаше да покаже. Може би и тя го смущаваше, както той нея. „Хайде, изплюй камъчето. Иначе ще съжеляваш до край на дните си.“

– Игър...

В същия миг нахълтаха двама вестonosци, без да почукат на вратата. Лицата им бяха грейнали.

– Бъди така добра да се преместиш там – посочи ѝ Игър маса и стол в дъното на стаята.

Мейгрейт се подчини. Чудеше се какво става, защото до ушите ѝ стигаха само неясни звуци. Вестonosците възбудено бълваха потоци от думи, накрая Игър се провикна победоносно и плесна с юмрук по отворената си длан. Мейгрейт предположи, че новините от войната са добри.

Тримата още дълго обсъждаха нещо, ухилени до уши. Вестonosците се тупаха по раменете, поклониха се ниско и излязоха тичешком. „Да, хората му наистина го обичат. Не е толкова черен, колкото го описват. Може и да не съм объркала...“

Игър не я повика, затова тя остана до масата. Наблюдаваше го как си върши работата – приемаше донесения на разузнавачи, съгледвачи и командири, викаше съветници и даваше заповеди една след друга.

Мейгрейт огладня, а и ожадня. Никой не ѝ предложи нищо. Сред толкова вълнения Игър май я забрави. Часове по-късно той вдигна глава

и рязко ѝ махна да отиде при него. Тя го доближи бавно, без да забрави, че е пленница.

– Оставете ни сами – нареди той на стражниците, уелмите, писарите и вестоносците.

Те се изнизиха безмълвно и затвориха вратата.

– Е, как да постъпя с тебе? – започна тихо Игър. На едната му буза подкачаше мускулче. – Кажи ми истината – защо дойде?

– Ти се отнесе добре с мен във Физ Горго. Долявах, че... все пак не съм ти безразлична.

– Да, *тогава!*

„Защо не ми помогнеш? – измъчено си мислеше Мейгрейт. – Трябва ли докрай да се подложих на това унижение?“

– И ти ми беше скъп... *тогава*. Но първо *трябва* да знам... – Тя се поколеба. – Защо изпрати уелмите да ме изтезават през последната ми нощ във Физ Горго? Не очаквах това от Игър, какъвто го бях опознала.

– Предупредих те – непременно ще си върна Огледалото! – Той я изгледа от горе на долу. – И нищо не се е променило до днес!

– На вярвах, че ще ми причиниш това.

Игър са наведе да я погледне в очите.

– И не съм го правил. Ако е нужно, мога да бъда и безмилостен, но не към *тебе* – кротко наблегна на последната дума.

Очите му проследиха очертаванията на устните, брадичката, гърдите и бедрата ѝ, а безмерният страх ускоряваше пулса му. Жена... Толкова загадъчна, че нищо чудно да е от друга раса. Как би могла да го съкруши, ако си науми...

– В онази нощ се наложи да изляза от крепостта – продължи Игър. – Уелмите са нарушили заповедите ми, докато ме е нямало. Подложили са те на жестоки мъчения!

– Да, сториха ми зло – съдържано потвърди Мейгрейт.

– Когато се върнах, вече те нямаше. – Той закричи из стаята, накуцваше силно. – Фейеламор те е отмъкнала. Опитвах са да те забравя, но всяка нощ и всяка сутрин ти все беше в мислите ми.

– И с мен беше така – призна Мейгрейт, – но нищо не можех да направя. А сега веригите на дълга, които ме обвързваха, се счупиха. *Залутях се между единия свят и другия.*

– А-а, с тези приказки доникъде няма да стигнем! – възкликна Игър.

Отдръпна се от нея неуверено, дори страхливо. Половината от лицето му са скова, речта му се накъса както при първата им среща.

Обикаляше неспирно стаята и крачките му бяха все по-неравни. До масата се обърна внезапно, залитна и се подпря. Лицето му се разкриви, той се опита да пристъпи, но кракът му се бе вцепенил като греда.

– Не... издържам – изфъфли Игър.

Мейгрейт усещаше болката му по-остро и от своята. Съжали го. Тръгна към него, заболла поглед в пода, неспособна да понесе пронизващите му очи. Спря на две крачки от него.

– Мейгрейт... – дрезгаво прозвуча гласът му. – Погледни ме... – Тя вдигна очи. – Ти...

Сърцето ѝ се свиваше от тревога. Какво ли искаше от нея? Не можеше да познае. Чувствата на другите си оставаха затворена книга за нея.

– Ще остана, ако такава е желанието ти.

Протегна ръка и той я хвана нерешително.

5. Превземането на Туркад

Мендарк се бе вслушал в съвета на Талия и успя да вдъхне воля за борба у оцелелите войници на града. Дори онези, които се бяха опълчили срещу него преди Големия събор, сега се радваха, че той е начело. През нощта постигнаха още незначителни победи, върнаха си няколко квартала и някои вече говореха как щели да изтласкат армиите на Игър от Туркад. Мендарк обаче съзнаваше, че само временно облекчиха положението си. Може би врагът се опитваше да ги залъже, че са в безопасност. Не сподели подозренията си с никого, освен с Талия.

– Няма ли надежда, Мендарк?

Двамата се качваха по стълбата към нейната стая, за да си поприказват с Лилис.

– Никаква! Игър просто изчаква, докато подготви всичко. Не иска да губи напразно добри войници, да прахосва живота им. Остават ни броени дни. За щастие, вече изпратих на сигурно място онези тайни на Съвета, които имахме неблагоразумието да запишем на хартия, както и оскъдните си пари за черни дни.

Талия знаеше добре, че той увърта лицемерно. Дълго преди да бъде свален от поста си, Мендарк започна да прехвърля другаде тайните архиви и богатствата на Съвета, като първо се погрижи за личната си хазна. Възлагаше задачата на помощници, на които имаше непоклатимо доверие. Понякога и лично се заемаше с това. Нима бе забравил, че и тя бе

пътувала няколко пъти с подобни поръчения? С колкото и пари да разполагаше в града за войната, това беше нищожна частица от съкровищата в неговите ръце.

Лилис седеше в леглото на Талия и бърбореше неспирно с Бася, но млъкна в мига, когато Мендарк влезе. Не ѝ се вярваше, че Магистърът дори ще благоволи да забележи някакво си улично хлапе.

Той обаче умееше да се нагажда, да изглажда смирен и дребен, за да не плаши хората. Настани се на стола, отстъпен му от лечителката, прегърби се и подпря брадичка на събраните си длани с вид на благ старец. Лилис се успокои.

– Радвам се, че си по-добре – подхвана Мендарк с глас на най-добродушния дядо. – За жалост, и аз съм виновен отчасти, че те пребиха. Трябваше веднага да те прибера в цитаделата. Но с тази война... Сама разбираш, че имам твърде много грижи и не успявам да мисля за всичко.

Докосна бузата ѝ под синината около окото и тя трепна.

– Не е чак толкова страшно – отвърна момичето. – Пък и беше вчера. На улиците е важно само какво става днес.

– Тъкмо това е мъчното в работата на Магистъра – сподели Мендарк. – Трябва да мисля за всяко „вчера“, „днес“ и най-вече „утре“. Ето защо се нуждая и от твоята помощ.

– Моята ли?!

– Трябва да знам какво си видяла пред Голямата зала, преди Талия да те повика вътре.

– Ами през целия ден гледах много хора да влизат и да излизат. Все важни хора: съветници, съдии, богаташи.

– Не, питам те за времето малко преди да видиш Талия.

– Нищо не видях. Тъкмо се бях върнала пред вратата.

– Лилис, а какво се случи, *преди* да се отдалечиш за малко оттам?

– Излезе някакъв грамаден мъж с черна брада. Имаше кръв по лицето. Водеше и моя приятел Лиан... другия ми приятел де. – Лилис стрелна с поглед Талия. – Дърпаше го за ръката и аз много се уплаших.

– Аха... Точно каквото очаквах да чуя. А после? Ти проследи ли ги?

– Опитах се. Като слязоха по стъпалата, Лиан падна, но онзи, брататия, го награби и го отведе. Тръгнаха по Улицата на камбаните – първо на север, после на запад. Ама по пътя грамадният мъжага ме видя. Така се разбърза, че изостанах.

– Къде ги изгуби от поглед? На коя улица?

Лилис му обясни на кое кръстовище е била.

– Даа... – проточи Мендарк. – Преди време Тензор си купи къща наблизко. Наистина ми помогна. Много. – Той стисна ръката на момичето. – Умно дете си. – Надигна се от стола и подкани с жест Талия да се дръпнат при вратата. – Само дето нямаме полза. Те отдавна са заминали, а тази малката сега ще ти се увеси на врата.

– Понякога се срамувам заради тебе! – сопна се Талия. Мендарк изсумтя, а тя заговори за друго: – Какво искаш от мен?

– Погрижи се за бягството ни. Постарай се всичко да е готово до сутринта.

– Вече е уредено.

– А корабът?

Тя знаеше, че това го безпокои най-много.

– Готов е. Ами Събранието?

Мендарк се изхрачи през прозореца.

– Тази жалка пасмина! Май сме принудени и на тях да дадем шанс за измъкване. Поне хората ще знаят, че съм си изпълнил задълженията за разлика от онази мижитурка Губернаторката.

– А Тилан? – попита Талия предпазливо.

– Не ми напомняй каква глупост си направила! – Мендарк въздъхна тежко. – Дори него трябва да вземем, колкото и да не ми се иска. Дръж го под око. Той ще ми навлече най-големи главоболия.

Почти незабавно претърпяха поредица от зашеметяващи несполуки. Талия беше в щаба при Мендарк, когато достига вестоноска – мъничка женица с черна туника и нелепо огромни ботуши, които едва не се изхлузваха на всяка крачка.

Тя прекоси на зиг-заг залата, опита се да вдигне ръка за поздрав, но не успя.

– Аз съм Дабис. Загубихме кварталите при Източните хълмове!

С тези думи тупна по лице. Талия се хвърли към нея. Под мишницата на Дабис имаше огромна рана, превързана нескопосано. Талия повика милосърдна сестра.

– Как се случи?

– Знаеха плановете ни – процеди Дабис през стиснати зъби. – Не може да е било иначе, защото ни причакваха, бяха готови за всеки наш ход.

Мендарк изглеждаше разколебан.

– Очаквах да загубим източните квартали, но не толкова скоро... – Той се наведе към лицето на Дабис. – Много тежко ли е поражението?

– Всички загинаха. Само аз се измъкнах...

Тя се отпусна в несвят.

На чакаха дълго следващия удар. Пред вратата се довлякоха десетина изтощени и облети в кръв войници. Това бяха оцелелите от войските, които удържаха югоизточните квартали. И те разказаха за неочакван разгром – врагът като че бил научил всяка подробност в плана им за битката.

В ума на Талия зашава твърде неприятно подозрение. Колко души в цитаделата знаеха за тези планове? Само шепата хора от Съвета – Мендарк, Орстанд и Хения. И още двама – тя и Беренет. Никой командир из града нямаше как да научи заповедите, получени от останалите.

Талия открай време се бе настроила зле към Беренет заради самохвалството, просташкото перчене с богатство и наглостта. До днес обаче не бе имала поводи да се усъмни в предаността му. Но кой друг би могъл?... Орстанд? Хения? Струваше й се нелепо.

Помнеше ясно изражението на Беренет, когато Мендарк отхвърли замисъла му за опожаряване на града. Какъв бяс бушуваше в очите му! Затаи догадките си, защото нямаше доказателства, но трябваше да е подбителна отвсякога.

До края на деня загубиха всички позиции около Стария град. Поне него отбраняваха успешно през нощта – стените му бяха яки. Талия предположи, че Игър ги разиграва, опитва здравината на отбраната и тяхната решителност. Изпращаше шурмоваците си ту от една страна, ту от друга и макар че лесно ги отблъскваха, нямаша отдих.

На следващата вечер Талия си легна с надеждата да поспи няколко часа. В нощта избухна сияние като синкаво-бяло слънце. Тя хукна обратно към стените, откъдето се чуваше звъntenето на мечове. Още се качваше на бегом по стръмните стъпала, когато втора искра литна нагоре, после и трета. Всяка се взривяваше и падаше полека.

Горе завари битка при ъгловата наблюдателница – четирима от бранителите на крепостта срещу двама нашественици, но нейните съратници се огъваха. Навсякъде по стената войниците от Туркад зяпаха втрещено осветителните ракети. Талия надникна през зъберите. Десетки подвижни стълби се опираха с тракане в стената, вражески бойци пълзяха по тях нагоре. В подножието се тълпяха хиляди от враговете, а щяха да им се изпречат жалки стотина защитници на града. Превъзходството на нападащата войска беше отчайващо. Къде ли беше Мендарк?

Впрочем къде беше Беренет? По-рано той ръководеше отбраната на тази част от стената, сега никакъв го нямаше.

Цял рояк стрели изсвистя над едното ѝ рамо. Тя се приведе, грабна заоблен камък от приготвената купчина и го запрати надолу към сенките, пъплеши по най-близката стълба. Не изчака да види какво е постигнала, а се втурна край зъберите с меч в ръка, окуражаваше войниците с гръмки викове. Виждаше обаче поражението в изцъклените им погледи, в безнадеждната им съпротива и примирението с гибелта.

Талия крещеше заповеди, разпредели над всяка стълба групичка, която да мята камъни, и натискът малко отслабна. Двамата войници на Игър при наблюдателницата бяха съсекли трима защитници. „Това е отредено за всички ни. След пет минути ще сме мъртви. И какво ще стане тогава с Лилис?“

Тя се засили, скочи и стовари цялата си тежест върху гърба на единия враг. Главата му се заби с пукот в стената и той не помръдна повече. В същия миг оцелелият страж разпори с меча си бедрото на втория, който се свлече.

– Къде е Мендарк? – изрева с все сила Талия, за да надвика трясъка на избухващи ракети, дрънченето на метал и писъците на ранените.

Стражът посочи с окървавения си меч. Поемаше си дъх с мъка, изопнатите му устни оголваха зъбите.

– Кулата! – изгъгна той.

Талия се качи в наблюдателницата, опитваше се да проумее какви са шансовете им в бъркотията на сражението. Съвсем близо до източната стена стърчеше древна наблюдателна кула, потъмняла от времето и градските пушечи. Извисяваше се и над най-високия купол на цитаделата, даваше изглед към почти цял Туркад. Мендарк обичаше да се усамотява там за размисъл или просто в търсене на спокойствие. Въздушно мостче свързваше кулата със стената на Стария град. А точно в този момент неколцина вражески войници се покатериха на стената и затичаха към мостчето.

Все повече ракети избухваха над крепостта. Една обаче падна като мъждукаща искра и отскочи от парапета. Талия с ужас зърна белеещото лице на Мендарк при входа на кулата. Ръцете му мърдаха в опит да изплетат предпазно заклинание, но нападателите като че бяха защитени от такива магии. Той пак се шумгна вътре.

– Мендарк, слезе в двора! – кресна Талия, но не ѝ се вярваше да я е чул.

Тогава забеляза, че нашествениците са проникнали в крепостта.

Трупача се около кулата, готови да отблъснат контраатака, други разби- ваха вратата. Елитни бойци на Игър, които се биеха с неутолима свире- пост. „Знаят, че *той* е вътре! – проумя Талия. – Предадени сме! А Бере- нет не е на поста си...“

Тя се спусна от наблюдателницата и се облегна за миг със затворе- ни очи. Опитваше се да измисли нещо. По-нататък войници от града бранеха яростно подходите към мостчето, но един по един падаха под напора на нападателите. Над Мендарк надвисваше страшна опасност. А не само над него. Той знаеше тайни на Съвета, с които Игър би умно- жил недопустимо могъществото си.

– Какво ви е? – разтърси я някой за ръката.

Пред нея стоеше къдравият Торгстед.

– Приклешиха Мендарк в кулата! – дрезгаво обясни тя.

– Тогава направете някой от номерата си, почитаема, иначе с всич- ки ни е свършено.

– Имам нужда от помощ!

– Преди малко и Осейон беше ей там, до наблюдателницата.

Олекна ѝ за миг. Осейон беше капитанът на личната стража на Мендарк, огромен тъмнокож мъж с неизчерпаема сила и вярност.

– Доведи го, стига да е жив!

Торгстед изтича натам. Талия се чудеше какво да прави. Владееше из основи Тайното изкуство, но не можеше да поразява хората с мълния от върховете на пръстите си или да извлича духове от нищото. Треска- вият ѝ поглед накрая се съсредоточи върху въздушното мостче. Там още нямаше никой. Тя се напрегна да съгради илюзия как мостчето се откъс- ва и се стоварва в подножието.

С това щеше да се справи. Имаше голям опит. Но трудното беше да внуши илюзията на всички сражаващи се наоколо. Не успее ли да убеди дори един-единствен от тях, илюзията щеше да се разсее в миг.

Нисичкият Торгстед се върна на бегом. Зад него трополеше Осе- йон, едното му рамо бе в превръзка на червени петна.

– Осейон, отърви ни от тези подвижни стълби! – отсечено заповяда Талия.

Сетне се помъчи да натрапи илюзията. Не постигна нищо, в съзна- нието ѝ образът на мостчето се разтегна като гумен, разкъса се и изчез- на. Разбира се. Игър също помагаше на войниците си с Тайното изкуство.

– Не мога... – задъха се тя, вкопчена в стената.

Торгстед се появи сред тъмната пушилка наоколо. Носеше

неизбухналата ракета – издут цилиндър, дълъг колкото ръката му до лакътя. В края стърчеше огризката на угасналия фитил. Войникът в движение добави парче връв към него. Талия го гледаше учудена.

Той си довърши работата и каза рязко:

– Запалете го!

Вдигна ракетата над главата си и обърна задния край към нея.

– Ще ти откъсне ръцете... – подвоуми се Талия.

Осейон бе надъхал стражниците, мятаци камъни, и спря за малко потока от врагове към зъберите, но и последният защитник на мостчето бе повален. Вражеските войници се втурнаха напред.

– Сега! – настоя Торгстед.

Талия грабна фенер, вдигна стъклото и поднесе пламъчето към фитила, който се запали. Торгстед светкавично запрати ракетата към настъпващите.

– Не гледайте натам! – извика той и се просна по корем.

Ракетата отскочи от бойниците и се хлъзна по камъните към края на мостчето. Талия надникна между пръстите си. Фитилът догоря и последва толкова ярък взрив, че превърна враговете в черни клечести фигурки, разхвърчали се на всички страни. От трясъка ушите й звъннаха.

– Хайде!

Торгстед вече я дърпаше за ръката. В главата ѝ още цареше хаос и тя се зарадва, че има кой да ѝ казва какво да прави.

Всички войници на Игър пред мостчето бяха натръшкани, макар че неколцина пълзяха заслепени. А Мендарк се облягаше отпуснато в рамката на вратата и не правеше нищо. Какво му ставаше?

Като приближи, забеляза дългия разрез от слепоочието до брадичката му. По косата и шията му лъщеше кръв. Талия издърпа наметалото на паднал войник, покри раменете си и докопа още едно. Макар че беше опърлено от взрива, цветовете на Игър още личаха. Неколцина от враговете вече са опомняха и се изправяха, за да нападнат.

– Задръжте ги! – извика тя и пробяга по мостчето.

Мендарк дори не я позна, когато впи пръсти в ръката му. И единият крачол на панталона му беше подгизнал от кръв.

Над зъберите по стената се прехвърляха още вражески бойци. Никаква надежда.

Талия уви Мендарк с наметалото. Той замаяно опипваше плата. Тя се напъна да го метне на рамо и в главата ѝ, която бездруго се цепеше от болка, сякаш отекна вой. Заклатушка се по мостчето, като се оглеждаше за път към спасението. Погледна надолу. Сражението още не беше

свършило. Дворът гъмжеше от войници на Игър, ввлечени в десетки схватки.

– Идвайте! – кресна Талия на Торгстед и Осейон.

Гласът ѝ закънтя в кратък миг на затишие. Не бе забравила да вземе още две наметала. Съратниците ѝ се предрешиха, Осейон пое Мендарк от ръцете ѝ и се устреми към стъпалата надолу. За Талия беше непоносима мисълта, че толкова хора ще загинат тук напразно.

– Ще дам сигнал да се предадат – извика тя и изтръгна тръбата от ръката на мъртъв страж.

Изсвири тройния сигнал, обозначаващ онова, което доскоро изглеждаше невероятно, после се спусна вихрено в двора. Пред кея беше портата на цитаделата.

Наметалата заблудиха враговете наоколо достатъчно дълго, за да се добере групичката до портата на няколко крачки пред преследвачите си. Торгстед незнайно как намери у себе си още сили, изпречи се и мечът му зафуча във въздуха. Другите нахълтаха през портата, той се шмугна след тях, портата се затръшна и огромните резета я залостиха с грохот. Избавление... до следващата атака на Игър. Поражението беше неминуемо. След двайсетина минути касапница Старият град падна.

А Талия не можеше да се отърве от подозрението, че са били предадени. Врагът знаеше къде да намери Мендарк. Тя пък знаеше върху кого да стовари вината за измената.

6. Предателство

– Мендарк, изслушай ме най-сетне! – извика му Талия. – Сред нас има предател.

Той още не се опомняше от сътресението, а около него в цитаделата кипеше паника. Обсадните машини на Игър постепенно превръщаха стените в купчини чакъл.

Извъртя се и Талия го разтърси.

– Помисли! Игър е разполагал с бойните планове и на двете ни армии. Известно му беше и че си сам в кулата. Не ми разправяй, че е съвпадение. Само петима знаеха всичко това – ти, аз, Орстанд, Хения и Беренет.

– Не! Не може да е Беренет.

– Не си затваряй очите за фактите.

– Не е той!

– А кой? Аз ли?! Или Орстанд...

Поредният страховит тътен разтресе стените на цитаделата. Нямаше да издържат и един ден.

Беренет влезе. Леко провлачваше единия си крак, дрехите му бяха разкъсани и тук-там напръскани с кръв, но не личеше да е ранен.

– Къде се дяна, по дяволите? – бясно се извърна Талия към него. Не се и съмняваше, че той разиграва представление. – За малко не плениха Мендарк. Ти трябваше да ръководиш отбраната на южната стена.

Той се престори, че не я чува.

– Мендарк, бях на източната стена. Наложих се да поема командването, всичките ти офицери загинаха.

– Казвай какво става де! – възкликни Магистърът.

– Сражавахме се упорито, но всичко беше напрасно. Никой друг не се измъкна. Съжалявам...

– Колко удобно... – изръмжа Талия през зъби.

– Тогава върви да се приготвиш – уморено го отпрати Мендарк. – Тръгваме най-много след час.

Беренет кимна отсечено, пооправи останките от дрехите си и бързо излезе. Магистърът изпъшка, съсипан от прежеждието и принудата да признае какво означаваше то.

– Толкова ми е мъчно да изоставям града си... Изобщо не можеш да си представиш.

Тя обаче го разбираше донякъде. Мендарк беше Магистър тук от цяло хилядолетие. Остави го за малко да се съвземе и пак му заговори.

– Трябва да избягаме, за да продължим борбата за града.

– Дай ми още мъничко време. Имам работа преди тръгване.

– Каква работа?

– Каквато се пада на Магистъра! – троснато отвърна той. – Погрижи се Орстанд и Хения да са готови... Съветът трябва да се спаси на всяка цена. Хайде, размърдай се!

Талия се зае с припряната подготовка. Мендарк няколко пъти се мярна пред погледа ѝ – подпираше се на жезъла си и сякаш ей сега щеше да се килне. Преди полунощ пак са срещнаха в библиотеката.

– Време е за тръгване! – настоя тя. – Стражниците вече се заслушват в лъжите на Тилан, че ти си виновен за падането на Туркад. Най-добре е да му запушиш устата.

– Да, най-добре – сърдито промърмори Мендарк, – но не бива аз да съм виновен за това. Ще отведе него и останалите до кея. Оттам да се оправят както могат. Корабът готов ли е?

– Чака ни. Но... – Талия стисна юмруци и се поколеба. – Не знам как да постъпя с Лилис.

– Каква Лилис?

– Уличното хлапе. Нима вече я забрави?

Мендарк опипа превръзката на главата си. По бинта зад ухото му избиваше кръв.

– Така ме боли главата!... Та какво казваш? А, *онази* Лилис... Зарежи я, няма да пострада.

– Лилис идва с мен.

Мендарк примижа мъчително.

– Ти побърка ли се?

Мургавото лице на Талия потъмня още повече.

– Не мога да я оставя тук. Ти ме научи какво е да си верен някому.

– Аз пък се чудя как да опазя град с един милион жители. Като гледам, тук ще е на по-сигурно място, отколкото ако избяга с нас.

– Дори да си прав, все ми е едно.

– Добре де, вземи си дребосъчката, но не искам да ми се мотае в краката – сприхаво отсече Мендарк. – Да вървим, докато още имаме шанс.

Талия си позволи да повярва, че той не е чак толкова коравосърдечен. Поне се надяваше...

– Ще заповядам да се предадат на зазоряване – реши Мендарк. – Така ще имаме няколко часа. Ще се срещнем при изхода.

Талия изтича навън и скоро се върна с Тилан. Белязаното му лице беше изопнато от гняв, вече нямаше и следа от временната безпомощност. Китките и глезените му бяха оковани. Мендарк даде знак да свалят железата от краката му. Около Тилан стояха шестима стражници от цитаделата. След тях се дотъриха другите бегълци – търговци, правници, законодатели, – потънали в покруса от загубата на всичко, което притежаваха.

Зейнката Хения както винаги странеше от тълпата. Тази месеста жена на преклонна възраст бе изпълнена с неприязън към света, а в момента особено омраzen й беше Мендарк. Смяташе, че заради него е изпаднала в това положение. Беренет, отново пищно пременен, вървеше подире й и подражаваше на нейната ситнешца походка. Мендарк го изгледа изпод вежди, но си замълча.

– Ти идваш ли или не? – подвикна на Хения, която приклепна над раницата си, понечи да извади разни неща, но пак ги прибра.

– В какво ни забърка... – кисело промърмори тя.

- С малко подкрепа сигурно щях да се справя по-добре.
- Подкрепих те колкото и всички останали.
- Знам – с мразовит глас заяви той.

Хения все извърташе думите в своя изгода.

Тук беше и черният като въглен Осейон, едър като старо дърво. Една от многото зараснали рани по лицето му повдигаше ъгълчето на устните и там се показваха големи бели зъби. Страшният грозен Осейон... мил като котенце.

Лилис не се отделяше от Талия – мършава, чистичка, ококорена и безмълвна сянка. Възстанови се бързо, макар че изкълчената ѝ ръка висеше на превръзка през шията. Носеше нов панталон от здрав вълнен плат, възширочка куртка и първия чифт ботуши в живота си, съдейки по скованите ѝ крачки. Тя често свеждаше поглед към ботушите, все едно не ѝ се вярваше, че е възможно такова чудо. Платиненорусата ѝ коса искреше в светлината на фенерите. А малката платнена торба на гърба ѝ побираше други немислими съкровища – още два ката дрехи, бельо, чорапи, сапун, четка за коса и дори нож.

Хения свърна зад ъгъла и в сумрака налетя върху момичето.

- Гледай къде стъпваш, малко нищожество! – изсъска тя и замагна.

Лилис избягна удара с привична ловкост и пак се долепи до Талия.

Още един запратен огромен камък раздрусва стените. Стъкълцата на полилея задрънчаха. Дотича Торгстед, хлзгайки се по плочките на пода.

- Нахлуха вътре!

Мендарк се олюля и изгърва раницата си. Лицето му доби цвета на тестото.

- Не може да бъде! Орстанд, има ли начин да са преодолели защитите ни, без да се усетим?

Орстанд подуши въздуха като хрътка.

- Сигурно е възможно, щом вече са вътре, но не мога да си представя как са успели. Торгстед, къде са в момента?

– Щурмовата група проби през подземията. Явно са изкопали тунел.

– Аха, вече ги долавям – промълви тя. – Мендарк, добре ли си? – Тя го прихвана да не падне и полека го сложи на пода. – Осейон, погрижи се за всички коридори и стълби към тази част от цитаделата. Защитавайте горната площадка на тази стълба. Талия, дай вода.

Талия избърса челото на Мендарк с мокра кърпа и скоро той се свързе.

– Може би тайният ни изход е разкрит – допусна тя.

– Невъзможно! – отсече Магистърът. – Само Съветът знае за него.

– И никой друг ли?

– И Беренет – добави неохотно. – Орстанд, ти оглавяваш групата – реши той, без да съзнава, че старшата правница вече го е сторила. – Талия, ти ела с мен.

Той повлече крака в обратната посока.

– Ако са дълбали тунел – обади се Талия, – техните гадатели може да са намерили и нашите проходи.

– Само не и този! Скрихме го със защитни заклинания! Никой гадател в Ягадор няма да го забележи!

– И цитаделата е под защита, но те проникнаха тук.

Той се вторачи в нея. От челото му капеше пот.

– Да, най-добре е да проверим. – Натисна издатина на стената до една лавица. – Задръж така!

Талия опря пръст на същото място, а Мендарк се провря зад съседните рафтове. Чу ноктите му да драскат по дърво, после ѝ се стори, че железни топчета се отъркват едно в друго. Дървената облицовка на стените се размести, отзад имаше залостена метална врата. Мендарк я отвори и се промъкна в тъмен коридор.

– Затвори вратата. Не бива да прониква никаква светлина!

Той опря ухо в следващата врата, напълно еднаква с първата. Талия се подчини и се озова в непрогледен мрак.

– Нищичко не чувам – прошепна Мендарк. – Извади ножа си и бъди готова да запалиш фенера.

Ключалката щракна, втората врата се откряна. Талия усети, че Мендарк пристъпя полека напред. Пръстите му напипаха китката ѝ, устните му доближиха ухото ѝ.

– Внимавай, пред нас има стръмна стълба.

Той се взираше изпитателно в тъмата долу.

– Всичко е наред. Не долавям опасност. Да отиваме при другите.

Талия понечи да се върне назад, но далеч долу нещо изтрака като камъче, съборено от стъпало. Мендарк изскърца със зъби и болезнено я побутна с жезъла си. Старателно затвори хаваните и залостиха двете метални врати. В библиотеката Магистърът избълва поток от ругатни.

– Как Игър е научил за този изход? – Заби юмрук в стената. – Как?!

„Измяна...“ – рече си Талия.

– Не можем ли да се справим с тях?

– Игър ме познава твърде добре. Враговете сигурно са стотици. Пак

сме в капан.

Талия трудно овладяваше собствената си уплаха.

– Няма ли друг изход?

– Не и отгук. Намира се чак в отсрещния край на цитаделата, в горния край на източната стълба. Не ми побира умът как ще си пробием път дотам.

Игър тъкмо хвана ръката ѝ и отвън затропаха настойчиво по вратата.

– Извинявай – ядосано промърмори той. – Наближава решителният момент във войната.

– Нима Мендарк все още има шанс да победи?

Игър се ухили презрително.

– Да победи ли?! Сврял се е в цитаделата с двеста-триста войници. Щом получа известие от копачите на тунела, ще нахлуем.

Сетне отвори вратата. Отпред чакаха цяла тълпа вестносци. Изслуша всекиго и изрече рязко заповедите си. Мейгрейт остана безмълвна, гледаше и слушаше, припомняше си колко умел военачалник е той.

Чуха важната новина малко преди полунощ.

– Всичко е готово – увери вестносецът.

Игър се засмя със стиснати зъби.

– Да вървим, Мейгрейт. Искам и ти да видиш това.

– Къде отиваме?

– Да хванем моя враг.

Мейгрейт стоеше зад предната линия и заедно с Игър чакаше последния шум на крепостните стени. Прималяваше ѝ от глад – бе яла само няколко репи през последните дни. Плетената ризница тежеше непоносимо на раменете ѝ. Искаше да си легне. Имаше предостатъчно време да умува над грешките и глупостите, които направи.

Ако бе вложила повече ум в задачата да открадне Огледалото, то щеше да е в ръцете на Фейеламор преди много месеци и нямаше да последват толкова злостастия. Тя обаче си позволи да се взре в Огледалото, което я заплени, сякаш ѝ отваряше врата към съвсем нов живот. И тогава Игър я залови.

Пред тях шумът се засили. Атаката започваше.

– Откога чакам този ден! – изръмжа Игър.

Скоро дотича висок тъмнокоп мъж с бакенбарди на плитчици.

– Зарет се явява на доклад, господарю! – изрече наперено и отдаде чест с четирипръстата си ръка.

Игър само въпросително изви вежди.

– Готови сме – заяви Зарет. – Пробихме стените на цитаделата на три места.

– Завардихте ли всички възможни изходи?

– Всички, които успяхме да открием. Над всеки бдят двама майстори по разпръскване на илюзии, а гадателите продължават да търсят тайни проходи. Накъдето и да тръгне той, ще го намерим.

– Надявам се – мрачно процеди Игър. – Да тръгваме – изрече високо и охраната му се люшна напред като стена. – Това не е град, а лабиринт на плъхове – промърмори той, извил глава към Мейгрейт. – Под Стария град има хиляди тунели и леговища. От четири дни губя повече време да ги търся, отколкото да нападам. И въпреки това враговете ми се изплъзват. Но този няма да избяга!

Нахълтаха през централната порта в двора, претъпкан с войници.

– Къде е той, Зарет? – попита Игър в движение.

– Почти най-горе в югозападния ъгъл, доколкото го долавят гадателите. Те не могат... да познаят по-точно.

– Знам! – озъби се Игър.

Спря напред двора да се посъветва с офицерите си.

От цитаделата изскочи същата млада жена, която беше при войника, когато Мейгрейт се предаде.

– Какво ще ни кажеш, Долода? – провикна се Игър. – Заловиха ли Мендарк?

Тя се закова на място и за малко не се оплете в дългата си черна роба. Поклони се и заобиколи предводителката на уелмите Вартила, застана вдясно от Игър. Мейгрейт също се боеше от нея след пленничеството си във Физ Горго.

– Разбихме вратата на кабинета му, но го нямаше вътре. Все пак е излязъл скоро оттам.

Вартила изръмжа заплашително и Долода отскочи.

– Не вярвам, че е успял да избяга – заяви Игър. – Иди да видиш какво става при всеки отряд и се върни да ми съобщиш.

Долода изглеждаше притеснена, но се върна припряно в цитаделата. Скоро Игър и Мейгрейт я последваха. Други вестоносци дотичваха с тропот по централния коридор. Подминаха двама уелми, които налагаха пленени войници с чепатите си тояги.

– Стига! – кросна им Игър.

Цялата група са изкачи вихрено по широката стълба. Мейгрейт се кривеше от болка в хълбока.

– Не мога повече... – изхриптя, но Игър не я слушаше.

– В библиотеката! – съобщи поредният вестonosец. – Оттук!

На площадката горе свърнаха вдясно, стигнаха до края на друг коридор и нахлуха в просторно помещение с облицовка от рядка дървесина, запълнено с високи библиотечни шкафовe. В средата на залата, която приличаше на кръст с къси рамене, имаше дълга гола маса. Миризма на дърво и книги насищаше въздуха.

Войници щъкаха насам-натам и оставяха следи от кал и кръв по прекрасния копринен килим. Трима майстори на илюзиите, облечени в черни или бели роби, се бяха свлекли в ъгъла от прекомерното напрежение. До тях хлипаше красиво момиче на петнайсетина години с огромни виолетови очи. То пък имаше дарбата на усета.

– Искам да си ходя у дома. – Бяха я отвлекли от семейството ѝ преди броени дни и още не можеше да се освести. – Моля ви, пуснете ме!

– *Къде е той?* – бясно изрева Игър.

Никой не продума. Не знаеха. Мейгрейт съжали момичето. Не всичко беше безупречно в империята на Игър. Месеци наред работеше като умело сглобен часовник, а сега той не проумяваше какво се е объркало.

Дотича Зарет с развяващи се около лицето плитчици.

– Бил е в тази зала. Не може да е далеч.

– Я доведи тук старшия ми гадател! – кресна Игър.

Зарет подаде глава в коридора и се провикна гръмогласно. В библиотеката влезе с пъхтене човечец, подобен на топка лой. Носеше зелена кожена торба.

– Проклет да си! – затытна Игър насреща му. – Намери го или с тебе е свършено!

Изстърга стомана – един уелм измъкна кривия си нож от канията. Мейгрейт потрепери.

Гадателят взе кръгло стъкло от торбата и едва не го изтърва от страх. Отгоре беше вдлъбнато като лещата на телескоп. Нагласи го на масата върху бронзова поставка, загръ някакъв съд над запалена свещ, извади тапата и сипа малко живак във вдлъбнатината. От друг съд капна малко спирт и живака и го запали. Бледосиньото пламъче подскачаше около минута, сетне угасна. Гадателят мигновено метна на главата си широко парче плат. Клатушкаше се и мънкаше.

Огледа се озадачен.

– Странно... Хем е тук, хем не е тук. Аурата му е съвсем слаба.

– Разбира се, че е слаба! – скастри го Игър. – Използва маскиращо заклинание, но не е достатъчно могъщ, за да се скрие от мен. По-бързо, човече, иначе те чака *тяхната* участ!

Дебелакът са озърна към ъгъла и пак са приведе над стъклото. Мълча дълго.

– Да, наблизо е, ей там. На десетина крачки от нас!

– Най-последно! – възликува Игър. – Разбийте всичко!

– Няваше ли скрита стълба към горния етаж? – сети се Талия.

– Има – потвърди Мендарк, – но гадателите ще ме надушат! Игър ще ни чака.

– Хрумна ми нещо – обади се Орстанд. – Защо не създадем твой двойник, за да го оставим тук? Така ще ги объркаме. Няма да знаят точно къде си.

– Игър ще влезе в цитаделата след няколко минути. И тутакси ще заповяда да пробият стената.

– Но ако ни провърви, след няколко минути ние ще сме стигнали до другия таен проход.

– Как ще го направиш?

– Чрез подобие – обясни Орстанд. – Къде е онзи твой портрет, който беше окачен в библиотеката?

– Сега е в склада до клозета, за да не го гледам – троснато отвърна Мендарк.

Талия хукна да донесе портрета – миниатюра в мътни кафяви оттенъци, на която Мендарк имаше мазно-хитрия вид на плъх. Според ъгъла, под който падаше светлината, образът гледаше ту на едната страна, ту на другата.

– Ясно ми е за какво говориш... – засмя се Талия. – Двучилие.

– Идеално подхожда за нашата цел – съгласи се Орстанд.

Тримата обединиха силите си, за да належат върху портрета слабичка имитация на аурата, която имаше истинският Мендарк. Пъхнаха картината между две заключени врати и побързаха да стигнат до тайната стълба – отвесно разположени метални стъпала до върха на цитаделата. От изкачването косите на мнозина бегълци настърхнаха.

Талия злорадстваше, като ги гледаше. Отпуснатият Малкин, когото избраха начело на Събранието след бягството на Губернаторката, се нуждаеше от подбутване на всяко стъпало. Хения беше по-скоро

ядосана, а не уплашена. Лицето на Тилан се кривеше гневно, но той беше най-пъргав от всички въпреки оковите на ръцете си. Стигна до последния етаж и се разкрещя на останалите на побързат, сякаш той командваше тук... или очакваше това да се случи скоро.

Беренет се държеше наперено както винаги, за да впечатли околните. Мендарк го поглеждаше изпитателно и внимаваше да не застава с гръб към него. Стражниците от цитаделата може и да бяха разколебани, но подобрани бойци като тях не допускаха лицата им да издадат нищо. Осейон се катереше с необичайна ловкост, Лилис пъхтеше подире му, затруднена от превързаната си ръка. Талия беше последна с тежката си раница, носеше и фенер.

Когато всички се отдръпнаха от шахтата, Мендарк натисна лост, завъртяха се скърцащи противотежести и дебел капак запуши отвора.

Трябваше да стигнат до отсрещния край на цитаделата – разстояние колкото цял градски квартал.

– Талия, виж откъде е най-добре да минем.

Тя притича след минута.

– По коридора от южната страна!

В шахтата отекна грохот – разбиваха с чукове тайната врата долу. Всички хукнаха по избрания от Талия коридор. Знаеха, че са на косъм от залавянето. При първото разклонение ги пресрещнаха двама войници на Игър. В светкавичната схватка мечът на Беренет съсече и двамата. Групата продължи с все сила нататък.

Някъде по средата Хения залитна.

– Стига ми толкова! – изохка тя и се строполи на пода.

– Трябва да намериш сили! – викна ѝ Мендарк и я задърпа. – Съветът...

Тя се отскубна.

– Край на Съвета – пророни вяло, – и то заради тебе, Мендарк.

Изправи се и затътри крака обратно по коридора.

– Каква полза от зейни!... – изфуча той и побягна.

След малко догони Орстанд. Тя се клатушкаше, цялото ѝ тяло се тресеше. Лицето ѝ вече поаленяваше, всяка следваща крачка беше помудна.

– Хайде, стара приятелко – сърдечно подкани Мендарк и я хвана под ръка. – Хения ни заряза. Закъде сме без тебе?

– Няма да те подведа – усмихна се тя нещастно. – Но това грохнало старо тяло може и да не ме послуша. Усещам парене в гърдите.

Осейон долетя да я подкрепи. Той и Мендарк помъкнаха Орстанд

напред, добраха се до дъното на коридора. Далеч зад тях закънтя рев. Огнено кълбо изпраща над главите им и се пръсна на разноцветни искри в стената.

– Игър... – изграчи Мендарк.

Хвърлиха се през въртяща се врата и смазаха неволно един страж. Най-сетне зърнаха стълбата в отсрещния край на цитаделата. Бегълците се скупчиха, а Мендарк се зае да опипва скрити бутони по огромна каменна колона, спускаща се през всичките девет етажа. Още огнени кълба се пръснаха в стената, накрая подпалиха скъпоценен гоблен. Настигаеше ги шумът от напирашите преследвачи, чуваше се как трополяха по стълбата. Лилис изписка.

Талия се озърташе неспокойно. Стражниците заеха позиции, но нямаше надежда да удържат срещу толкова противници.

– Къде е Хения? – извика тя.

– Предаде се! – изплю думите Беренет.

– Налучках! – кресна Мендарк и дръпна яростно вратата в уж плътния камък.

Зад нея имаше стъваща се решетка от ковано желязо. Той тласна и нея встрани и се видя тъмна метална кабина с голямо колело на задната стена.

– Всички вътре! – застърга гласът му и щом видя двоуменето им, добави: – Или стойте тук!

Натъпкаха се в кабината, тя се раздруса страховито.

– Хайде бе! – провикна се Мендарк и към бойците си.

Успяха да се напъхат. Огромният Осейон разклати още по-силно кабината и някак си проби път към колелото.

От стълбището изскочиха десетина войници. Двойно повече дотичаха по коридора, водени от Игър. Мендарк затръшна решетката.

– Осейон, завърти колелото... – гласът му се задави от страх.

Колелото заскрибуца. Кабината не помръдна. Мендарк срещна погледа на отдавнашния си враг. Игър се усмихна и бавно вдигна ръка.

– Излизайте или ще ви опека живи.

Мендарк прошепна без да се обърне:

– На другата страна, глупако. Избий спирачката.

Колелото затрака, но не се спуснаха. Игър ги изгледа сурово.

– Мендарк, до тебе има ли някой, на когото държиш? Може би детето или вярната ти Талия? Да си послужи ли с тях, за да ти дам забравим урок?

Талия избута Лилис зад гърба си и Орстанд прегърна момичето.

– Все едно е, Талия – увери я Игър. – Оттук лесно ще изгоря всички ви. Излезте!

Никой не се подчини. Той пак вдигна ръка. Мендарк въздъхна и по-сегна към решетката.

– Добре де...

В същия миг нещо изпраща зад тях и кабината пропадна толкова внезапно, че Талия усети вкуса на недосмяната си вечеря. Носеха се все по-бързо надолу в тъмната шахта.

– Не толкова бързо! – възкликна Мендарк.

– Ама спирачката се счупи! – отвърна с вик Осейон и натисна с ботуша си колелото.

Подметката задимя и падането леко се забави. Въжетата скърцаха, кабината се люшкеше. През пролуките в железата виждаха огнено кълбо високо горе.

– Ако изгори въжетата, крак – промърмори Мендарк.

– Още колко има? – попита Осейон.

– Няколко етажа. Опитай се да забавиш.

Подметката вече гореше. Скоростта намаля, после отгоре се посыпаха горящи топки. Кабината се откъсна, блъсна се в камъка, изтръгна дъжд от искри и отскочи в отсрещната стена. Лилис изскимтя и Талия я притисна до себе си.

– Забави! – изпищя Мендарк.

– Не мога. Въжето се скъса.

Забиха се с такава сила, че всички изпопадаха. С оглушителен плик тежки вълни заляха шахтата, издигнаха се нависоко и се стовариха обратно върху кабината. Ботушът на Осейон угасна, водата покри всички вътре.

– Светлина! – извиха Талия и се напрегна да стане.

Така водата ѝ стигаше до гърдите. Тя порови в сплетените тела.

– Лилис, къде си? Проклятие, трябва ми светлина!

Върхът на жезъла в ръката на Мендарк замъждука. Талия бъркаше във водата и вдигаше когото напипа за косата, ризата или дори носа.

– Лилис!

Шарещите ѝ пръсти стигнаха до крехка ръка. Измъкна момичето изпод нечие тяло и се вкопчи в нея, сякаш ѝ беше родна дъщеря.

– Мендарк! – прокълът гласът ѝ. Той се бе облегал изнемощяло на решетката. – Не знам накъде да тръгна. – Зашлеви го безмилостно. – Казвай по-бързо! Накъде?

Мендарк се изправи и дръпна решетката.

– Има врата в шахтата. Тук някъде... Орстанд, а ти къде си?

Талия отново опипа около себе си. Старата дебела Орстанд лежеше с лице във водата. Мъртва.

– Мендарк... – започна Талия, но огнените кълба отново засъскаха наблизко.

Някой нададе вой, всички напиреха да изскочат от кабината и в мрака тя не успяваше да различи Магистъра. Високо горе се мяркаха силуети на войници, които се спускаха по въжета. Талия и Осейон извлякоха навън последните измокрени и зашеметени бегълци, когато първите нападатели стъпиха върху кабината. Трупът на Орстанд остана вътре заедно с тялото на адвокат, чието име Талия бе забравила. Осейон затръшна вратата и Мендарк дръпна лост, който спусна тежка каменна плоча пред нея. Той огледа групичката си, преброи наум и се намръщи.

– Къде е Орстанд?

– Мъртва е – тихо отговори Талия. – Сърцето ѝ не издържа. Съжалявам.

Мендарк скри лице в дланите си и заплака. Другите стояха смутени наоколо.

– Трябва да вървим – напомни Талия по някое време.

– Знам, знам. Но защо точно нея изгубихме? Как ще се справим без Орстанд? Тя беше най-умната от всички в Съвета. И най-старата ми приятелка.

Никой не му отговори. Стигнаха до открита шахта, в която през две стъпки се спускаха бронзови скоби. Светлината на фенера не огряваше дъното. Мендарк се спусна пръв много предпазливо заради товара и болеките си. Щом стъпи на пода двайсетина обхвата по-надолу, остави фенера настрана и се дръпна веднага, като че се боеше някой да не се изтърси на главата му.

– Ами златото? – сети се Талия.

– Скрило е по-нататък. Предчувствах, че накрая ще избягаме неподготвени. Но дотам има още ходене.

Пътят им криволичеше из лабиринт от тунели. Все са бояха, че някъде ще ги причакат войници на Игър. Размина им се и накрая намериха прибраното от Мендарк злато. Стражниците вдигнаха сандъчетата. Със застинала лице Магистърът поведе групата нататък.

– Доколкото знам, този тунел свършва в клоаката. Никой май не е минавал оттук, откакто аз съм на власт – подхвърли той през рамо. – Не знам докъде стига приливът. Ако водата се е надигнала, може би ще се наложи да чакаме. Да се надяваме, че ще мине време, докато Игър

разбие преградата и ни подгони.

– Сега е отлив – успокои го Талия. – Ще се махнем, преди Игър да дойде тук.

Още около час се провираха през завиващи и кръстосващи се тунели, преди Мендарк да нагази в дълбока смрадлива вода.

– Като гледам, близо сме до брега.

Тръгнаха покрай водоема и скоро са озоваха при изход – кръгъл люк с дебел железен капак. Двоен обръч от нитове стягаше рамката, но самият люк беше прояден от ръжда. Осейон го доразтроши и всички се повряха през дупката.

Следващият тунел, в който попаднаха, беше огромен. Канализацията на Туркад. Отливът бе отдръпнал водата, само бърз широк поток се стичаше по средата. Тръгнаха предпазливо покрай него, защото наклонът беше хлъзгав.

Добраха се и до поредните скоби, водещи към кръгъл изход горе. Бездруго не можеха да продължат по тунела – спускаше се стръмно надолу и беше наводнен. Един страж се покатери, дръпна добре смазания лост и капакът увисна.

– Още малко и сме спасени! – възкликна Мендарк. – Ех, Орстанд, и ти да беше с нас...

Талия изпита неопишуемо облекчение. Пет дни живя в кошмари на яве как ще я пленят и подложат на изтезания. Не забравяше и за съдбата на Лилис. Като единствено дете в семейството си Талия трудно проумяваше чувствата си към безпризорното хлапе. Знаеше, че досега не е изпитвала подобна обич към никого, и си повтаряше, че това е опасно.

Излязоха на каменен пристан в заливче между два от великанските надстроени кейове на пристанищния град – четири платформи от насмолени греди се крепяха една над друга върху пилони, широки половин обхват, целите обрасли с миди. Нито един кораб не можеше да разтовари стоката си, без да мине тя през пристанищния град, който съжителстваше в раздори и неразбирателство с Туркад. Хлуните – обитателите на кейовете, бранеха ревниво извоюваните права.

Нито до пристана, нито в заливчето се виждаше кораб.

– Къде е? – съкрушен измънка Мендарк.

Зад гърба му Тилан се превиваше от смях.

7. Тържеството на глупостта

– Каран!... – стенеше Лиан, извил глава назад, докато Тенсор го влачеше към вратата.

Тя приличаше на захвърлено вързопче между свеклите се стражници, червената ѝ коса се бе разпиляла по белия мрамор. По плочите около нея се разливаше кръв.

– Никъде няма да ходя – мърмореше си Лиан. – Никъде! – кресна в лицето на аакима, но все едно говореше на скала.

Пръстите, стегнали се около ръката му, наистина бяха като от камък, лицето на Тенсор също тъмнееше подобно на маска от обсидиан.

Лиан запъна пети, присви се и когато Тенсор го дръпна за ръката, подскочи нагоре като освободена пружина. Заби глава в брадичката на аакима толкова силно, че зъбите му изтракаха. Тенсор залитна назад, а Лиан се втурна през телата и скамейките. Тупна на колене до Каран. Ръката ѝ беше леденостудена, но очите ѝ се въртяха под клепачите. Беше жива! Прегърна я.

Тенсор го сграбчи за яката, разтърси го и го завъртя с лице към себе си. Употребеното заклинание бе разтресло здравата и самия ааким. Цялото му тяло трепереше неудържимо, от устата се процеждаше кръв и капеше по брадата. Но пръстите му отново се вкопчиха в китката на Лиан, а погледът му проникна в главата на младежа и превърна мислите му в месиво.

Вратата на Голямата зала се захлопна с грохот. Тенсор огледа улицата – никой не се мяркаше наоколо. Лиан отново му беше покорен, неспособен за друго, освен за подчинение. Не можеше да се възпротиви на волята, с която аакимът го смачка. Слязоха по стъпалата под проливния дъжд в сумрака. Малцина претичваха по улиците, сгушили глави в раменете си и твърде затънали в собствените си несгоди, за да погледнат към двамата. Тенсор и Лиан бързаха по мокрия калдъръм и никой не им се изпречи, защото от лицето на аакима лъхаше гибелна обреченост.

Нощ на грозна жестокост, една от най-тежките в живота на Лиан. За пръв път осъзна толкова ясно насилието и ужаса на войната. Романтичният дух на Преданията се разсея като дим в душата му.

Само няколко пресечки от Голямата зала бе имало битка, трупове се въргаляха накъдето и да погледнеш. А недалеч един едър млад мъж пълзеше със стонове в канавката. Нещо се влачеше след него и се закачаше в ръбовете на камъните – отсечен крак, задръжал се в крачола.

Кръвта му шуртеше към мътната вода в канавката.

– Помощ... – изохка той жално, красивото му лице бе разкривено от болка.

Лиан спря, макар че не знаеше какво да стори. Просто не би могъл да загърби такава трагедия. Тенсор не се трогна.

– Летописецо, след пет минути той ще е труп. Същото чака и нас, ако Игър ни докопа.

Преди да довърши изречението, раненият плюсна по лице в мръсотията и струята кръв секна. Тенсор рязко повлече Лиан, но след десетина крачки сам рухна на колене с вопъл: „Шазмак! Шазмак!“

Лиан стоеше до него, безсилен да се отскубне. Величавият, прекрасният Шазмак лежеше в развалини, обитателите му бяха изклани. Каква загуба...

– Каран! – изтръгна се от него.

Тенсор се овладя и двамата продължиха напред припряно.

– Забрави я, летописецо – отсече похитителят. – Тя няма да оживее.

Скоро минаха покрай редица от високи къщи с тераси, всички подпалени. Лиан видя потресен как някой скочи от прозорец на последния етаж и след него се проточиха пламъци като шлейфа на принцеса младоженка. От удара в земята писъците секнаха, но не и пламъците. Тенсор го теглеше неумолимо. Лиан стисна клепачи, но продължи да вижда горящите розови храсти в спретнатите градини.

– Някой ни следи – изръмжа аакимът.

Лиан мълчеше безучастно. Тенсор го натика зад близкия ъгъл и го долепи до стената. Подмина ги мършава фигурка, която взе да се озърта. Тенсор вдигна юмрук и Лиан се отърси от вцепенението. Познаваше това хлапе.

Детето спря и се прокрадна внимателно към уличката. Лиан почувства упорит натиск в главата си – аакимът подмамваше момичето да доближи. Чак сега се сети кое е момичето. Още няколко крачки и Тенсор щеше да я размаже в калта.

– Лилис! – изрева Лиан. – Махни се! Назад!

Нахвърли се срещу аакима с такъв бяс, че тилът му се блъсна с пукот в каменната стена. Тенсор се сгърчи в ситни тръпки, хлъзна се надолу и Лилис побягна. Докато аакимът се опомни, тя се бе скрила от погледите им. Лиан също хукна. Не измина обаче и десетина крачки и се просна на мокрия калдъръм от тежък удар по главата.

– Каква чест... – изсмя се той, застанал на длани и колене. – Да издебнеш едно дете.

Изплю се върху ботуша на Тенсор.

Аакимът го вдигна с лекота и в миг му наложи непререкаемата си власт.

– Да вървим.

В западната част на града спряха пред уединена вила встрани от улицата. Около двора имаше желязна ограда и трънлив жив плет. Тенсор бутна с длан, ключалката изщрака два пъти и високата порта се отвори. Той потропа веднъж на вратата и му отвори жена, висока колкото Лиан, с яркочервена коса. Зад нея се тълпяха още аакими. Лиан се свлече прегърбен на верандата, твърде стъписан и изтощен, за да мисли свързано. Унищожителния край на Големия събор бе запечатан завинаги в паметта му. Щом затвореше очи, тя все му поднасяше последната сцена – устата на Каран зейнала от ужас, рижата ѝ коса щръкнала като облак, докато Тенсор стовари своето заклинание и уби на място Нелиса.

– Малиен... – гласът на Тенсор пресекна и за пръв път той даде воля на покрусата си. – Не съм си и помислял, че ще те видя тук.

Протегна ръце към жената.

– Дойдох на запад да се видя със сина си. – Тя се отдръпна. – Но днес научих, че съм закъсняла.

– Закъсняла... – глухо повтори Тенсор. – Синът ми, моят син! Ах, Малиен, не съм носил толкова страшни вести след падането на Тар Гаарн.

Олюля се пред вратата и сълзите по ресниците му отразиха светлината.

Малиен, зряла жена със сурова красота, отметна глава назад, да се взре в очите му. Не само по цвета на косата си напомняше за Раел, удавил се в реката при бягството на Каран и Лиан от Шазмак. Всъщност приличаше и на Каран. Лиан си спомняше, че е чувал името ѝ. Да, имаше сходни черти с Каран – бялата кожа, доста закръгленото лице, сиво-зелените очи. Но беше много по-възрастна. Пак си спомни за Каран, просната безжизнена между стражите, на които минути по-рано бе запоядено да я екзекутират. Лиан се задави.

Малиен го изгледа. Лицето ѝ застина, напълно лишено от изражение. Тя протегна ръка с изящно удължени пръсти и дръпна Тенсор навътре.

– Влез – промълви. – Трябва да разменим страшни новини, макар да си мисля, че нашите не могат да се мерят с твоите. – Тя отново се вторачи в Лиан. – Но какво е *това*?

Лиан трепна, макар че вече познаваше склонността на аакимите да

се отнасят към хората от другите раси като към вещи, ако са им безразлични.

– Това ли? Един вероломен зейн – натърти Тенсор. – Но може и да ми послужи за нещо, ако всичко потръгне в определена посока. Не очаквам да ми създава главоболия.

Някой отведе Лиан в малка стая и затвори вратата. Не се държа грубо с него. Нямаше светилник. Лиан се излегна на пода с мокрите си дрехи. Скоро му стана неприятно, защото в къщата беше студено. Опита да отвори вратата и се оказа, че не е заключена. Запристъпва безшумно по коридора. В дълга стая с висок таван подгизналият Тенсор стоеше на скъп вълнен килим и разказваше за Големия събор.

– ...и Фейеламор каза, че Шазмак е превзет и съсипан, а всички наши сънародници са мъртви.

Аакимите бяха вцепенени като късове мрамор, поразени от скръбта. Лиан имаше време да ги разгледа. Хора от тази раса, надарена със смайващо дълъг живот, останали на Сантенар след Възбраната, защото не можели да се завърнат на Аакан. Мнозина бяха извънредно високи и все пак видът им заблуждаваше, че принадлежат като него към коренната раса, защото дрехите и косите им скриваха очевидните разлики – малките кръгли уши, костния гребен по темето, закрънрялата опашка. При необходимост криеха зад очила и своите жълти или зелени очи с овални зеници. Само прекалено дългите им пръсти оставаха на показ.

Лиан вече познаваше повечето от тези аакими след гостуването си в Шазмак. Блейз беше висок мъж с тъмносива коса на къдрици, падаща по раменете му, и голям гърбав нос. До него бяха високата Йенис с късо остригана коса и златна халка в ухото си и вещата в механиката Тел, набита и яка. Лиан за пръв път виждаше не чак толкова високия строен младеж с щръкнала черна коса. Зениците на блестящите му жълти очи бяха още по-издължени от обичайното за ааким.

В групата бяха близначките Зара и Шала, доста дребнички – едната с бледо луничаво лице и жълтеникава коса, а сестра ѝ бе по-мургава. Тук като че нямаше по-млади от тях. Встрани стоеше крехкият наглед Трул с тънки като на дете ръце и крака. Лицето му се бе изопнало от мъка.

Малиен прекъсна мълчанието.

– Тенсор, как е могло да се случи? Как е бил превзет Шазмак?

– Нападнали са ги *гашади*!

Дори съдържаната Малиен извика неволно от уплаха.

– Гашади... – повтори отпаднало и седна. – Откъде са се взели след

цяло хилядолетие?

– Не се знае – промърмори Тенсор. – И аз научих за тях едва тази вечер. Игър ги намерил и превърнал в свои слуги – уелмите. Но сега са се разбунтували или са си *върнали* предишната същност.

– Кой им е издал пътя към града? – звънна като метал гласът на Малиен.

– Дълго е за разказване. Каран дойде в Шазмак преди два месеца, доведе и ей този летописец, който ни подслушва. – Тенсор посочи Лиан без да се обръща. – А след това избягаха с помощта на Раел.

Щом чу името на Каран, от очите му потекоха сълзи. Неудържимо копнееше да хукне обратно към нея, дори направи крачка към вратата, но Тенсор не отслабваше влиянието си над него.

– И аз чух тази история – изрече Малиен, която с големи усилия съдържаше гнева си. – Докато сте ги преследвали, пленили сте Фейеламор и сте я изпратили в Шазмак. Най-могъщата жена в Сантенар, имаща подкрепата на всички феилеми! Как си могъл да постъпиш толкова необмислено?

– Натъкнахме се на нея, докато гледаше бездейно как уелмите убиват наши сънародници. Тогава бях убеден, че се е съюзила с тях.

– Трудно ми е да си представя по-невероятен съюз! – изплющя ледената ярост на Малиен. – Всичко ми е ясно – Фейеламор е изгризала Шазмак отвътре като някой термит.

– Тя твърди, че Каран ни е предала.

– На това няма да повярвам – отсече младежът с шръкналата коса.

– Нито пък аз, Аспър – съгласи се Малиен. – Тенсор... Къде е Каран сега?

– Тя загина по време на Големия събор – навъсен отвърна Тенсор.

– Ти я изостави! – изкрещя Лиан. – Още дишаше!

Лицето на Малиен беше измъчено, но гласът й смразяваше.

– *Вярно ли е?*

– Да – потвърди Тенсор, – но нямаше шанс да оцелее.

Малиен се удари с юмрук в гърдите, другите аакими се скупчиха в скръбен кръг около нея, без да я докосват. Тенсор стоеше с изопнати по бедрата ръце. След малко кръгът се разпръсна.

– И как отговори Каран на лъжите на Фейеламор? – изсъска Малиен.

– Тя заяви, че Фейеламор е покварила докрай Емант и когато тръгнал от Шазмак, показал на гашадите как да проникнат вътре. Но Фейеламор каза, че...

– Фейеламор каза... – Гласът на Малиен се извиси от бяс. – Предпочел си да вярваш на нея, а не на Каран? Не може да бъде...

– Каран скри Огледалото от нас, измами дори Синдиците.

– Пфу! – изсумтя тя. – Фейеламор пък е най-невероятната лъжкия. Според фейлемите истината е най-рехавата илюзия на света.

Лиан се улиса във всичко ново, което научаваше за аакимите и за Фейеламор. Всичко щеше да бъде разказано в неговото „Предание за Огледалото“. Надяваше се някой ден да наредят творението му сред Великите предания.

– Имаше и истина в думите й – възрази Тенсор и изтръгна Лиан от мечтите му. – Но дали цялата истина, сигурно и Синдиците не биха разгадали. Сега разбирам, че Фейеламор е противничка, с която не ми е по силите да се меря.

Гласът на Малиен шибаше като камшик.

– Твоето безразсъдство те подтикна да не прозреш онова, което вижда всеки ааким. А нашето безразсъдство ни кара да си мълчим, докато вършиш, каквото си поискаш. *Защо* си я изпратил в града противно на повелите на разума? Ти унищожи нашия свят и провали живота ни, заради тебе сме изгнаници. Редно е да си набереш ново име. Наречи се Тил-Питлис – по-пропаднал дори от Питлис, който е прокълнат завинаги в паметта ни.

– Обзет съм от смъртен страх... – промълви Тенсор. – Вижте това!

Извади от джоба си цилиндрична метална кутия и измъкна отвътре нещо, което веднага се разгъна в тънка плоскост. Аакимите жадно пристъпиха да разгледат тази скъпоценност. Огледалото на Аакан. Не го бяха съзирали, откакто Ялкара им го открадна при разгрома на Тар Гаарн.

Представляваше цял блестящ лист от черен метал. От едната страна удебелените ръбове оформяха рамка, крепяща гъвкав слой с прозрачността на стъкло. Под него лъщеше течен метал като желиран живак. На светло по него играеха хиляди вълнички и въртопчета. По края на рамката бяха изписани тънички сребърни знаци – дори опитният в писмената Лиан не можеше да ги разчете. А в горния десен тъгъл имаше някакъв символ – три препокриващи се златни мехурчета, обкръжени от докосващи се алени сърпове, обрамчени с кръг и запълнени с преплитащи се сребърни линии.

Тенсор завъртя Огледалото така, че фенерите да го огряват. На Лиан му се причу, че слабоватия Трул ахна. Аакимите се вторачиха в дръвната вещ. Алениите сърпове сякаш събраха светлината и за миг припламнаха. Повърхността на Огледалото трепкаше като пред избухване. Лиан

усети странно боцкане по кожата на главата си.

Тенсор докосна с пръст символа.

– Огледалото е преобразено... и това е дело на Ялкара.

– Не ми харесва видът на този знак – призна си шепнешком Аспър.
– Какъв ли смисъл е вложен в него?

– Не знам. А преди да сте ме попитали, ще ви отговоря и че не знам как Ялкара е променила Огледалото.

– Тогава се чудя защо ли прахоса толкова време и усилия да го вземеш – ехидно подхвърли Малиен.

– Това ли е краят? – обади се от сенките най-високият мъж, когото Лиан бе срещал. Имаше грубо очертано лице и коса на ситни къдрици. – Дори Големият събор ли нямаше отговори за въпросите ти?

Тенсор мълча дълго.

– То вече е нечисто, Хинтис – каза той потиснато. – А Фейеламор имаше за мен още една стъписваща изненада. Убеден съм, че я бе подготвила старателно.

– Тя си е лукава твар – кимна Хинтис.

– Изведнъж до парапета на галерията застана нейната помощничка Мейгрейт – продължа Тенсор сковано през изопнатите си устни. – С каква надменност сведе поглед към мен... – Чувствах, че се присмива на терзанията ми. А очите ѝ бяха на карон. Надявах се никога повече да не видя такива очи. Не можех да го понеса. Целият свят се бе обърнал срещу мен.

– И ти си я поразил! – възкликна Малиен и най-сетне го погледна със сияещи очи.

– А-а... Ех, де да можех. – Всички мълчаха. Лиан се примъкна поблизо, никой не му обръщаше внимание. – Не ми остана и капчица смелост. Използвах *хакаша ка наджиска* срещу Нелиса. Тя е мъртва, пострадаха и всички в залата. – Огромните ръце на Тенсор увиснаха безсилно. – Беше страшно. Още усещам кънтящите отгласи в главата си.

– *Ти си осквернил Големия събор?! –* изкрещя Малиен и този път се разтресе от ярост – Стоварил си върху беззащитните ни съюзници забранено заклинание?! То е погубило повече аакими, *отколкото наши врагове*. Сътворено е с една-единствена цел, но дори за нея е негодно.

Отначало на Лиан му се стои, че тя ще замахне към Тенсор, но Малиен се въртна на пети и избяга от стаята. Един по един останалите я последваха с наведени глави, накрая на килима остана само Тенсор, от чиито дрехи още се стичаше вода.

Лиан се долепи до стената. Чуваше как другите аакими спорят за

нещо, но не различаваше думите. Накрая се върнаха, Малиен дойде последна. Тя застана пред Тенсор.

– Чувствата ми към теб са заличени! – започна враждебно. – Все едно никога не сме се срещали. Прощавах ти глупост след глупост, но не мога да търпя това... *падение!* Ти оскверни всичко, което имахме или сътворихме заедно. Отхвърлям те завинаги.

Тя впи пръсти в блузата си и я разкъса, оголвайки гърдите си, после захвърли парчетата коприна на пода. Завъртя глава, косата ѝ покри лицето, обърна се и излезе бавно.

Тенсор нададе пронизителен вой. Фенерите по стените се пръснаха и обсипаха пода със стъкълца. Падна по корем, ръцете и краката му се сгърчиха. Стискаше в юмрук копринен парцал. Другите аакими се присъединиха към Малиен с унилата походка на хора, тръгнаха за погребението на детето.

Натискът на волята, с която Тенсор лишаваше Лиан от избор след погрома над Големия събор, изчезна внезапно. Сега беше свободен, ако можеше да намери смелост у себе си. Никой не се мяркаше наблизко, нищо не му пречеше да са измъкне. Коридорът отпред беше сумрачен. Вратата се отвори безшумно. Лиан се изсули на верандата. Огледа се за пътеката към портата. Чудеше се как да намери пътя до Голямата зала в тази мъглива тъма през непознат град, сполетян от война. Загуби твърде много време в двоумене.

Някакво щракане стигна до ушите му въпреки плющенето на дъжда и свистенето на вятъра. Косъмчетата по тила му настръхнаха. Дали аакимите са оставили някого да пази при портата? Не му се вярваше. Напред или назад? Мярналата се сянка отново потъна в мрака. Лиан се успокояваше, че никой не може да го види. Заотстъпва към вратата.

Нещо се заби в рамката. Той понечи да се шмугне вътре, но приклевеният ръкав му попречи. Задържа се, без да съзнава, че копието е минало през куртката му.

Изтръгна се, като разкъса ръкава, но преди да помръдне, страхотен удар вледени от болка ребрата му и го прикова към вратата.

Светлините във вилата угаснаха. Лиан изохка, но топла длан запуши устата му.

– Млъкни! – шепнешком заповяда Малиен.

Тя издърпа копието без никакво усилие и той запищя. Малиен го запрати в коридора и тръшна вратата. Още едно копие се заби с глух тътен.

От вика му аакимите като че се пробудиха. Скочиха към вратите и

прозорците с такава пъргавина, че не успя да проследи движенията им. Спускаха с трясък метални капаци и ги залостиха. Малиен наместваше резетата, когато нещо връхлетя вратата със сила, която разтресе стените на цялата къща. Малиен прихвана Лиан под мишницата и го поведе в голямата стая.

Той се клатушкаше, хем му беше горещо, хем трепереше от студ. Някой го закрепил прав, докато Малиен разпаряше ризата му. Изведнъж краката му се подгънаха и го сложиха да легне на пода.

– В безопасност ли сме? – подвикна тя през рамо.

– Засега.

Тенсор дотича при тях. Копието се бе врязало дълбоко между седмото и осмото ребро отдясно, излизайки през мускулите на гърба. Течееше много кръв.

– Лоша рана, но са засегнати само мускули и кожа – установи Тенсор. – Направете му стегната превръзка и го доведете.

Сетне хукна нанякъде. Лиан затвори очи и се унесе. Нещо го опари, очите му зейнаха – Малиен почистваше раната с горещ парцал. От топлината му олекна. Клепачите му се спуснаха отново, почти не усещаше как тя намаза раната с мехлем и я превърза. Вече не можеше да вдишва дълбоко. Вдигнаха го и му облякоха нова риза, мека като коприна. Може би някоя от блузите на Малиен.

– Кои са онези навън? – изпъшка Лиан.

– На копието имаше уелмски знак – процеди Малиен.

Нападателят блъскаха по вратата с брадви. Най-високият ааким понесе Лиан по дълги стълби.

– Палете! – разнесе се викът на Тенсор.

Лиан примижа за малко. Видя как метнаха запален факел в струпа на купчина дървени отломки и намаслени парцали. Тутаки подскочиха жълти пламъци.

Продължиха надолу по стъпалата и се спуснаха през люк в подземие. Капакът се затвори шумно. Тук беше пълно с бъчви и кръгли пити сирене колкото колела на каруца. Навлязоха във влажен тунел. Всички носеха на гърбовете си огромни раници. Тенсор пропусна край себе си останалите, дръпна лост, ключовите камъни в зидарията се разхлабиха и таванът рухна в участък, дълъг три-четири обхвата. Отгоре се срути пръст. След няколко минути излязоха през затулена врата в друго подземие и скоро се озоваха в уличка, неразличима сред хилядите подобни в Туркад. От небето се сипеше порой.

– Зара! – обърна се Тенсор към младата жена. – Ти отиваш в

тайното ни убежище и чакаш. Ако дойде още някой от нашите...

Той долепи устни до ухото ѝ и Лиан не чу останалото.

Зара се огледа към сестра си, която се вторачи в нея безизразно.

– Не мога да се лиша и от двете – натърти Тенсор.

Зара кимна, прегърна сестра си и с видима неохота се извърна. Шала я изпроводи с поглед и избърса очите си.

Лиан бе откънат от Големия събор ненадейно. Носеше само чанчката на колана си, в която бяха кесията, неговият дневник и бележките за новото му сказание. С тях не се разделяше нито за миг. Тенсор го загърна с наметало и Лиан го придърпа с една ръка. Аспър го донамести и му сложи качулката.

Излязоха в нощната чернилка. Вятърът още мятеше от юг дъждовни капки в лицата им. От същата посока долиташе и шумотевицата на сражение. Излязоха потайно през замаскирана вратичка в крепостните стени далеч от пристанището. Само че някой бе разкрил тайната. Двама все още бяха зад стената, когато нечий глас извика:

– Кой идва?

Тенсор се хвърли напред и повали издебналия ги враг. Излязла заповед и аакимите се пръснаха напосоки. Лиан преживя мигове на нетърпимо страдание, докато грабналият го мъж препускаше с огромни крачки в мрака. Зад тях се разкрещяха, стрела изсвири наблизко. Носещият го ааким се подхлъзна в калта, изгърва товара си и го затисна с тяло. Болката избухна и угаси съзнанието на Лиан.

Остатъкът от нощта се разпокъса на частички в паметта му. В кратките мигове на опомняне имаше едно-единствено усещане – огънят в ребрата му. Позна кога настъпи утрото и без да разлиея гурелясалите си клепачи. Туптящата болка не стихваше. По друсането личеше, че аакимът почти подтичва. Мъжът спря и го пусна на студената земя.

Лиан отвори очи. Небето изсветляваше, едва видимо през сплетените клонове и залепналите по тях листенца. Явно се бяха отдалечили от Туркад. Край на надеждите да намери Каран. От отчаяние потъна в сън, който не беше по-приятен.

Жаждата го принуди да се размърда. Ръката му напипа сняг и го натика в устата да разкваси пресъхналия език. Опита се да раздвижи и другата си ръка, но го заболя много силно. Всичко отядно го болеше – и рамото, и мускулите на гърба.

Встани от него високият ааким стоеше долепен до дърво и се

взираше в неутъпканата пътека. Още се задъхваше. Лиан не си спомняше името му.

– Ей... – обеди се немощно.

Мъжът се озърна и пак се вторачи в пътеката.

Лиан се помъчи да седне. Напразно. Търкулна се на здравия си хълбок и успя да застане на колене. По корема му плъзна струя кръв. Застави се да са изправи, залитна към следващото дърво и там тупна на земята.

– Тижина! – скастри го аакимът.

Лиан се чудеше на думата, докато са отлепяше от мократа трева. Дали не е искал да кажа „тишина“? Облегна се между възлестите корени и отпусна брадичка на коляното си. Виеше му се сват. Къде ли беше? Къде ли бяха отишли другите аакими?

На светло се виждаше, че двамата са спрели до стръмна, доста обрасла пътека, но заради гъстите дървета погледът му не стигаше надалеч. Аакимът бдеше неподвижен. Във високите клони шептеше утринен ветрец, пак прехвърчаха снежинки. Накрая високият мъж като че се успокои и вдигна грамадната си раница.

– Же вървиж ли? – обърна се той към Лиан.

Младежът сви вежди и накрая определи по произношението му, че е от земите далеч на изток, вероятно от Стасор – друг град на аакимите.

– Мисля, че ще мога да вървя – престаши се да каже накрая. – Ако не бързаме много...

Аакимът закрочи нагоре по склона и заповяда:

– Идвай тогава.

Лиан се изправи, подпрян на дървото, провери дали чантичката още е на колана му и го последва. Скоро обаче стръмнината изцеди силите му и той седна. Аакимът го метна на едното си широко рамо и продължи.

Замаяната глава на Лиан трудно осъзнаваше мъчителното пътуване, кратките почивки във все по-дълбоките преспи и тежкото дишане на носача. Накрая мъжът спря, облегна се на едно дърво и изчезна нанякъде.

Лиан отново утоли жаждата си със сняг. Заболяха го зъбите и пак си остана жаден. Настани се по-удобно и се настрои да търпи. Нищо друго не можеше да направи. Наоколо се виждаха само сняг и обрулени от вятъра борове, тук-там стърчаха късове блещукащи шишти, обрасли с лишеи.

Не беше толкова студено както в дните преди да се озове в Шазмак, но усещаше стъпалата си като ледени буци. Тялото му не успяваше да

се стопли. Снегът се трупаше. Нямаше и най-бегла представа къде е сега. По здрачаване – значи около пет часа следобед по това време на годината – аакимът са върна, разгъна вързоп с някаква черна буца и нарязва тънки парчета от нея. Изсипа ги върху пожълтяло листо, което подаде на Лиан.

– Благодаря ти, Хинтис – промърмори младежът.

Името бе изскочило в паметта му, макар и трудно. Каза си, че наистина трябва да е пострадал зле, защото преди да стане летописец се бе научил да запомня безупречно всичко прочетено и чуто. Задъвка едно парче – беше подправено сушено месо. Оказа се твърде жилаво и подлютено. Преди да преглътне, по челото му изби пот. Охлади устата си с поредната шепа сняг. Хапката обаче беше много вкусна. Сдъвка и второ парче.

– Къде са другите? – попита с пълна уста.

– Не знам – отвърна Хинтис и изпревари следващия му въпрос: – Же ни намерят.

Отрязва тънко още няколко резена от края на буцата и изяде месото, като го набождаше с върха на ножа си. Двамата хапнаха и малко ронливо сирене. Щом се нахраниха, Хинтис отрони:

– Ти зпи, аз же пазя.

После се отдалечи в здрача.

В този студ беше немислимо да легне. Лиан седна върху купчина съчки, облегна се на дървото и затвори очи. Нищо не нарушаваше нощната тишина. Не му досаждаха и насекоми. Съчките го боцкаха съвсем леко.

Само че парещата болка в ребрата не изчезваше, а и от дрямката през деня не му се спеше. Само веднъж в гората прошумоля нещо. Може би Хинтис или пък някое животинче. Копнееше за Каран, но нямаше да си я върне. Нищо не можа да направи за нея. Нощта се точеше по-тягостно от всяка друга в живота му.

На Игър не му стигаха войници да стегне Туркад в непробиваем обръч. Градът беше прекалено обширен и имаше безброй изходи, особено през скалистите възвишения на север. Но недалеч цяла рота от най-отбрани бойци се бе спотайвала в засада. Чакаха да се върнат уелмите съгледвачи. Някой бе съобщил, че твърде важна плячка се е измъкнала през рехавата мрежа на обсадата.

Накрая при тях дойде Йеча, която бе вървяла подир Лиан от Чантед

миналата есен. Тя беше по-привлекателна от другите уелми, с много големи, черни като среднощен мрак очи. Само че възгубичката ѝ коса висеше на неравни кичури, небрежно подрязани с нож. Йеча доволно поздравя капитана. Той не я заговори пръв – знаеше, че не бива да припира уелмите.

– Там е нашият враг Тенсор – подхвана тя. – Аакимът, който избяга от Голямата зала вчера вечерта. У него е един необичайно ценен предмет – Огледалото на Аакан. Води осем или девет спътника, но не забелязах да са тежко въоръжени. Хванем ли го, ще бъде почти толкова добре, колкото и да спипаме онзи магьосник Мендарк.

Името се изтръгна със съскане от устата ѝ.

– Тогава да обмислим пленяването им. Какво още знаеш за аакимите?

Седнаха по-близо до огъня, обсъждаха тихо и разглеждаха картата. Не след дълго капитанът кимна.

– Уведоми и останалите взводове. Ще се опитаме да ги изгласкаме по тази гребен, защото от другата му страна има стръмно свлачище. Приклешим ли ги там, или ще се бият, или ще се предадат. Ние сме пет пъти повече от тях, а и разполагаме с добри оръжия.

Лиан се събуди от гласове и видя, че са дошли две жени от аакимите: високата Йенис и друга, по-дребна и червенокоса... Сигурно беше Малиен.

Тя се обърна – бе познал. Обясняваше нещо на останалите, сочеше към гората, скоро Хинтис кимна и се запъти натам. Йенис се зае да вади някакви вещи от раницата си. Наближаваше утрото.

Малиен прилекна до Лиан и се взря в него.

– Как си днес? – попита го с усмивка, която му напомни за Каран.

Мъчеше го студът, тялото му бе схванато. Ребрата го боляха. Лиан ѝ се усмихна вяло.

– Зле.

Тя разкопча зелената копринена риза.

– Какво е това? – попита, щом зърна нефритения амулет, който той носеше на шията си.

– Подарък за спомен от майка ми, преди да ме отпратят от дома.

– Да те отпратят ли? – извиха се веждите ѝ. – Толкова грижи ли са имали с теб?

– Напротив. – Лиан успя да се засмее. – Бях от по-схватливите деца

и Мендарк научи за мен. Предложи да плаща обучението ми в Школата на преданията. Тогава бях на дванадесет години.

– Джеперанд е много далеч от Чантед... – промърмори тя, пак се отпусна на пети и се загледа намръщено в амулета.

– Твърде далеч! Родителите ми бяха бедни, такъв шанс се пада само веднъж в живота. Заминах за Чантед преди шестнадесет години и оттогава не съм се връщал у дома. Как искам да се прибера...

Малиен не можеше да откъсне поглед от амулета, макар Лиан да знаеше, че е ценен само за него.

– Наложено му е някакво заклинание – промълви тя. – От твоята майка ли?...

– Не! Фейеламор е заложила в него уловка, с която Емант е трябвало да подчини Каран. Вярно, вече е омърсен, но сърце не ми дава да го изхвърля.

– Дай да го видя. Поне ще премахна заклинанието. – Малиен изхлузи верижката над главата му. – А сега да проверим раната ти.

Тя огледа изцапаната превръзка и петната засъхнала кръв по хълбока му. Бинтовете бяха залепнали за раната.

– Тук боли ли? – пипна с пръст на няколко места.

Лиан едва се сдържа да не изпищи. Малиен сви устни и събра съчки за огън. Йенис я предупреди, че е опасно, червенокосата жена обаче въртна глава и зачатка с огнивото си. Първите искри се разгоряха в жълто пламъче, огънят се разпали почти без дим. Малко по-късно от канчето над огъня започна да се вдига пара.

Тя си изми ръцете, намокри превръзката, махна я и почисти раната.

– Имал си късмет – установи Малиен. – Копието само те е срязало покрай ребрата и е пробило малка дупка в гърба. Чиста рана, малко е зачервена, но няма гнилоч.

– Ама боли така, че не се трае – смънка препотения Лиан.

Жената се засмя.

– Естествено, макар че мнозина са търпели и по-тежки мъки, без да се оплакват.

– И аз мога да ти разкажа хиляди истории за герои, които са били прекалено глупави за да изпитат болка – промърмори той.

Повече приличаше на нацупено момче, отколкото на умел разказвач.

Малиен поръси разреза с червеникав прах от малко шишенце, което грижливо запуши. После извади игла и конец.

– Но какво ще правиш с тези неща? – разтревожи се Лиан.

Идеално равните ѝ зъби лъснаха във весела усмивка.

– Ще те зашия, летописецо. А ти ще можеш да напишеш нова история. Наречи я „Хиляда и първият герой или хлапакът, който пищеше“.

– Недей!

– Необходимо е.

Тя застана до огъня и си сгря ръцете. Иглата мина за миг през пламъците. Вдяна конеца, без да гледа.

– Ако предпочиташ... – проточи Малиен – ...ще оставя Тенсор да свърши тази работа.

– Не!... Щом трябва, направи го ти.

Налагаше се да се направят много шевове на дългата рана и Лиан страдаше не само от болката или гледката. Почервенелият конец минаваше през плътта му с крайно неприятно стъргане. Едва понасяше усещането. Лека-полека разрезът се затваряше и кожата се събираше в ръбове. Накрая Малиен го превърза наново и му помогна да облече ризата и куртката.

– Май е по-добре да вържа ръката ти за тялото, за да не разкъсаш неволно шевовете...

– Не! – за кой ли път възкликна Лиан, но тя не го послуша.

Тъкмо привършиха с това, и Тенсор и останалите аакими се покате-риха тичешком по хълма въпреки тежестта на раниците си.

– Да вървим! – изгърмя гласът му. – Подгониха ни.

Стъпкаха огъня и нахвърлиха сняг отгоре. Тенсор стрелна с поглед Лиан, кимна и всички хукнаха. Тичаха цяла нощ, но не можаха да се отърват от преследвачите, тръгнаха подире им с упоритостта на хрътки. Отгоре на всичко Лиан ги бавеше и когато се мъкнеше сам, и когато го носеха. Призори Тенсор даде почивка, за да хапнат набързо.

– Кой ни гони? – попита Хинтис между два залька.

– Опасявам се, че между тях има и уелми, щом са ни издирили с такава лекота в мрака.

– Уелми или *гаишади*? – озъби се най-високият ааким. – И как е възможно да се възродят след толкова време?

– Всички бихме искали да научим отговора – вметна Малиен.

– Тогава да ги причакаме – изръмжа Хинтис – да изтръгнем истината, тъкмо ще отмъстим и за Шазмак. Все едно имам трън между ребрата, когато бягам *от тях*!

– О, ще отмъстим за Шазмак – съдржано го увери Тенсор и обгърна с ръка раменете му. – Но първо на господаря, после на слугите. Нима искаш да рискуваме по-важната победа?

– Този твой зейн ни бави непоносимо – направи гримаса Хинтис, – а и долавам у него нещо, с което не мога да се примиря. Какво ще кажеш да му строша главата в онзи камък? А после ще покажем на уелмите колко бързи могат да бъдат краката ни.

Лиан се смръзна, но краят му още не бе настъпил. Тенсор възрази:

– Ще го изтърпиш, Хинтис, защото имам нужда от него. А ти ще издържиш, колкото е необходимо. Такива сме си ние – аакимите.

Храчката на Хинтис за малко не уцели ботуша на Лиан, но високият мъж не продума повече. Втурнаха се по остър скален гребен. Оттук можеха да слязат само с пълпене по стръмнината и щяха да бъдат беззащитни.

– Не ми харесва това – дрезгаво се оплака Малиен, докато се провираха между камънаци и паднали дървета. – Избутват ни в клопка. Накъде вървим?

– Не знам – призна Тенсор. – Не съм идвал по тези места.

– Ако имат достатъчно хора, те могат да пратят отряд в подножието, преди да сме допъзтели до върха.

– Няколко взвода отделени пестеливо от нуждите на войната, не могат да ни възпрат – заяви Тенсор, метна изтощения Лиан на рамо и още по-яростно се устреми нагоре.

Скоро стигнаха до върхната точка на хребета – излязоха от гората на каменен купол, нарядко изпъстрен с туфи бодлива трева и осеян с чакъл. Не можеха да се скрият тук, затова профучаха през голото място и спряха като заковани. Гребенът беше разкъсан от пролом, широк стотици обхвати. А под него имаше твърде стръмен сипеи чак до смалена от разстоянието буйна река. Наистина попаднаха в капан.

Аакимите се споглеждаха мълчаливо.

– Така ли ще си отидем? – поклати глава Тенсор. – Поне ще отнесем и мнозина от тях със себе си.

– Не съм склонна да се сражавам – възпротиви се Малиен. – Предпочитам да си опитам късмета със свлачището и реката.

От гората се показаха войници. Тенсор пак се загледа надолу.

– Кой е доброволецът да опита пръв? Ами да – ти си, летописецо! Ще се отплатиш за всички неприятности, които ни носиш.

Той сръза сръчно бинтовете, с които ръката на Лиан бе вързана за тялото.

– Какво правиш?!

– Хвърлям те долу. Ако оцелееш, изтичай встрани, иначе сипеят ще те премаже. Готов ли си?

– Не съм! – изквича Лиан, но Тенсор го вдигна и го бутна по склона.

8. Споделени сънища

Лиан се търколи като камък, ожули се в черна скална издатина и се стовари на сипея. Продължи надолу по гръб. Заслепяващата болка му подсказа, че прясно защитата рана се е отворила, скоро обаче се уплаши толкова, че не усещаше нищо – свлачището се раздвижи. Той издрапа някак да стане, направи крачка и пак се преметна. Подскочи и запълзя на колене, а парчетиите около него стържеха и се местеха.

Изведнъж се понесе надолу с ужасяваща скорост, напълно безпомощен. Озърна се нагоре – целият сипей над него като че бе рукнал в същински порой от камъни. Какво му каза Тенсор? „Изтичай встрани“ или нещо подобно. Поне това можеше да проумее и в момента. Свлачището имаше формата на ветрило. Само да се надигне и да бяга бързо, тогава сигурно би се отдръпнал навреме.

Откри, че е по-лесно да го каже, отколкото да го направи. Щом пренесеше тежестта си, чакълът се измятеше под крака му и го събаряше. Незнайно колко пъти се изправяше и пак се просваше. Веднъж се затъркаля на кълбо, камъчетата го пердашеха по ръцете и лицето. И нито за секунда не забравяше, че горе вече шават и по-едрите отломки, които ще го сплескат на пихтия.

Намери опора, задържа се прав и след миг-два се увери, че е много по-лесно да пази равновесие, ако тича. И той хукна въпреки мъчителния задух, въпреки кръвта, просмукала се и под колана на панталона му. Камък колкото едра ябълка го перна зад коляното, кракът му се подви и го хвърли към ново пързаяне по склона. Лиан се надигна изтощен и видя как право към него подскача мудно огромна скала. Просна се по корем, скалата прелетя отгоре и Лиан побърза да се махне от пътя на следващите. Не помнеше някога да е бягал толкова настървено.

Сипейт вече гърмеше оглушително, приличаше му на див звяр, напираш да се хвърли на гърба му. Пред Лиан се показва малък зъбер, дялящ това свлачище от съседното. Понесе се натам със скок. Падна на раната си, изрева и яростно запълзя към убежището. Сипейт го блъскаше по краката, опитваше се да го завлече. Лиан премина по чакъла, добра се до твърдия камък, хлъзна се от другата му страна и падна с главата надолу в края на второто свлачище. Полежа на опасното място в

очакване и то да се срине, успокои се и затътри крака надолу към реката.

А над него и аакимите наскочаха от хребета, забиваха пети в реката от чакъл, втурваха се и надаваха вопли на свирепа радост в борбата с опасността. Наглед се справяха с изящна лекота... освен крехкия Трул. Той се приземи трмаво, глезенът му се изкълчи и Лиан чу пращането въпреки глухия тътен на каменната река. Тежестта на раницата повлече Трул надолу, той рухна върху сипея и не помръдна. Малиен пробяга по свлачището, последен се устреми Тенсор и ловко изтича чак до подножието. Той спря рязко до Лиан.

– Къде е Трул? – попита останалите.

– Уви, мъртъв е – тихо отвърна Малиен.

Тенсор склони глава. Всички помълчаха. Още един от тях бе срещнал смъртта.

Сипеят забави и се укроти с тракане. От ръба на гребена надничаха глави. Половината чакъл се бе изтърсил в реката и склонът се оголи. За преследвачите беше почти сигурна гибел да скочат, а оцелелите щяха да станат лесни жертви на чакащите долу аакими.

Тенсор тръгна към реката. Не бяха спечелили повече от половин час преднина.

Потерята се състоеше от хитри и твърди като стомана хора и уелми. Не спряха гонитбата цял ден, продължиха и през нощта. Не доближаваха достатъчно за схватка, но и не губеха плячката от поглед. Лиан ги видя в подножието на рид, върху който току-що се бе покатерил. Сега не валеше, само че в снега по склона краката им затъваха до коленете и винаги оставаха следи. Скоро разкъсаната му рана се възпали и в паметта му пак се мяркаха откъслечно друсане и навъсените лица на Малиен и Аспър, които правеха нещо с тялото му.

Късно следобед на другия ден аакимите прекосиха възвишенията и стигнаха до високите дървета на Елудорската гора. Преди да навлязат в гъсталака, зърнаха враговете си още по-наблизо.

– Нима са по-неуморни от нас? – кресна Тенсор и лицето му помръкна. – Напред!

Сменяха се в носенето на Лиан. Тук имаше по-малко сняг, само бе поръсил земята. До свечеряване бялото покривало се смали до отделни петна и изчезна постепенно. И тази нощ не спряха нито за почивка, нито дори за храна. Вървяха срещу течението на ручей, катереха се по голи

скали – правеха всичко по силите си да объркат потерята. Сутринта за ужас на Лиан се прехвърлиха с дълга дебела лоза над дълбока клисура.

– Летописецо, няма от какво да се боиш – кикотеше се Малиен. – За тебе ще е най-лесно.

Тя хвана края на увивното растение и го върза, като не забрави да омотае и китките, и глезените му. Друг ааким го издърпа назад, засили се заедно с него и близо до ръба го тласна мощно в гърба. Лиан описа дъга над пропастта, но за нещастие инерцията не стигна да го пренесе от другата страна.

Хленчеше унизително, а махалото, в което се превърна по неволя, забавяше ход и накрая той увисна над рекичката. Виждаше я като нишка с възелчетата на вировете, обрамчени с камънаци колкото едър кон. Не че пропастта беше бездънна, но височината стигаше да се сплеска на пита, ако падне. Аакимите се смяха до насита, но побързаха да го уловят с ласо и да го издърпат, за да не ги заловят враговете.

– Ах, как ме развесели с това скимтене, летописецо – още се подсмиваше Тенсор, когато го улови и сръза въжетата.

На зазоряване спряха за припрянa закуска с настъргано месо, корав хляб и ронливо сирене. Преглътнаха ги със сушени плодове и вода, после продължиха упорито напред.

Привечер дори аакимите грохнаха и не им остана друг избор, освен да отдъхнат. Тенсор прати някои на стража далеч навътре в гората. Смениха първите след няколко часа. Никой не бе чул и видял нищо заплашително, затова накладоха малък огън, колкото да се сгреят и да кипнат вода.

Вървяха още цял ден и цяла нощ. Сутринта си позволиха да повярват, че са се отървали от преследвачите. Спряха до бърза река да засият, да се изкъпят и да си отспят. Свалиха превръзката на Лиан и той видя, че раната заздравява, макар че плътта около шевовете още червенееше ярко. Вещият в лечителството Аспър отново посипа раната с червенния прах, но не я превърза. На Лиан му беше все едно от преумора. Изми си ръцете и ходилата, изгълта малко хляб и чаша горещ чай, после се тръшна на постелята от нарязани клони и заспа.

Но не спеше дълбоко. В сънищата му тегнеха предчувствия, безименен и безформен страх от приближаващи сътресения. За малко се унесе в блаженство без видения, но внезапно са прехвърли в нов кошмар – Раел беше в стаята си в Шазмак и свиреше на някой невидим за Лиан.

Гледната точка се измести и той проумя, че Раел свири на Малиен, но всъщност я предупреждава за Тенсор и за самия него. В съня си Лиан щеше да донесе гибел на аакимите. Раел вече беше блед мъртвец под водата, но още свиреше, а с песента от устата му изскачаха зеленикава вода и топчета от водорасли. Видението се стопи, друг незнаен ужас накара Лиан да подскочи ококорен. Страхуваше се да заспи отново.

Неколцина от спътниците му се бяха увила в наметалата си и лежаха неподвижно. Той стана, взе си чаша чай, сгъсти се от дългото къкрене над огъня, и къшей хляб. Тръгна надолу да погледа реката. Провираше се между дърветата, някои паднали с оголени корени, но внезапно дочу два гласа в безмилостна разпра.

– ...и никога няма да се съглася! – тросна се Малиен.

– А ти как би постъпила? Не отхвърляй замисъла ми, ако нямаш по-добър.

Нямаше как да сбърка това боботене – говореше Тенсор.

– Предпочитам да се върна в Стасор, откъдето дойдох. Как съжалявам, че изобщо се оставих да ме измъкнеш от родния ми дом.

– Тогава си върви, макар че ще ми липсваш.

– Ха – възкликна тя. – Нашата близост отдавна се вгорчи и аз найсетне я прекъснах. Навлякох срам на рода си, когато се обвързах с тебе. Не искам и да мисля с какви горещи сълзи би плакала Елиенор, ако е можела да предвиди края на своя род.

– Елиенор щеше да избърше сълзите – с пресекващ глас отвърна Тенсор – и да отвърне на удара, за да опази семейството и народа си.

– Махни се от мен! – извика Малиен. – И повече не ме доближавай!

Тя се обърна и притисна буза до гладък камък. Тенсор се отдалечи.

Лиан постоя още малко в тъмнината, но жената не помръдваше. Той се прокрадна нататък по чакъла и само на няколко крачки от нея едно камъче се завъртя под подметката му. Лиан се стовари на колене и изохка.

– Какво искаш, разказвачо? – промълви Малиен през рамо.

Той не знаеше какво да каже, затова попита:

– Коя е Елиенор?

Тя са обърна и седна.

– Що за въпрос от устата на летописец?

– Дори в собствените ни сказания има големи пролуки. А в Чантед, където учих, няма нищо записано за аакимите през последното хилядолетие.

– Елиенор... – отрони Малиен и зарея поглед, докато си

припомняше древните истории. – Тя е живяла и умряла дълго преди прадедите ми да дойдат на вашия свят. От нейния род съм и аз, от него е... беше и Каран.

С тези думи тя сякаш го прободеше повторно.

– Каран е мъртва?! Как научи?

– Ами казаното от Тенсор ме накара да си мисля... – Малиен млъкна, щом разгада изражението му. – Я почакай... аз не съм била там за разлика от тебе. Видял си същото като Тенсор. Е, убеди ли се в смъртта на Каран или не?

– Не! Когато я прегърнах, очите ѝ се въртяха под клепачите, но легеше безчувствена на пода и тялото ѝ беше ледено.

– Такова е въздействието на заклинанието, но повечето хора от вашата раса биха го издържали, ако са здрави. За нас – аакимите, то е пострашно, отколкото за коренните жители на Сантенар. Това е една от причините над него да е наложена забрана. Каран е само с четвърт аакимска кръв, може да я е засегнало зле или почти никак... не знам. – Малиен най-после се сети за нещо странно. – *А ти защо си можеш да виждаш?* – загрубя гласът ѝ.

– Не знам. Когато Тенсор използва заклинанието, болката беше невероятна. Ослепях, но само за миг-два. Усетих, че в главата ми сякаш се затваря врата, отвори се друга, болката изчезна и отново виждах.

Тя притисна длани към бузите му и задълго се взря в неговите очи. Когато се отдръпна, отново заговори сдържано.

– Не се омърлушвай. Въпреки аакимската кръв на Каран не ми се върва заклинанието да я е погубило.

За него не беше особена утеха... но по-добре от никаква.

– Защо е под забрана?

– Използвали сме го само два пъти преди тази беда. И всеки път вредата за самите нас е била по-голяма.

– Как се е появило?

– Създали сме го, след като Възбраната ни преградила пътя към нашия свят. Щом сме се уверили, че Аакан е недостъпен, разбунтували сме се срещу поробилите ни карони. В стремежа си да имаме сигурно оръжие срещу тях сме сътворили това опустошаващо ума заклинание.

Още първият опит бил провал. Десетима от нас (казвам „от нас“, летописецо, макар че се е случило две хилядолетия преди раждането ми) причакали Рулке. Той не пожелал да изпълни справедливите ни искания, затова един го поразил със заклинанието, докато другите били готови да сторят същото. Рулке наистина пострадал тежко, но тогава

проличало колко сме уязвими самите ние. Заклинанието покосило другите аакими – четирима лежали мъртви на земята, другите били безпомощни. Рулке се опомнил пръв и участието на оцелелите станала жесток урок за непокорните.

Но ние, Лиан, не сме способни да извлечем поуки. Измислили сме по-мощно заклинание, само че Рулке вече знаел как да се защити – същият онзи Дар на Рулке, който получили твоите предтечи сред зейните. Дарът обръщал заклинанието срещу онези, които дръзнали да го употребят. Това се случило по-късно, в началото на Прочистването. Мнозина от нас загинали през онзи ден и заклинанието било забранено. А до ден днешен някои от аакимите не могат да простят на зейните.

Малиен се усмихна, за да му покаже, че тази предубеденост ѝ е чужда.

Вягърът като че донесе слаб отзвук от рог в далечината. Тя подскочи и чевръсто прибра всичките си вещи в кожена торба.

– Елиенор – напомни Лиан.

– Нямаме време за тази история, нито за други.

Малиен стегна вървите.

– Но коя е била тя? Поне това ми кажи.

Той се престаши да вложи малко от силата на своя глас – онази привидно магическа способност на великите разказвачи да въздействат на слушателите си. Малиен не скри колко ѝ е забавен този опит, но му отговори:

– Тя е предупредила за опасността, когато кароните се появили от пустотата между световите и ни отнели планетата. И единствена от своя род оцеляла в клането. Ако сред нас е имало повече като нея, щели сме да прогоним кароните и до ден днешен да бъдем повелители на прекрасния Аакан.

Пак тя нанесла на Рулке смъртоносен удар, от който никой друг не би оцелял. Нито един от останалите аакими не посмял да вдигне оръжие срещу него. Колко сме западнали оттогава!

– Как кароните са покорили Аакан? Защо са попаднали в пустотата и как са се измъкнали оттам? В Преданията нищо не е казано.

– Друг път, летописецо. На всеки от въпросите ти би трябвало да отговарям по цяла нощ.

Лиан се примири въпреки силното си разочарование.

– Защо не си отспиш? – попита го Малиен. – Извървяното дотук е нищо в сравнение с пътя пред нас.

– Сънищата ми бяха прекалено страшни. Боях се да заспя отново.

– Какво сънува?

– Ужаси. Нищо не помня. – Отгъслечна картина се мярна в паметта му. – Освен...

– Казвай де.

– Знам само, че и ти беше в съня ми.

Усмивката ѝ угасна тутакси.

– Аз съм била в *твоя* сън?

– Да, ти и Раел.

Малиен се начумери, изгледа го косо със сиво-зелените си очи и закричи пред него. Двамата млъкнаха. Скоро стигнаха до бивака и намериха там запален огън и горещ чай. Каквото и да бе означавал далечният сигнал, нямаше пряка заплаха.

Лиан прекара следобеда в сън без видения. Вечерта потеглиха и нямаше възможност да досажда на Малиен с въпросите си.

Преследвачите пак ги доближиха, затова групата се кри два дни из горите в северните земи на Ягадор. И тогава им провървя – времето се влоши, вятърът се разбесня и докара проливни дъждове, примесени с лапавица. Това им позволи да се устремят незабелязано на север, без да спират нито денем, нито нощем. Избираха най-непроходимите местности. Газеха до кръста в замръзващи блата, джапаха в плитки потоци, катереха се по каменисти стръмнини, провираха се през обрасли с трънаци гори. Накрая попаднаха сред безлюдните планински склонове, спускащи се към морския бряг.

Добраха се и до запенена беснееща река в дълбока клисура, умалено подобие на Гар при Шазмак. Опасното прехвърляне от другата страна им отне цял ден. По-късно Тенсор се изкачи върху връх, откъдето се откриваше изглед към морето. Далеч долу при устието на реката имаше доста голям град. По̀ на север планината пак се отдалечаваше от брега.

– Тази река сигурно е Ганел – промълви Тенсор, – а градът е Ганпорт. Напредваме добре, но трябва да бъдем още по-бързи.

Мъкнеха се един зад друг по виещата се планинска пътека и последният влачеше широк клон, за да заличава следите в мократа пръст. Колкото по-нагоре отиваха, дъждът се смесваше с ивици гъста мъгла.

На билото престана да вали за малко, но между дърветата небето още сивееше оловно, готово да изсипе нов порой върху тях. Шляпаха в локвите към мочурлива алпийска ливада, където мъхът растеше на

огромни възглавници сред отломка гранит, оформени от вятъра и водата в подобия на гъби.

Аспър спря наред крачка. Дори този същински веселяк в групата аакими беше потиснат.

– Взе да ми се струва, че крача на място – промърмори той и изстиска вода от шапката си.

Никой не продума. От две седмици пътуваха и духът им не беше по-ведър от противното време. Дори Тенсор се изтощаваше от влаченето в калта. Лиан се тръшна на купчинка мъх.

– Мен ако питате – обади се Малиен, – най-добре да си починем тук, ако не искаме не само пленникът да издъхне, но и ние да окапем. Невъзможно е да бягаме до безкрай.

Тя махна с ръка към Хинтис.

Той бе по-изтощен от останалите, сякаш необичайният му ръст го лишаваше от издръжливост. Седеше, повесил глава между коленете си, и дишаше на хъхрещи в гърдите му пресекулки. Тенсор като че се ядоса, но Хинтис направо полегна в кишата.

– Гърдите ми горят – изрече дрезгаво.

– Ще спрем тук – реши предводителят.

Намериха място за бивак между дърветата, където голяма извита плоча гранит се опираше като шапка на гъба върху три по-малки камъка. Все пак даваше някакъв подслон, макар че пръстта отдолу беше влажна, а вятърът свиреше на воля в жалкото им убежище. Малиен даде на всички, не само на Хинтис, някакви билки, които носеше в раницата си. Намериха и малко по-сухи клони, но въпреки огъня Лиан не се стопли.

Дремеше, увит в наметалото си и в едно одеяло. По някое време се пренесе в Туркад – пълзеше в канавката с отсечен крак и умоляваше за помощ, но никой не се притече.

Събуди се от собственото си мятане по земята. Огънят бе угаснал и аакимите спяха, само часовите будуваха в гората. Нямаше смисъл да си налага сън насила. Кокореше се напълно буден, премръзнал и унил. Обу мокрите ботуши на изтръпналите си крака, гребна с канчето си от горещия ошаф със сини сливи в котлето и се отдалечи към ливадата. Облаците се разрешиха, надникна пълната луна – мътно жълта, но тъй и не показа изцяло лика си. Светеше колкото Лиан да вижда къде да мине между камънаците.

Седна на плоска скала, отпиваше от сладкия ошаф и умуваше над окаения си живот. Загуби Каран, а Тенсор го водеше насила към

някакъв мрачен завършек. През бягащите по небето облаци му се мярна мъглявината Скорпион. За пръв път зърна това червенеещо зло знамение в нощта, когато разказа „Предание за Възбраната“ миналото лято. Потръпна, но мъглявината се скри отново.

Някой го сръга в гърба и той отскочи със заседнал в гърлото вик.

– По-кратко, летописецо – сгълча го веселият глас на Малиен. – Враговете ни са далеч отук.

– Вашите врагове! – сопна се той неприязнено. – А моите са ей тук, около мен. Откъсват ме от всичко, което ми е скъпо, за да ме използват и после да изхвърлят останките.

– Помисли си обаче за възможностите да видиш онова, което никой летописец досега не е съзирал, и да разкажеш каквото никой досега не е изричал.

– Да, хрумна ми и това, преди да проумея, че съм жалък безполезен некадърник и май смъртта е най-добрият изход за мен.

– Пфу! Самосъжалението е най-презряното чувство. Стегни се и направи нещо.

Все едно го шибна с камшик през лицето. У Лиан пламна такава ярост, че сигурно би могъл да изтръгне и вкопан в земята камък. Подбираше думите си така, че да жилят най-силно.

– Е, щом е тъй, значи и аз съм презрян – заговори тихо. – Но не колкото вас – аакимите. Само хленчите и кършите ръце за Шазмак и другите си несполуки. Я се замисли за собствените ви Предания! А не можете без своята надменност, както мухите не могат без бунището. Давате власт в ръцете на глупци и ги следвате сляпо към бездната, защото сте твърде горди, но и твърде страхливи да ги изпъдите и да мислите със собствените си глави. И ето че пак повтаряте все същото. Преди броени дни ти бълваше вопли и проклетия срещу безразсъдството на Тенсор, но пак си се лепнала за него като пиявица за кучи ташак...

Лиан стисна устни, стъписан от просташките си думи.

– Да – потвърди Малиен – имаме два пагубни недостатъка и ти ги назова. Прекалено горделиви сме, но смелостта ни изменя, когато дойде нейният ред. Затова загубихме и Аакан. Затова търпим поражения от непреклонния си враг.

– Е, аз пък няма да се предам. Отново ще превърна сказанията в смисъл на живота си. И нищо няма да ми попречи. Защото нищо друго вече няма значение.

– Летописецо, само не казвай, че нищо няма значение. Твоят народ...

– Оправете собствените си бъркотии и тогава ще слушам поученията ви! За мен е важно само новото сказание.

Той я подмина и се скри в чернилката на нощта. Малиен се загледа неспокойно подире му. Но какво ли би могъл да стори един летописец? Времето ѝ на пост изтече, тя се върна при огъня и одеялата си.

Отново тичаха неспирно ден и половина. Спряха за три-четири часа да поспят и да поспорят накъде да се отправят, но Лиан нямаше сили да ги слуша. Веднага се строполи на земята, уви се в дебелото наметало и заспа на мига.

И пак побягнаха, накрая му се струваше, че никога нищо друго не е вършил, че открай време е усещал само сблъсъка на отеклите си стъпала с твърдата земя и с всяко вдишване гърдите му са клокочели. Заякваше ден подир ден, но нямаше миг, когато да не го притиска умората. Аакимите се настървяваха още повече и май намираха мрачно удоволствие в бягството и страданието.

Когато вятърът се обърна от запад и прочисти небето, отдавна се бяха откъснали от потерята. А може би вече никой не ги преследваше. Във високите гори на планинските подножия успяваха да изминат по дванайсетина левги дневно, а веднъж и цели петнайсет.

Едни ден се разгоря препирня дали пак да се скрият в планината, или да отплават на изток към Лоралин. Тенсор изобщо не се намеси, макар да личеше, че нещо си е наумил. Не стигнаха до никакво решение и просто продължиха по пътя си.

В този поход на север на Лиан не му оставаше време за друго, освен за тичане и сън. Свличаше се на събрани треволяци или клони и се унасяше. От изтощение дори не сънуваше. Само веднъж видението го споходи в нощта преди да стигнат до Сифта – рибарско градче в североизточния край на Мелдорин. Оттук нямаше накъде да поемат освен да продължат през морето.

Пак се бяха спуснали към брега и не намериха по-добър подслон от скалния навес на ниска канара. Вдлъбнатината беше твърде плитка, за да я нарекат пещера. Влажният морски вятър беше неприятен, но не и студен за човек, преживял зимен преход до Шазмак.

Стъкмиха заслон от сухи клони, за да скрият малкия огън. Лиан седеше неподвижно в нишата, докато аакимите готвеха и подреждаха бивака. Малиен огледа раната му за последен път, защото бе заздравяла до груб белег по ребрата.

– Още ли ти пречи? – попита тя, приклепнала пред него.

– Малко, ако се протегна или мръдна рязко, или пък в края на ден след дългото ходене.

– Това ли е всичко? Значи си се възстановил напълно. Същите болестки имам и аз всеки ден заради старите си кости.

– Стари ли?! Аз пък си мислех че вие – аакимите, живеете почти цяла вечност. Знаем, че Тенсор наистина е прастар.

– Да, някои от нас живеят много дълго, ако не им попречат болести или злополуки.

– И защо е така? – не сдържа любопитството си Лиан.

– Не знам. Просто сме дълголетници.

– Също като кароните и фейлемите... – отрони той замислено – или майсторите на Тайното изкуство като Мендарк и Игър, които са научили как и ние от коренната раса можем да удължим живота си.

– Вярно. Но в *моя* род никога не е имало дълголетници и аз вече съм във втората половина от живота си. Честно казано, не ме е грижа.

– Всъщност на колко години си?

Тя впи поглед в очите му и Лиан бе принуден да се извърне срамен.

– И сред нас, и сред вас такъв въпрос се смята за безочлив. Дори да го задава излишно любознателен летописец.

– Извинявай... – смънка той, още по-смутен от видимото си изчервяване.

– Аз обаче ще ти отговоря, защото може и да настъпи време, когато споменът за аакимите ще остане единствено в сказания като твоето. Вече живях двойно повече, отколкото е присъщо за твоята раса. Ако пожелае и съдбата ми позволи, ще живея още толкова. Стига ми.

– А имаш ли деца?

Малиен се загледа в залязващата луна.

– Само едно досега. Съмнявам се, че ще ми стигне смелост да родя още едно.

– Аз пък си мислех...

Лиан се застави да млъкне.

– Неизчерпаемо ли е твоето любопитство? – засмя се тя – Има много разлики между нас и коренната раса. Плодовитостта е една от тях. Не е постоянна както при вашите жени. През живота си имах три кратки периода на плодовитост – последния преди трийсетина години. Може би ще имам още една-две. Ех, синко!...

– Какво го е сполетяло?

– Би трябвало аз да те питам. Ти си видял как е умрял.

– Раел!

Кожата на тила му се вледени.

– Да, Раел – като ехо отвърна тя.

– Т-той ни помогна да избягаме от Шазмак. – Лиан се насили да не заеква. – Забави се, защото накълца руля на втората лодка, за да не ни подгонят. И когато се опита да скочи в нашата лодка, течението се оказа прекалено силно. Завлече го под водата.

– Той беше умел плувец – промълви Малиен. – Може би така е избягал от непоносимото си раздвоение...

– Спомням си... малко преди бягството. Видя ми се натъжен. Тогава каза: „Уви! Ти намираш утеха в другия си род и в целта, която следваш. За мен връщане назад няма.“ Каран беше толкова близка с него...

– Да, такова приятелство се среща рядко.

– Не съм срещал по-доблестен човек от Раел – искрено й рече Лиан.

– Аах... Не вгорчавай мъката ми. Не мога да говоря за него с теб.

Ела.

Тя го поведе по каменистия бряг към водата. Спря на студения вятър почти до линията на прибоя, за да не ги подслуша никой.

– Разкажи ми този твой сън.

– Беше съвсем кратък. Раел е в стаята си в Шазмак. Веднъж ми посивири там. Но в съня ми той свиреше скръбна мелодия за човек, когото не виждах. После долових страшно предупреждение, ти се озова там...

– *Моят сън!*

Малиен притисна длани към лицето си.

– Твоят ли?

Ръцете й се отпуснаха, лицето й застина. Лиан се досети, че не бива да разпитва. Малиен обаче реши, че му дължи обяснения.

– Тежко ми е да говоря за това с човек, който ни е чужд – прошепна тя. – Споделяме тази тайна само помежду си. – Погледна го с плувнали в сълзи очи. – Понякога аакими, които са били кръвно свързани с умрелия, успяват да достигнат духа му... до време. *Но как тъй си го доловил и ти?*

– Той вложи лошо предчувствие в песента – смънка Лиан. – А ти се беше вцепенила. Стори ми се, че плачеш. Това е. И двата пъти беше същото.

Малиен затрепери, лицето й се изопна като маска.

– *Споделени сънища! Прокоба! Прокоба...*

Обърна му гръб и тръгна по брега.

Повече не я видя този ден. Малиен не му проговори цяла седмица, макар на няколко пъти забеляза как тя се вираше в лицето му, сякаш търсеше някакъв знак. Лиан знаеше какво се опитва да различи тя – клеймото от Дара на Рулке. Обзе го смъртен страх и осъзна, че е сгрешил непроситимо, когато се поколеба пред вратата на онази вила в Туркад. Какво ли биха сторили аакимите в тези времена на зейн, носещ клеймото?

9. В пристанищния град

Първият ден на ендре – средзимната седмица. Според поверията – прокълнато, любимо на духовете, наситено с прокоби време, когато благоразумните граждани си седят по домовете и се стараят да не решават нищо важно. Само три дни оставаха до тид – средзимния ден, най-отвратителния през годината.

Мендарк и спътниците му се криха в тунела няколко часа, докато Талия разузнаваше – най-сетне един докер от съседен кей ѝ обясни какво са е случило. Корабът им (заедно с всички все още свободни съдове в Туркад) бил конфискуван от войници на Игър през нощта. Закъсняха с цял ден в бягството.

Мендарк гъгнеше от ярост и страх.

– Така ми се пада, щом реших да изпълня дълга си! – давеше се в думите той. – Сега трябва да се моля на хлуните да ни приютят. Какво унижение! Ами ако откажат?

Джапаше из вонящата вода, без да забелязва, после се втурна към Талия, която говореше с Торгстед.

– Талия, трябва да имам кораб *тази нощ*. – Той снижи глас. – Торгстед, винаги си ми бил верен, но сега искам от тебе нещо, което ще подложи на върховно изпитание твоята преданост. Дръж под око Тилан. Ако се стигне до раздори, готов ли си да тръгнеш с него, за да следиш какво прави? Да се преструваш, че си ме предал? Знаем, че искам прекалено много...

– Ще го направя! – рече Торгстед. – Докогато се наложи, ще търпя.

Мендарк стисна ръката му и се обърна към групата си, насядали неудобно по щръкнали от стената камъни.

– Няма какво да протакаме. Да вървим.

Последваха го към вътрешността на огромен кей. Наистина напомняше на градче с размерите си, с къщите на три, четири, тук-там и по

пет етажа. Никъде не беше по-тесен от триста стъпки. А целият пристанищен град беше гигантски лабиринт, проснал се на цяла левга по брега на Туркад. Бавно потъваше в тинестото дъно, а отгоре неуморно го надстрояваха.

Наближаваше пладне. Мендарк ги водеше из хаоса от дъсчени стени, с които бяха преградени складове и стаички. Навсякъде капеше вода. Почти незабавно ги пресрещнаха двама дългунести хлуни – облечени в груби туники хора с остри черти и лица с пръстен цвят. Те властваха по кейовете и се разпореждаха с товаренето и разтоварването.

Едната беше жена – познаваше се най-вече по липсата на сплетени бакенбарди. Сграбчи ръката на Мендарк и го спря. Тя явно се чувстваше твърде неудобно, въртеше глава и цъкаше с език. Речта на хлуните беше изпъстрена с тези звуци и затова другите народи трудно я разбираха.

Мендарк се взря в очите ѝ и заговори със звучен глас, различен от присъщото му мърморене.

– Достойни хлуни! В името на отдавнашния ни съюз и общите ни интереси ви умолявам да предоставите убежище на мен и на хората, които ме придружават. Само за един ден.

Жената огледа групата, без цъкането ѝ да секне. Зениците ѝ се разшириха от тревога.

– Убежище – *сега*? Не, не, *не*!

Извърна се към мъжа, който нервно потракваше със зъби. Хлунът надникна над рамото на Мендарк.

– Ела бързо! – дръпна той Магистъра и го завлече в празна стая – просто куб от почерняло дърво. – Побързайте всички!

Дъските по стените се докосваха хлабаво, гниещото дърво се ронеше. Приливът мокреше гредите на пода. Дъсченият таван беше намазан с катран, но дъждовната вода се просмукваше.

– Стойте тук! – изсъска им мъжът, когато всички успяха да се съберат вътре. – Не отваряйте вратата!

– Магистре, сложи това на главата си. – Жената му даде качулката си. – Ела с мен.

Лилис надничаше в процеците между дъските. Мендарк се отдалечи забързано с жената, мъжът остана да пази отвън.

– Какво става? – пошушна тя на Талия.

– Загазихме, дете. Игър е завардил града отвсякъде. Няма как да избягаме. А ако ни приютят, на тях също ще им припари под краката.

Лилис притискаше торбата към гърдите си, уплашена някой да не ѝ я вземе.

– И какво ще направят?

– Може да ни откажат. Мендарк обаче го бива да убеждава, а и отдавна си има вземане-даване с хлуните. Ще почакаме.

Накрая върнаха Мендарк при останалите.

– Размина се! Доста се безпокоях, но се съгласиха да ни дадат убежище за един ден. Надявам се да е достатъчно.

Талия си рече, че той прекалява с надеждите, но премълча. Преместиха ги в по-свястно помещение на горен етаж, дори с истински лукс за хлуните – легла, макар и твърде влажни. Придружителите излязоха, а бегълците се скупчиха, за да обсъдят положението си.

– Хлуните ни дават временно убежище, не ни приемат като постоянни изгнаници – започна Мендарк. – Време е да решаваме какво ще правим. Ти как мислиш, Малкин?

Малкин беше гордият предводител на търговците и адвокатите, но след като падна и се изцапа в мръсната вода на канализацията, тънеше в отчаяние. Другите го презираха, обаче също си мълчаха.

Тилан бе в доста по-борбено настроение. Посочи с ръка Мендарк, лицето му аленееше от гняв.

– Колко пъти ви предупреждавах за този човек? Бил е Магистър цяло хилядолетие, а вижте докъде ни докара! Хазната е празна, армиите ни са прегазени, а Туркад е смазан под ботуша на Игър. И Големият събор, най-скъпата традиция на града, бе осквернен от *неговия приятел* Тенсор.

Талия понечи да прекъсне празнословието. Мендарк впи пръсти в ръката ѝ.

– Остави го да се наприказва.

Тилан продължи с гърмящ глас, по-подходящ за слово пред тълпа, а не пред неколцина окаяни бегълци.

– Чуйте ме! И в разгрома виждам лъч надежда, ако проявим дързостта да не я загърбим. Миналото е мъртво, но аз съзирам път към бъдещето. Съветът пази тайни, които са останали безполезни хиляди години – *Забранените опити!*

– Съветът се закле никога вече да не си служи с тези сили! – викна стреснатият Мендарк.

– Клетвите на Съвета не ни обвързват. Не може миналото вечно да препъва настоящето, защото кой в способен да предвиди отсега опасностите и потребностите на бъдещето? Длъжни сме да си помогнем с тайните, които Съветът пазеше точно за такова време. Нямаме нищо друго.

Талия шареше с очи, мъчеше се да предугади накъде клонят останалите. Видяното не ѝ харесваше. По същия начин Тилан привлече на своя страна Големият събор, представи Мендарк като стар и себичен слабак. Той беше опасен противник и успее ли да направи дори стражниците свои привърженици, на Мендарк лошо му се пишеше.

– Старият съвет е разтурен! – отекна гласът на Тилан, юмрукът му са заби в стената. – Нека прогоним и този изменник, за да съставим нов. Необходимо ни е безопасно място, където да натрупаме мощ. Трябва да е наблизно, да е трудно за превземане и лесно за отбрана. Ще отидем в Никеранд на отсрещния бряг.

Търговците се оживиха. Каквито и недостатъци да имаха, не бяха глупаци. Техните интереси съвпадаха с интересите на Тилан, копнежите им – също. Дори Талия са възхити за миг на мъжа, способен да се надигне от постелята, в която го бяха сложили едва ли не слабоумен, и за един-единствен ден, без поддръжници наоколо, под носа на вражеската армия да крои как да завоюва отново своя свят.

– В *Никеранд!* – натърти Мендарк. – И ти наричаш *мен* глупак...

Беренет сучеше мустаците си и гледаше Тилан със загадъчна усмивчица.

– Но първо – провикна се узурпаторът – нека захвърлим боклука, който сме помъкнали от миналото – вероломния Мендарк. Занапред ще го знаят като Стария глупак. Е, какво ще кажете?

– Това е против закона – неубедително възрази Мендарк. – Не можете да разпускате Съвета, преди целите му да са осъществени. А тази жалка сбирщина няма право да ти даде дори пълномощията на военачалник. Но пък какво ли означават *за тебе* чест, древните ни обичаи? Единственият закон, на който ти...

– Законът се провали – прекъсна го Тилан. – Ще черпим сила от собствените си идеали за преобразяване на света и накрая ще изковем законите, които ще ни поведат към хармонията.

– Рискувате главите си, ако го последвате – обърна се Мендарк към групичката. – Властта му ще е като сняг през лятото. Подкрепите ли това безумие, вредите на нашето дело...

– Ето го стария глупак! – присмя му се Тилан. – Същият, който беше Магистър на Туркад цяла епоха... завършила с превземането на града. Онзи, който не направи нищо, не знае нищо и няма какво да предложи освен заблудите на миналото. По-добре да се опитаме и да не успеем, отколкото да умрем с мисълта, че нищо не сме сторили. – Гласът му преливаше от отвращение и дори войниците от личната стража на

Мендарк са смутиха. – Отхвърлете го!

Гласуваха. Търговците се присъединиха към Тилян. Талия и Беренет не участваха в това жалко представление, но всички стражници се отказаха от Мендарк освен верния Осейон. И Торгстед подкрепи бунтовниците, макар Талия да са надяваше, че той просто изпълнява заръката на Мендарк. Колкото и незаконно да беше решението им, те разпуснаха предишния Съвет и съставиха нов начело с Тилян.

Мендарк се озърна към малчината си поддръжници, стъписани от внезапния обрат. Проявяваше забележително хладнокръвие.

– Е, нищо повече не можем да кажем. – Той изгледа Тилян. – Възразяваш ли ние да изберем свой път?

– Махайте се, иначе ще почувствате силата на гнева ми! – изфуча узурпаторът.

Мендарк се усмихна и Талия изведнъж проумя, че той е подхванал поредната си интрига. Тя и Беренет вдигнаха единия сандък, Осейон взе втория.

– Оставете ги! – заповяда Тилян. – Стража!...

Мендарк вдигна юмрук. Тилян пребледня, хвана се за главата и загуби дар слово.

– Да беше укрепнал още малко, преди да ми се опълчиш – намръщено промълви Мендарк.

Той излезе, последваха го Беренет, Осейон, Талия и Лилис. Зад тях гласът на Тилян загърмя в ругатни.

– Мина по-добре, отколкото смеех да се надявам – изкикоти се Мендарк, щом затвориха вратата.

– Значи самият ти искаше да се отървеш от тях? – попита Талия.

– Да се грижа за добруването на такава сган, е все едно да нося труп на раменете си – с неопикуемо презрение процеди той. – Нека отиват в Никеранд! Имам по-важни грижи.

– Ами Съвета! – не се сдържа тя.

Ведрото му настроение се изпари.

– А какво друго ми оставаше? Никой не може да замени Орстанд. Няма да се справя сам.

– Имаш мен – в гласа на Беренет се прокрадна умолителна нотка. – Можем да съставим нов Съвет.

Талия притихна. Мендарк я опари с поглед и се помъчи да замаже положението.

– Съветът е нещо повече от празни думи. За няколко дни се лишихме от толкова натрупан опит, че няма да възстановим загубата и за пет

столетия...

Беренет се обърна към жена от хлуните, която спря пред тях. Тя изслуша мълчаливо обясненията на Мендарк, устните ѝ се кривяха при всяка дума.

– И какво искаш? – попита неприязнено.

– Отново моля да дадете убежище на мен и спътниците ми.

Жената посочи стаята, от която току-що излязоха.

– Това е вашето убежище.

– Невъзможно – поклати глава той. – Те вече са мои врагове.

– Ти ни се примочи да ги приемем. Ще останеш с тях.

– Не мога!

Кафявите ѝ очи сякаш мятаха искри към него. Тя тропна с плоското си стъпало по дъските.

– Връщайте се вътре!

Мендарк не отстъпваше. В полумрака край тях се навъртаха мърляви дечица. Лилис все едно съзираше себе си в тях и побърза да хване Талия за ръката.

– Ще ни изпъдят ли? – прошепна на приятелката си.

– Не знам.

Жената се опитваше да наложи волята си на Мендарк, но той беше непоколебим. Накрая тя свирна с уста и се появя още един хлун. Двамата задърдориха с изобилие от цъкане, мляскане и носово сумтене. Вторият хлун поклати глава, жената дръпна Мендарк за ръкава и го отведе, а другите останаха да чакат.

Мина половин час в тревожна неизвестност, преди жената да се върне сама.

– Идвайте! – изсъска им тя.

Вървяха дълго, ту слизаха, ту се катереха. Умората се натрупваше от тежестта на сандъците и раниците. По новия им подслон пролича, че са още по-нежелани гости – празна стая малко над равнището на прилива, под която водата смърдеше. Мендарк влезе вътре.

– Не са доволни – подхвърли Талия.

– Като Магистър съм имал и спречквания с хлуните – призна той. – Налагало се е и да ги заплашвам. Вече трябва да бъдем особено бдителни. Те се боят до полуда от опасността Игър да подпали кейовете им. Лесно биха се отменили от уговорката с нас. Тилан пък знае, че без хазна плановите му са празни приказки. Талия, ела с мен.

Тя го последва навън. Застанаха встрани, за да не ги чуват пазещите наблизо хлуни.

– Мендарк, какво ще правиш?

– Не знам – посьрна той. – Първо ти си свърши работата – намери начин да се измъкнем. Имаш ли злато?

– Имам малко – отвърна тя. Знаеше, че за наемането на кораб може да им поискат и стотина пъти повече от обичайното, и добави: – Вероятно няма да стигне.

– Поне от липса на злато засега не можем да се оплачем. – Извади кесия изпод наметалото си и я пусна в ръката ѝ. – Вземи кльошавото момиченце и гледай да го зарежеш някъде на улиците.

Талия пусна кесията в джоба си. Тежеше поне колкото половин тухла.

– Щедър си само когато раздаваш златото на Туркад – промърмори тя и се извърна.

Не успя да направи и десетина крачки, когато един от пазачите опря длани в лицето ѝ.

– Къде отиваш?

– В Туркад – учтиво обясни Талия.

– Връщай се!

Хлунът хвана дръжката на ножа си. Тя отстъпи заднешком.

– Чу ли? – обърна се към Мендарк.

– Ще си поприказвам с тях – въздъхна той.

Чак след дълги спорове хлуните се примириха, че единственият начин да се избавят от натрапниците е Талия да намери кораб. Следобедът почти се изниза.

Талия и малката ѝ спътница чакаха до една от основните опори на кея. Не им позволяваха да отидат никъде без придружител, но никой от хлуните не идваше.

– Била ли си тук преди? – попита Талия.

Лилис потрепери.

– Това е забранено място. Веднъж ме пратиха със съобщение, ама хлуните ме спряха пред стъпалата.

– Страхуваш ли се?

– На улиците винаги ни е страх. Но сега съм с тебе и не се боя.

– Е, аз пък се страхувам.

– Ти ли? – В очите на Лилис приятелката ѝ беше самото всемогъщество. – Всички разправят, че умът ти сече като бръснач.

– Брей... И още какво говорят за мен?

– Че си най-пъргавият боец на света. Можеш да пребиеш с голи ръце всеки мъж, дето ти се изпречи с оръжие.

Талия се подхилваше.

– Кръчмарски дрънканици. Мога да победа един-двама, най-много трима, ако имам късмет, ако са непохватни дръвници или са пияни. Съберат ли се повече от трима, ще бъда безпомощна като тебе. – Лилис мълчеше, само стисна още по-силно ръката ѝ. – Предпочитам изобщо да не се бия, когато е възможно. А друго разправят ли?

– Говори се, че си по-веща в магиите и от Магистъра.

Талия се разсмя от душа.

– Хайде на бас, че никой няма да каже това пред Мендарк. Изобщо не е вярно.

– *Никакви* магии ли не можеш да правиш? – разочарова се момичето.

– Ами, мога, Лилис. Когато стане напечено, току-виж по неволя се убедиш в уменията ми. Ние обаче отбягваме да си служим с Тайното изкуство освен в крайна нужда. И никога не говорим за това.

– Аа... – отрони Лилис.

– Сега трябва да намерим кораб и някой корав моряк.

– Не познавам никакви моряци – промълви момичето и разсеяно плъзна длан по грапавата повърхност на опората. – Гледах да не припарвам до кейовете. Плаша се от моряци. – Тя млъкна и огледа кафявия прах по пръстите си. – Но някои хора ще ти намерят каквото поискаш, стига да имаш пари.

– Имам с какво да им платя, но може ли да се разчита на тях?

Лилис сви рамене.

– Кой знае...

– А ти чувала ли си някога за лодкаря Пендер?

Момичето завъртя глава.

„Ами да, как ли да чуеш за него...“ – помисли си Талия. Пендер беше дошъл от далечния град Нарн. Ако можеше да се вярва на Лиан, беше ненадминат в занаята си. Чужд в Туркад човек, изгнаник също като тях. Точно такъв им беше необходим.

Техният придружител дойде, макар и много наежен.

– Хайде, Лилис – рече Талия, – заведи ме при онези твои хора.

Светлината избледняваше, дъждът не спираше. Двете се криеха в края на пристанищния град до стар каменен кей. Талия носеше сива

роба и бе изсветлила с боя лицето и ръцете си. Чакаха да се стъмни. Бре-гът беше под зорко наблюдение, а името на Талия несъмнено беше в списъците на Игър. Реши да не се забулва, както постъпваха жените от някои народи във Фаранда – те поначало рядко идваха в Туркад, а и така би подканила всеки срещнат войник да огледа лицето, скрито зад воала. Изобщо не помисляше да си послужи с илюзия – могъщ чародей като Игър разполагаше с достатъчно помощници, обучени да долавят подобни хитрини. Все едно да се размотава нощем със запален факел на главата. Разчиташе на мрака в тесните улички, а и на великолепната си водачка. Времето също беше на тяхна страна – студът, дъждът и вятърът щяха да обезсърчат поне малко войниците.

– Страх ме е – повтаряше Лилис. – Виж, ей там също има стражници.

– Да, има – потвърди Талия, която се зарадва, че зрението на детето е още по-остро от нейното. – Значи ще опитаме другаде.

Но всеки изход от пристанищния град се пазеше зорко.

– Игър сигурно подозира, че сме тук – промърмори Талия. – Лилис, няма ли някакви тайни пътеки към града? Ти познаваш улиците доста по-добре от мен.

– Има... Каналите, отточните тръби, старите тунели на контрабандистите...

– Заведи ме до някой, по който се стига високо на хълма, но никой да не знае за него. Може би постове са по-нарядко далеч от брега.

Малката студена ръка хвана нейната, тръгнаха на зиг-заг, докато сумракът не се сгъсти. Лилис спря при вонящия отвор на отточен канал.

– Ще се катерим дълго. Изходът е зад една кръчма – „Бисерната ми-да“. Там се събират контрабандисти.

– Чудесно, аз предпочитам задните улички. Не ми се вярва, че пат-рулите на Игър обикалят и по тях.

– Може и те да се плашат – потръпна Лилис.

В изидания камък тунела вонеше на всички гниещи отпадъци, как-вито се натрупват в град с един милион жители. Лилис бе оставила но-вите си дрехи и ботуши в стаята на кея и наджапа смело в мръсотията. Талия я следваше предпазливо, за да не се подхлъзне по напуканите ка-мъни, покрити с гъста слуз. Лилис ѝ показа как да се промъкне през ръждясала решетка, без да размества заклещените в нея боклуци, за да не личи, че е минал някой.

Стигнаха без премеждия до задната врата на кръчмата – по улицата вече имаше минувачи и двете не се набиваха на очи. Само че кръчмата

изглеждаше запустяла – никакви светлини и звуци, вратата бе залостена. Лилис заобиколи предпазливо да надникне и се върна скоро.

– Някой дебне на улицата отпред. Вратата е закована с дъски, на стената има черни букви, но беше тъмно, не можах да ги прочета.

Явно Игър бе решил или да затвори, или да не изпуска от поглед всички съмнителни свърталища, известни на хората му. Талия обаче мислеше за друго в момента.

– Ти можеш ли да четеш?

– Трудничко – призна си момичето. – Табели и обяви. Случва се и да помогна някому да си напише писмото.

Провираха се по задръстени с отпадъци проходи между сградите недалеч от крайбрежната улица, за да стигнат по заобиколен маршрут до следващара си цел. Рядко имаше по някой запален фенер, обкръжен от мъглив ореол. Хората, които срещаха, изглеждаха прегладнели.

– Това обичайно ли е сред бездомниците? – изви вежди Талия.

– Кое?

– Ами грамотността.

– Не, но някои все пак могат да четат и да пишат. Аз обаче съм най-добрата от всички. Татко имаше книга, четеше ми разкази от нея, показваше ми буквите, сричавме заедно. Сънувам книгата често, както и него.

Момичето подсмръкна в мрака.

– А каква е съдбата на майка ти и баща ти?

– Мама са разболя и умря. Не я помня. После *изгубих* татко.

В скръбния ѝ глас прозвуча и гузност.

– Как е възможно да изгубиш баща си?!

– Ами дойдохме в Туркад, когато бях на пет години. Разхождахме се да позяпаме корабите. Имах си играчка... дървено мече. Изгървах го във водата и то отплава. Татко скочи да го прибере.

Талия си представи какво е последвало. Ех, че мъка...

– Значи се е удавил пред очите ти!

– Как пък не, плуваше като риба! – изфуча Лилис. – Докопа мечето, всички наоколо само за това приказваха. И тогава ни налетяха някакви мъже. Не знам моряци ли бяха, контрабандисти ли... Удариха го по главата и го отмъкнаха на кораба си, скоро отплаваха. И той не се върна.

– Завлекли са го на кораба *насила*? Тук, в Туркад? – изуми се Талия. – И никой не си мръдна пръста?

– Шът! – прошепна момичето.

Въртеше глава като животинче, надушило следа. Отнасяше се много сериозно към задълженията си на водачка. Хвърли се към Талия и я

избута в плътната сянка.

– Залегни!

Долепиха се до земята. Дълго не се случи нищо, накрая се появяха двама стражници. Крачеха бързо по средата на улицата и непрекъснато се оглеждаха. Малко преди следващата пресечка нещо шляпна влажно върху шлема на единия. Двамата трепнаха, насочиха напред копията, почакаха и изчезнаха а мъглата.

– И те са наплашени като нас – поклати глава Талия.

– Така им се пада!

– Е, никой ли не се опита да помогне на баща ти? – подхвана отново жената.

– Че аз никого не познавах в града. Нямах си нищичко освен дрехите на гърба и мечето. Циврих един ден и една нощ, преспях в бъчва.

– Често ли се случва това?

– Да заробват хората на корабите ли? Е, случва се... Особено ако са добри плувци. Знам, че е умрял, иначе щеше да ме потърси. Седем години откакто го няма. Седем...

Изведнъж Лилис се разхълца, сякаш плачеше за цял безвъзвратно изчезнал свят. Талия я прегърна, притисна я до себе си на мокрите камъни. Скоро момичето успя да си поеме дъх, макар че тялото ѝ се тресеше, и неочаквано скочи.

– Вече съм на дванайсет и половина. Нямам баща. Сама съм. Да вървим, че няма да стигнем скоро до „Ленивият студент“.

„Дванадесет! Струваше ми се по-малка. Е, сега имаш и мен. Ако изобщо е възможно баща ти да бъде намерен, аз ще го намеря.“

– Как се казваше баща ти?

– Джевандер, но аз му виках Джеви. Имаше още едно име, дето не го помня. Името на нашия род.

– А какъв беше?

– Мил и добър. Рядко ми се сърдеше, макар че си бях палавница. Един ден...

– Не, не... Как изглеждаше? Висок или нисък, цвят на косата, такива неща.

Лилис млъкна задълго.

– Косата му беше като моята. И очите ни са еднакви. Помня как ме вдигаше пред огледалото, за да се виждаме един до друг, все разправяше колко си приличаме. Не знам дали беше висок. Тогава бях мъничка и за мен беше грамаден. Но не беше дебел.

Хванаха се за ръце и продължиха нататък безмълвно. Още два пъти

се криха от патрули. Талия се чувстваше твърде странно като бегълка в собствения си град. „Ленивият студент“ се оказа двуетажна постройка от сивкав камък. Напуканата табела изобразяваше младо същество от неясен пол с окълцана коса, седнало унило пред дебел том. Още книги бяха струпани на масата, а върху тях се крепеше шише.

Лилис се озърна, но никой не се мяркаше наблизо. Талия потропа кротко на заключената врата и след придирчив оглед ги допуснаха в тъмната, почти безлюдна зала. Двете седнаха до малкото огнище и Талия въздъхна тежко.

– Лилис, гладна ли си?

Момичето поклати глава безнадеждно.

– Нямам пари. В Туркад това означава глад.

– Глупости! Сега работиш за мен, мила ми водачке, а заради рисковете на войната заслужаваш десет пъти повече от обичайното. Поръчай си каквото искаш, защото не се знае кога пак ще хапнем до насита.

Талия умуваше дали да спомене още сега за парите от седмината, които Лилис спаси, но реши да остави тази новина за по-добри времена. Нахраниха се, обаче не научиха нищо обнадеждаващо и пак излязоха на студа.

Щом свърнаха зад ъгъла, светна фенер в къща срещу кръчмата. Вратата долу се отвори и дебнеш мъж се прокрадна след тях като призрак.

Продължиха да обикалят всички свърталища, известни на Лилис, но никой не искаше да им намери кораб. Повечето места бяха заключени и със заковани врати и прозорци или пък направо опожарени. Хората се спотайваха, а може би по улиците бе плъзнала мълвата, че Лилис се е събрала с друга компания и не бива да ѝ се доверяват. Талия са поддаваше на отчаянието. Така нямаше да намерят кораб. Какво ще каже на Мендарк?

Лилис пак започна да са озърта. Ускори крачка, дърпаше Талия за ръката. Жената не забелязваше нищо, обаче се напрегна също като водачката си.

– Това какво беше? – прошепна Лилис.

Пристъпяха в занемарена уличка недалеч от пристанищния град. Момичето наостри слух.

– Аз нищо не чух.

– Има някой зад онзи свод с изкъртените камъни.

Талия стисна дръжката на ножа си.

– Бъди готова да побегнеш. – Лилис мълчеше. – Чуй ме – кажа ли ти, бягай и се скрий.

– Аз съм ти *водачка!* – остро възрази момичето.

Талия реши да не упорства.

– Така да бъде. Преструвай се, че нищо не виждаш, но внимавай.

След малко Лилис се обади:

– Има някой и зад нас. – Няколко минути по-късно добави: – май се магнаха... де да знам.

– Това може и да е още по-лошо – отвърна Талия и погледна през рамо.

Заради стелешката се мъгла нямаше как да разбере дали някой ги следи. Уличката сякаш продължаваше в безкрая. Тук нямаше фенери, а прозорците бяха със затворени кепенци, през чиито пролуки едва се процеждаше светлина.

Пред тях се мярна сянка, после още една.

– Пак има някой зад нас – прошепна Лилис.

– И отпред има – промърмори Талия. – Нищо чудно да не ги интересуваме, но... Лилис, ако ме хванат, тичай оттук право при Мендарк. На никой друг не му е по силите да ме измъкне.

Момичето не отговори, но за Талия не бе трудно да си представи изражението ѝ. По улиците вече се бяха настроили враждебно към Лилис и попаднеше ли отново там, краят ѝ щеше да настъпи бързо и безмилостно.

Вървяха към края на уличката, открит от мъждивия фенер на пошироката улица. Там им се изпречиха двама стражници и се вторачиха в тях.

– Скрый се! – тихо заповяда Талия.

Лилис се притаи зад купчинка миризливи боклуци. И Талия се присви в мрака, молеше се стражниците да се махнат, преди да се появи и онзи, който дебнеше отзад.

Патрулт навлезе в уличката. Мъжете разговаряха полугласно и мушкаха в сенките с копията си. Претърсваха упорито, не ѝ оставаше нищо друго, освен да нападне първа. Рисува, защото имаше само двама противници. Изскочи със свиреп вид. Единият мъж тъкмо поглеждаше има ли нещо зад бчва с дъждовна вода, когато тя се приземи на калдъръма зад него, подложи му крак и с яростен напън го натика с главата надолу в бчвата.

Грабна падналото копие и се извъртя в мига, когато вторият страж

чевръсто се опита да я намушка със своето оръжие. Талия се отдръпна навреме и заби тъпия край на копието в корема му. Мъжът изхърка глухо и се присви... с което я подлъга. Преди тя да се усети, войникът разпори мускулите на бедрото ѝ с върха на копието си. Талия отново замахна и го цапардоса в гърлото. Този път копието се изплъзна от отмаелелите му пръсти, той залитна назад. От раната на крака ѝ се стичаше широка струя кръв. Талия се прокле за нехайството. „Ето колко струват хвалбите ми... Мога да си умра тук, както ми шурти кръвта.“ Опита се да затисне раната с длан.

Зад нея първият страж още се мятеше диво. Случайно се отблъсна с крак от стената и бъчвата се катурна. Вторият се опомняше и тършуваше в мрака за копието си. Талия го гледаше безпомощно, после нещо изсвистя, халоса го по слепоочието и той се свлече в несвяст.

Лилис дотича при нея.

– Какво му направи?

– Ами улучих го с тухла. Ти добре ли си?

– Не съм.

Сряза крачолата на панталона и притисна сгънато парче плат към раната, а Лилис сграбчи копието, готова да я защити от стражниците. Онзи в бъчвата обаче беше почти удавен и не ги застрашаваше.

– Хайде да тръгваме – помоли Лилис и предложи рамо на приятелката си. – Някой идва и от другата страна.

Платът върху раната вече подгизваше.

– Трябва да се превържа – изпъшка Талия.

– Няма време! По-бързо, подпирай се на мен.

Момичето ѝ помогна да излязат на улицата, оттам се натикаха в проход между къщи, не по-широк от раменете на Талия. Тя се озърна – мършав плъх бе притичал веднага да ближе кръвта ѝ от калдъръма.

Лилис я мъкнеше упорито, минаха и през втора уличка, тясна като първата, прекосиха двор, прескочиха срутена тухлена ограда и се добраха до обрасъл жив плет, поръсил ги с леденостудени капки.

Главата на Талия се замая.

– Спри! Не мога повече.

– Че аз спрях – сговорчиво откликна Лилис.

Тук нищо не се виждаше. Тя нарязва на ивици разпрания крачол и опипом превърза стегнато крака на Талия, която лежеше на мократа пръст и се чудеше как ще се върнат в убежището си. Ендре напълно оправдаваше лошата си слава.

Краткото търене до пристанищния град остана в паметта ѝ като

една от най-мъчителните нощи, които бе изтърпяла. Клатушката се, Лилис я придържаше, но рамото ѝ едва стигаше до кръста на жената. Пропълзяха обратно по тунела и най-сетне, малко преди зазоряване, се довякоха до кейовете. Пребледнялата Лилис, цялата на червени петна, приличаше на призрак.

Щом навлязоха в пристанищния град, Талия се стовари на дъските. От тъмата изникнаха мълчалива тълпа хлуни. Момичето ловко извади дългия нож на Талия и го размаха към всеки, осмелил се да пристъпи към тях.

– Извикайте Магистъра! – крещеше неспирно и накрая някой отиде да го доведе.

Мендарк огледа раната, после дошлият с него Осейон вдигна Талия на ръце и отнесе до стаичката.

Когато тя се събуди, на крака ѝ имаше шевове и тъкмо я превързваха.

– Къде е Лилис? – прошепна, оглеждайки се сепнато.

– Спи – успокой я Осейон и затегна бинта, докато Мендарк нагласи по-добре тампона върху раната. – Ах, каква храбра и вярна приятелка си имаш. Никой не е успял да припари до тебе.

– Ти обаче се провали! – натърти Мендарк. – И какво ще правим сега? Няма мърдане оттук!

Средзимната седмица се точеше мудро – окаяни дни и отвратително време. Талия лежеше в хамака си и чакаше раната да заздравее достатъчно, за да ходи отново. И Беренет се бе промъкнал в Туркад на следващата нощ, без да постигне нищо. Оттогава никой не можеше да проникне в града – имаше постове и на тайните пътеки. Хлуните се настроиха все по-враждебно. Мендарк очакваше да бъде прогонен всеки момент.

Три дни по-късно Талия стъпи на крака, колкото и да я болеше.

– Няма да се свирам тук и да чакам кога ще ни пленят – сподели тя с Лилис. – Знаеш ли още някакъв път към града?

– Днес е хид, средзимният ден – сгуши глава момичето. – Най-лошият в годината.

Талия не обръщаше внимание на суеверията, но напомнянето обезсърчи и нея.

Лилис сметна, че си струва да опитат през един-два от забравените тунели на контрабандистите. Само си загубиха времето. И на двете

места имаше стражници на Игър. А и Талия бързо се увери, че кракът я боли при дълго ходене.

Щом мина полунощ, двете са запътиха обратно, но отдалеч видяха оранжево зарево, скоро чуха и глухия рев на огъня. Талия закуцука на-там. Едно дете изгича покрай нея и се изплю в краката ѝ. Старица ги прокле от вратата на бърлогата си и направи знак за пропъждане. За разлика от Талия хлуните се съобразяваха с всевъзможни суеверия... и Игър избра точно този ден за палежа.

Хлуни с насочени копия отведоха жената и момичето до стаичката, на всяка крачка някой плюеше по тях или ги обиждаше. Пред вратата върху куртката на Лилис шляпна медуза, мухлясал плод остави лигава следа в косата на Талия. Вътре не завариха нито Мендарк, нито Беренет. Почистиха се, колкото можаха, и Лилис си легна. Талия се уви в одеяло и седна да чака. По никое време се събуди, раздрусана от Мендарк.

– Малко по-рано имаше пожар – започна той настръхнал.

– Видях го. Големи ли са щетите?

– Доста сериозни... но това беше само предупреждение! Хлуните са пощурели от страх. Игър знае, че сме тук.

Той сучеше рехавата си брадица между пръстите.

– Сигурен ли си?

– Убеден съм! Заплашва да изгори целия пристанищен град, ако не ни предадат.

– Може би блъфира. Как ще познае, че наистина сме тук?

– Игър винаги изпълнява заканите си.

– А какъв е отговорът на хлуните?

– Разбира се, те отричат, че изобщо са ни виждали през живота си.

И на свой ред заплашват да отмъстят, като опожарят цял Туркад.

– Биха ли го сторили?

– О, те нямат милост. Но на тяхно място щях първо да обмисля полесните решения. Сега съм безполезен за тях, по-добре да ме предадат и да се върнат към привичния си живот. Побързай да намериш някакъв изход оттук, иначе е свършено с нас.

Същата нощ отново я събудиха гласове пред вратата.

Мендарк разговаряше учудващо смирено с някой хлун.

– Моля те... Само още няколко дни.

– Не! – изкрюка хлунът като гъсок. – И нашата участ виси на косъм.

– Но – сниши глас Мендарк – ако предложи по-добра отплата за

тези неудобства...

Всичко притихна и тя се зачуди къде ли са отишли. После чу приглушен звън на метял и хлунът пак закроя.

– Ще гледам да ги убедя. Искаме да ти помогнем, но не знаем как ще постъпи Игър. Не бива да рискуваме града си дори заради всичкото злато в твоите сандъци.

– Колко?... – Мендарк осъзна, че крещи, и зашепна: – Колко време ни давате?

– Още три дни. Ако дотогава не уредите нещо, нямаме избор – ще ви изхвърлим на улиците.

– Три дни! – омърлушено промълви Мендарк.

Талия полека смъкна ранения си крак от хамака. Болеше непоносимо. Нямаше надежда, но трябваше да опита за последен път.

10. Бойният устав

Долода се върна нагоре по шахтата. Опърпаната й роба се бе просмукала с вода. Игър чакаше на етаж над подземие, където се бе стоварила кабината, и надничаше в мрака.

– Вратата долу е заклещена – промълви треперещата Долода. – Опитват се да я освободят.

– А Мендарк? – попита Игър заплашително.

– Измъкна се! – Вестоноската се поклонил толкова ниско, че косата ѝ помете пода. – Има таен проход. Двама са се удавили, другите са избягали.

Игър вдигна юмрук, тя се стрелна встрани, но налетя на Вартила, която я фрасна по ухото с тоягата си.

– Лоши вести! – сопна се предводителката на уелмите.

Мейгрейт очакваше Игър да я скастри, но той замълча. Тогава хвана момичето за рамото, искаше да направи нещо за порязаното ухо. Долода отдръпна глава в очакване на ново наказание.

– Стой мирно! – подвикна ѝ Мейгрейт и тя се смръзна.

Май че главата ѝ бе замътена от удара, но щом погледът ѝ се проясни, вестоноската настоя, че трябва да се върне на поста си.

Игър слезе по шахтата в подземие. Скоро се върна, обзет от ледена ярост.

– Няма ги! – беснееше той. – Прикрит тунел, който не успяхме да намерим. Гадателите ще си платят за това!

– Уверена съм, че са направили всичко по силите си – тихо вметна Мейгрейт.

След като откриха магическото подобие на Мендарк, Игър изпадна в неистов гняв, на какъвто не ѝ се искаше отново да става свидетел.

– Но не достатъчно! – отсече той.

Притесненията ѝ се засилиха с всеки миг. Какво си навлече сама?

– Игър – започна, отново подтичвайки до него, – отнесе се твърде сурово с онази вестоноска. Нима тя...

– Тя знае наизуст бойния устав! – прекъсна я рязко той. – Четат им го всяка седмица. Успееш ли, получаваш награда! Провалиш ли се, получаваш наказание! Каква по-добра справедливост от тази?

– Но в какво се е провалила?

– Донесе лоши вести. Цялата ѝ група ме подведе и всички ще пострадат. Следващия път ще са по-усърдни.

Върнаха се в твърдината чак сутринта. Изтощената Мейгрейт се просна на един диван, Игър крачеше напред-назад. Въпреки усилията си не можа да проследи пътя, по който му се изплъзна Мендарк.

– Къде ли се е потулил? – избълва внезапно. – Възможно ли е вече да е напуснал Туркад?

– Не ми се вярва – отвърна Зарет, зает да пригладжа сплетените си бакенбарди. – Макар че... може и да е скрил някъде малък кораб.

– Провери! – избухна Игър. – На свобода ли е? По суша или по море е избягал? Или още е тук, сврян някъде в бордеите... или пък в *пристанищния град*? Да го изкарам ли оттам, като подпала кейовете? Е, Зарет, какъв е отговорът ти?

Последните думи Игър произнесе със зловна закачливост, защото и помощникът му беше от народа на хлуните.

– Моят съвет няма да е безпристрастен – невъзмутимо отвърна Зарет. – Но трябва да знаеш, че ние, хлуните, винаги полагаме грижи да се опазим от огъня – най-страшния ни враг. Но в пристанищния град може и да не се справят с пожара, тогава целият Туркад ще бъде изравнен със земята.

– Да, един развилнял се пожар ще го унищожи – призна Игър. – Ще изпратят хора и в пристанищния град, и при онзи изрод Скаурси, за да ласкаят и заплашват. Ще го намерим!

– Фейеламор е болна – спомни си Мейгрейт пренебрегнатия дълг. – Трябва да отида при нея.

– Добре си се сетила. – Игър нареди на двама уелми да я придружат нагоре по стълбите. – Не ѝ позволявай да умре. Мога да почерпя много знания от нея.

Мейгрейт завари господарката си както я остави – изпаднала в абсолютно безразличие. Или спеше, или зяпаше в тавана. Рядко се надигаше от леглото и след броени минути влачене из стаята пак лягаше в него.

Когато се върна в щаба на Игър, той още будуваше като в треска. Не бе мигвал от няколко дни и приличаше на механизъм, погълнат от неукротимото желание да залови Мендарк и да обезопаси града. Тази му обсебеност смущаваше Мейгрейт. Все пак седна до него, докато той изреждаше заповеди как да бъде наложена властта му в града и какви наказания заслужават провалилите се служители.

Чак следобед Игър се взря в нея – прегърбена в креслото, отчаяно жадуваща сън.

– Съжалявам – промълви, без дори да се усмихне. – За мен няма отдиш, докато не хвана своя враг. Долода!

Вестоноската, легнала в ъгъла като опърпан вързоп, скочи. Слепоочието ѝ беше подуто, по ухото ѝ имаше засъхнала кръв.

– Отведи Мейгрейт в покоите ми – заповяда Игър. – Пригответи ѝ банята, осигури ѝ всичко необходимо.

Долода тръгна пред нея по дълги коридори, стигнаха до голяма врата, където на пост стояха двама уелми. Скоро ваната беше пълна.

– Студена е! – възкликна Мейгрейт, когато топна пръсти във водата.

Изобщо не бе свикнала с разкош, но не очакваше студена вана през зимата.

– *Гореща* вода ли искате?! – прошепна Долода с такова изумление, че Мейгрейт предпочете да не настоява.

– И така може – отвърна намусено.

Изкъпа се неимоверно бързо. Мръсните ѝ дрехи вече бяха отнесени някъде. Облече халата, който ѝ поднесе момичето. Отиде в просторна, но оскъдно обзаведена стая, където явно се бе настанил Игър. Мейгрейт се стъписа. Както и да потръгна отношенията ѝ с него занаяпред, с това не можеше да се примири.

– Няма да спя тук!

Долода само сви рамене и продължи да оправя леглото. Мейгрейт тръгна към вратата, отвори, но уелмите не ѝ позволиха да излезе.

– Пуснете ме!

Единият завъртя глава.

- Не получих заповед, че можеш да излизаш до сутринта.
- Тогава върви да кажеш да Игър, че няма да спя в тази стая.
- Не изпускам поста си – отвърна той.

Ако имаше сила, би го залепила за стената, за да мине, но последните дни я изцедиха докрай. Върна се отмаляла в банята и седна на ръба на ваната.

- Леглото е готово – доближи я Долода.
- Няма да спя в него – повтори Мейгрейт и стана да огледа другите стаи.

– Но господарят заповяда – уплаши се момичето и опипа ухото си.

Мейгрейт не искаше да ѝ навлече още едно наказание. Смъкна завивките от леглото и за ужас на вестоноската се сви на пода в дневната.

Сутринта се събуди и узна, че напразно се е тревожила. Игър изобщо не се бе отбивал в покоите си. И Долода спеше на пода, но щом я видя да става, втурна се да приготви закуска.

По-късно Мейгрейт отиде при Фейеламор, която беше твърде отпаднала, за да говори. Седя до нея цяла сутрин, угрижена от разклатеното ѝ здраве. Ами ако умре? Каквото и да чувствата към нея, веригите на дълга и подчинението я обвързваха здраво. Трудно би открила нов смисъл в живота си, ако се лиши от господарката си.

Откакто Мендарк избяга, Игър беше толкова зает, че тя съвсем рядко го зърваше. Затворена в твърдината, заобиколена от уелми, Мейгрейт изпаднаше в мрачно настроение и се кореше за непоправимата си грешка.

Повечето време прекарваше в щаба на Игър. Наблюдаваше го почти без да разменят дума. Какво ли искаше от нея? Той толкова се увличаше в заниманията си, така се затваряше в себе си, че беше невъзможно да узнае. Всъщност какво очакваше от него самата тя? Да ѝ бъде приятел, любовник? През целия си живот служеше на Фейеламор, която не допускаше Мейгрейт да завързва приятелства. Нямаше представа как да се сближи с него.

– Игър... – започна плахо един следобед.

Той я погледна безизразно. Ръцете му подреждаха донесенията по масата, нямаше търпение да се върне към работата си. Офицерите и прислужниците наоколо я зяпаха изцъклено като насекоми. Вторачи се в хлътналите му очи, с всяка секунда смущението ѝ нарастваше. Той имаше важни дела, а тя беше нежелана натрапница.

– Няма нищо – смънка и се сви на стола си.

Още десетина пъти понечи да го заприказва, но тъй и не се застави

да произнесе думите. А щом Игър я погледнеше, от лицето му изчезваше всякакъв израз. Нищичко не ѝ подсказваше какво си мисли и тя не се престапаше да продължи от страх, че напълно се е заблудила.

Мейгрейт затъваше в тежки размисли, в душата ѝ тлееше негодувание. Отначало си бе позволила слабичка надежда, но по-късно се лиши напълно от нея. После Игър ѝ я върна с признанието, че не му е безразлична. А последните дни бяха огромно разочарование. Не ѝ каза дори една добра дума... нито пък груба. Все едно не я виждаше. Характерът на Мейгрейт често я възпираше да изрази чувствата си, но понякога те се отприщваха в яростен изблик. Ако това беше приятелството, предпочиташе самотата.

„Няма да му се умилквам като някое паленце! Стига да ми позволи, ще си тръгна още днес, а не ме ли пусне, такава врява ще вдигна, че ще съжалява за деня, в който ме е срещнал.“

– Проклет да си! – кресна му и размаха юмрук към него, когато той се канеше да започне поредното съвещание с военачалниците си. – Какви са плановете ти за мен?

Кръвта нахлу в лицето му, пръстите му забиха перодръжката в хартията на масата. Мигновено изви глава към подчинените си и ревна:

– Всички въл! – Щом стаята се опразни, той продължи кротко: – Бъди така любезна да не говориш за личните си тревоги, когато работя.

– Занапред ще следвам съвета ти – изфуча Мейгрейт. – Отивам си!

– Отиваш ли си? – озадачи се Игър.

– Не говориш с мен. Аз съм като затворничка, на която не казват защо е в килията. По-добре си бях сама.

– Но за какво искаш да говорим?

– За каквото ще да е! – извиси се гласът ѝ до вопъл. – Е, какви са ти плановете за мен?

– Не си позволявам никакви планове за тебе – тихо я увери Игър. – Приятно ми е... да си наблизко. Това е.

– Ами аз? Не съм ти някаква кукла, че да се хилия глупаво, когато ти скимне, и нищо да не правя.

Той се вторачи в нея. Не разбираше.

– Когато дойдох при теб, аз се опълчих срещу Фейеламор и всичко, към което тя се стремеше. Това не е каприз. Имам нужда от нещо повече!

– Мейгрейт... – Игър се вцепени. – Аз... Не мога... – Побърза да се обърне с гръб към нея. Когато пак я погледна, се бе овладял. – Ела с мен.

Поведе я нагоре, излязоха на покрива и застанаха до бойниците на твърдината. Вятърът жилеше лицата им със заледен сняг.

– Не мога... – повтори Игър и се отдръпна от нея. – Може би е *по-добре* да си идеш. Нямам какво да ти дам. Аз... аз се познавам, Мейгрейт, и това, което научих за себе си, не е много... приятно. И ти вече познаваш живота ми! Всичко е в паметта ми... – промълви той, сякаш вперил поглед в миналото. – Страданието да съм под гнета на Рулке, ужасът, че може да се случи отново. Откакто се изтръгнах от безумието, напред ме тласка жаждата да си отмъстя на онези двамата – Рулке и Мендарк. Наистина съм се превърнал в машина. Кух съм отвътре. Черупка, побрала само омраза и страх.

Тя пристъпи към него. Това признание я трогна по-силно от всичко, което ѝ бе казал. Хвана ръката му и усети, че тялото му се тресе.

– Не си безчувствен, иначе нямаше да се мъчиш така. Скъп си ми, защото вярвам в това. И в мен има мъка... знаеш каква.

Дланите му обгърнаха тънките ѝ пръсти.

– Мейгрейт, ти си добра с мен. Но не знам дали мога да ти отвърна със същото... вледенил съм се.

– Не се нуждая от много – прошепна тя. – Но понякога копнея за нежност...

– Никой ли не се е отнасял благо с тебе?

– Първата ми учителка, но беше толкова отдавна. Горката Хана, сигурно вече е мъртва. И Каран... толкова искаше да бъде моя приятелка, а аз я отблъснах, злоупотребих безмилостно с нея и я изоставих, когато трябваше да я подкрепя. – Вдигна поглед към тъмния му силует. – Подхождаме си с тебе. И аз съм студена и свенлива. Не понасям хората да надничат в чувствата ми. Но може би...

Вървяха по стената, минаха през празно караулно помещение и продължиха. Изведнъж Игър спря и стисна ръцете ѝ.

– Какво „може би“? Предлагаш ли ми нещо? Говори откровено... не обичам приказки, които доникъде не водят.

– Плаша се от откровеността, за да не сбъркам. Но ще говоря направо. Да, предлагам ти близостта си, стига да я искаш.

– Може би има на какво да се научим един друг...

– Да – прошепна Мейгрейт.

Вятърът ги блъсна и ги прониза. Тя се прислони към едрото му тяло. Някаква сянка на вътрешна борба мина по лицето му.

– Искаш ли?... – тихият му глас се изгуби във вятъра.

Той протегна ръце, но пак ги отпусна покрай хълбоците си.

– Какво? – попита Мейгрейт.

Този път гласът му отекна над бойниците.

– Искаш ли... да ме прегърнеш?

Разговаряха, когато Игър успееше да се откъсне за малко от войната и влудяващите го стремежи. Излизаха на покрива късно през нощта или преди трескавото оживление в твърдината да се е подновило с утрото. Ръцете им се докосваха, понякога се прегръщаха. И толкова. Връзката им отново тъпчеше на място. И всеки път Мейгрейт го подмамваше и подканяше към следващата крачка, защото той май знаеше за човешката близост по-малко и от нея.

Но след два-три дни пак го обзе манията да залови Мендарк. Откакто превзе Туркад, нямаше много поводи за радост – навсякъде из новите му владения се надигаха бунтове, потушаването им изчерпваше и запаси, и подкрепления. Игър не се съмняваше, че Мендарк е в пристанищния град, обаче не искаше сам да си заложил клопка чрез сблъсък с хлуните.

– Съжалявам, Мейгрейт – каза ѝ веднъж. – Откакто дойдох тук... не ми върви. Силите ми не са както преди. Едва си служа с магьосническите похвати... както и ти се убеди при издирването на Мендарк. Би трябвало да ги променя според аурата на това чудато място, но какво да правя после, когато отида другаде?

Изниза се почти цяла седмица, откакто тя дойде при него. Мейгрейт изведнъж прозря, че така доникъде няма да стигнат.

Игър беше прекалено съдържан, напласен, себично оплетен в терзанията си. Ако тя не измислеше нещо, което да ги гласне отвъд тези застинали отношения, щяха да се отдалечат един от друг неизбежно като падането на листенцата от увехнало цвете. С толкова мъка намери приятел... ако ще и особняк като Игър... и за нея беше немислимо да се върне към предишната самота.

Как ѝ се искаше да потърси съвет от някого, но да се обърне към уелмите беше нелепо, а да подхване подобен разговор с Долода – смехотворно. Сигурно имаше какви ли не начини да прескочат тази бездна в близостта, Мейгрейт обаче се сещаше само за един.

– Няма какво друго да правя – промърмори тя. – Ще го вкарам в леглото си.

Невероятно беше дори да ѝ хрумне – през целия си дълъг живот не бе лягала с мъж. Откровено казано, дори нямаше такова желание.

Знаеше за плътската любов каквото бе написано в книгите, тоест нищо полезно за самата нея в момента.

Но и когато намери смелост да помисли за това, не беше лесно да постигне целта си. В изкуството на съблазняването можеше да се мери по невинност с новородено. А и да беше изкушена в тези хитрости, не би изтърпяла унижението да си послужи с тях. Уклончивите намеци отскачаха от ушите му като хартиени стрелички от броня – Игър дори не подозираше за намеренията ѝ.

Принудена да стане по-дръзка, тя започна да му подхвърля по някоя дума за телесното привличане между мъжа и жената. Той продължаваше да отвърща с толкова празен поглед, че Мейгрейт неволно се замисли дали мъжкото у него не е било заличено от безбройните му промеждия.

Средзимната седмица свърши най-последно. Настъпи първият ден от талмард – последния и най-студения месец на зимата. Двамата седнаха да вечерят късно и Мейгрейт настоя да има вино на масата. Знаеше, че почти няма да вкуси от него след онова злополучно напиване преди месеци, но щедро доливаше в чашата на Игър. Той също не пиеше често или по много, но след като опразни две чаши, Мейгрейт си каза, че или сега ще си опита късмета, или няма да се престраши никога.

Думите пак заседнаха в гърлото ѝ. Надигна се за пореден път да напълни чашата му и събори стола си. Игър закри чашата си с длан.

– Стига ми толкова! – рече ѝ троснато. – Какво искаш от мен?

Както винаги потиснатите ѝ чувства изригнаха буйно.

– Искам *тебе*! – извика тя и лицето ѝ доби цвета на виното. – Ти не искаш ли да легнеш с мен?

Устата му се отвори от смайване.

– Да легна с теб?...

Стори ѝ се, че ще умре от срам. Нима успя да направи най-противната грешка в живот си? Но да отстъпи, щеше да е несравнимо по-лошо.

– Не можеш ли? – попита го кротко.

Той се смръщи, все едно му трябваше време да проумее въпроса.

– Мъж съм и мога... поне можех на времето. Но това желание не се пробуждало у мен много отдавна.

– Тъй ли?...

Мейгрейт не разбра какво се опитваше да ѝ каже.

– Нуждаеш ли се от това? – сериозно попита Игър.

– Потребно ми е... – промълви тя. – Мислех си... ако се сближим и така... това е сливане на душите и телата. Ще бъде добре и за двама ни.

Игър поумува.

– Но ние дори не сме се целували.

– Вярно. И това искам.

– Ела тук.

Изведнъж си размениха ролите. Мейгрейт не знаеше нищо и за целувките. Съвсем плахо се отпусна в прегръдката му и откри, че е приятно въпреки тънките му устни и наболата брада. След няколко секунди се пуснаха. Тя докосна устните си и го загледа удивено.

– Ако искаш, качи се горе, ей сега ще дойда и аз – каза ѝ Игър.

Мейгрейт се изкъпа, съблече халата и се пхна в леглото на Игър. От грубоватите чаршафи голата ѝ кожа сякаш пламтеше. Сама се остави във властта му. Ами сега? Какво ще поиска той от нея? И как ще постъпи, ако не получи каквото очаква?

Игър също излезе от банята. Започна да гаси лампите.

– Остави една да свети, моля те – прошепна тя.

– Щом искаш...

Той не угаси лампата до леглото. Постоя малко с наведена глава, после отметна завивката.

Игър лежа неподвижно толкова дълго, че Мейгрейт се притесни да не е заспал. Но когато накрая го докосна, той се обърна към нея и я прегърна непохватно.

Светлината се отрази тъмно-червена в нейните очи. Неговите пък тъмнееха от потрес и смут. Той я притисна силно към себе си, за да не я гледа в лицето.

Знаеше за произхода ѝ повече от самата нея. Като негова пленница във Физ Горго тя бе лишена от отварата на Фейеламор, с която прикриваше цвета на очите си. И те бавно си възвърнаха променливите оттенъци – ту наситено-червени, ту индигово-сини. Нямахме нужда Игър да тъне в догадки. Единствено кароните или мелезите с много каронска кръв имаха такива очи.

Тогава не се безпокоеше излишно, но сега... Огледалото му бе отнето, гашадите се пробуждаха, завладените от него земи се разбунтуваха. Сега цветът на очите ѝ имаше твърде голямо значение. Взреше ли се в тях, все едно виждаше своя враг, най-великия сред кароните. Помнеше обаче как след победата над Рулке мелезите с каронска кръв бяха изтребени безпощадно. Коя е тази жена?

Тя лежеше в прегръдката му и се чудеше защо е толкова

неестествено скован. Доближи устни към ухото му.

– Игър...

Горещият ѝ дъх го възбуди.

Мейгрейт се почувства твърде странно, докато се любеха, защото Игър все я обръщаше с гръб към лампата. Свършиха скоро, без да са особено удовлетворени, а и тя не очакваше кой знае какво. Но тази близост, уютът на прегръдката му беше нещо ново и прекрасно за нея. Тя се отпусна по гръб, усмихна му се сънено и заспа.

Лампата отново осветяваше полузатворените ѝ очи и Игър се сгърчи от ужас. Каронски очи! Идеше му да изскочи от леглото и да тича неспирно чак до своята крепост сред блатата, да забрави винаги Огледалото, империята си и отдавна замисленото отмъщение. Но не можеше.

Подпря се на лакът и се взря в лицето на Мейгрейт. Тя беше прелестна – нямаше го съкрушеното изражение, което толкова я загрозяваше. Погали дългата ѝ шия, но за миг пак си представи очите ѝ... и настърхна от желанието да впие пръсти, да се освободи от заплахата, въплътена в тази жена. И това не можеше да направи.

Опря глава на възглавницата и изстена. Мейгрейт протегна ръце насън и се притисна в него. Игър не мигна цяла нощ.

ВТОРА ЧАСТ

11. Изгубена памет

Дълго лежа, безсилна да се тревожи. Пълната апатия ѝ внушаваше, че е в безопасност. Плътно я обгръщаше непривична, но приятна топлина. Унасяше се, сънуваше, отърсила се от всички стракове заедно с паметта. Нищо не бе останало, освен призрачни сенки от далечно минало. Вървеше в снега под пълната, кървава луна и гледаше звездите, които мудно пълзяха по небето. Ахна развълнувано, когато се стрелна искрата на метеор. Вятърът донесе ръмженето на планински рис. Тя стисна поздраво огромната ръка и въпреки опасността пак повярва, че с тази закрила нищо не я заплашва.

По-късно се мярнаха позната стара стая, пукотът на дърва в камината, прегърналата я яка ръка. Вятърът хленчеше навън, напираше през комина и размяташе пламъците. Тя се гушеше в баща си със затворени очи, понесена от боботещия му глас, и преживяваше древните сказания толкова живо, сякаш картините се сменяха от вътрешната страна на клепачите ѝ.

По снега крачеше червенокосо момиче. Самата тя ли беше, или по-редният му разказ в зимна вечер? Въздъхва безмълвно и тогава се върна болката в главата. Ужасна, разкъсваща болка, пронизваща със стоманени шипове челото ѝ. Отглас на предишна болка. А после – забрава.

Накрая слабо поскърцване проникна през замайването. Тя не помръдна, нямаше воля да поиска това. Тишината я върна в безвремието и тя засънува отново.

Пак това скрибуцане! Дърво се отъркваше в дърво. Изненада се, че от видения премина към мисли, отново в съзнание. Тънката нишка на любопитството сякаш я подръпна и тя се събуди. Отвори очи полека, за да не се издаде, макар да не знаеше защо го прави.

Стаята беше тясна и тъмна. Гладките камъни в зида до нея лъзяха от влага. Погледът ѝ се плъзна по стената. В тази част от стаята нямаше друг човек. В малко огнище срещу леглото ѝ горяха дърва. На лавицата отгоре бе сложена дебела къса свещ, чието пламъче местеше сенки из стаята. До свещта имаше голяма съдина, зелена и гледжосана. От другата страна на огнището седеше някакъв старец. Подпираше крака на стената и се люлееше, а столът скърцаше. Той носеше тъмни протъркани

дрехи и кафяви ботуши. Късата му брада сивееше, побелялата му коса бе оредяла.

Старецът се размърда. Май се вираше в карта, начертана на хартия от дървесна кора. Тя затвори очи и се отпусна. Столът изчегърта по пода. Старецът изсумтя, после забълбука течност. Той доизля остатъка от съдината в паница, върна се на стола и отпи.

Клепачите ѝ пак се отпуснаха. Върна си мъничко късче от спомени-те – важна среща! А на глезените ѝ имаше окови. Плъзна пета по другия си глезен и трепна. Още я болеше от ожулването. „Каран! – изскочи в ума ѝ. – Това съм аз!“ И потокът нахлу – вестоносец влиза тичешком с вик, че Игър е пред портите, а армиите на Туркад са разгромени. После Тенсор – отчаян, обезумял, покрусен – протяга напред свития си юмрук. След това... нищо.

Как е попаднала в тази мухлясала занемарена стаичка? Кой е онзи старец? Главата ѝ натежа. Огледалото го нямаше! Отнесоха го надалеч. И нейните мъки, и смъртта на толкова хора бяха напразни.

Не, това вече не я засягаше. „Мога да се върна у дома“ – рече си Каран с нова въздишка. И се появи споменът за овехтелият Готрайм със стените от розов гранит под следобедното слънце. Най-сетне ще си бъде въкщи! Съзнанието ѝ се замъгляваше, образът изчезна и тя охотно се отпусна в мрака.

За пръв път преживяваше такава болка в нацепените късчета будуване. Стрдания като след злоупотреба с дарбата, но далеч, далеч пострашни. А между пристъпите я изтезаваха кошмари, по-истински от живота, по-необуздани и по-мъчителни. Предпочиташе болката пред тях. Викаше, пицеше, обливаше се в пот, изгаряше я треска, после отново потъваше в безмерната болка.

Усещаше само дъх на нажежено желязо. Червенина под клепачите. Заслепяваща. Имаше кръсци и грохот. Пръстите ѝ се потопиха в лепкава гъстота като каймака на сварено мляко. Доближи ги до носа си. Кръв! Лежеше в съсирена локва. Кожата по тила ѝ настърхна, като че някой се вираше отгоре в нея. Ледени пръсти докоснаха гърлото ѝ. Каран събра жалките остатъци от сила и изля във вой ужаса и терзанията си.

Много по-късно отново изплува на повърхността и долови движение в стаята. Нещо припламна в мрака. Хлад по челото ѝ, който се плъзгаше по бузите, по шията, по гърба. И пак тъма.

Письци, пот, треска. Изгарящи устни, парещо гърло. Давеше се,

задъхваше се. И тънеше в мрак, по-черен от всяка нощ.

След незнайно колко време Каран се събуди от нечие присъствие. Лежеше, без да шавне, опитваше се да го прогони с мисъл... и старецът се върна на скърцащия стол до огнището. Отвори очи. Отново огризка от свещ прачеше на лавицата. Завъртя глава само с леко неприятно усещане и огледа другата половина от стаята. Някога по стената бе имало грапава мазилка, но от нея не бе останало много. Вратата от дебели дъски бе залостена със здраво резе.

– Каран, вчера си помислих, че ще те изтърва.

Гласът му я сепна. Възрастният мъж опря с тропот ботушите си на пода и стана. Тя притисна глава във възглавницата. Той наистина беше стар, но не и съсухрен, доста нисък, обаче с огромен гръден кош и широки рамене. По-отблизо ѝ се стори смътно познат. Изглеждаше най-обикновен човек, а и впечатлението се засилваше от бавния му селски говор и грубоватата загоряла кожа на лицето. Преди не би забелязала такъв човек, но сега беше толкова изцедена, толкова лишена от увереност и самочувствие, че го виждаше като грамадно препятствие... и заплаха. Не знаеше какво да стори.

– Кой си ти?

Сричките издраскаха гърлото ѝ като торбичка с пясък.

– Твоят лечител. И пазител... за известно време.

– Искаш да кажеш надзирател!

Старецът сви рамене.

– Наричай ме както ти харесва. Но без мен щеше да си мъртва. Не съм приятел на Игър. Вървя по свой път. Името им е Шанд.

„И как аз се озовах на твоя път, Шанд?“ Май не чуваше името му за пръв път. Не го ли споменаваше Лиан? *Лиан!* Мигом обръч стегна гърдите ѝ, задъха се. Какво го е сполетяло? Подскочи в леглото и сякаш на зъбено острие се заби в слепоочието ѝ. Образът на Шанд се избистри съвсем бавно пред очите ѝ.

– Къде е Лиан? Да не е... Той нали не е...

Нямаше сили да произнесе думата.

Шанд се наведе да я чува по-добре.

– Лиан ли?

Гласът му прозвуча странно остър.

А колко ярки бяха зелените му очи, колко пронизващ погледът им... Вече не го смяташе за нищожно човече. Внезапно я обхвана страх

от този непознат.

– Дойдох с него в Туркад – обясни тя. – Пътувахме заедно повече от месец. Той ми спаси живота. Трябва да зная къде е Лиан. Моля те!

Успя да напипа ръката му. Шанд като че се подразни.

– В Туркад цари хаос. Безполезно е да търся, защото не мога да го намеря.

Тя си отдръпна ръката. И в нейните зелени очи животът се завръщаше, пребледнелите ѝ бузи почервенияха. Шанд се взря отблизо в нея и нещо в погледа ѝ го разколеба.

– Почти е невъзможно – каза той по-добродушно. – Имаше големи кръвопролития и разрушения. Игър превзе по-голямата част от града. Половината жители на Туркад избягаха. Все пак ще се опитам.

Внимателно, но непреклонно я побутна да легне.

– Сега отдихът ти е по-необходим от всичко останало. Стой си в леглото.

– Все някой ще знае къде е Лиан. – Очите ѝ плувнаха в сълзи и нямаше сили да ги избърше. – Но не казвай на онзи за мен.

– На кого?

„На Мендарк!“ – възкликна тя мислено и пак се изправи. Ненадейно си спомни името и то пробуди паниката.

– На Мендарк! Не му казвай нищо за мен, дори да те попита. Мендарк е мой враг.

Шанд въздъхна.

– Няма защо да се притесняваш от Мендарк. Под обсада е в Стария град.

– Моля те... – прошепна тя.

– Ще поразпитам.

Болката в слепоочията стана непоносима. Ръцете ѝ се разтрепериха и тя се свлече на възглавницата. Едва сега осъзнаваше колко е изнемощяла.

– Къде... – С мъка успяваше да шепне. – Къде съм? Какво се случи? – Стаята се завъртя пред очите ѝ. – Какво ще правиш с мен?

– Не знам какво ти се е случило – отвърна Шанд с кроткия си глас, който звучеше твърде жизнено за набръчканото му лице. – Когато те намерих, бе изпаднала в голяма беда. Бълнуваше и доближаваше прага на смъртта. Пренесох те тук, на сигурно място. Ще има време и за въпроси, и за отговори. – Той хвана отпуснатата ѝ китка с едната си ръка, с другата закри очите ѝ. – Спи!

Топлината и мракът бяха толкова приятни, че страховете ѝ се

разсеяха. С кротка въздишка Каран се унесе и дори не сънуваше.

Шанд постоя, колкото да се увери, че е заспала, безшумно отвори вратата, заключи я отвън и излезе на улицата.

Събуди се сутринта – бледа, сивкава светлина се процеждаше в стаята през процепите под и над вратата. Старецът бе излязъл. В огнището имаше само пепел и стаята се вледеняваше. Каран бавно се подпря да седне. Всичко се завъртя. Щом замайването отмина, тя полека спусна краката си от леглото и се изправи, хваната за рамката. Полазиха я тръпки, щом стъпи на студения каменен под. Единствената дреха на гърба ѝ беше дълга захабена риза. Каран беше закръглена, но сега се потресе от тялото си – изглеждаше толкова мършаво, сякаш принадлежеше на друга жена. Костите на хълбоците ѝ стърчаха, краката ѝ бяха изтънели, ребрата се брояха. Откога ли лежеше в несвят тук?

От паметта ѝ се бяха заличили последните седмици от пътуването към Туркад. Изобщо не помнеше, че още в Сит престана да ѝ се яде и тъпчеше в устата си храна, колкото да не грохне.

Не виждаше никъде дрехите си, затова се уви с одеяло. Стъпка по стъпка се доближи до огнището. Там се свлече на стола трепереща и се загледа в пепелта. След малко откри, че я измъчва зверски глад, и от самото усещане ѝ прилоша. Не намери нищо за ядене, но на сандък до вратата поне имаше кана, пълна до половината с вода.

Счупи с пръст ледената коричка и изгълта всичко. От студената течност зъбите я заболяха, а щом водата нахлу в стомаха ѝ, Каран се преви и тупна до огнището. Спазмите отслабнаха, но не можеше да шавне.

Ключалката щракна. Побелялата глава на Шанд се подаде първа. Влезе превит под тежестта на голям наръч дърва – нацепени дъски от вратата на параден вход, овъглени от едната страна. Останка от нечий дом. Завладя я копнежът по Готрайм.

Гледаше го вяло. По косата ѝ бе полепнала пепел, на едната ѝ буза чернееха сажди. Шанд пипна едната ѝ ръка. Ледена.

– Ти защо не си в леглото, малка въглищарке?

– Нямах сили да се довлека. Прегладняла съм! Откога ме държиш затворена тук?

– Не те държа *затворена*, както благоволи да се изразиш – с лека досада възрази старецът. – Намерих те преди три дни в Голямата зала.

– В Голямата зала ли? Не разбирам...

Шанд вдигна капака на сандъка и порови вътре. Каквито и спомени да си бе възвърнала предишния ден, сега не ги откриваше.

– Не... Ами да, Нелиса! Тя беше арбитър, нали така? И Огледалото... И вестоносецът...

Гласът ѝ заглъхна объркано. Все едно някой бе нарязал и разбъркал паметта ѝ като късчета хартия. Не намираше връзка между парчетата.

Капакът се затвори шумно. Шанд бе извадил половин самун корав и зърнест хляб, наглед замесен от брашно, събрано по пода на мелницата. Виждаха се прекалено много люспи и власинки, песъчинки, а и миши барабонки. Имаше и малко изсъхнало сирене със следа от мухъл в цепнатините, две глави лук, а в очукана кафява паница – остатъци от туршия, омекнала и безцветна. Старецът нарязва храната в метална чиния и я сложи в ръцете на Каран, после зави краката ѝ с одеялото. Днес не изглеждаше опасен, а само угрижен.

– Съжалявам – промълви той. – Да го е гнус човек да си сложи това в устата, но друго не успях да намеря. Лошо време избрах да дойда в Туркад. Хапвай по малко, че ще ти призлее. Стомахът ти е отвикнал от храна.

– Стомахът ми е отвикнал дори от вода – горестно промърмори Каран и откъсна залък от тъмния хляб. Огледа го, изчопли най-подозрителните парченца и заръфа останалото. – Как съм се подредила така?

Шанд сподели с нея малкото, което бе научил за края на Големия събор. Каран напругаше паметта си, но нямаше нищо, освен броени имена, същински островчета в безкрая на незнанията.

Старецът подреди съчки в огнището, след няма и минута огънят пламна, насищайки въздуха с мириса на горяща смола.

– Как попаднах тук?

– Отидох в Голямата зала... де да знам какво ме подтикна... и те намерих на косъм от края. Пренесох те тук.

Каран се загледа в чинията и избра някакво Мариновано коренче.

– А другите, които бяха на Събора?

– Нито знам, нито има как да науча. Игър скоро ще покори Туркад. Мендарк още брани цитаделата, но и тя ще бъде превзета.

И тези имена не означаваха нищо за нея, пак ги бе забравила.

– Ама... Мейгрейт?

– Не съм я срещал никога. Може да е била сред мъртвите, които не са разпознали.

Каран поклати глава и пак усети слаба болка.

– Щях да науча, ако е умряла.

Съжали на мига, че се издаде. Шанд би могъл да се досети, че тя притежава дарбата на усета, и да я продаде на онзи, който би платил най-много за способностите ѝ – такава участ често сполетяваше хора като нея, особено по време на война.

– Може да е избягала, за да се спаси от клането – предположи старецът.

– Може би... – Тя се запъна. – Чу ли нещо за Лиан?

– Говорих с един, който е помагал в изнасянето на трупове. Лиан не е сред изгорените мъртъвци.

Шанд разрови огъня с пръчка, разхвърча се облече искри.

– Ти защо си губиш времето с мен? Питам те, а не отговаряш. Къде си ме довел?

– Сега сме в стар квартал. Толкова западнал и беден, че тук не идва никой освен онези, които нямат друг подслон. Дори войниците на Игър странят от тези места, но ще дойдат, щом превземат цитаделата. Не си в безопасност тук – нали му открадна Огледалото!

– Колко време имам?

– Няма начин да позная. Може би броени часове.

Тя отпусна натежалата си глава върху скръстените ръце. Шанд говореше нещо, но Каран не различи нито дума. Затвори очи. Старецът без никакво усилие я пренесе на леглото, както си беше увита в одеялото. И тя заспа.

Шанд остави картата настрана и по навик посегна към виното. Спря се, но само след минута отпиваше от шишето. Питието му носеше утеха, но не стигаше да му даде каквото той искаше – забравата на размътения ум, временно опрощение на греховете му.

„Ама че си глупак... Да си беше седял в Тулин, където никому с нищо не вредеше.“

Някога се бе наредил сред великите в света, равен по могъщество и находчивост на водачи, покорили цели народи. Сполетя го обаче лична злочестина, заради която заряза всичко. Много отдавна се приюти в планинското село Тулин, колкото се може по-далеч от средищата на властта. Година след година цепеше дърва и прислужваше в странноприемницата. Но един ден светът го връхлетя отново и в Тулин.

И ето го сега – навличаше си сам беда, а беше безпомощен и уплашен. Внущаваше си, че стряскащата мощ, с която миналата есен отпъди уелмите, нападнали Лиан, беше само показност като на гущер, разперил

гребена си, за да уплаши противника. Ако неговите неприятели успееша да прозрат хитрините му, щеше да е безсилен пред тях като болната Каран. Пак се пресегна за картата. Открай време му бяха увлечение, през свободното си време ги изучаваше и чертаеше. Не успя да се съсредоточи и предпочете виното.

Отпиваше и зяпаше разсеяно в пламъците. Познаваше добре Галиад, бащата на Каран. „Наглеждай детето, ако нещо ме сполети“ – помоли го Галиад преди толкова години.

Тогавашанд се засмя – та нали приятелят му беше способен и прозорлив мъж.

„Че какво би могло да те сполети?“

„Врагове имам, но приятелите ми са малко. Това не ме гнети заради самия мен. Живях дълго. Но като Каран няма друга.“

И двамата се усмигнаха, а Галиад добави:

„Вярно, това може да се каже за всяко дете, но наистина няма друга като нея. Знам какво си мислиш, но не е просто защото тя има дарбата на усета или защото е мелез между хора и аакими. Някой път ще ти разкажа всичко. Ако нещо ме сполети, наглеждай Каран. Само за това те моля.“

Не след дълго убиха Галиад в планината, а Шанд тъй и не научи още какво искаше да му каже неговият приятел за дъщеря си. После майка ѝ посегна на живота си и детето бе приютено от нейния род. След време Каран изчезна, Шанд дълго разпитва, докато получи неохотния отговор, че е отишла в Шазмак. Той реши с облекчение, че това вече не го засяга.

А преди два месеца порасналата и превърнала се в самостоятелна жена Каран се появи недалеч от Тулин, преследвана от уелми. Шанд не стори всичко, което му повеляваше дългът, за да ѝ помогне. Затова се срамуваше и смяташе, че той също е виновен за последвалите злощастия. Трябваше да поправи стореното, каквото и да му струва.

Все пак сегашната Каран не се различаваше чак толкова от детето, което бе виждал преди години. По външност изобщо не напомняше за своя едър, тъмнокос, мургав баща, нито пък за русокосата си майка, дребничка и крехка като птичка. Е, да, Каран също беше хубава, и то поразително – наследство от един немногоброен род сред аакимите. Нисичка, с бледа кожа, зелени очи с отънъка на малахит, високи скули и изящно очертано лице.

Сгрян от огъня и бутилката, Шанд си припомняше какво видя в Голямата зала. Последствията от извършеното там злодеяние го стъписаха,

колкото и да бе обръгнал в младостта си на ужасите на войната. Обиколени лежащите в несвят хора и намери неколцина, които можеше да пробуди с докосване и глътка от манерката си. Помогна им да се махнат оттам, макар че се препъваха с размътени глави под дъжда. Канеше се да ги последва, защото наоколо се разгаряха схватки и се боеше да не го сварят войници вътре. И тогава зърна от нещо като захвърлен вързоп да стърчи толкова познатата му коса.

Каран! Защо и тя беше тук? Сблъска се с болезнения спомен за плодовете от нехайството си в Тулин – не само Каран, но и целият свят щеше да опита горчилката им. Още беше жива, но докога ли щеше да издържи? Какво да прави? Отдавна не бе идвал в Туркад. Повечето му стари познати вече бяха в гроба. А как да издири живите в тази бъркотия?

Метна Каран на рамо и се измъкна в дъждовните струи. Часове наред обикаляше улчките и търсеше скривалище. Навсякъде беше заключено, не искаха да го подслонят, колкото и щедра отплата да предлагаше. Накрая победи страхът, че Каран ще умре. Разби с тоягата си вратата на западнала къща, намери свободна стая, плати на втрещената хазайка за една седмица предварително и се зае със задачата да опази живота на Каран.

Наблизо се затръшна врата и шумът го върна в настоящето. Навън бушуваше смъртоносна война. Твърде дълго се бе спотайвал. Вече беше стар и нямаше с какво да се опълчи на врага освен със заспалия си от бездействие ум. Докато носеше Каран из града, се убеди окончателно, че силите го напускат.

Шанд пак посегна към шишето.

Каран се събуди насила, сякаш изплуваше нагоре в езеро от кал. След миг разбра, че не се тресе цялата стая, а само нейното рамо.

– Ставай! Търсят те. Трябва да тръгваме веднага!

Тя се вторачи в Шанд, който вършеше нещо в отсрещния ъгъл. Какво ли искаше от нея? Неприятният опит ѝ подсказваше, че почти всички искат нещо. Да не са обявили награда за нея или той иска да се възползва от дарбата ѝ?

Шанд вдигна глава.

– Хайде де! – подкани я грубо. – Няма време да витаеш в облаците.

– Къде са ми дрехите? – сопна се и тя. – Не мога да изляза увита в одеяло.

Той се наведе, бръкна под леглото и измъкна вързопче.

– Само това имаше. Побързай!

Докато Каран опипваше възела с омекналите си пръсти, вратата щракна. Шанд изчезна. Изведнъж тя се уплаши.

Чу викове в края на коридора, заблъскаха с юмрук по някаква врата. Косата ѝ настръхна. За нейна изненада възелът се развърза, не бе усетила, че пръстите ѝ още се занимават с него. От вързоба изпадна познатият ѝ торбест зелен панталон. Тя отметна одеялото, смъкна презглава мръсната риза и obu панталона. Движенията я източиха.

В коридора продължаваха крясъците и шумотевицата. Тя слушаше с безволно отворена уста как разбиват врата с брадва. Бяха дошли войници да претърсят къщата. Острието се заби с трясък трети, после четвърти път и тогава закънтя толкова пронизителен писък, че я заболяха ушите. Каран се зарови под одеялото, но нищо не можеше да заглуши звука.

12. Градът на плъховете

Къщата отново притихна. Каран сведе поглед към парцала в ръцете си – нейната ухабена маслинено-зелена риза. Нямаше ботуши, бельо, шапка, куртка. Личеше колко припряно е смъкната ризата от тялото ѝ – отпред просто беше разпрана. Как да се покаже навън с тази дрипа? Освен това беше изпрана много нехайно, защото миришеше на мухъл, а отстрани имаше голямо петно от кръв.

Облече ризата, колкото и да ѝ беше неприятно. Зад вратата пак отекнаха писъци. Шанд нахълта.

– Къде са ми другите дрехи? – попита тя заядливо.

– Не знам... и не задавай глупави въпроси!

Той се мяташе насам-натам, вземаше разни вещи и пак ги захвърляше.

– Нямам ботуши – промърмори Каран и чак сега си спомни, че я отведоха на Големия събор боса и с вериги на краката.

Старецът избълва проклетие.

– Ще минеш някак и без тях!

Издърпа я в коридора. Тя се почувства уязвена от гнева и студенината му. Навън тутакси загуби усещането за топлина, което бе запазила от постелята. На ъгъла той надникна предпазливо и веднага се отдръпна.

– Има патрул!

Повлече я толкова стремително, че ѝ се замае главата.

– Къде... отиваме? – успя да изломоти тя.

Шанд я помъкна по тясно стълбище.

– В мазето.

Навлязоха в мрак. Старецът запали една от късите си свещи и на светлината ѝ се провряха през мръсни вехтории във влажно подземие, където имаше само наредени бъчви.

– Тук навсякъде имат тайни изходи – подхвърли Шанд и тръгна покрай стената. – Търси люк на тунел, през който се излиза в задната уличка.

Недалеч от тях пак започна врява. Той изруга. Ръката му трепереше и по носа му полепваха горещи пръски от свещта.

– Подпри вратата с гръб, по-бързо!

Каран се подчини и заопипва за резе или ключалка. Нямаше. Тя се прегърби до вратата и се загледа в Шанд, който щъкаше из мазето. Знаеше, че хванат ли ги тук, ще бъде още по-зле, отколкото ако бяха останали в стаята. Щом бягаха, сами признаваха вината си.

– Ето го – промълви Шанд и вдигна свещта към стената.

Скоро се простиха с надеждата – някой бутна вратата. Тя се помъчи да я задържи, но краката ѝ се хлъзгаха по мокрия под. А Шанд още се бореше с ръждясалите резета на капака.

– Вратата запъва – чу ясно глас зад дъските. – Тук май не идвал човек от много време.

– Искаш ли да обясниш това на уелмите? – скастри го друг. – Отвори я!

Каран се уплаши. Идеше ѝ да се свие на пода и да излее в писъци ужаса си.

– Подпирай! – изсъска ѝ Шанд.

Нещо изтрещя страшно до ухото ѝ. От вратата се подаваше острието на брадва. Три пръста встрани и щеше да ѝ разцепи главата.

Тя изохка, опулена в брадвата. Шанд угаси свещта. Измъкнаха острието и ритнаха вратата толкова силно, че Каран отхвърча. Стори ѝ се, че в главата ѝ избухнаха фойерверки. Някой влезе тичешком, последва го още един.

– Тук има някой! – извика първият. – Дай насам фенера!

Светлината я заслепи. От удара в пода не можеше да мръдне.

– Не ми прилича на никоя от списъка – промърмори първият, – но най-добре да я тикнем в килиите. Ти иди са провериш зад бъчвите.

Той се наведе към Каран и я хвана за косата, но при бърчането се сборичиха. Фенерът угасна. Войникът пусна Каран и се хвърли натам. Чу се глух удар. Тя си знаеше, че са убили Шанд. До нея спря сянка.

– Ставай – заповяда старецът.

Накрая я вдигна, пренесе я до стената, напипа капака и непохватно го отвори с една ръка. С другата я бутна нагоре.

– Хвани се! Погледни пази ли някой наблизко. Хайде де!

Каран подаде глава в дъжда.

– Не виждам...

Старецът така я изтласка, че тя се преметна в калта. Той излезе след нея.

– Фраснах ги по главите с обръч от бърча. По-добре съм, както излиза. Да вървим, че скоро ще ни подгонят, а и вече видяха лицето ти.

Излязоха на улицата при безлично здание от сив камък. Черните облаци се канеха да ги обсипят с още лапавица. Вятърът блъскаше Каран в гърба, проникваше през ризата ѝ, сякаш беше от паяжина. Кашата по калдъръма замръзваше. Тя се тътреше, придържаше отпред разпраната си дреха и хлипаше от студ и болка. Малкото хора, осмелили се да излязат, бързаха нанякъде с наведени глави.

Каран си удари палеца на крака в напукан камък, подхлъзна се и падна по лице в заледяващата се мръсна каша. Да си лежи там, не беше чак толкова мъчително като ходенето. Шанд я изправи насила. Тя се олюля и видя, че от палеца ѝ капе кръв по калния сняг. Старикът пак бе закрачил напред и тя се заклатушка подире му. Никога не се бе чувствала толкова безсилна.

– Шанд! – искаше да му извика, но само изцвърча немошно.

Той дотича при нея.

– Не мога повече... – изскимтя Каран.

Старецът я прихвана с ръка през кръста, на всяка крачка почти я вдигаше над земята. Свърнаха зад ъгъла и се озоваха пред четирима войници, които разпитваха някакъв мъж. Шанд се подвоуми, но един войник им махна да дойдат при него.

– Дръж се нормално – пръмърмори ѝ старецът. – Те са обикновени войници. Нищо не казвай. Преструвай се на слабоумна.

„Няма да ми е трудно...“ – рече си тя. Само че се бяха натъкнали на опитни ветерани. Не можеха да ги заблудят. Щом застанаха пред тях, Шанд я пусна да стъпи в една локва и Каран се разтресе като в пристъп

на тежка болест.

Сред войниците имаше небръснат великан с превързано рамо. Той изви ръката на мъжа зад гърба му и го принуди да коленичи в кишата. За миг Каран се вцепени – стори й се, че ще убият човека на място. Пленникът явно си помисли същото, защото вдигна свободната си ръка над главата в жалък опит да се предпази. Задърдори нещо, друг войник се разсмя и го отведе, побутвайки го с върха на копие то си. Великанът ги подкани с жест да доближат.

Шанд заговори угоднически, ту подръпваше брадата си, ту сочеше назад. Войниците погледнаха натам, после се вторачиха в Каран. Тя не се съмняваше, че двамата от мазето ще дотичат всеки миг. Знаеше си и че ще й прилошее, ако постои тук още малко. Но нямаше значение дали ще я разпитват, защото всичко пак бе изветряло от главата й.

Старецът каза нещо на войниците и те прихнаха. Каран се наведе да опипа натъртения си пръст. Един от мъжете пристига напред и я изправи, като че искаше да запагети по-добре външността й. Тя усети, че скъсаната й риза се е разгърдила. Загърна се припряно с парчетата, някой се подсмихна, стомахът й се присви и тя повърна в кишата пред краката си. Войникът отскочи и им махна с погнуса да продължат по пътя си. Шанд пак я прегърна през кръста и я повлече натаък.

– Едва ни се размина – промълви той с чудата бодрост. – Явно те търсят. Разбира се, издирват жена с червена коса.

Каран се опули насреща му, хвана един кичур и го изви пред очите си. Имаше цвета на сажди. Хубавите й червени къдрици – единственото, с което си позволяваше да угажда на суетата си, сега провисваха черни. Сълзи опариха очите й.

Още няколко пъти ги спираха за разпит, но старецът успяваше да се измъкне с красноречие. Често спираха да си починат, докато не попаднаха в толкова долен квартал, че вонята не се издържаше дори за минута. Шанд я измъкна оттам по дълга тясна улица, завършваща със стръмна стъпала. В подножието им се виждаше вода. Без да продума, старецът тръгна надолу. Ако не беше той, Каран отдавна щеше да се е проснала в мръсотията без никакво намерение да стане. Палецът й нито кървеше, нито болеше – стъпалата й премръзнаха.

– Къде отиваме? – попита тя задъхана на горното стъпало.

– Идвай! После ще приказваме.

Зад тях отекна вик. Каран се озърна – в края на улицата се показаха

войници.

– Спрете!

Войниците се втурнаха към тях.

Вдясно от Каран имаше плътна стена, вляво – проход между занемарени складове. Тя се застави да направи няколко крачки натам, разколеба се и побягна обратно с плач. Преди вярното решение щеше да я осени на мига, но сега не намираше нищо в главата си.

– Не може оттам! – кресна ѝ Шанд. – Слизай по стълбата!

Тя замръзна на място уплашено. Старецът я метна на рамо и буквално препусна по стълпалата. Долу залитна и я изгърва във водата. Каран се вцепени от студ, но подаде ръка и Шанд я подпря на каменния парапет. Гърдите му свиреха.

Сега бяха сред огромните гниещи подпори на пристанищния град, прострял се на всички страни. Стълпалата продължаваха дори под водата. Само на десет разтега се намираше отчасти потопената долна площадка на кея, но точно пред тях тя бе потънала или пропаднала. Шанд ровичкаше в тъмната вода с пръчка.

– Ела! – подвикна ѝ той. – Можем да минем оттук.

Пристъпяше полека и напипваше пътя с пръчката като слепец. Водата стигаше до бедрата му. Някой кресна зад тях и Каран се сепна. Горестоеше войник и ги сочеше. Старецът стисна китката ѝ и я издърпа да се скрие, а в гредите се забиха стрели.

– Къде ме водиш? – вяло попита Каран, когато седнаха да съберат сили на паднало парче дърво.

Тя трепереше неудържимо. Стълпалата ѝ кървяха от острите ръбове на мидите, залепнали по всяка повърхност, до която стигаше вода по време на прилива. В сумрака лицето ѝ зеленееше призрачно.

– В пристанищния град има места, където дори хората на Игър не биха посямали да ни търсят. Обитателите на кейовете – хлуните, ще ни изтърпят за малко, ако ги помоля.

– Дано – уморено отрони тя, – защото и крачка повече не мога да направя, ако ще животът ми да зависи от това.

– Само че се налага. Все още сме във външния край, където се свират най-пропадналите – тук водата е вмирсана от отпадъците на Туркад. Остани тук. Ще ти намеря скривалище, докато аз се пазаря с хлуните. Няма да се бавя.

Шанд смъкна раницата от гърба си и се отдалечи. Наистина се

върна след малко.

– Има място за тебе наблизно, колкото да прекараш нощта.

Каран куцаше след него и оставяше кървави следи по гредите. След минута стигнаха до малък празен склад с дъсчени стени. До него се редяха подобни помещения. В пристанищния град се намираха половината складове на Туркад, но тези отдавна бяха хлътнали под линията на прилива и вече не се използваша.

Влязоха и Каран се отпусна на мокрия дъсчен под. Тук беше тъмно и виждаше стареца само като шареща насам-натам сянка. Задрямваше, но той хвана рамото ѝ и я разтърси.

– Още не бива да спиш, а и в никакъв случай на пода – приливът ще го покрие след няколко часа. Трябва да се пазиш от водата заради туркадските мръсотии.

Шанд опипа стените. Имаше широки рафтове от неодялано дърво с някакви кафяви израстъци по тях, които обаче се разпаднаха на прах под пръстите му. Разстла одеяла на един по-висок, вдигна Каран и я сложи да легне. Тя се загърна с одеялата, изпаднала в пълна безчувственост, с празен стомах, с премръзнали стъпала. Прилошаваше ѝ от глад. Старецът пак сложи на гърба си раницата и пристъпи към вратата.

– Шанд! – изписука тя в паника. – Не си отивай!

Той не дръпна ръката си от вратата.

– Трябва да изляза. Няма да се бавя.

– Моля те, струва ми се, че умирам. Толкова ми е студено...

Зъбите ѝ тракаха. Тя се смъкна от рафта, опря крака в пода и се сви на топка.

Той притича, уверен, че пак я надмогва безумието. Ръката ѝ беше ледена, премръзналото ѝ тяло се гърчеше.

– Ама че съм глупак – укори се старецът. – Гледай какво ѝ сторих...

Смъкна подгизналите дрехи от нея и се зае да разтрива ръцете и краката ѝ, накрая я уви във всички одеяла. Каран въздъхна и отвори очи.

С дълъг нож в ръка Шанд кълцаше трески от гредата в едно котле. После надrobi храна в по-малко котле, сипа вода и го закрепил над голямото.

– Още... – помоли с шепот Каран. Както беше увита в одеялата, се виждаха само очите ѝ. – Умирам от глад.

Той нарязва още една глава лук, изрони още един комат хляб, ловко изчатка искри с огнивото и само след минута от голямото котле се източиха пламъчета.

– А сега да видим какво става с краката ти. – Шанд почисти раната на палеца, намаза го с мехлем и го превърза. – Как можах да забравя, че нямаш ботуши? – сгълча се, взрян в подутите ѝ стъпала. – Накарах те да газиш боса в снега. Колко ми е отслабнал умът!...

Постара се да не пренебрегне и най-дребната драскотина. Каран си мълчеше – беше благодарна за грижите, но почти не усещаше докосванията му.

Шанд напълни още два пъти голямото котле с трески, но не успя да кипне водата. Все пак яденето се сгръ достатъчно. Старецът ѝ помогна да седне и сложи в ръцете ѝ малкото котле и лъжица.

– Изяж всичко, ако можеш.

Изхвърли жаравата във водата, изми голямото котле и го прибра.

Гозбата беше редичка и не особено вкусна, но тя не се мръщеше. Преглъщаше, докато коремът ѝ се изду и чак я заболя. По тялото ѝ плъзна великолепна топлина. Шанд се вглеждаше в нея. Увери се, че може да я остави сама.

– Сега трябва да отида при хлуните, иначе ще загазим. Въмъквахме се на чужда територия, Каран, а господарите ѝ ревниво я бранят от натрапници. Дано не се забавя до утре, но за всеки случай ти оставям цялата храна. Войниците засега няма да се престрашат да тършуват тук. Не мърдай никъде! Поспи.

Той излезе и затвори вратата.

Скоро котлето, побрало достатъчно супа за двама гладници, се опразни, а на Каран ѝ се ядеше още. Но от топлата храна дори стъпалата ѝ вече се сгряваха. Легна на хълбок и се помъчи да заспи. Твърде много неща ѝ пречеха. Боеше се от странния безжалостен народ, обитаващ пристанищния град. Грапавините по дървото се впиваха в кожата ѝ, под която сякаш не бе останала плът. Тук беше сумрачно, само няколко зеленикави лъча проникваха през цепнатините. Накрая и те избледняха. Шумовете обаче не секваха.

Лежеше със затворени очи и се опитваше да ги разпознае. Под нея неспирно плискаха вълнички, кеят скрибуцаше с десетина различни звуци – от ниски, едва доловими за ухото вибрации до по-слаби трептения и подрусване. Час по час водата се надигаше с прилива и накрая покри дъските на пода в стаичката.

Няколко пъти тежко натоварени каруци минаваха с трополене по горните площадки високо над нея. А плъховете – неизменната напаст на Туркад – щъкаха по дървенията с цвърчене и драскане на нокти. Налагаше се постоянно да отпъжда нахалните гадинки от торбата с храната,

затова накрая я прибра под одеялата.

Заспа неусетно и рано сутринта я събуди гръмотевична буря, разразила се над града. Чернилката на нощта се прорязваше от бяло-сини проблясъци във всяка пролука и цепнатина. От тътена на гръмотевиците целият кей потрепваше и дебелите клинове от яко дърво, които го крепяха, приплъзваха и скърцаха. После се стовари пороят с грохот като прибор на скалист бряг. Водата потече по огромните подпори и греди, плъзна по всички етажи, прокапа между дъските на тавана.

Не можеше да се излежава под тези струйки. Сега не се чувстваше сънлива и ставането не я изтощи както предишния ден. Подутият палец на крака ѝ смъдеше, останалите драскотини заздравяваха. А тя отново прегладняваше. Хапва малко хляб и глава лук.

Калните ѝ дрехи, които Шанд просна да съхнат вечерта, още си бяха влажни. Под мишниците я сърбеше от засъхналата сол. Наблизо дъждовната вода се стичаше шумно от края на дебела греда. Каран застана под струята, макар че дъхът ѝ спря от студа, изтърка се с ризата, докато кожата ѝ порозовя. Изми си и косата, докогато успя да издържи. Част от боята се разтвори, но естественият цвят не се възстанови.

После седна на дъските и си изпра дрехите. Кървавото петно на ризата ѝ не се набиваше на очи чак толкова. Пак ги простря, макар да не се надяваше, че изобщо ще изсъхнат в студа и влагата.

Водата се надигаше, стигаше ѝ до глезените. Избра си рафт, оставащ сух при прилив, качи се на него и се покри с одеялата. Предвкъваше последния къшей хляб. Грубата вълна дразнеше прежулената ѝ кожа, но сега ѝ беше по-добре от който и да е ден, след като се добра до Сит и научи, че няма на кого да предаде Огледалото.

Огледалото ли! За нея то беше далечно минало. Засягаше друга Каран. Какво я бе накарало да го носи къде ли не толкова упорито и дълго? Не проумяваше.

Седеше си, стопляше се по малко, дори задрямва. Когато се събуди, косите слънчеви лъчи ѝ подсказаха, че е средата на предобеда. Шанд го нямаше от около денонощие, забави се повече, отколкото обеща. Сигурно му се бе случило нещо лошо.

Каран слезе безшумно от рафта и обиколи покрай стените, надничаеше през всяка дупка, докдето погледът ѝ стигаше... тоест не много надалеч. Нямаше нищо за гледане. Напълни малкото котле с вода под капещата греда и я изпи на един дъх.

Ами ако той изобщо не се върне? Тя нямаше пари, нито дрехи и обувки. Игър бе завладял града. Не знаеше нищо за обитателите на

кейовете, само се страхуваше от тях. Какво ще й сторят, когато я намерят?

Изпитваше смътно безпокойство, слабичък повей за дебнеша опасност. Никога не би му обърнала внимание, но сега се зачуди може ли да разчита на дарбата си. След страхоитиите, които я сполетяха по пътя от Шазмак към Нарн, тя потисна и способностите си, и спомените. И оттогава нямаше достъп до тях.

Още докато умуваше, пред нея се появи висока, слабовата фигура, покрита с дълго наметало от кафеникав плат, омотан около кръста и вързано на рамото. И на главата си имаше смачкано зебло, спускащо се до раменете. От сянката стърчеше само краят на тънък нос. Съществото протегна дълга костелива ръка, сграбчи одеялото и го дръпна. Каран не пускаше, защото отдолу беше гола.

Нахалникът издаде гърлен звук и пак се пресегна, но този път хвана ръката ѝ. Коровите му пръсти бяха изненадващо топли. Издърпа Каран от рафта без никакво усилие. Нямаше смисъл да му се съпротивлява.

13. Казан с медузи

Каран нямаше представа накъде я водят, но сигурно приближаваха края на кея, защото вълните се разбиваха в подпорите с по-силен шум. Накрая я вкараха в просторна стая, широка поне десет разтега и широка шест. Примижа в първия миг от светлината, макар и да не беше чак толкова ярка.

В помещението мъждукаха безброй мънички лампи, вонеше на прегоряло рибено масло. Вътре се тълпяха хора като онзи, който я доведе – високи, с дълги крайници, с огромни плоски стъпала и длани. Кожата им беше грапава, зърнеста като пясък. Всички дърдореха трескаво за войната и поражението на Мендарк. Каран предположи, че това са хлуните, с които Шанд отиде да се срещне. Бяха се скупчили на голяма площадка от твърда дървесина, заемаща четвърт от площта на стаята и издигната над равнището на прилива.

В безформените си прости дрехи мъжете и жените трудно се различаваха. Все пак мъжете се разпознаваха по по-широките рамене, а и по дългите бакенбарди, сплетени на тънка опашка под брадичките. Дължината им като че беше белег за положението, което мъжът заемаше. Жените пък носеха дългите си коси на една плитка зад гърба с различен брой малки плитчици в края.

Насред площадката на еднакви столове, издялани от червен кедър, седяха старейшините – мъж и жена, и двамата голи до кръста. Наглед бяха по-охранени от останалите, но не и дебели.

Човекът, заловил Каран, я отведе пред стъпалата и там спря, без да пуска ръката ѝ. Чакането я съсипваше от тревоги, а стърченето права я изтощаваше. Пулсиращата болка в главата ѝ се засили почти както при първото събуждане.

По едно време нахълта вестоносец с развята от тичането роба и скочи направо на площадката. Залитна на мокрите дъски, закрепил се на крака и избълва слят поток от думи, в който Каран няколко пъти чу името на Мендарк.

Старейшините се изправиха навъсено. Другите се събраха около тях и Каран вече нищо не разбираше в гълчавата. Накрая изпратиха вестоносеца с нови нареждания, старейшините си заеха местата, мъжът кимна на жената и тя протегна ръка към Каран.

Избутах я да застане пред столовете, но ги прекъсна втори вестоносец. Хлуните май говореха на общия за Мелдорин език, но твърде бързо и със странно произношение. Цъкаха, мляскаха, щракаха с пръсти и се пляскаха по коленете. Тя успяваше да долови само по някоя позната дума във всяко изречение. Схвана обаче, че Туркад е превзет, а хлуните се ужасяват от опасността Игър да опожари пристанищния им град, за да хване своите врагове, които те са приютили.

За тях нямаше нищо по-страшно на света. От незапомнени времена живеяха по многоетажните кейове и крепяха някак взаимно изгодните, но нелеки отношения с древния Туркад. Но градът за пръв път ставаше плячка на нашественик и те не знаеха какво да очакват.

Каран чак сега забеляза, че наоколо има и по-дребни хора, на ръст горе-долу колкото нея. Имаха по-бледа кожа и по-приятни за окото черти от хлуните, тесни рамене и заоблени стегнати задници. Изглеждаше, че са черноработници и прислуга – през цялото време носеха храна и напитки, предаваха заповеди, местеха мебелите или просто чистеха. Всички носеха само парче обикновен плат, покриващо от кръста до коленете.

Каран дочу думите „червена коса“ и разбра, че е дошъл нейният ред. Разгоря се дълъг спор дали и тя не е от хората, които Игър издирва. Старейшините я огледаха придирчиво, особено черната коса. Разтърках я с пръсти няколко кичура и изсумтяха, щом видяха черните петна по пръстите си. Пак се разбърбиха, накрая жената махна с ръка и дръпна одеялото. Каран остана гола пред очите им и изгаряше от срам. Явно

накрая стигнаха до някакво съгласие коя е. Посочиха ѝ да се отдръпне, а старейшините се заеха да обсъдят нещо.

– Какво стана с Шанд? – опита се да ги прекъсне тя.

Не я погледнаха, но стоящата до нея старица с множество краища на плитки закима оживено.

– Ъхъ, Шанд!

– Къде е Шанд? – пак попита Каран. – Какво му се е случило?

– Ъхъ, Шанд! – повтори старицата.

Спорът не секваше. Вече не я интересуваше, студът я изпълваше с безразличие. Одеятото ѝ изчезна някъде. Приклезна, за да прикрие поне малко голотата си. Не че някой ѝ обръщаше внимание. Каран почувства как у нея отново избликва лудостта, която винаги витаеше наблизко през последните седмици. Останеше ли тук по-дълго, щеше да я удави, да отбие пак всички спомени и да я остави незащитна.

Тъкмо се нахрани да легне на пода, и старейшините стигнаха до решение. Изкряха нарежданията си и мъжът, който я доведе тук, пак стисна здраво ръката ѝ. Заведе я в малка стая недалеч при група от по-дребния народ.

– Оставаш тук – заповяда той. – Работи усърдно и телтите ще те хранят. Няма работа – няма храна!

Идеше ѝ да се облее в сълзи, толкова унижена и пренебрегвана се почувства. Работниците се събраха около нея да я разгледат в мъждивата светлина. И те не знаеха какво да мислят. Външността ѝ не беше много различна, имаше и черна коса като тях. Но зелените очи, по-тесният нос, по-дребните и тънки китки и ходила...

– Къде е Шанд? – прошепна Каран с отпаднал глас.

– Чард! – възкликна младеж с въгленочерни вежди. – Няма чард! Работи!

– Не чард – поправи го тя. – Шанд!

Но името като че не означаваше нищо за тях.

Някой я докосва и ахна:

– Студена!

Ами да, тя замръзваше. Пак се разтресе. Подхвърлиха ѝ орфано парче плат. Каран го уви около кръста си и с това въпросът коя е тя изглежда изчезна от главите на телтите. На нея обаче не ѝ стана много топло, а и платът миришеше на мухъл. Младият мъж с черните вежди я заведе в ъгъла и с много жестове ѝ обясни какво трябва да върши. Явно предполагаха, че новодошлата не разбира езика им.

Пред нея имаше голямо буре, пълно догоре с подобия на медузи, но

по-дребни и жилави от всеки друг вид, който тя познаваше. Имаха съвсем бледосин цвят, къси пипалца, по които се редяха мънички пурпурни петна.

Каран вадеше медузите от бурето, отрязваше пипалата и ги отделяше настрана, изгребваше излишното от тялото и пълнеше кухнята със смес от ароматни подправки. След това нареждаше медузите на пластове в по-малко буре и ги наръсваше със сол и друга миризлива билка с дебели листа. Накрая доливаше в тези бурета чиста морска вода и набиваше плътно капака. Само че това беше по-лесната половина от работата.

После се заемаше с пипалата. Остъргваше с тъпия ръб на нож виолетовите парещи жлези, разрязваше пипалото по дължина и го сплескваше с усърдни удари, защото плътта беше още по-жилава, отколкото изглеждаше. Натрупаше ли купчинка, слагаше ги в преса едно върху друго и накрая натискаше с цялата си тежест лоста. Отдолу изтичаше гъсто желе и пълнеше големи овални мехове. Другите ги запечатваха и отнасяха някъде. Оставаха плътни гъвкави блокчета, които тя огладваше с ножа и подреждаше в края на работната маса.

Щом се зае с пипалата, веднага проумя защо това е занимание за най-презрените и безправните. Трудно ѝ беше да ги мачка, а и нямаше как да избегне опарването от жлезите. Накрая едва стискаше дръжката на ножа с подутите си зачервени пръсти.

Минаха няколко часа, другите изведнъж спряха работа, качиха се на доста прогнила площадка над водата и седнаха да си изядат вечерята. Каран отиде плахо при тях – не знаеше дали ѝ се полага храна. Една жена, по-висока от останалите, ѝ посочи да се връща при буретата.

– Не се трудиш усърдно! – развика се и я отпрати с толкова сърдит жест, че тежките ѝ гърди се разклатиха. Коремът ѝ се издуваше от напредила бременност.

Каран заджапа унило към своя ъгъл. Купчината пипала, които тепърва трябваше да прехвърли, ѝ се стори огромна. Заради прилива стоеше до колене в студената вода. Стъпи на скамейката, наведе се и взе по-редното пипало. За малко да ѝ призлее, но се напписа с вода.

Отново се побъркваше от глад и жажда. Дори кафеникавите пресовани блокчета започваха да ѝ изглеждат примамливи. Къде ли беше Шанд?

Все едно. Дори да не се върне, тя не биваше да остава тук – чужда на всички, значи по-долу от всички. Щеше да изтърпи, колкото се налага, и нито миг повече.

Минаха още часове, докато се справи. Приливът стигна най-високата си точка, тя потопи крака във водата и ги изми. Гърбът ѝ се схвана от навеждането, кожата ѝ смъдеше от отровите на медузите. Но изобщо не беше толкова зле, колкото в блатата на Орист с техните пиявици. Можеше да понесе и това, щом наоколо няма врагове. Тези хора не искаха от нея нищо друго, освен неуморен труд. А още в Готрайм Каран бе свикнала да не си дава почивка.

Видя, че другите пак се събират на площадката. Малка печка подгръвяше обемист съд. Отново се размириша на недоизгоряло масло, но преди водата да кипне, някой посочи колко малко гориво е останало и угасиха печката. Бременната жена пусна в съда сушени билки – същите едри листа, които слагаха в буретата – и ги разбърка внимателно. Водата придоби цвета на изсъхнала трева. Сипваха чая в дървени чаши. Пак ги доближи нерешително и след кратко колебание дадоха чаша и на нея. Тя преливаше от благодарност.

Пое чашата с изтръпналите си пръсти и я поднесе към устните си, изпаренията лъхнаха стиснатите ѝ клепачи. Отварата миришеше на застоляло. Отпи колкото се може по-малко. Усещането за гореща течност по езика ѝ беше неопишуемо прекрасно – единствената топлина за целия ден. Вкусът беше като на мокро сено, но Каран изпи всичко, за да се сгрее.

Другите се хранеха с тънки резени от пресованите пипала на медузи. От представата как дъвче тази гадост сурова на Каран ѝ се догади, но трябваше да се засити с нещо. И тя се пресегна да си вземе от този *пан*, както го наричаха телтите. Но мъжът с ножа ѝ посочи малката купчинка, която тя бе натрупала.

Каран се върна в своя ъгъл, отрязва си парче от едно блокче и го задъвка. Беше лигаво, меко като разкашкано сирене, смесено с ивици каучук. Никакъв вкус. Преглътна и отхапа второ парче. За миг ослепа от болка в езика. Веднага изплю хапката и зърна в нея виолетовата жлеза, която бе пропуснала при чистенето. Вдигна резена към светлината и забеляза още мънички точици в него. Всички се озърнаха към нея за малко, после телтите продължиха вечерята си.

Отрязва парче от другия край, огледа го внимателно и захапа. Вкусът беше толкова отвратителен, че тя тутакси повърна.

Млада жена с лъскава коса, явно скоро намазана с масло, взе остатъка от резена. Говореше бързо, но Каран различи само думата „гнусно“ и се вторачи в нея с недоумение. Жената отскочи до другия край на стаята и се върна с медуза, извадена от бурето и захвърлена на пода. За

разлика от останалите не беше бледосиня, а сивееше. Тикна я под носа на Каран – вонеше не на гнилоч, а на нещо още по-противно.

– Гнусно – повтори жената и пак захвърли отпадъка.

Каран пусна нарязаното блокче във водата. Жената огледа друго, помириса го и й го даде. Каран й благодари с поглед, но бе загубила апетит.

– Аз съм Каран – представи се на жената. – Как ти е името?

– Каран! – повтори жената със звънлив смях. – Аз съм Клуфер.

Тя потърка носа си в носа на Каран, взе чашата от отеклата й ръка и я напълни повторно. Каран се свря в ъгълчето си, попиваше топлината на течността и се наслаждаваше на почивката и спокойствието, макар и временни.

Не усети кога привършиха работата за деня. Сигурно отдавна мина полунощ.

– Ела! – покани я един младеж. – Време е за сън.

Десетината телти излязоха заедно и Каран отиде с тях в спалното им помещение наблизко – още по-бедняшка стаичка, просто кутия от дъски с широка обща площадка за лягане. Имаше само няколко парчета дърво за сядане и лавица с резбовани фигурки от твърда дървесина.

Всички се измиха с морска вода, окачиха набедрените си препаски да съхнат и налягаха един до друг. За одеяла им служеха широки завивки, изплетени от намаслени водорасли. Показаха на Каран недвусмислено, че не е приета в общността и няма да се топли с останалите. Клуфер взе одеяло за нея и го сложи в самия край на площадката.

Каран се уви колкото можа и легна на коравите дъски, но не спря да трепери цяла нощ, една от най-нерадостните в живота й. Ако имаше къде да отиде, би избягала, но в сегашното си състояние нямаше да оцее и пет минути по улиците на Туркад. Какво падение след непоколебимата увереност и чувство за независимост само преди няколко месеца... Нямаше какво да стори освен да търпи тук с надеждата, че пак ще се срещнат с Шанд.

В ранното утро от другия край на площадката се чу приглушен кикот. Водораслите зашумоляха, размърдаха се тела. Някой се засмя и в унието си Каран реши, че се присмиват на нея. Тя изпъшка. Кискането секна изведнъж, тъмната стая притихна.

До тези мигове в съзнанието й имаше място единствено за самата нея. Но както си лежеше на влажното дърво, свита под мазната завивка, закопня за Лиан. Рядко се бе сещала за него през последните дни освен в разговорите със стареца. Наистина ли е тръгнал с Тенсор? Доброволно

или по принуда? И за какво му е на Тензор да вземе със себе си Лиан? Къде ли го е отвел?

Спомни си многото нощи в планините по пътя към Шазмак и бягството след това. Тогава им беше много по-студено, а веднъж едва не ги погуби бялата смърт, въпреки дебелите дрехи и споделената топлина.

„Ти ме поквари, Лиан, направя ме слаба. Започнах да разчитам, че винаги ще си наблизю. И сега ми е мъчно за тебе. Ако бях предишната, щях да си лежа тук и да се подигравам на студа. Как искам да чуя отново прекрасния ти глас, най-хубавото в тебе. Каква глупачка съм, щом хлътнах по глупак като тебе...“

Но ти ми показа що е вярност. Накрая никой освен теб не беше на моя страна. Видях как понечи да ме браниш. Ама че гледка – ти с меч в ръка! И да беше хванал някоя от тези медузи, все тая.“

Каран прихна от собствената си кисела шега.

„Е, където и да си, ще те намеря, ще те измъкна от поредната беда, в която си затънал, и ще те отведе в Готрайм. Там ще си допишеш сказанието. Това ще е единствената ми цел и стремеж и нищо няма да ме отклони по пътя.“

И Каран започна да се опомня. Дори тази безкрайна нощ отмина, непрогледният мрак се смени с бледозеленикавия здрач на деня. Тя се събуди в недоумение – къде ли беше, защо ли лежеше гола под това жалко покривало от водорасли? Чак когато телтите се раздвижиха при зори, спомените й се върнаха. Вече се питаше дали пак не я обзема безумието.

Закуската се състоеше от неизменните пресовани пипала и няколко вида варени водорасли. Каран очакваше веднага да я пратят при буретата с медузи. Телтите обаче пиха още билков чай, някои излязоха, други се излежаваха на площадката и зяпаха в тавана или във водата. Един-двама посвириха на малки дървени дудуци. Често долавяше погледи, обърнати към нея. Тя трепереше, измъчена от глада и от спазмите в стомаха, от болки в главата и възпалените пръсти. Така пребледня, че изглеждаше прозрачна. Клүфер седна до нея и я прегърна. Отново се изненада колко студена е кожата й и донесе чаша чай. Каран й беше признателна и за топлината, и за сърдечността.

През тези часове за отдих неколцина телти взеха от лавицата недовършени дървени фигурки и се заеха да ги дялкат усърдно. Повечето изобразяваха дребни морски животинки като рибките, които почистваха от налепи подпорите на кейовете. Имаше и статуетки на телти във всякаква възраст – от бебета до старци. Но нито един образ на хлун.

Изнизаха се още няколко неразличими дни. Настъпи хид и също отмина – нито по-добър, нито по-лош от останалите. Понякога Каран правеше усилия да пробуди дарбата си. Преди усещаше опасността по инстинкт и се свързваше с чуждо съзнание при почти всеки опит, но вече не откриваше нищо. На способностите ѝ поначало не биваше да се разчита винаги, пък и си плащаше с ужасна слабост след употребата им, още по-зле обаче се чувстваше без тях.

В следобеда на деня след хид тя работеше безмълвно при буретата и ѝ прималяваше. Усети се, че не чува неспирното бърборене на телтите. Озърна се – неколцина хлуни бяха влезли и се взираха в нея. Повикаха младежа с черните склочени вежди и му говориха дълго и разпалено. Гласовете звучаха все по-ядно, телтът също се разкрещя, върна се сърдито при сънародниците си и изстреля толкова припряно някакви въпроси, че Каран нищо не избра.

– Не! – отсече Клуфер.

Младежът се извърна към хлуните и разпери ръце. Каран гледаше изумена как другите сториха същото и със стена от тела попречиха на хлуните да стигнат до нея. Спорът се ожесточи, накрая старшият сред хлуните тропна по пода с голямото си плоско ходило.

– Утре! – заяви той заплашително.

Излезе и отведе групата си.

Телтите се спогледаха, озърнаха се и към Каран. Не подновиха отново работата си, а запалиха печката под съда и се разположиха за неочаквана почивка с чай. Щом отварата кипна, повикаха и Каран, макар че имаше да върши още много.

– Какво стана? – обърна се тя към мъжа, до когото седна.

– Правото на госта! – изрече той и не пожела да обясни повече.

Каран също мълчеше, докато пиеше чай. Твърде тревожна промяна. До края на деня и през цялата нощ очакваше да нахълтат цели орди хлуни, за да я изхвърлят на туркадските улици или да я предадат на Игър.

14. Наградата на един фанатик

На шестдесет левги от Туркад имаше сборище в Шазмак, величествения аакимски град, превзет от доскорошните уелми. Отново бяха гашади, служили в древността на Рулке, преди Съветът да го затвори в Нощната пустош.

Те се шураха като задвижвани от пружини овце из огромната зала. Тежките железни врати от двете страни бяха затворени. На подиума в ниския край на залата бяха наредени в полукръг столове от ковано желязо с високи облегалки. На повечето се бяха настанили гашади. Малко встрани стърчеше каменен пиедал с обвиващи го в спирала двадесет метални стъпала. Площадката горе бе заобиколена с парапет от червен мрамор на жилки. Каран бе стояла там преди броени месеци.

Джарк-ун – нисък набит мъж, заговори на останалите гашади.

– Тасел донесе новини от войната в Туркад. Тревожни новини.

Тасел изглеждаше мършав дори сред тези костеливи създания.

– Туркад би трябвало вече да е завзет – започна със стържещия си глас.

– Случило се е преди три дни – обади се старица на име Куисан. – Вчера долетя скийт със съобщение. Само това научихме и с нетърпение очакваме твоите вести.

– Нашият враг Тенсор побягна на север преди девет дни. У него е Огледалото на Аакан. Той използва страховито заклинание и уби мнозина.

– Това пробужда нерадостен спомен – обади се Джарк-ун. – Има опасност за нашия господар.

– Така е – потвърди Тасел.

Изслушаха смълчани разказа му до края.

– Е, свършихме чудесна работа – подхвана отново Джарк-ун, – като покорихме Шазмак за нашия господар. Но какво да правим сега?

– И аз съм объркан – призна друг.

– Необходими сме на нашия господар – изрече дребничък млад гашад – албинос с розови очи. – *Долавям* затрудненията му.

– Но, Ребан, ние не можем да го достигнем със съзнанията си! – възкликна старицата. Тя стисна юмруци и се удари в гърдите. – Какво иска той от нас?

– Не знам – промърмори Джарк-ун. – Просто не знам.

– Не знаем дори дали вярното решение бе да дойдем тук – намеси се по-млада жена с късо остригана коса и свиреп поглед. – Правилно ли беше да отхвърлим Игър? Може би е трябвало да служим на истинския си господар, като изпълняваме заповедите на Игър.

Тези спорове се разгаряха почти всеки ден, откакто завладяха Шазмак, но не водеха до нищо.

Прозвуча и гласът на висок мъж с белези по лицето.

– Бих искал отново да чуя за *пробуждането*. Колко жалко, че не

съм бил там.

Джарк-ун въздъхна.

– Идлис, понякога се питам дали изобщо ти е било отредено да дойдеш с нас. Ребан, разкажи му отново.

– Бяхме усърдни през онази нощ недалеч от град Нарн – започна Ребан. – Каран толкова се уплаши, че започна да излъчва страховете си, без дори да се усети. Но когато се свърза с Мейгрейт... Каква сила вложи в досега на съзнанията, щом отгласът стигна и до нашия господар в Нощната пустош!... Величави мигове! И всички извикахме в един глас:

„О, свършени господарю! Най-послед! Най-послед!“

Ребан прояви дарба на истински разказвач, възпроизвеждаше свършено точно думите и гласовете.

– И тогава той ни призова. Господарят ни говореше за пръв път от хилядолетия.

„О, верни служители – избоботи гласът му могъщо и мрачно. – Наближава решителният миг, а предстои толкова работа. Слушайте и се подчинявайте. Връзката вече отслабва. Помните ли кои сте?“

„Сега помним. Ние сме гашадите, господарю.“

„Гашади, имам враг!“

„Сега знаем и врага ти.“

„Измъчвайте го. Дразнете го. Тласкайте го към безумие. Но не му посягайте. Свикайте гашадите и щом намерите сгоден случай, възползвайте се!“

– Това беше – задъха се Ребан и падна изтощен от напрежението.

По цялата му кожа избиха червени петна.

А очите на Идлис бяха овлажнели, губата му коса стърчеше.

– Просълзявам се от словата на нашия господар, макар че ги чух многократно. – Той склони глава. – О, свършени господарю!

– Възползвахме се от шанса, но постъпихме ли правилно? – попита пак Куисан, подражена от фанатичния му плам.

– Не ми се вярва – отвърна остриганата жена. – Каква полза има нашият господар от Шазмак? Това е скривалище, а не твърдина, от която да нанася удари по враговете си. Твърде отдалечено при това. Господарят няма да се спре тук подобно на страхливите аакими.

– Предстоят ни няколко неща – каза друг. – Първо да си послужим с ясновидство, за да открием накъде и с каква цел се е отправил Тенсор. Може и да не успеем, но не бива да са отказваме, защото това заклинание навреди жестоко на нашия господар в древността. Дължни сме да открием защита срещу него.

– Да, това е една от задачите ни – съгласи се Джарк-ун. – Нека съберем *кръга* и да се заемем с гадаенето незабавно, макар да се боя, че разстоянието ще е непреодолимо препятствие за нас.

– Има още нещо – обади се Идлис.

Обикновено не го изслушваха, защото Идлис беше най-незначителният сред тях и знаеха, че е прекалено ревностен. Но щом се провалиха в усилията си да открият Тенсор, както и очакваха, Джарк-ун реши да му обърне внимание.

– Каква е твоята идея?

– Мисля си за онази жена – Каран от Банадор, която ми бе възложено да заловя преди време. Известна ли е участта ѝ?

– Нищо не съм чул – поклати глава Тасел.

– Тя е мелез между коренната раса и аакимите – напомни Идлис. – Така наложихме властта си над нея преди. Има дарбата на усета, затова я проследихме чрез сънищата ѝ. И може да се свързва – така ни откри и нашият свършен господар. Длъжни сме да я намерим отново, да ѝ наложим волята си и да се свържем насила чрез нея с господаря. Няма друг начин да научим какво иска той от нас.

Залата притихна, после всички изреваха дрезгаво като ято гарвани и вдигнаха Идлис на подиума.

– Ето как най-маловажният сред нас стана най-велик! – провикна се Джарк-ун. – Ще издирим Каран и ще я принудим. Идлис ще ни отведе при нея.

Въодушевените гашади пак събраха своя гадателски кръг.

15. Безпътица

Щом се раздели с Каран, Шанд веднага тръгна да търси хлуните, с които се бе сприятелил отдавна. Колкото и да успокояваше младата жена, измъчваха го съмнения – боеше се, че след толкова години може би никой сред тях не го помни. Отведоха го в голямото помещение и заста на пред двамата старейшини. Той се постара да произнесе правилно имената им, всяка грешка щеше да бъде приета като оскърбление. Мъжът беше Чреиф и трябваше почти да изкашля звуците. Жената пък беше Изаут – на отделни срички с кратка пауза, а и носово изкрякване на втората.

Старейшината с дългите сплетени бакенбарди се надигна от кедровия си стол.

– Шанд!

Протегна му ръка, жената обаче само кимна, без да помръдне. Това го разтревожи.

– Чрејф, съжалявам, че влязох без покана във вашия град – започна неуверено Шанд и малко прекали с изкашлянето на името. – Войната ме принуди да дойда тук.

– Войната! – троснато повтори хлунът и се върна на стола си. – Всичко вече е друго. Как да ти помогнем?

– Ако предложите на моя приятелка убежище за ден-два, ще бъде голямо облекчение за мен.

Без да се впуска в излишни подробности, старецът обясни в какво положение е изпаднала Каран.

– В тежко време искаш такава услуга – хладно подхвърли Изаут.

– Не бих го сторил, но нямам друг изход.

– Освен това – натъртено добави Чрејф – ти ни помогна преди време, а ние не забравяме приятелите си. Твоята спътница може да намери безопасност тук за четири дни, но не повече.

– Къде е тя? – попита Изаут. – Войната ни навлече големи неприятности.

Шанд им обясни.

– Ще я наглеждаме – обеща Чрејф.

Щом се отърва от тази грижа, Шанд дори не отиде да провери как е настанена Каран. Тя трябваше да си възвърне самостоятелността, и то колкото се може по-скоро. Старецът побърза да се върне в Туркад, за да търси път за бягство от града.

Изобщо нямаше да е лесно. Всеки ден виждаше как стражниците отвеждат хора. Игър налагаше строгото си господство над Туркад. За онова, което преди войната струваше шепа сребърни тарове, сега се плащаше в златни тели – двайсетократно надути цени, а и не винаги беше осъществимо. Шанд разполагаше със злато, но не и в неограничени количества. Целта му бе да възстанови старите си връзки.

Обикаляше по улиците дни наред, на всяко кръстовище го спираха за разпит „черните юмруци“ на Игър, а той полека изпаднаше в отчаяние. Накрая времето, отпуснато на Каран, почти привърши. Примири се с неуспеха си и тръгна обратно към кейовете. Не искаше да злоупотребява с приятелството на хлуните.

Оказа се, че е много трудно да се промъкне. Навсякъде бдяха войници на Игър, с непреклонни, сурови лица. Имаше и други начини, разбира се. Поогледа се и накрая успя да мине по отточен канал, но се

озова на половин левга от мястото, където остави Каран.

Пълзя в смрадната теснотия половин час и установи, че на изхода пазят не по-малко бдителни хлуни. Щом се изсули от канала, техните копия опряха в гърдите му. Гледаха го враждебно.

– Името ми е Шанд – представи се той. – Имам разрешение от Чреиф.

От вълнение обърка произношението. Старшият пазач се озъби, но протегна ръка.

– Да видя!

– Не е на хартия. Уговорката е устна.

– Край на уговорките! – отсече хлунът и го побутна с копието.

Шанд усети, че острият като игла връх ей сега ще пробие куртката му.

– Но защо не попитате...

– Махай се! – прекъсна го старшият.

И другите зад него ръмжаха заплашително. Шанд реши, че са прекалено наежени, за да си насилва късмета. Пропълзя нагоре по канала и някъде по средата седна в мрака, за да поумува какво може да се е объркало. Защо държанието им се промени внезапно? И още по-важното – всичко ли е наред с Каран?

Опита повторно другаде, но там го посрещнаха още по-невъздържано и му оставаше само да се върне. Днес беше хид – средзимният ден, ветровит и с лапавица, черен, та няма накъде повече. Шанд се запъти към последното място, което бе набелязал в мисления си списък. Чувстваше се стар, потиснат и безполезен. Вървеше към кръчма в приземие, където се разпореждаше пълна жена на име Юлис, но и преди двайсетина години тя не беше в първа младост.

Огледа зорко уличката и потропа с условния сигнал. Нищо. Скоро обаче усети, че го наблюдават през шпионка. След малко изскърцаха резета и някакво хлапе го вкара в гостна с кръгла маса и покривка на синьо-бели карета. Шанд се отпусна на предложения му стол и зачака.

Минута по-късно една жена подаде глава, огледа го и изчезна. Накрая влезе тлъста белокоса старица, която се задъхваше на всяка крачка. Тя го позна веднага.

– Шанд! – грейна насреща му и протегна ръце.

Той потъна в прегръдката ѝ като юмрук на хлебар в топка тесто.

– Сядай, сядай – побутна го дебелианата към стола, измъкна чевърското големи чаши от шкафа, бръкна отзад и извади шише от твърде познат за Шанд вид.

– Последното! – похвали се Юлис и ступи въсърка на тапата. – Най-чудесната ракия от гелони, която си правил. Пазиш това шише пет години с надеждата да се веснеш най-последно. Дано не си идвал в Туркад, без да наминеш при мен!

– Ще ти изпратя цял сандък, когато се прибера в Тулин – обеща Шанд. – Истината е, че не съм идвал в града от много години. Остарях.

– Не ти личи – поклати глава Юлис. – Давай да си пийнем сега, че следващия път няма да ме завариш. Това е дъщеря ми Азрейл. Помниш ли я?

В паметта му имаше смътен образ на шумно момиченце с рани на коленете и без предни зъби. Тази невъзмутима пищна красавица с кестенява коса по-скоро му напомняше нейната майка преди тридесет години. Точно това им каза.

Юлис се засмя.

– Късметлии сме, че тя те позна, когато провери кой е пред вратата. От години не използваме тайния сигнал, с който почука. Чуй сега новия. – Шанд повтори сигнала, тропайки по масата, за да го запомни, а тя продължи: – Хубава като Азрейл никога не съм била, пък и тя се оправя по-добре с клиентите. Чакаат ни обаче тежки времена. Тоя Игър държи на морала, ще ни съсипе. А войната... същински ужас!

Шанд отпи от ракията и се съгласи, че войната е голяма страхотия.

– Стари друже, ти обаче не си дошъл чак дотук само за да пийнеш с мен. Какво да направя за тебе? Искай всичко, което ми е по силите.

Шанд знаеше, че Юлис е искрена, а много неща й бяха по силите. Можеше да уреди какво ли не... на определена цена.

– Имам нужда от лодка и изключителен моряк за ден-два. Възможно ли е?

– Разбира се, макар че избра най-лошите дни за това. Конфискуваха едва ли не всяка дъска в града, за да попречат на Магистъра да избяга, но Мендарк е прекалено лукав. Никога няма да го спипат! Колко можеш да почакаш?

– Само няколко дни.

Юлис се намръщи.

– Щом е тъй, ела пак утре. Не обещавам, но може и да намеря нещо като за тебе.

На Шанд му олекна неимоверно. Юлис бездруго никога нищо не обещаваеше.

– Каква ще е цената?

– Няколко тела, струва ми се, но на тебе може да се вярва и ако не

ти стигнат парите.

– Няколко тела няма да ми дойдат нагорно... – каза и замълча насред думата.

– Какво има? Изплуй камъчето, приятелю.

– Не едно, а няколко главоболия си имам! Оставих... мой човек под грижите на хлуните, но сега не мога да се върна в пристанищния град.

– Твой човек ли? – повтори натъртено Юлис. – Да не е Мендарк?

– Не е! – засмя се Шанд. – О, значи *там* се крие?

– За това няма да приказвам дори с тебе. Не е редно.

– Все ми е тая. Трябва обаче да са върна на кейовете, за да говоря със старейшините. По-добре ще е, ако успея да се срещна и с Мендарк.

– Ще измисля как да стане. Това ли е всичко?

– Остана още нещо, но то е строго поверително.

Старицата си замълча. За нея всички сделки с клиенти бяха строго поверителни.

– След Големия събор е изчезнала жена на име Каран Фърн – продължи Шанд и се подвоуми. Но как да му помогне Юлис, ако не ѝ се довери? – Тя има дарбата на усета и е твърде особена. – Той описа Каран. – Жизнено важно е да знам кой я издирва.

– Веднага я отведи надалеч! Игър вече прибра мнозина с тази дарба в града и съсипа мозъците на половината.

– Може би и други я търсят.

Очите на старицата като че проникваха във всичките му тайни.

– Ще поразпитам – рече му Юлис – Е, ако привършихме с работата...

– Привършихме – потвърди Шанд. – Ах, колко е приятно пак да срещна приятел. През последната седмица се отчаях, но ти ми връщаш надеждата.

– Радвам се, Шанд, защото ти ми беше първият клиент. Забеляза ме, когото никой не ме и поглеждаше. Това не се забравя!

Очите ѝ овлажняха.

– Какви времена бяха... – промълви и той.

– Примъкни се до огнището и си вземи чашата. Да се сбогуваме, приятелю, защото сърцето ми се похабява и е време друга да поеме делата ми. Нека довършим бутилката и да счупим чашите в огъня.

Посред нощ един от хлуните избута Осейон от вратата и раздруса Мендарк, за да го събуди.

– Ела. Дойде някой да говори с тебе.

– Кой е пък този? – сприхаво попита Мендарк.

Часове наред тънеше в отчаяние и тъкмо се бе унесъл. Хлунът не отговори, но не престана да го дърпа за ръкава – вбесяващ навик, който Мендарк трябваше да изгърпи.

– Добре де, нека влезе – промърмори той.

Хлунът обаче не пускаше ръкава му. Накрая Мендарк стана и излезе с него в тъмнината, обгърнала кея. Разминаха се с още неколцина хлуни, които изгледаха Мендарк навъсено. Вървяха десетина минути по главната пътека, където можеха да минават и моряци от корабите, и неочаквано стигнаха до открито пространство при външния край. Имаше фенер, но не много близо, и не се виждаше добре. Тук вятърът духаше безпрепятствено и носеше дъждовни капки. На скамейката пред тях седеше потънал в сенките силует, скрит под шапка и наметало.

Непознатият се изправи и свали шапката. Въпреки ниския си ръст беше як и набит, със сивкава коса и брада. Мендарк не успя да сдържи изненадата си.

– Шанд! Положението сигурно е далеч по-лошо, отколкото си представях, щом войната е стигнала и до селото, където ти потърси покой. Какво ти подсказа за дълга, който бе загърбил? Нима ти липсва нещо?

Шанд пренебрегна злобната подигравка.

– Нищо чудно, че се сгромоляваш два пъти само за няколко седмици, щом се държиш така със съюзниците си. Между другото, казах на Талия преди два месеца, когато поиска помощта ми в Тулин, че ще дойда в Туркад. Ето ме.

– Ако си дошъл да ми досаждаш със съвети, не ме интересува. Много си закъснял.

– Нямам такова желание. Дойдох само да поговорим, да ти кажа каквото знам и да чуж каквото искаш да споделиш.

Хлунът пак ги доближи с малък месингов чайник и маслена лампа. Носеше и чаши. Остави всичко до Шанд и потъна в тъмата. Старецът намокри фитила със спирт и щракна огнивото. Синьото пламъче скоро пожълтя и по стената заиграха сенки. Шанд отново се настани на скамейката.

– Как научи, че съм тук? – попита Мендарк.

Озърташе се плашливо, сякаш цял свят бе узнал тайната му. Събеседникът му се подсмиваше.

– Няма да издам хората, които споделят с мен. Нима би могъл да се завреш другаде, щом нямаш кораб?

Шанд с нищо не напомняше за уплашения старец отпреди няколко дни. Отново се владееше.

– Така да бъде – промърмори Мендарк. – Ще си наложа смирение. Имам нужда от съветите и помощта ти, ако наистина ми ги предлагаш. Чуй накратко какво е положението според мен – разгром във всеки смисъл на думата.

Той разказа за печалния завършек на Големия събор, за поражението във войната и собствените си несгоди. Шанд го изслуша мълчаливо.

Пламъчето трепкаше, но въпреки ветреца миризмата на горящо рибено масло се съгъстваше. Мендарк приклепна на дъските, хвърли нервно погледи към морето и чакаше водата да кипне. Пусна в чайника прекалено голяма стиска от билката. Разбърка с чашата си, после сипа чай на Шанд и на себе си.

– Не знам какво да правя! – възкликна внезапно. – Не мога да си намеря кораб, а утре хлуните ще ни изхвърлят на улицата. Шанд, не знам от кого да поискам подкрепа!

Шанд отпи – чайт беше твърде силен и горещ. Остави внимателно чашата на дъските. Мълча дълго. Пак си мислеше, че цялата тази неразбория нямаше да се случи, ако бе помогнал на Лиан още в Тулин. Лесно се досещаше защо мнозина ламтят за Огледалото на Аакан. Тогава го възпряха не равнодушието или досадата от световните дела. Не искаше да буди тежките си прастари спомени.

– Питам се дали Тенсор не е тръгнал на север – подхвърли той.

– На север ли? – изръмжа Мендарк. – Другите им градове са на изток.

– А дали аакимите в тях ще посрещнат с отворени обятия оногова, който им донесе само беди и опасност от пълно унищожение? Не. Тенсор е изгнаник без чест и чувство за дълг. Разкажи ми още нещо за Лиан.

– Това пък какво общо има с моите затруднения? – сопна се Мендарк и сви юмруци.

– Изпълни молбата ми, ще стигнем и до тебе след малко.

– Ами... За един ден Лиан съсипа всичко добро, което бе направил през последните месеци.

Мендарк описа набързо злополучното проникване на младежа в подземията на цитаделата малко преди Големия събор, бесплодното търсене на документи, които да изяснят събитията в самото начало на

Възбраната, и неуспешния му опит да освободи Каран.

– За жалост изгубих дирите на Каран след Събора – каза накрая. – Бих имал полза от нея.

Шанд добре разбираше опасенията на Каран и нищо не спомена за нея.

– Защо на Лиан му е хрумнало да тръгне с Тенсор? – сподели недомението си.

– Да тръгне ли?! Лиан се плашеше до полуда от Тенсор, а и имаше защо.

Мендарк обясни как покровителстваният от него летописец подложил Тенсор на непоносимо унижение в Шазмак по време на процеса срещу Каран.

Шанд слушаше слисан.

– В това момче се криело повече, отколкото предполагах.

– Да, по-глупав е, отколкото изглежда! Както и да е... да помислим за важните неща. Ако Тенсор се е отправил на север, каква е причината? И накъде е тръгнал?

– Мястото няма значение, ако е намислил да ровичка в Нощната пустош – тя е достъпна отвсякъде.

– Но аз не мога да претърся половината свят.

– Тогава иди в Зайл и говори с мъдреца Надирил в Голямата библиотека.

– Прав си. И аз се питах... Това, което ми е нужно, може да се намери само там. И кой друг ще знае по-добре от Надирил? *Непременно* ще отида в Зайл... ако изобщо се махна оттук.

Чаят в чашата на Мендарк бе изстинал, той го лисна на дъските и пак си наля. Отварата вече червенееше и беше необичайно силна. Отпи, намръщи се, но глътна още малко.

– Разкажи ми и за Фейеламор – настоя Шанд. – Нейното завръщане много ме тревожи.

– Казаното от нея на Големия събор звучеше правдиво...

Мендарк се загледа в чашата си, докато повтаряше думите ѝ за превземането на Шазмак и твърдението ѝ, че в Огледалото няма скрита сила, а само съхранени тайни.

– Повярвах ѝ напълно – призна той и се взря в Шанд, който се почесваше разсеяно по темето. – Тя обаче е майсторка на всевъзможни илюзии. А историята ѝ за погрома в Шазмак си беше отявлена лъжа. Тъкмо тя е издала тайния вход, а не Каран. Проверих подробностите, доколкото можах.

– Това Огледало ме притеснява! – изсумтя Шанд. – Когато се изгуби, надянах се никога да не бъде намерено.

– Какво ти е известно за него? – наостри слух Мендарк.

– Какво ли не... Но няма да обсъждам това с тебе, не ме разпитвай.

– Друго не съм и очаквал – заяде се Мендарк, но някак омърлушено. Имаше си по-неотложни грижи. – Колко потискащо е, Шанд, да падна дотам, че да търся убежище на тези смрадливи кейове.

Имаше измъчен вид. Шанд се вторачи в него. „Сега знаеш как твоите поданици трябваше да се мъчат през цялото време. А ти разполагаш с богатство, за да си купиш спасението. Но по-добре ти, отколкото другите... и ще ти помогна, ако ми е по силите.“

– Как допусна да загазиш? Винаги си запазвал откряхната някоя резервна вратичка.

– Каквото и да си мислиш за мен, аз познавам проклетията си, но обичам Туркад. Не исках да изоставям града си, докато имаше някакъв шанс да го избавя. Но проточих борбата с един ден повече и ми отнеха кораба. Талия и Беренет се излагат на огромни опасности, докато търсят друг съд и моряк, на който да се доверим. Всеки път ги пращам със страх, че няма да се върнат. В безизходица съм!

– Нищо чудно да е така. Може би има какво да сторя за тебе. Но сега трябва да тръгвам.

Шанд изля утайката в морето, остави чашата до чайника и се отдалечи. Небето тъкмо започна да избледнява на изток.

Мендарк му подвикна смутено и притича подире му.

– Трябва да разполагам с кораб! Можеш ли да направиш нещо?

Старецът спря, мрачно развеселен. Ама че обрат – великият Магистър да припка подир слуга, цепещ дърва в селска странноприемница.

– Ще се опитам.

– Къде да те намеря?

– Аз ще те намеря, ако е необходимо – подхвърли Шанд през рамо и си тръгна.

Зад него Мендарк бавно се върна към вътрешността на пристанищния град.

Шанд обаче не беше настроен чак толкова безгрижно. Денонощие и половина след първата си среща с Юлис още нямаше представа какво е положението на Каран. Три пъти изпрати съобщение до старейшините, но те не отговаряха, а може би не ги и получаваша. Хлуните го допускаха само до общодостъпните преходи на кейовете, не и във вътрешността. Никой от пазачите не желаше да го изслуша. А новината, че Игър се

е заел да излови всички хора с дарбата на усета, не му даваше мира.

Талия и Лилис се върнаха малко след зазоряване. Отново не успяха да напуснат пристанищния град. Момичето залиташе от умора и не поиска да яде, само се изми старателно и пропъзля в хамака си. Покри се до ушите с одеялата, усмихна се сънено на приятелката си и заспа на мига.

Талия угаси маслената лампа и я остави да си почине. И нейната глава се мътеше от недоспиване, искаше да поприказва с някого, за да си прочисти ума. Вечно жизнерадостният Осейон бдеше пред тяхната стая. Попита го къде е Мендарк.

– Извикаха го да се види с някакъв посетител. Отиде към югозападния край преди два часа. Провървя ли ти с кораба?

– Не! Ще отида да ги потърся. – Тя се изпречи пред първата срещната от хлуните. – Заведете ме при Мендарк, моля ви.

Жената настръхна от ярост и изсъска:

– Връщай се вътре!

Раненият крак измъчваше Талия непоносимо и не беше в настроение да я командват.

– *Заведи ме при Мендарк!* – изръмжа с все сила и размаха юмрук пред лицето на жената.

Тяхната пазачка махна на друг хлун да дойде и двамата си шепнаха. После жената дръпна Талия за ръкава и я поведе из лабиринта на кейовете. Накрая излязоха на брулена от вятъра площадка. Талия неочаквано зърна позната фигура да се скрива зад ъгъл. В слабата светлина долови само типичната стойка и походка.

– Шанд?! – извика и се втурна с куцане след него.

Мъжът се обърна. Наистина беше старият Шанд – засмя се и протегна двете си ръце към нея.

– Каква радост е за мен да те видя отново – промълви Талия. – Помислих си, че си предпочел изобщо да не припарваш в града.

– Още малко и точно така щях да постъпя въпреки обещанието. Но ето че дойдох. И каква разруха заварих!

– Да, на Мендарк малко му остава да загуби разсъдък. Кога може да си поговорим?

– Още сега, ако искаш. Закуси ли?

Тя не бе хапвала отдавна и примираше от глад.

– По-нагоре в града има едно местенце, където още предлагат

вкусни гозби, стига да не си против напускането на кейовете.

Талия се смути.

– Наблюдават всеки изход.

– Знаем скрита пътека. Кораб ли търсиш?

– И още как!

– Е, сигурно ще измисля как да ти помогна. Покрай тази война мнозина ще забогатеят, ако им стигне дързост. И аз търся лодка или кораб напоследък. Намерих нещо. Сега отивам да се срещна с човека. Ела с мен.

– Как се промъкна тук?

– Имам познати в града.

Тръгнаха заедно.

– Може ли един личен въпрос? – промълви Талия.

– Разбира се, но не знам дали ще ти отговоря.

– Когато се видяхме в Тулин и те попитах защо не си помогнал на Каран, ти се оправда със старостта си. А сега се изтърсваш тук наред войната.

Шанд крачеше равномерно до нея.

– Аз съм глупак! – отсече след толкова дълго мълчание, че тя бе изгубила надежда да чуе отговор. – Можех да предотвратя всичко това, но се боях да не събудя миналото за нов живот. Харесвам си всекидневието в Тулин – цепя дърва, прислужвам в странноприемницата, а когато си свърша работата, сядам на припек с чаша вино в ръка. Стар съм, да, прекалено стар.

Близо до края на кея свърнаха от общата пътека, слязоха по стъпала, спускащи се право във водата, промушиха се през умело замаскирана вратичка и след дълго ходене под земята излязоха в глуха уличка наред Туркад. Скоро Шанд спря пред друга врата в каменна стена. Никой не се мяркаше наоколо. Тропна три пъти поред, изчака и удари още четири пъти по дъските. Вратата се откряна със скърцане. Съсухрен старец огледа придирчиво и двамата, особено Талия, но накрая ги пусна да влязат. Преведе ги по няколко стълби, по коридор в мазе, през още две врати и накрая стигнаха до широко помещение с нисък таван и огнище в единия ъгъл. Тук беше задимено, сумрачно и топло. Въпреки многото масички в залата седяха само няколко души. Шанд отиде при съдържателя, чието аленеещо лице издаваше слабост към пиенето. Онзи завъртя глава.

– Още не е дошъл – обясни Шанд на Талия и попита съдържателя: – Какво има за ядене днес?

– *Хорлаш!* – озъби се червендалестият. – Хорлаш и днес, и утре, и до края на света, като гледам.

В традиционното червеникаво и подлютено ястие слагеха какъвто улов имаше от морето и зеленчуци, който бяха най-евтини този ден.

– Щом е тъй, донеси ни две порции с хляб и греяно вино – поръча старецът, застана пред огнището и протегна ръце да се стопли.

Талия се настани на масичката наблизо. Съдържателят им донесе гозбата в големи паници. Ухаеше чудесно, но Талия изгълта всичко, без да усети вкуса, улисана в грижите си.

– Войната преобърна всичко в Туркад с главата надолу, но тук-там почват да се опомнят – каза Шанд с пълна уста. – Всичко може да се уреди, ако платиш колкото ти поискат.

– Какво е това свърталище?

– „Безименното“.

– Моля?!

– Така го наричат – „Безименното“. Открай време. Съществува от пет-шест поколения.

– Ама че връзки си завъдил! – възхити му се Талия. – Десет години съм в Туркад, а дори не съм чувала за такава кръчма.

– *Имах* връзки. Повечето ми познати са покойници. Твърде дълго стоях настрана.

Талия си избърса челото, свали куртката и я метна върху облегалката на стола. Пред тях се появиха и две издялани от камък чаши с вино, над което се вдигаше пара: тъмночервено, сладко и ароматно, подправено с карамфил.

– Една чаша да си излеете в корема и ще ви сгръва цяла седмица – увери ги съдържателят, зяпнал похотливо гърдите й.

Тя му отвърна със студен поглед и той почервеня още повече, изтри небрежно масата с парцал и се сви зад тезгяха.

И чашата на Шанд още беше наполовина пълна, когато влезе някакъв дебелак, поръча си питие и дойде при тях, щом съдържателят му ги посочи. Взря се в тях предпазливо, преди да седне.

– Пендер ми е името. – Пак се вторачи в Талия и сви вежди. – Познато лице...

Тя не продумаше, Шанд също се занимаваше с чашата си.

– Трябва да са минали две години оттогава, нали така! Дойдохте в Сит с Магистъра. Аз тъкмо свалях пътници на кея и ми заповядаха да се пръждосвам. Носехте дрехи в алено и черно. Помислих ви за негова *долича*... държанка де.

– Тя е Талия бел Сун, родом от Крандор, а сега старша помощница на Мендарк – строго го прекъсна Шанд.

Трудно беше човек да смути Пендер.

– Крандор, значи. Ех, че страна! А за да отидете там сега, са нужни кофи със злато, нали така!

Той потърка щръкналите си вежди и се усмихна с мечтателна алчност.

– Казвам се Шанд – представи се старецът. – Първо да уговорим моята работа! Ще отнеме два дни, ако започнем тази нощ, стига да се справиш.

– Ще се справя – обеща дебелакът.

– А веднага след това Талия ще ти възложи задача, от която ще забогатееш.

Пендер буквално грейна.

– Къде ще искаш да те отведе?

– Аз... – Шанд стисна устни. – Не, първо се разберете с Талия, тя трябва да се връща.

Талия изобщо не бързаше, но явно Шанд държеше само лодкарят да научи какво се иска от него.

– Е, къде да ви откарам? – обърна се Пендер към нея.

– В Зайл, а може би и по-далеч.

Той изсумтя и присви очи.

– Само вас ли?

– Има и други.

– Да не би и Магистърът да е сред тях?

Въпреки поражението си Мендарк бе носил титлата толкова поколения наред, че хората трудно свикваха да назовават с нея друго.

– Не се знае – измъкна се тя.

Лодкарят пресмяташе наум.

– Месец натам и месец обратно. Няма съмнение, че ще има и доста размотаване, когато нищо не може да се припечели. Припаси за... за колко души?

– Петима-шестима да речем.

– Нека са шестима, също за мен и екипажа. А се налага да плащам десеторно повече от преди. Само припасите ще струват десет тела.

– Ясно е, че повечето неща ще купиш далеч от Туркад, където цената няма да е много над обичайната.

– Може би, но кой ще познае докъде ще стигне войната след месец, нали така? Също резервни платна, въжета, дъски и греди...

– Всичко това го разбирам – троснато рече Талия, която вече потропваше нервно по масата. – Кажй цената!

– Двеста до Зайл – изстреля думите Пендер, сякаш в бързина наглостта му нямаше да проличи толкова. – Двеста тела де. – Ободри се, щом тя не реагира. – И още толкова, ако дойде Магистъра. За ваша сметка ще са и всички щети, такси, мита, подкупи и други разходи. Стигнем ли до Зайл, ще се пазарим наново.

– С тези пари можем да купим собствен кораб – увери го Талия.

Исканията му надхвърлиха и най-черните й опасения.

– Може би... *преди войната*, ако е стар и се разпада на парчета – изсили се Пендер, – но сега и моята лодчица струва толкова. И какви моряци щяхте да наемете? А аз ви предлагам най-добрите. Отгоре на всичко хванат ли ни, ще си загубя главата, пък за мен си е ценна, нали така!

– Изключително при това! – иронично го поощри Шанд.

Пендер го изгледа сърдито.

– Впрочем трябва да потърся по-голяма лодка. Моята е твърде крехка за бурите в този залив. Както излиза, ще похарча всичко, получено от вас, а и своите спестявания до последния грейнт.

– Дай ми време да помисля – помоли Талия. – Пет минути.

Пендер си взе чашата и отиде пред тезгяха.

– Може ли да се разчита на него? – попита тя.

– Нямаме друг! – напомни Шанд. – Но чух, че е по-надежден от повечето, а като моряк малцина са му равни.

– И аз съм чувала същото. Ами цената?

– Възмутителна е, но нямаш избор. Днес лодките са рядкост като магарешките яйца. Пък и ако ще да ти поиска хиляда тела, Мендарк муха го ухапала, като знам какви съкровища си е скривал навсякъде из Мелдорин точно за такива трудни времена. Игър ще завари хазната остъргана до дъното.

– Знам. Самата аз скрих много пари през последните години.

– Не много, а нищожна част. Той се запасява от цял век.

– Виж ти... – искрено се изненада Талия. – Още нещо да те питам. Хлуните едва ни търпят. Сигурно не би се съгласил да се измъкнем първи от града?

– Не бих се съгласил. И моята работа не търпи отлагане. Осмелявам се да предположа, че хлуните ще омекнат, щом научат за скорошното ви опътуване.

– Е, благодаря ти за помощта. – Тя повика с жест Пендер и си допи

чашата. – Договорихме се. Ще те чакаме при североизточния ъгъл на кея след три дни, един час преди зазоряване. Тогава получаваш половината пари, другата половина – в Зайл.

– Четвърт сега, четвърт тогава и останалото в Зайл – възрази лодкарят. – Предстоят ми големи разходи.

– Както искаш.

Протегна ѝ ръка да скрепят сделката и тя я стисна безмилостно. Пендер трепна. Талия отброи в скута си телите, равни на една четвърт от цената, и му ги даде. Шанд се изправи, тя го прегърна.

– Дано се видим пак. Още веднъж ти благодаря.

– Ще се видим. Върни се оттам, където минахме.

Щом Талия излезе, двамата седнаха до масичката. Съдържателят отново им напълни чашите.

– Можеш да ѝ вярваш – успокои го старецът.

– А на Мендарк?

– Погрижи се интересите ви винаги да съвпадат.

Пендер изсумтя и попита:

– А какво да направя за тебе?

– Искам да потегля на север още тази вечер, щом се стъмни.

Шанд извади от джоба си сгънатата карта. Приведоха се над нея, обсъдиха ветрове, течения и приливи, където човек може да се запаси в тези смутни времена и още какво ли не. Когато опразниха чашите, Шанд кимна.

– Колко искаш?

– Два тела – разсеяно отвърна Пендар и си стиснаха ръцете.

Старецът веднага му даде златните монети, които за него си бяха цяло състояние. Очакваше да се прости с повече пари. Сега оставаше да се вмъкне в пристанищния град и да намери Каран. Но самоувереността му се бе възвърнала. Знаеше, че отново има силите да се справи. Само че първо трябваше да се отбие при Юлис.

16. Бедата не идва сама

Беренет топна в масло точилото и пак го плъзна по острието на меча си. Чакането изопваше нервите им докрай, хлуните се държаха толкова враждебно, че Мендарк очакваше да ги предадат всеки миг. Вече няколко дни домакините не разрешаваха на никого от бегълците да напускат задушната стаичка. Мендарк се стряскаше от всяко скрибуцане на

кея, от всяка стъпка пред вратата.

– Ами ако Пендер не дойде? – промърмори той, подръпвайки кичур от косата си. – Ами ако е клопка?

– Тогава ще отнесем със себе си в отвъдното мнозина от тях – отвърна Беренет.

Наперен както винаги, той като че понасяше невъзмутимо окаяните условия, само неспирно остреше меча си.

– Няма ли най-сетне да прибереш проклетото желязо в ножницата! – не издържа Талия.

Беренет я изгледа косо изпод черните си вежди и застърга с камъка по другата страна на острието.

В ранното утро на третия ден след срещата на Талия с Пендар вратата се отвори със замах и шестима намусени хлуни им заповядаха да излязат. Тръгнаха по лабиринта от проходи на кея.

– Къде ни водят? – прошепна Лилис.

– Към лодката, надявам се – успокоя я Талия, макар да подозираше, че вървят към смъртта си.

Най-после стигнаха до края на кея откъм морето, където вятърът брулеше с вой лицата им. Небето тъкмо избледняваше.

– Слизайте! – заповяда един от хлуните.

Далеч под тях вълните блъскаха с грохот подпорите.

Лилис надникна над ръба. Стълба, която не вдъхваше доверие, се спускаше отвесно няколко етажа до миниатюрен пристан.

– Размърдайте се! Лодката ви идва!

Мендарк се огледа, но никъде не зърна лодка между разпенените гребени на вълните. А в сумрака наоколо се събра цяла тълпа хлуни и копията в ръцете им приличаха на гора. Той се поклони на старшия и протегна ръка, но онзи го отблъсна. Изражението му беше по-мрачно и от бурното море.

В този момент иззад далечния край на кея се показа галера. Всички се притаиха в сенките, докато бойният кораб отmine. „Предали са ни“ – мярна се в ума на Талия и тя се взря в Мендарк, който обаче явно бе претръпнал.

– Тази стълбичка ми се вижда съмнителна – подхвърли Талия. – Аз ще я пробвам.

Спусна се предпазливо, наметалото ѝ плющеше на вятъра и се усукваше. Момичето веднага тръгна надолу след нея. Щом стъпиха на дъските, огромна вълна се разби в пристана и бутна Лилис към ръба. Талия се пресегна и я сграбчи, задържа се, като обви с крак последното

стъпало. Двете хванаха стълбата, за да я крепят, докато слязат останалите.

А лодка нямаше. Талия беше убедена, че Пендер е взел парите и е хукнал да ги издаде.

Зад тях подпорите се редяха като колони на храм. Откъм морето дори най-долният етаж беше високо над водата. Смразяващ южен вятър носеше суграшица и скимтеше между дебелите дървени стълбове, лепеше по тях зърнеста ледена покривка. Духаше непрестанно от няколко дни и вдигаше вълни, стигащи до мачтите на по-малките съдове.

Втора галера се мярна смътно и пак се скри в мъглата.

– Преметнал ни е – заяви Беренет и изтри водните капки от лицето си.

Муσταците му провисваха, от тях се стичаха струйки.

За разлика от другите Лилис не се поддаде на тревогата. Имаше си нови ботуши и топли дрехи, беше сита – а това бе много повече, отколкото дори мечтаеше да има през последните седем години. Утрешният ден беше далеч, за какво да се безпокои?

От мътилката се показа овехтяла лодка с малко нелеп вид.

– Това ли е? – изуми се Мендарк.

Тази дървена черупка не впечатляваше с размери, мачтата ѝ беше съвсем къса. Пендер стърчеше прав на кърмата и крещеше към пристана, но вятърът отнасяше думите му.

– В *това* ли ще плаваме до Зайл? – повтори втрещеният Мендарк.

Вдигна глава, но хлуните бяха насочили копията си към тях. Махна с ръка и останалите пристъпиха към края на пристана.

Лилис бездруго се страхуваше от лодки, а сега се уплаши безмерно. Вехторията доближи. Двамата гребци едва прибраха навреме веслата, преди единият ѝ борд да се блъсне в пристана. В светлината на фенера момичето различи името, изписано на носа – „Танцуващата гъска“. Грубо издяланата фигура с оранжева човка над буквите вероятно изобразяваше тази птица.

Стоящият на носа хвърли въже, Осейон го хвана и го прокара зад подпора. Опъна въжето, полюшвайки се напред-назад, за да изравнява напрежението при движенията на лодката. Хвърлиха друго въже от кърмата. Беренет го омота около друга опора и стегна възел. Мендарк, Талия и Лилис слязоха в лодката. Беренет също скочи и нещо изхрущя в нахвърлените на дъното торби. Последен се прехвърли Осейон, моряците хванаха веслата и отблъснаха лодката.

Единият задържа въжето, вързано от Беренет – помисли, че само се

е закачило някъде, – но то не поддаваше. Изведнъж положението стана твърде опасно. Зададе се огромна вълна, водната повърхност пред нея хлътна надолу, въжето издърпа кърмата нагоре а носът увисна. Дори Лилис се досети, че вълната ще ги погълне или ще я сплеска в пристана.

Пендер замахна с нож, но грамадата наистина ги запрати в малкия пристан. Някой писна. В скрибуцането и пращането на дървения изглеждаше, че потъването е неминуемо. Макар и залята, лодката се завъртя и отскочи към по-спокойната вода под кея. Мачтата чегърташе по гредите на долната площадка.

Моряците прибраха веслата и избутаха пострадалия съд още по-навътре, отблъсквайки се от подпорите. Изгребах водата, а Пендер спокойно запали фенер, пристъпи към средата и сграбчи Беренет за ревера на куртката.

– Некадърен глупако! – извика в лицето му и го разтърси. – За малко да погубиш всички ни.

Беренет се опита да го отблъсне и хубавата дреха се разпори.

– Проклет да си, ще си платиш за това!

– *Не, ти ще си платиш!* Виж какво направи на новата ми лодка!

– Ха, това било лодка! – изсмя се Беренет. – С нея не можеш да прекосиш и вана.

Пендер бе свикнал да слуша обиди, но много се гордееше с придобивката си.

– Ами да, баластът ѝ тежи! – изрева той и ловко събори Беренет зад борда.

– Какви ги вършиш, по дяволите?! – кресна Мендарк.

Беренет изчезна в мазната наглед вода, после изскочи с псувни и пръхтене.

– Що за смотаняк – изфуча Пендер. – Няма да го взема. Плувай към стълбата! – извика той на жертвата си.

Беренет се изтласка във водата към най-близката подпора.

Мендарк се изпречи пред лодкаря. На челото му кървеше дълга дълбока драскотина.

– Ще плувате ли до Зайл, или ще *ходите*? – смразяващо го попита Пендер.

– Ще съжаляваш за това! – изграчи Беренет, пропъзлял по гнила дъсчена стълба.

– Прибери го в лодката! – кипна Мендарк.

– По-скоро ще пукна! – сопна се лодкарят, без да извърне поглед.

– Или всички тръгваме, или никой – заяви Мендарк, но гласът му

трепна.

– Щом така предпочитате... Ще ви върна остатъка от аванса, то се знае. Черт, дай ми заключеното ковчеже.

– Все пак – заговори по-тихо Мендарк – не може ли да се споразумеем?

– Аз решавам кой да пътува в моята лодка. Няма да го взема.

Мендарк изтри кръвта от очите си. Лодкарят се инатеше, но той не беше готов да настоява, особено заради човек, когото подозираше в предателство.

– Доближи стълбата – помоли Мендарк.

Хвана се за кея и още повече снижи глас. След малко Беренет го блъсна и се развика:

– Хения те предаде, глупако! Няма да ти простя това оскърбление.

Мендарк се вцепени.

– Хения?! А защо ми казваш чак сега?

– Не бях сигурен, докато тя не се отдели от нас, а после беше все едно. За разлика от *някои* аз не обвинявам без доказателства!

Мендарк се озърна свирепо към Талия, но тя лежеше по гръб и от носа ѝ шуртеше кръв. Пак понечи да се качи по стъпалата и да подхване увещанията си. Беренет го бутна надолу с ботуш.

– Твърде късно е, Мендарк! Служих ти вярно, а ти съдеше за мен по клюки, и то от *нейната* уста! – Той плю към Талия. – Ще сторя всичко по силите си, за да те смачкам веднъж завинаги.

Издърпа се нагоре по стълбата толкова озверял, че изражението му можеше да кисне мляко.

Мендарк скочи унило в лодката. С размазаната по бузата кръв приличаше на някой дивак, приготвил се за война.

– Дано си струваш парите – рече неприязнено на Пендер.

– Струвам си – отсеке лодкарят не по-приветливо. – Я сядай! Ей Черт, подредете багажа.

По-ниският от двамата моряци – късокрак мъж с изпъкващи под елека мускули, даде някакви знаци с пръсти на другия. Наместиха както трябва сандъците и раниците. Пътниците се събраха под навеса при носа. Три пръста на Осейон бяха порязани и смазани между гредата на пристана и борда на лодката. Талия явно беше зашеметена, до слепочочието ѝ се издуваше цигина и цялото ѝ лице беше окървавено. Лилис само си бе натъртила брадичката при падането.

Мендарк непохватно повдигна Талия, главата ѝ се отметна назад и гърлото ѝ заклокочи. Лилис се въртеше безпомощно около тях и лееше

сълзи – помисли, че приятелката ѝ умира.

– Задавила се е, глупако!

Пендер безцеремонно избута Мендарк и дръпна Талия към себе си. Тялото ѝ се опря на колене, а лодкарят бръкна в устата ѝ да издърпа езика напред. Тя се разкашла и изхрачи кръв на дъното.

– Вода! – извика Пендер.

Осейон му подаде пълен черпак. Лодкарят грижливо обърна главата ѝ настрана и полека изми лицето ѝ с дебелите си пръсти. Сложи я да седне и доближи фенера към нея.

Щом се махна кървавата маска, не личеше да е пострадала чак толкова. Носът ѝ беше подут, костта – може би спукана, отокът отляво на главата ѝ беше доста голям. Талия отвори очи и Лилис си отдъхна шумно.

– Уф... – изгъгна жената. – Какво стана?

– Почини си – настоя Пендер.

Мендарк ѝ помогна да се премести на носа върху сгънатото платно. Лодкарят се обърна към Осейон, който търпеливо седеше встрани и разглеждаше ранените си пръсти.

– Ей, как ти е името? – попита лодкарят момичето.

– Лилис.

– Слушай, Лилис, напълни черпака с вода от онази бъчва... Канелката е ей там... А така. Измий му ръцете и махни мръсотията от раните. Можеш ли?

Момичето се боеше от Осейон, толкова едър и привидно свиреп, пък и голите му ръце бяха покрити чак до раменете с татуирани племенни знаци.

– Да – изписука с тих гласец и се зае да му помогне, но все поглеждаше през рамо към Талия.

Пръстите бяха нарязани до костта от мидите по пристана, но не и счупени. Скоро ги намаза с мехлем и ги превърза. Погрижи се и за срязаното чело на Мендарк.

– Да видим сега колко е повредена нашата „Гъска“ – промърмори Пендер. – Ей! – кресна на екипажа. – Изтеглете я до онази подпора за да огледам отдолу.

Вързаха се с въже за дървената колона и го опънаха така, че разкривените дъски на лодката да останат над водата. Пендер се съблече по мърляво бельо и се гмурна. Разгледа старателно следите от удара. Лилис надничаше през борда и се чудеше на огромния му белезникав търбух и дебелите бутове.

Малко под планшира лодката беше нацепена, под ватерлинията корпусът оставаше непокътнат, но имаше изметнати дъски и дори в спокойната вода под кея вътре се процеждаха струйки. Пендер се намръщи.

– Черт! Дай ми парче платно, ей толкова голямо – показа му с ръце.

Докато морякът изреже парчето, лодкарят се зае да намести дъските с чук и длето. Мендарк ту ставаше, ту пак сядаше, вираше се във всички посоки и се гризеше отвътре за загубеното време. Накрая намаза платното с катран и го заковаха отвън, запълниха с катран процепите и отвътре. Развиделяваше се въпреки мъглата.

– Ще издържи до някое време – прецени Пендер и се почеса по наболата брада. – Но ще е доста рисковано в открито море при тези вълни...

– Да тръгваме! – настоя Мендарк уплашено. – С всяка минута опасността нараства.

– Тогава да не се бавим повече. Вие там, на носа! – подвикна лодкарят. – Изгребвайте водата с това.

Хвърли им дървена кофа.

Но тъкмо се приготвиха да потеглят, и над стълбата, по която се качи Беренет, застана висок силует.

– Не мърдайте оттам! – заповяда Тилан със странно приглушен глас.

Мендарк се надигна. Бившите му войници сега стояха зад Тилан, въоръжени с копия. Още някой, може би Беренет, се спотайваше в сенките.

– Ей, ти, дебелако! – извика Тилан. – Докарай лодката при стълбата.

Пендер се вторачи в него, но не изпълни нареждането. Стражниците се приготвиха да хвърлят копията.

– Не се намесвай – предупреди Мендарк, – иначе ще превърна мозъка ти в същото желе, каквото беше след заклинанието на Тенсор.

Тилан разпери ръце.

– Хайде да се държим разумно. Искам само лодката и златото. Ти си скрил предостатъчно пари на други места.

Мендарк потърси с поглед помощ от Талия, но тя беше толкова замаяна, че трудно проумяваше какво става.

– Искаш да видиш и мен мъртъв – допълни Мендарк.

Пендер стоеше точно зад него и прошепна нещо в ухото му. Мендарк трепна.

– По-бързо! – подкани ги Тилан. – Или ще понижа с копне това

хлапе.

– Не ми е никаква! – троснато отвърна Мендарк.

Лилис се смръзна.

– Мини зад мен – каза й Осейон и момичето охотно са скри, надничайки между ръката и тялото му.

– Гребете натам – нареди Пендер на моряците.

– Не пипайте веслата... – възрази Мендарк, но лодката вече доближаваше стълбата.

Щом докосна пристана, Черт са хвана за дъските, а Тилан се спусна колебливо по проядената стълба.

– Черт, вържи въже за стълбата – тихо поръча Пендер. – А ти, мъжаго, хващай веслата и се приготви да гребеш като побеснял.

Осейон седна на дъската и стисна дръжките на веслата с превързаните си пръсти.

– Оставете сандъците – заповяда Тилан и неспокойно погледна към горния край на стълбата.

– Какво има? – заяде се Мендарк. – Изсули се дотук без разрешение от хлуните ли? По-скоро ще хвърля златото в морето, отколкото да ти го дам доброволно.

Тилан повика стражниците. Те се наредиха по стълбата, а шестият стъпи в лодката.

– Стига сте се помайвали!

Стражът си опита силите с първия сандък, но откри колко е тежък. Все пак го повдигна до коленете си, но тогава Черт, който още се държеше за пристана, разклати лодката безмилостно. Стражът залитна и изтърва сандъка върху крака си. Изрева от болка.

– Напънете ги тия весла! – изръмжа Пендер.

Лодката отскочи назад, въжето се изопна и откърти долната половина на стълбата от кея. Тилан и стражниците се вкопчиха отчаяно в кея.

– По-силно! – кресна Пендер.

Прогнилото дърво се прекърши при краката на Тилан. Стражниците цопнаха във водата и, влачени от лодката, се замятаха безпомощно под тежестта на кожените си доспехи.

Черт запрати и пострадалия страж при тях, клъцна въжето и лодката се отдалечи бързо. Докато Тилан се покатери и грабне копие, вече се бяха скрили зад гъсто наредените подпори на кея.

„Танцуващата гъска“ тъкмо се подаваше изпод скриващия я кей и от носа отекна вик:

– Черните юмурици!

Стрела от арбалет се заби в подпората до главата на Пендер.

През дъждовната пелена към тях се носеше ниска черна галера, задвижвана от усилията на мнозина гребци. Пендер не се подвоуми.

– Назад!

Лодката се завъртя върху гребена на вълна и се стрелна обратно в спокойствието и сумрака под кея.

– Ами сега? – изпъшка Мендарк.

– Няма как, ще се опитаме да ги изпреварим – отсече лодкарят.

– Да изпреварим галерата?!

– С този вятър шансът не е малък. А и по-добър нямаме. Не се ли измъкнем до десетина минути, няма да им избягаме. Готови ли сте?

Мендарк кимна – знаеше, че не могат да умуват повече. Пендер насочваше лодката на зиг-заг под пристанищния град. Стигнаха до края му на друго място. Денят бе настъпил. Патрулиращият кораб не се виждаше никъде. Двата мълчаливи моряци закрепиха горната половина на мачтата. Пендер бавно пусна лодката напред, още малко...

– Сега!

Моряците загребаха усърдно. Лодката се движеше мудно сред високите вълни. Платното се вдигаше на тласъци. И тогава галерата се показа бързо зад ъгъла на кея, килната леко към единия борд. Носът ѝ разхвърляше пяна. Морякът в наблюдателницата посочи и корабът зави към тях.

Мендарк ахна, Лилис пропълзя под дългата ръка на Талия. Пендер най-сетне опъна платното. То се изду от бурния вятър и разклати опасно лодката. Моряците прибраха веслата, рулят се завъртя. Понесоха се все по-устремно право към галерата, която се плъзгаше недалеч от ръба на кея.

– Наведете се! – извика Пендер.

– Няма да стане – възрази Мендарк, предвидил ответния ход на враговете. – Щом пресечем пред тях, ще се завъртят и ще ни изтърбушат.

Пендер отклони лодката още малко от кея и галерата също промени курса.

– Няма да успеем! – вайкаше се Мендарк.

За всички беше очевидно, но Пендер упорстваше.

– Наведете се! – ревна им повторно.

В последната възможна частица от секундата рязко завъртя руля,

лодката прелетя в тясната пролука между по-големия съд и края на кея и натроши незнайно колко весла по този борд. За миг-два не се виждаше нищо освен парчетии и подхвърлени над скамейките гребци, после лодката се плъзна с трясък по корпуса близо до кърмата, отърка отсрещния си планшир в една подпора сред болезнен дъжд от откъртени миди... и изведнъж бяха на открито. Отдалечаваха се на изток по залива по-бързо, отколкото малката лодка бе плавала досега.

Зад тях галерата се наклони силно, цяла гора от ръце се протегна към кея и от изместването на тежестта фалшбордът са скри под водата. Галерата се преобърна и изчезна под висока вълна.

„Благодаря ти, Шанд! – мислено възкликна Талия, извила глава да се вгледа в техния дебел капитан. – Може да се разчита на тебе, че ще намериш най-добрия.“

– Причакваха ви – поклати глава Пендер. – Ако знаех, и за двойно повече пари нямаше да се съглася.

– Е, сега трябва да спазиш уговорката – напомни Мендарк. – Но аз те разбирам напълно. Откарай ни в Зайл и ще ти платя двойно. – Явно бе оценил на какъв моряк са попаднали. Въздъхна с рядко за нето съчувствие: – Горкият Беренет... Лошо се обърнаха нещата за него.

Лилис седна и изтръска мидите от себе си. И Талия се размърда върху сгънатото платно.

– Къде е Беренет?

– Пендер го хвърли зад борда – безстрастно й обясни Осейон.

– Значи се отървахме – носово отбеляза жената. – Мога да се закълна, че късно снощи го видях да си шушне с един от хората на Тилан.

– Защото аз го пратих! – Мендарк насила овладя гнева си. – По едно време си мислех дори, че може да ме наследи като Магистър. Имаше такива заложби...

– Как ли не ги забелязах... – смънка Талия.

– Я млъкни! Той ми каза, че Хения ни е предала. Вярвам му. Заради тебе превърнах приятел във враг.

– Той се криеше горе над стълбата – вметна Лилис.

– Значи си е намерил подходяща компания – подхвана Талия. – И отгоре на всичко, Мендарк, той *знае* къде са зарити някои от съкровищата ти.

– Стига! – нададе вопъл Мендарк. Извади малко настъргана върбова кора от торбата си с лекове и я сипа в шепата на Талия. – Сдъвчи

това, може пък да ти мине и свадливостта.

Тя прие безмълвно лекарството. Носът ѝ се бе подул така, че не можеше да диша през него. Затвори очи и се опита да поспи в клатушкащата се лодка, но бе невъзможно. Нямаше как да не се замисли над думите на Мендарк. Нима все пак се оказваше, че Хения ги е предала? Отново прехвърли в ума си каквото знаеше. Да, изглеждаше по-вероятно да е Хения, отколкото Беренет. Толкова ли я всебяваше държанието и външността му, че отсъди несправедливо за него? И какви ли щяха да са последствията?

Лилис се промъкна по-напред, а Пендер заговори:

– Не сме се отървали. С този вятър могат да ни догонят още преди Двата носа. Дръпни се оттам! – сгълча той момичето, което се бе излегнало на носа до дървената фигура.

– „Тан-цу-ва-ща-та гъс-ка“ – прочете Лилис сричка по сричка и се усмихна доволно.

Пропадаха и се люшкаха между стръмни грозни вълни – на изток, на юг и пак на изток, устремени към Двата носа и съмнителната безопасност на Туркадско море. Накрая се насочиха право на изток, лодката подскочаше по водните гребени. Под сивкавото небе вятърът беснееше. Понякога вълните заплашваха да се стоварят отстрани и да ги потопят. Но Пендер някак предусещаше момента и преминаваха, макар че пръските мокреха лицата им. Вятърът им свиреше във въжетата. По всяка повърхност започна да лепне суграшица, заледяваше полека коси и бради.

– Влиза вода! – провикна се Черт и започна да изгребва чевръсто с кофа.

– Колко зле сме? – попита гръмко Пендер.

– Де да знам, и от вълните се пълни.

– Тогава гледай и ми кажи.

За минута-две ги заслепи виелица, после отмина. Наоколо като че притъмняваше. Изведнъж някъде отпред замига светлина, разположена нависоко.

– Това пък какво е?! – възкликна Мендарк.

– Фарът на Северния нос – кресна Пендер, за да надвика бурята.

Пращат съобщение!

– И какво е то?

– Не мога да го разчета. Колкото знаеш ти, толкова и аз.

– Досещам се... – навъсено промърмори Мендарк.

– Ако сме късметлии, корабите на Игър не са излезнали в залива

при такова време. Ей, ти! – обърна се на висок глас Пендер към Осейон.

– Казвам се Осейон. Какво да направя?

– Осейон, значи... Гледай назад.

Високият чернокож мъж се изправи, хвана се за въже със здравата ръка и се взря в тъмното море.

– Засега няма нищо.

– А бе, с тия гадини... Ти внимавай.

Минутите отминаваха. С навлизането в залива посоката на вълните се променяше, плаваха точно срещу тях.

– Ето ги и Двата носа – посочи Мендарк, щом се издигнаха на поредния гребен.

Вълните се носеха от изток и макар да бяха по-високи, се разреждаха и в пролуките между тях водата беше почти спокойна.

– Зад нас мига светлина – оповести с вик Осейон, когато замряха за малко върху огромна вълна. – Угасна.

– Вижда ли се вече кораб?

– Не.

– Е, значи и те не ни виждат, надявам се. – Пендер вдигна глава към мержелеещото се платно, прецени цвета на водата. – Но няма още дълго да е тъй.

Фарът пак примигваше, може би повтаряше съобщението. Всички в лодката гледаха със свити сърца как облаците се разкъсват и през мъглата мъждивото слънце осветява Двата носа – северния и южния, побелелия остър връх на Рунтавия камък, бушуващото море и сивата кула на фара.

– Сега вече ще ни видят! – натърти Пендер.

И щом стигнаха до гребена на следващата вълна, Осейон се провикна:

– Виждам ги! Един... два... три.

Огледаха се накъдето им сочеше. Черна галера досущ като онази, която ги нападна, а по-назад още две. Едва ли повече от една морска миля ги делеше от лодката.

– Три! – тежко отрони Пендер. – И ни връхлитат като буря.

Лодката пропадна в браздата между вълните, дъските стенеха.

Талия чувстваше главата си ката презряла тиква. Стана, но се олюля.

– По-кротко! – скастри я Мендарк.

Тя седна и се хвана за главата.

– Боли ли те? – попита Лилис и опря студената си ръка в челото ѝ.

– Много – призна Талия и изтри две-три сълзи от бузата си. – Но след малко ще се оправя.

Пак се заизкачваха по вълна. Горе вятърът ги блъсна с такава сила, че раниците изпопадаха на дъното в плискащата се вода.

– Влиза повече! – кресна Черт, докато преподреждаха багажа. – Почти не смогвам.

– Талия, отивай при него и изгребвай! Осейон, изливай и ти колкото можеш с това. – Пендер му подхвърли черпака. – Лилис, под скамейката има гърне. Мендарк, ти какво умееш? Някаква гъста мъглица ще ни дойде много добре сега, нали така!

– В такъв вятър никой не може да го направи – възрази Мендарк унило. – Колко ни остава до морето?

– Горедолу цяла левга. Далечно е, нали така! Е, не можеш ли да ги пръснеш на парчета с пламъци от пръстите си или да извадиш някое чудовище от дълбините, за да ги потроши с опашката си? Все някоя от клюките за тебе трябва да е върна!

– За да извадя чудовище, трябва да има някое наблизно. Как да го направя от рибка?

Пендер не се отказваше лесно.

– Слушал съм легенди за *великите* магьосници, които разпердусинвали кораби с един удар.

– Ами да, легенди – подчерта Мендарк. – Удар, но с какво? И Тайното изкуство се подчинява на законите, управляващи материята и енергията. Корабът е изработен хитроумно да устоява на жестоки бури, да плава по моретата. Как съзнанието да призове още по-могъщи стихии, как да ги оформи и насочи? За това имам нужда от глава колкото твоето морско чудовище. Изобщо не разбираш за какво говориш.

– А на *какво* си способен?

– Говоря ти за пределите на силите си – никой от нас няма такова могъщество, както човек не е способен да надбяга кон. Ако оня кораб имаше опасна слабост, да речем клин, който при разхлабване ще разпилее парчетата му... И ако аз знаех за клина, може би щях да го изтръгна, за да потопя кораба, колкото и страдания да ми струва това после. Нищо повече не мога да сторя. Иначе ние – майсторите на Тайното изкуство, отдавна да бяхме поробили всяко друго същество на Сантенар. Пък и за ума е много по-лесно да измисли гибелни оръжия, а за ръцете – да ги създават...

Лодката за миг се откъсна от водната повърхност и се стовари в браздата между вълните. Мендарк се просна на дъното, върна се на

скамейката и си избърса лицето.

– Добре де, ами бълването на огън? Сигурно *дори ти* умееш да мяташ огън, хайде – изгори ги!

Мендарк отвърна присмехулно:

– Повечето чудеса на магията, за които си слушал с увиснало чене и опразнена от пиенето глава, са илюзия, *привидност*. Не са истински. А за да накараш *истински* неща да се движат, да се променят или да се чупят, е необходим истински труд, и то неимоверен. Да, мога да извлека огън изпод ноктите си, но няма да подпали мокро дърво. Ех, да носеха буре с мазут на борда... щеше да видиш такова зарево, че да освети цял Туркад.

Мендарк се загледа печално към преследвачите.

– Шарлатанин и мошеник! – изсумтя под носа си Пендер. – Открай време си знаех.

– Имам нужда от нещо, с което да работя – омърлуши се Мендарк. – Пък и корабите са на твърде голямо разстояние от нас. Трябва да ги виждам, да ги *познавам*, преди да направя каквото и да било. Талия може би ще успее да ги обърка, тя е по-умела в илюзиите.

– Тогава се омитай на носа и изгребвай! – ревна му Пендер и щом Мендарк се заклатушка напред, добави: – Сипаничаво копеле на муле и пръч, безполезен си като оня Лиан от Чантед! Талия, при мен!

Осейон изливаше яростно вода през борда с черпака си, но белите му зъби лъснаха на тъмното лице, когато Талия го подмина лазешком. И тя беше слисана, че на лодкаря му се размина въпреки почти безнадеждното им положение. Лилис впи в него огнен поглед, вбесена от обидата към приятеля й Лиан, Пендер обаче и не подозираше колко е съгрешил в нейните очи.

– Какво да сторя? – попита Талия, вкопчила се несигурно в планшира.

Главата й пак кървеше. Лилис престана да изгребва, за да изтрие кръвта с ръка.

– Всяко нещо, което ще ни скрие или ще ги заблуди, ако ще и за две-три минути – обясни Пендер. – Твърде бързо ни доближават. Очаквах вълните тук да ги забавят повече.

– Лилис! Ела тук и ме задържай права.

Талия се изопна и се помъчи да направи нещо с пръсти. Кръстосана вълна завъртя лодката по спирала и двете рухнаха на дъното.

– Няма ли да успееш, ако седиш? – почуди се лодкарят.

– Задължително е да са ми пред очите.

– Щом е тъй, недей. Не искам да паднеш във водата.

Напредваха мъчително по още по-високи, но поне по-редки вълни към Двата носа.

– Ама какво е това?! – писна Лилис, която изгребваше, обърната на юг. – Пендер, още кораби! Още два!

– Фарш! – изруга той – Фарш, фарш, *фарш!*

– Те се по-наблизо – добави момичето.

– И по-маневрени с този вятър – отбеляза Пендер, стиснал руля. – Но щом минат между Двата носа, вълните ще ги забавят. А ако не внимават, ще закъсат. Как сме с водата в лодката?

– Пълни се – съобщи Черт. – Усещам как с всяка вълна се отваря и затваря някаква пукнатина.

– Хайде, изгребвайте по-пъргаво! – Пендер изви глава към Талия, която изливаше водата отнесено, сбърчила чело и присвила очи. – Май ни спипаха – подхвърли той едва ли не нехайно. – Ще стигнат преди нас при Двата носа.

– Няма ли да им избягаш като предишния път? – попита Лилис и затвори очи, щом пръски обляха лицето ѝ.

От косата ѝ се стичаше вода.

– Сега са подготвени за нашите хитрини. Ясно е, че искат да хванат Мендарк и Талия живи, но опитаме ли се да минем между тях, ще надупчат останалите със стрели. Прекалено много са, дете.

– Продължавай натам – настоя Талия и изскърца със зъби. – Може и да скалъпя нещо.

Вятърът се обърна от запад, притискаше вълните и помагаше на лодката повече, отколкото на галерите. Само половин морска миля им оставаше до навлизането между Двата носа. Корабите от юг имаха да наваксат малко, мъчеха се с беснеещото море между носовете, но напираха към Рунтавия камък, за да ги пресрещнат. Другите три също скъсяваха разстоянието.

– Оттам не може ли? – извика Талия и посочи тесния проток между Северния нос и Камъка.

– За Процепа ли говориш? Не си го и помисляй в такова време. Оттук ти се вижда широчък, ама има подводни камъни почти навсякъде. Водата е дълбока само в тясна ивица покрай отвесната скала. Ако не насочим лодката безупречно, теченията, вълните и вятърът ще ни изтласкат към Рунтавия камък.

– Лилис, миличка, умееш ли да плуваш? – обърна се Талия към момичето.

– Разбира се. Баща ми ме научи.

– Аз мога да се задържа над водата – изсумтя Осейон, – ако вълните не ме подмятат много.

– Аз пък изобщо не мога да плувам – сачиса ги Пендер. – Затова съм толкова печен моряк, нали така!

Озърна се. Преследващите ги отзад кораби скоро щяха да ги догонят достатъчно за обстрел с арбалети. Пендар се взря в очите на Талия.

– Подводните скали се проточват от Северния нос като двата края на маша и почти опират в Рунтавия камък. Ето ги там! – посочи ги той. – След първата има малко дълбока вода, където приливът понякога образува въртопи, после е втората скала. Протокът се разширява, нали така! Нататък е малка лагуна преди преградните рифове – те са от външната страна на Камъка и продължават към Северния нос. Протокът през тях е по-тесен и от тази лодка, можем да се прехвърлим само върху голяма вълна. Не е невъзможно, но трябва да налучкаме момента, нали така!

– Добре ли познаваш протока?

– Минавал съм през Процепа на бас като млад. Но не при такова вълнение... И не с толкова голяма лодка.

– И защо не се научи да плуваш, щом си израснал в лодки?

– Просто тъй се случи. Все се плаших във водата, когато ме насилвах да се науча. Оцелях обаче при две корабокрушения.

– Можеш ли да преведеш лодката, като гледаш само очертанятия на скалите, а не морето?

– Току-виж се справя, ако много ми провърви. Ща успееш ли да промениш морето?

– Не, разбира се! Но за малко ще му придам различен вид, колкото да ги подведе. Само че и Мендарк вече ти каза – за да работя с илюзии, трябва да съм наблизо.

– Водата не се надига – обади са Черт.

Само полет на стрела ги делеше от враговете, но при такова вълнение рискът да ги улучат беше нищожен. Другите два кораба напиреха между Двата носа. Развръзката щеше да настъпи след броени минути.

Пендер се взираше с присвити очи на юг.

– Престарават се. Сигурно са обявили голяма награда за тебе – подхвърли на Мендарк.

– Голяма е, да!

– Ще потънат! – промърмори лодкарят.

Почти в същия миг първият кораб се разтресе, във въздуха

щръкнаха весла и галерата изведнъж замря. Вторият съд забави ход, заобиколи първия и продължи по-умерено.

– Не, размина им се – установи Пендер. – Дързък капитан, но знае какво прави. Вижте, вече изгребват водата от първата галера. За малко си помислих, че може да се шумгнем оттам, ако остане само един кораб. Пак се насочиха към нас.

– Няма ли шанс да ги подминем и да излезем в открито море?

– Вече няма мърдане. Другите се подредиха да не ни пуснат на северозапад, не че и там имаше надежда за нас. Сега или се предаваме, или се блъскаме в скалите, или си опитваме късмета в Процепа.

– Значи ще е Процепът – тежко изрече Мендарк.

Другите го подкрепиха.

– Лилис – промърмори Талия, – ще успееш ли да преплуваш стотина разтега?

– Лесно. Често плувам в морето.

– Ами рамото ти?

– Не ме боли.

– Добре. Ето ти два тела. Сложи ги в някой джоб и го закопчай. Искам да скочиш във водата и да плуваш към онази равна ивица на брега, после тръгни към...

Момичето избута ръката ѝ встрани.

– Ти не ме изостави. Ще мина с вас през Процепа.

Всички освен Пендер пак се заеха да изгребват водата от лодката, нивото ѝ дори спадна. Корабите отзад ги настигаха. Онези откъм морето преодоляваха бавно огромните вълни и доближаваха южния край на Камъка.

Пендер описваше на Талия околността на Процепа:

– Край Рунтавия камък навсякъде стърчат по-малки скали, а и основата му се разширява под водата навсякъде освен в Процепа. Ето ти ги и подводните камъни откъм Северния нос – виж как се разбиват вълните там. Трябва да се плъзнем покрай отвесната канара.

Талия обаче виждаше само огромни вълни, нахлуващи през теснината, а не самия проток.

– А пък ей там външният риф продължава към сушата на юг. Оттук няма как да зърнем прохода в рифа, вълните са прекалено високи. Лоша работа.

– Но ти ще ни преведеш оттам, нали? – прозвуча тъничкият глас на Лилис.

– Де да знам, дете – мрачно отвърна лодкарят. – След минути може

всички да сме мъртви.

В момента подминаваха Процепа, лодката се насочи право към чакащите ги кораби, които им препречваха изхода към открито море. И преследващите ги три галери не бяха далеч.

– Нека си мислят, че ще опитаме същия номер – процеди Пендер през зъби.

Нещо се удари в мачтата и падна на дъното – дълга стрела. Лодката се скри между надигналите се вълни и още няколко стрели профучаха високо над главите им.

– Спрете или ще ви избием! – изкрещя никой отзад.

17. Корабокрушенци

Черпакът издрънча на дъното на лодката.

– Не изгребвайте! – изрева Пендер. – Легнете!

Талия затаи дъх. Подминаха Процепа. Лодкарят бе закъснял.

– А сега – кресна той, – се дръжете здраво!

Моряците се хвърлиха да вършат каквото се искаше от тях. Гикът се завъртя, платното се изду с плюшене. Озоваха се по-наблизо до вълните, разбиващи се във вътрешния край на широката скална основа. И още по-близо. Лилис ахна тихичко. Само след секунда щяха да се блъснат. Тогава свирепият вятър ги тласна като с ритник и те се понесоха под прав ъгъл спрямо предишната посока точно към Процепа.

Талия напрегна съзнанието си, за да разпростре илюзията, която бе измислила. Главата ѝ сякаш щеше да се пръсне. Изведнъж целият свят се замъгли, бурното море се размаза пред очите им. Пендер подскочи и се ококори. Пръстите на Талия се впиха като клещи в китката му.

– Всичко е каквото го познаваш – натърти тя до ухото му.

Лодката прелиташе край отвесната канара толкова близо, че краят на гика за малко не стържеше в нея. Беснеещият в Процепа вятър я носеше все по-стремително. Отплеснал се рояк стрели отскочи от камъните високо над главите им. Талия си позволи да погледне през рамо. Галерите вече обръщаха на стотина разтега от тях.

Хлътнаха между вълни при първите подводни скали отдясно, които чернееха като гнили зъби сред скриващата ги пяна. Талия се стъписа, падна и за миг загуби власт над илюзията. Тукатси се видяха хаотично подскачащите вълни около лодката. Мъглата се разстла отново, докато профучаваха през завихрената вода, която ги дърпаше ту насам, ту

натам. Стрелнаха се по края на въртопа и той ги метна встрани. Надигнала се вълна ги пренесе покрай следващите подводни скали и се озоваха наред относителното затишие в малката лагуна. Доближаваха бързо невидимата пролука във външния риф и вълните, яростно разбиващи се в него от единия му край до другия.

– Молете се! – възкликна Пендер и завъртя руля, за да отслаби мъничко натиска на вятъра върху платното.

Искаше да нагласи скоростта според ритъма на вълните.

А зад тях галерите навлизаха в протока една след друга. Другите две вече не се виждаха.

– Не вдигайте глави, стрелят! – извика Осейон, който не забравяше да бди.

Всички залегнаха и нов облак стрели изсвири покрай лодката. Една проби платното и цопна във водата пред носа. Първата галера се мъчеше да се промуши там, където те оцеляха, но заради веслата не биваше да доближава отвесната стена. Заби се с пълен ход в забулените от илюзията скали, разхвърчаха се дъски, весла и пищащи моряци, скоро поглънати от необузданото море.

Илюзията се стопи. Втората галера зави, за да избегне участта на първата, но също се блъсна в подводните скали, които откъртиха кила. Наклони се и потъна за секунди. Гребците в третата я завъртяха в последния момент, напънаха да я изтласкат обратно, но вятърът и течението я хвърлиха странично в Процепа. Носът се удари в скалната стена, а кърмата – в подводните камъни. Корабът се разроши на две половини и изчезна под вълните. Виждаха весло, кръжащо във водовъртежа, докато ръбът на канарата не го скри от погледите им.

– Ето я пролуката! – изкрещя Пендер.

Тук бе преминавал с вехтата си лодчица като момче. Вълната ги издигаше все по-нагоре, после се спуснаха. Външният риф сякаш се протягаше от водата към тях. Лодкарят донагласи руля и въжетата, но след миг изръмжа:

– Аа, не!...

Огромна, ревяща и разпенена вълна напираше покрай рифа, щеше да ги поеме и разтроши на трески в камъните. Пендер рязко дръпна въжетата, отне още малко от напора на вятъра и пак помръдна руля. Морето като че ги засмукваше, назъбените скали оставаха назад и от двете им страни, лодката отново се надигна с вълната и преодоля пролуката...

Късметът ги изостави накрая. Килът удари рифа и всички се натръскаха на дъното. Пронизително заскрибуцаха дъски, лодката се

завъртя към разбиващата се вълна. Гейзер от пяна и капки изригна над носа. За миг им се стори, че вълната ще ги смачка и запрати на дъното, после носът отскочи толкова стремително нагоре, че зъбите им изтракаха, а вятърът откъсна и завлече нанякъде платното. Лодката се плъзна по укротената вълна, разклати се и стигна до подветрената страна на Рунтавия камък.

Пендер опъна друго, малко платно и лодката пое на север. Всички яростно изгребваха, за да оцелеят.

– Не сме се избавили – каза им лодкарят, когато водата вътре понамаля и успяха да подредят разпръснатия си багаж. – Като гледам, останахме без парче от кила, макар че в последния миг се вдигнахме и запазихме руля. Черт, дръж руля. Трябва да видя колко е пропукано. Ей ти, ела насам!

Безименният моряк, към когото Пендер се обръщаше само с „Ей, ти!“, се наведе над цепнатината. Той беше необикновено грозен и едноок, а от ухото му откъм празната очна кухня бе останало само парченце. Често се смееше и се виждаха жълтите му зъби колкото нокти. Но не говореше – бяха му отрязали езика.

– Зле са се разместили – прецени Пендер и се изправи. – Насред морето не може да се направи кой знае какво. Но другата дупка ще запуша. Ей, ти, я натисни тук с тоя голям уродлив крак! Вече ще я наричаме „Сакатата гъска“, нали така!

Той се зае да поправя повредата с инструментите и гърнето с катран, след половин час бе позакърпил дупката. Щом се отдалечиха от Рунтавия камък, вече не бяха на завет и вятърът отново ги понесе. Пендер си избърса ръцете и седна на кърмата.

– Няма да я бъде – обяви той. – Трябва да си намерим друга лодка, и то съвсем скоро. За ваша сметка, то се знае.

– Разбира се – потвърди Мендарк, твърде разтреперан, за да спори. – Къде смяташ да търсим?

– Най-лесно ще намерим в Ганпорт, е дотам са четиридесет левги. Може и цял ден да се търтим, щом „Гъската“ стана толкова тромава, ако ще и вятърът да не стихне. Лошото е, че не ми се вярва лодката да издържи цял ден.

– Но какво се повреди? – попита Лилис.

– Твърде често и твърде силно се блъскахме. А с всяка нова вълна... ей като тая... дъските се разместват още малко. Горката стара „Гъска“ се разпада, моето момиче.

– Значи нищо чудно накрая да се спасяваме с плуване – подхвърли

Осейон.

– Но без да загазим като онези зад нас – вметна Талия. – В галерата имаше десетки моряци.

– Всички ли се удавиха? – промълви Лилис.

– Едва ли – подсмихна се Пендер. – Онези, които течението е отнесло в лагуната... поне повечето лесно са се покатерили по скалната основа. А и скоро ще им се притекат на помощ. Я вижте как святка фарът!

– Пращат съобщения на Игър – намеси се Мендарк. – Не сме в безопасност.

– Никак дори – съгласи се лодкарят, – но спечелихме няколко часа.

– Добре, ще ми се да поспя, ако може малко да си починем от изгребването – призна Талия. – Снощи не съм мигнала.

– Стига един да изгребва – съгласи се Пендер. – И предпочитам да сложа засега по-голямо платно. Нека поне онези във фара си мислят, че всичко ни е наред.

Резервното платно беше горе-долу колкото отнесеното от вятъра. Лодката веднага ускори, макар да се кандилкаше тромаво, сякаш нещо я дърпаше назад. Над белите гребени на вълните не се виждаха други кораби. От юг пак повя студ и донесе лапавица. Накрая мигащият фар изbledня в дъжда. Пендер отново смени платното.

Пътниците му се свиваха подгизнали и след отминалите вълнения още по-силно усещаха болезните си.

– Съжалявам, че не задържах илюзията по-дълго, но така ме цепеше главата... – обади се Талия.

– Нямаше нужда. Аз дори не се сетих, че веслата ще им попречат през протока. Знам обаче, че ти ни спаси от стрелите. За наше щастие май никой от моряците не си е играл в Процепа като малък.

Лилис се примъкна към приятелката си и се сгуши в нея.

– Знаех си, че ще се измъкнем – смънка тя отмаляла и заспа.

А Талия още в първите минути се убеди, че и този път няма да мигне. Струваше й се, че си е блъскала упорито главата в някой зид, с всяко сътресение на лодката се чувстваше още по-зле. Изгърпя незнайно колко часове, накрая се освободи от прегръдката на Лилис, зави я с платнището и стана. Останалите спяха, дори Мендарк.

– Кажы какво има да се върши – помоли тя Пендер, когото трудно различаваше на кърмата.

– Че какво друго, освен да плаваме и да ядем?

– Тогава хайде да ядем.

Разделиха си хляб, сирене и подправено с люта горчица месо, и пиха леко солена вода от бъчвата. По главите и раменете им се сипеше суграшица.

– Къде сме? – попита тя след малко.

Пендер се озърна към навъсеното небе.

– Май сме изминали около тридесет морски мили, тоест дванайсетина левги. Не е лошо за половин лодка, но има още много.

– Могат ли да ни догонят?

– С бърз кораб – да.

– Можем ли да направим нещо?

– Нищо. Но не ни ли настигнат, преди да притъмнее, ще предположат, че сме далеч напред. Откъде да знаят колко пострадахме.

– Няма да си облекчим положението, ако утре ни причакат някъде по маршрута – промърмори кисело Мендарк изпод платнището.

– Лодката пак се пълни – изсумтя Пендер. – Искам двама да изгребват водата – подвикна той към носа.

Туркадско море беше широко около тридесет левги, а те се движеха на една левга навътре. Пендер обърна към брега, докато вятърът не отслабна, после пак се насочи на север.

– Така по-лесно ще стигнем брега с плуване – сви рамене той, – а и на „Гъската“ засега й е по-леко.

– Я да излея малко вода – промълви Талия.

Имаше нужда да се разсее с нещо. Мъчеше я морска болест. Взе кофа и започна да изгребва водата с равномерни движения. И час по-късно отказа някой да я смени.

Времето минаваше, вятърът стихваше. Пендер се обнадежди достатъчно, за да сложи по-широко платно.

– Колко остава? – попита го Мендарк през нощта.

Сега изгребваша по трима, но възрастност само не позволяваха на водата на дъното да се покачва. През парцаливите облаци за малко надникваше луната.

– Като гледам, има още три левги. И на това не се надявах.

Но малко по-късно лодката се натъкна на нещо, разлюля се, килна се и видимо започна да се пълни с вода.

– Какво става?! – писна стреснато Лилис.

– Дънер – поклати глава Пендер. – Свършено е с „Гъската“. Ще се опитам да я изкарам на скалите.

Завиха към трудно различимия бряг, до който имаше стотина разтега. Скалист рид завършваше със стръмна издатина в морето.

– Не бе, глупаци, изгребвайте до края! – скара се той на пътниците, които награвиха багажа си. – Каква полза от тези боклуци, ако потънете заедно с тях?

Изхвърляха до изнемога водата, Осейон запуши с огромното си ходило най-голямата цепнатина, брегът полека се очертаваше пред очите им, мушнаха се мудно покрай късия нос в улея между два високи камъка и усетиха как килът остърга чакъла на дъното.

– Изнасяйте си нещата, по-скоро! – кресна Пендер, който се мъчеше да задържи лодката с опряно в камъните весло.

Тук беше сравнително закътано, но заради прибоя при скалите морето теглеше силно малкия съд навътре. Черт изскочи, хвана въжето на носа и заби пети в брега. Другите се наредиха върху хлъзгавия чакъл и пренесоха багажа на сушата. Скоро в лодката останаха само двата тежки сандъка.

– Как ще ги носите до Ганпорт? – усъмни се Пендер.

– А как ще се сдобием с лодка, ако не платим за нея цяло състояние? – сопна се Мендарк. – Ще ги вземем.

Някак затъртриха и сандъците въпреки острите като бръснач миди по скалите, наместиха ги в подножието на рида. А Пендер грабна брадва и с няколко удара събори мачтата.

– Хайде сега бутнете! – нареди той и всички се напънаха.

Лодката бе заседнала, но следващата вълна я повдигна и бавно я изтегли с отдръпването си. Скоро дървената фигура на носа се скри под водата.

– Толкоз й било писано на „Танцуващата гъска“ – тъжно рече Пендер. – Имах я само три дни.

Пак заваля.

– Да си намерим по-свременно място за нощувка – избоботи Осейон.

Покатериха се по рида и се приютиха на завет в падинка, която не се виждаше от морето. Лилис и Талия събраха дърва за огъня. Нямаха палатка, но Пендер скоро опъна навес от платна и въжета между дърветата. Огънят се разгоря добре и дори Мендарк малко се разведри.

Талия огледа малката си група – Лилис цялата в синини, изкълчената й ръка все още на превръзка, Осейон с просмукани от кръв бинтове на наклъцаните пръсти. Мендарк с порязано чело. И по нейното лице отоците потъмняваха, носят я болеше.

– Да си хапнем – предложи Пендер, – че утре може да стане още

по-лошо.

18. Кал и кръв

След вечерята Мендарк и Талия се отдалечиха от огъня, за да обсъдят плановете си.

– Ти и Пендер трябва да отидете в Ганпорт. Тръгнете преди зазоряване и не се бавете по пътя. Ще успеете ли да пристигнете в града до вечерта?

– Предполагам. Той каза, че дотам остават три левги.

– Само че по море. По суша ще вървите повече.

– Все пак е възможно, стига да не се е срутил някой мост. Но на Пендер ще му излезе душицата от толкова ходене.

– Ако иска да има нова лодка, ще издържи. Ако пък не иска, все ще намериш някого вместо него в Ганпорт.

– Ще отидем – успокои го Талия. – Значи ти оставаш?

– Да, кракът още ме наболява. Твоят как е?

– Не ми пречи засега, но напоследък не съм вървяла много.

– Дали няма шанс да се върнете тук следващата вечер? – Тя зяпна изумена и Мендарк се поправи: – Или по-късно през нощта?

– Не ми се вярва. Мендарк, не искай невъзможното.

– Добре де, но ние ще бдим и утре вечерта, и всяка следваща нощ. Ето какъв ще е сигналът... – Уговориха всички подробности и Мендарк продължи: – Ако не се върнете и третата нощ, ще знам, че ви е потръгнало зле. Ще скрия сандъците и ще тръгна след вас. Нещо друго? У тебе ли е моят печат?

Талия кимна.

– Не го използвай за щяло и нещяло – предупреди Мендарк. – Подобре изобщо да не се налага. А за лодката... Погрижи се да е здрава и бърза. Той ще се стреми да намери някое старо корито, за вози после с него стоки нагоре и надолу по канала. Но за нас нищо друго няма значение, освен бързината.

– Дори в рибарски град като Ганпорт може би няма чак толкова много лодки за продан.

– Предложиш ли достатъчно пари, ще се намерят. Такова богатство се пада веднъж и живота.

Пак се прояви онази страна от характера му, която не допаднаше на Талия, но тя си замълча. Щом се разбра с Пендер за тръгването, съдвкка

още върбова кора за главоболието (не й олекна) и всички легнаха да спят.

Талия и Пендер потеглиха още по тъмно. Лилис им помахна на изпроводяк и се върна посърнала при огъня.

– Какво има, хлапе? – попита Мендарк без особен интерес.

Тя вирна глава и изтри сълзите.

– Нищо.

– Много добре. Тогава донеси вода, искам чаша горещ чард.

Мендарк застана до огъня и потри ръце над пламъците. Още духа-ше студен вятър.

Лилис изсипа утайката и почисти от пепелта големия чайник, сетне застина смутена в края на осветения кръг.

– Сега пък какво те прихвана?

– Не знам къде е водата.

– Ами *ponitai*! Нали Осейон наля отнякъде снощи.

Лилис не бе продумвала скоро на Осейон. Още й се струваше опасен с тези татуировки по лицето и ръцете, но сега повече я плашеше сприхавият Мендарк.

– Побързай де! – подкани я той.

Сутрин беше най-раздразнителен.

Тя безмълвно надникна в играещите под навеса сенки.

– Ъ-ъ...

Осейон не се размърда, когато тръгнаха Талия и Пендер, този път обаче се надигна и се почеса по темето. Усмихна й се.

– Трябва да наля вода, но не знам откъде – смънка момичето.

– Ще ти покажа. – Той се пресегна към единия ботуш с бинтованата си ръка. – Ох! – изпъшка и се вторачи в пръстите си.

– Какво ти е? – прошепна Лилис.

– Ама че болка! – Осейон поседя още малко и помоли: – Помогни ми да се обуя.

Момичето се зарадва, че може да направи нещо. Огромните ботуши натежаваха допълнително от влагата. Дълго се бори да ги нахлузи на широките му стъпала. Накрая стегна кончовите и Осейон се изправи. Главата й стигаше малко над кръста му.

– Ще минем оттук. Снощи намерих прясна вода близо до брега.

Небето вече избледняваше, но надолу в падината беше тъмно като в мазе. Намериха вирчето, като едва не цопнаха в него. Пълнеха го

стичащите се по скалите дъждовни струи. И над него, и под него имаше още малки вдлъбнатини с вода, повечето хванали ледена кора.

Лилис напълни кофите и чайниците, после си изми ръцете и лицето с ледената вода. Осейон взе кофите и двамата се изкачиха обратно. Щом се добраха до бивака, той седна и непохватно смъкна бинтовете от пръстите си. Бяха подути, а средният имаше лилав оттенък.

Мендарк дойде да погледне.

– Това не е добре. Трябваше да се погрижа за раните ти снощи. Дано не се възпалят повече...

Талия и Пендер изминаха немалко разстояние, макар да вървяха по стръмни и разкаляни пътеки. Лодкарят често мрънкаше за пришките по ходилата си и колко глупаво било човек да тъпче земята, когато може да плава. Тя понасяше с примирено добродушие словоизлиянията му.

По средата на предобеда спряха за малко да си отдъхнат и да пийнат вода. Колкото и да беше студено, Пендер се обливаше в пот.

– Когато се доберем до града, до мен ще върви стройно и жилаво твое подобие – засмя се Талия.

Този ден беше в добро настроение въпреки болките в главата и бедрото.

– Ще си наваксам – промърмори той. – В Ганпорт има къде да преяде човек.

– Познаваш ли града?

Пендер се изсмя рязко.

– Не си ли чувала?

– Какво да съм чувала?

– Някога имах свой малък кораб, превозвах товари по всички брегове на морето. А понякога и надалеч, през безбрежния океан чак до Фаранда, дори до Мъгливото море. Мнозина ме намразиха, повечето бяха от тукашната гилдия и от онази в Туркад. Не искаха други да им отнемат от печалбите, нали така! Имах си всички решителни и документи, но за мен все оставаха товарите, дето никой друг не ги ще – вонящи кожи, веднъж и трупове, отровен живак, сярна киселина... Не забогатях, но поне оцелявах!

Пендер млъкна, докато минат по мост, състоящ се от една-единствена дъска над буен поток. Дъската се огъваше коварно, сякаш се опитваше да ги хвърли във водата.

– Справях се умело, исках по-малко пари, понякога ми се падаха и

свестни стоки – вълна или масло. А веднъж превозвах и подправки.

Пак поеха нагоре по стръмнина между проскубани ели. Дебелакът дишаше тежко, едва газеше в калта. Щом излязоха на билото, той се тръшна на един дялан камък и пак се оплака:

– Болят ме краката.

Свали ботушите, за да разтрие ходилата си.

Талия се огледа. Наоколо бяха пръснати още късове обработен камък, зад тях се виждаше паднала колона. Останки от крайпътен храм или заслон, построен във времена на по-голямо благоденствие.

– Омотай си краката с плат, иначе скоро няма да можеш да стъпиш – посъветва го тя. – А и защо да не обядваме по-рано? Ей сега ще извадя храна.

Талия нарязва хляб, сложи парчета подлютено месо и сирене, намаза отгоре горчица и му подаде едната филия.

– Същото като вчера...

Пендер погълна всичко на няколко огромни хапки и не му стигна. Талия бутна в ръцете му целия самун.

– Бях в Ганпорт – продължи той – да натоваря бъчви с масло от кораб, дето трябваше да остане в дока за ремонт на руля. И стоката беше за най-добрия ми клиент. Отидох в кръчма вечерта да отпразнувам, ама когато се върнах на кея, пазачите ги нямаше никакви, а корабът ми... целият в пламъци. Изгоря за минути. Знаех си, че ония от гилдията ме прецакаха, но нищичко не можех да направя. А собственикът на товара дойде да ме търси. Плюх си на петите и оттогава не съм се връщал. Накрая се сврях да греба по Гар в оная воняща дупка Нарн. И пак за мен оставаше каквото друг не искаше. *Но дотук беше!* Всичко ще направя, за да се сдобия с нов кораб. *Всичко!* – зарече се той с натъпкана уста.

Не разговаряха много по пътя следобед и по здрач стигнаха до брега на по-широка река – това беше Гонел. Намериха лодкар да ги превози. От другата страна пътеката продължаваше по течението. Вървяха още няколко часа до Ганпорт.

Когато се помъкнаха уморени по осветените с фенери улици, Талия умуваше как да постъпи. Мендарк хем я помоли да държи Пендер под око, хем не искаше лодкарят да научи кой е посредникът им в града.

– Защо не отидеш да огледаш на пристанището? – предложи тя накрая. – И аз ще поразпитам тук-там. Хайде да се срещнем по-късно да хапнем. Коя кръчма предпочиташ?

„Четиристе риби“, западнало ханче, беше точно срещу тях, а наблизо се виждаше входът на още по-невзрачния „Ганел“.

– Не и в тия – поклати глава Пендер. – Тук се запиват хората от града. Моряк няма да им прекрачи прага. Храната не я бива, пък и късно вечерта изобщо не готвят. Ей там – посочи той – до пристанището. „Летящото бамунди“ беше най-приятното местенце преди време, и то отворено денем и нощем. Ако сме късметлии, ще се видим там след два часа.

Затътри се към брега с тромавата походка на моряк, Талия нахлузи качулката на главата си и тръгна да върши своята работа.

А в бивака следващият ден започна зле. Лилис се събуди от нечие пъшкане и стонове.

– Какво става?! – подскочи тя и се препъна в мрака.

– Ръката ми... – изохка Осейон. – Боли все едно ще се пръсне.

Той се заклатушка към огъня и съдра бинтовете. Средният пръст се бе подул двойно, почернялата кожа лъщеше, изопната като барабан. И примигващият Мендарк излезе на светло, само погледна пръста и натърти:

– Трябва да го отрежем.

– Не! – втрещи се Осейон.

– Стига де! Помня как поведе атаката на крепостната стена, когато превзехме Туркад. След победата те видях със счупена стрела в рамото, която дори не бе усетил, и още толкова рани, че те кърпиха шест часа.

– Ама аз... ох...

– Или пръста сега, или цялата китка след два дни – безжалостно продължи Мендарк. – И без един пръст може, но със саката ръка... – Паузата се проточи зловещо. – Ако си еднорък, каква полза от тебе? Лилис, събуди тези моряци да го държат неподвижен.

Тя изгича до втория заслон.

– Няма ги! – извика от другия край на поляната.

Мендарк се разпсува цветисто.

– Недей така пред детето... – промърмори Осейон, макар да не откъсваше поглед от пръста си.

– Лилис, натисни ръката му върху това – посочи Мендарк с дългия си нож един дънер наблизо, после пхна острието в жаравата.

Осейон отпусна на дънера своята длан колкото лопата и изопна средния пръст.

Лилис хвана китката му с тънките си ръце и се опря върху нея с цялата си тежест. В светлината от огъня гноясалият пръст приличаше на черна наденица. Мендарк извади ножа, трепна от допира до

нагорещената дръжка, огледа острието придиричиво и го върна в огъня. Порови в джоба си за парцал, уви с него дръжката и пак хвана ножа. Острието вече просветваше в оранжево. Нагласи го над пръста и прецени къде трябва да отреже.

– Побързай де! – изхриптя Осейон.

Лилис се пулеше втрещена. Ножът застина за миг, премести се мъничко, докосна поразената плът със струйка дим и тогава Мендарк натисна с все сила.

Осейон изрева и ръката му отскочи толкова неудържимо, че Лилис изхвъркна във въздуха и тупна по задник на един разтег от войника. А Осейон подскачаше в кръг и тръскаше ръката си. Мендарк се отдръпна встрани, отпуснал димящото острие надолу.

Лилис пак пристъпи кротко към дънера. И тримата се вторачиха в отрязания пръст. Лесно доловиха вонята на гнилоч. Стори й се, че ей сега ще повърне. Мендарк посегна с ножа и с едно ловко движение запрати парчето плът в огъня, после дълго се вглеждаше в раната – беше се спекла от изгарянето и почти не кървеше.

– Май спасихме ръката – отсъди накрая. – Засега недей да я превързваш. Нямам нищо за облекчаване на болките освен върбова кора, не вярвам да ти помогне много.

– Предпочитам онова бренди, което държиш в сандъка – смънка Осейон, беше пребледнял също като Лилис.

– Ще направя закуска – обади се момичето и започна да шета от другата страна на огъня.

– Другата новина тази сутрин не е по-весела – поклати глава Мендарк, щом сложиха на коленете си металните паници с овесена каша и мед.

Осейон мълчеше. Стискаше непохватно лъжицата с палец и показалец, начесто се заглеждаше в пролуката между пръстите си. Понякога потръпваше, а щом се нахрани, взе чашата с горещ чард и легна под навеса.

Мендарк остана в компанията на Лилис. Взря се в това кльошаво бездомниче със сребриста коса и умни очи. Искаше му се да си поприказва. Тя вдигна глава, срещна погледа му и се извърна. Изобщо нямаше желание да се навърта около него. Мендарк беше всемогъщ, а тя – нищожество.

– Лоша новина – пак подхвана Мендарк и се прокашля. – Какво да правим сега?

Не очакваше отговор, просто се нуждаеше от слушател, за да умува

на глас.

Но Лилис изпъна три пръста.

– Първо – крием златото. Второ – местим бивака. Трето – бдим да не се върнат. Четвърто... – изпъна и четвърти пръст, но се поколеба унило. – Може да идат в града и да ни издадат на врага. Може Талия да е попаднала в клопка. Може да дойдат кораби.

Той се изненада от разсъжденията ѝ, макар и да не им помагаша с нищо.

– Каквото и да стане, ние сме само трима, и то безпомощни окаяници.

– Та ти си чародей! – напомни Лилис по-дръзко. Преди месец не би посямляла и да го погледне. – Аз пък мога да водя и да се крия, а... – Запъна се. – Той е грамаден и силен – посочи към навеса. – Не сме безпомощни.

Мендарк се вгледа проникателно в нея.

– Продължавай. Още какво умееш, но не искаш да си признаеш?

– Нищо. – Бяха се опитали да я приобщят към джебчийската сган, но макар и чевръста, Лилис не склони. – Татко ме научи, че е лошо да крадеш.

– Обикновено е така, но не и когато те заплашва гладна смърт. Пък и няма нищо лошо да откраднеш от врага си.

Тя премълча. Нямахше желание да говори с него, боеше се да не я оплете хитро с думите си. Но цял живот бе свикнала да се подчинява, затова зяпаеше в краката си и го слушаше. Предпочиташе да слезе до вира между скалите, да се изкъпе и да изпере дрехите, които носеше от няколко дни. И все ѝ се привиждаше черният димящ пръст върху дънера, не можеше да забрави страданието изписано по лицето на Осейон, който се държеше толкова мило с нея...

Усети че е минало немалко време.

– Трябва да се измия.

Мендарк не каза нищо.

Взе си раницата и слезе боса по склона. Когато се върна, Осейон стоеше върху висока издатина и наблюдаваше морето. Двата сандъка бяха отворени, а Мендарк се провираше задъхан между дърветата с тежка кожена торба във всяка ръка. Отиде да му помогне.

– Няма нужда! – озъби се той. – Сам ще се оправя.

Лилис сви рамене. Златото си беше негово. Надникна в сандъците – единият вече бе празен, в другия оставаха три торби на дъното. Просна дрехите си на храст и пак седна до огъня.

Предишната вечер Талия чакаше в „Летящото бамунди“, но Пендер не се вясна. Тя не се обезпокои излишно. Засити се с голяма порция бамунди на скара, подправено със скъп пипер и сок от зелен лимон, изпи половин паница поносимо бяло вино и си отспа. Когато се събуди, не я болеше главата. Долу завари Пендер посърнал и с кръвясали очи от нощта, прекарана из кръчмите. Тъпчеше се изобилно на закуска.

– Говорих с посредника на Мендарк – каза му тя тихо. – Ще ме потърси, ако чуе за някоя лодка. Само че трябва да сме изключително предпазливи. Игър има много шпиони и един от корабите му се е отбил за малко вечерта на онзи ден.

– И аз чух. Но тук не го обичат, пък и си мисля, че нашето злато струва повече от неговите обещания или заплахи. Видях разни дървени, които може би са за продан, макар и прескъпо.

– Колко скъпо?

– За стотици тели!

– Я ми ги опиши.

– Първият е рибарско корабче, големичко, но пък твърде старо. Познавам капитана. Преди месец-два бъчва му смазала крака при това-ренето. Вече не му е по силите да плава, а синът и дъщерите му не искат и да чуят за морето. Още преди войната търсел на кого да продаде кораба, обаче е алчен.

– Колко?

– Седемстотин. Прекалява за толкова похабено корито, дори в тези времена.

– А другият?

– Вторият е стар търговски съд като онзи, който имах преди, но е по-солиден. Вярно, бавничък е, затова пък здраво построен. Може да плава навсякъде, дори до Крандор.

Очите на Пендер блеснаха.

– Защо го продават?

– Убили собственика в Туркад, още щом започнала войната. Семейството е принудено да продава.

– Хм... Харесва ти, а?

– Да, но цената е огромна – деветстотин и петдесет.

Талия си потърка брадичката. Ганпорт не беше като Туркад, но Пендер въпреки това се мъчеше да одере кожата на Мендарк.

– Искат много пари, а са бавни. И двата не са каквото ни е нужно.

Други няма ли?

– За останалите хич не ми се мисли.

Тя се отказа да го разпитва и прекара деня в странноприемницата, за да не се набива на очи. Излезе навън за малко, но си послужи с дребна илюзия – изглеждаше по-възрастна, ниска и грозновата.

Вечерта при нея дойде посредникът на Мендарк – висок жилав мъж с набола по бузите черна брада и космати ръце. Носеше дълга тъмнокафява роба, стегната на кръста с кожен колан.

– Намерих нещо, което ще ви свърши работа, ако се престрашите. – Говореше съвсем тихо, наведе се над масата и в устата му блесна златен зъб. – Кораб на контрабандисти, майсторски изработен, просторен и бърз. И цената си я бива, съвсем поносима е.

– А какво не е наред тогава?

– Превозвали са с него незаконно разни... масла и билки. Забранени неща. Капитанът и екипажът бяха екзекутирани, собственикът – изгонен от гилдията, а началникът на митницата конфискува кораба. Името на този съд е в черните списъци на пристанищата навсякъде в Мелдорин, че и в по-далечни места. На времето направо са щели да го изгорят.

– Да чудесно ни подхожда.

– Ще си имате неприятности навсякъде. Ще ви бавят, ще увъртат, ще ви разпитват до полууда.

– Само да ни пренесе до Зайл, другото не ме интересува. Кой го продава?

– Началничката на пристанището от името на митницата.

– Значи ще напишат нови документи на кораба, за да си имаме по-малко неприятности. Кога мога да го огледам?

– Сутринта. Иди в канцеларията на пристанището.

Когато Пендер се върна и чу новината, никак не се зарадва.

– „Черният опал“! Всичко знам за него. Недей!

– Не е ли каквото ни трябва?

– Разправят, че е великолепен кораб, но не си струва, защото ще загазим.

– Ще го огледам в седем сутринта.

– Потърси си и капитан, и екипаж – нелюбезно отсече Пендер.

– Просто ела с мен да го видиш.

– И да промениш името, няма да се отървеш от лошата му слава. Във всяко пристанище, където спрете, ще ви тормозят, ще ви

претърсват, ще ви бавят, дори може да ви затворят за седмица-две в тъмницата, ей така – да ви покажат колко им е неприятно, че сте на този кораб.

– Значи никъде няма да спираме, а ще плаваме чак до Зайл.

Пендер изви очи към тавана в безмълвно „що за слабоумие“. Колкото и да спориха, той не отстъпи.

– Щом е така, не получаваш остатъка от уговореното – студено напомни Талия и му обърна гръб.

Тази нощ спа зле.

Вятърът още носеше дъжд сутринта, докато тя вървеше към пристанището. „Черният опал“ бе вързан за стар кей зад митницата. Корабът беше боядисан в черно, със сини, червени и златни кантове. Красив съд, дълъг седем-осем разтега. Талия получи разрешение от началничката на пристанището и се качи на борда. Тогава се появи и Пендер, изчервен и задъхан. Талия му махна да дойде при нея.

– Щом бездруго бяхтах пеша чак дотук, защо да не погледна – оправда се той.

Тя реши да не се заяжда. Пендер провери всичко по „Черния опал“ много старателно, макар и с голямо нежелание. Когато пак стъпиха на кея в проливния дъжд, Талия позна по изражението му, че корабът е превъзходен.

Влезе повторно при началничката на пристанището – дребничка мургава жена със стегната на тила коса.

– Цената е шестстотин златни тела – каза тя, отвори някаква счетоводна книга, но я затвори, без да погледне. – Определена е от митницата и нямам пълномощия да се пазаря. Цената е справедлива при тази слава на кораба, иначе щеше да е двойно по-висока. Проявявате ли интерес? Редно е да ви предупредя, че и пратеникът на Игър вече подпитваше за този кораб.

– Само подпитваше ли?

– Може би не му е позволено да харчи толкова много пари. Но след няколко дни... Кой знае.

– Кога можете да съставите документите?

– Следобед ще бъдат готови за подписване и печатване.

Талия ѝ благодари и излезе. Пендер седеше намръщен на верандата отпред и зяпаеше дъжда.

– Не искаш ли ти да го купиш?

– Не, въпреки че е чудесен кораб. Щеше да струва поне хиляда, само да не носеше това име. Бездруго ще ми бъде трудно да започна

всичко отначало, не ми трябва и такова бреме. Впрочем нямам и парите.

– Е, аз ти предлагам отстъпка. Мендарк ще купи кораба, а ти ще си капитан, докато пристигнем в Зайл. Ако дотогава се убедим, че „Черният опал“ носи големи неприятности, ще се отървем от него, ако ще и на загуба... за сметка на Мендарк.

– А моите пари?

– Редно е да вземеш по-малко, щом корабът не е твой. Но ти поработи усърдно за нас, а и вече загуби една лодка. Склонна съм да вземеш всичко, което уговорихме. Е, съгласен ли си?

Той ѝ протегна ръка с видимо облекчение.

– „Черният опал“ обаче ще ни навлече беди.

– Хайде да приключваме. – Влязоха и Талия заяви: – Купувам го.

– Името? – попита жената.

– Аа... Кое име? На кораба ли?

– Чие име да впишем в документите? За себе си ли го купувате или за друг? Ако собственикът ще е друг, задължително е да представите пълномощно. И не забравяйте, че наказанията за лъжесвидетелстване тук са много сурови.

– На мое име – реши Талия. – Аз съм Джалис Безун, доскорозна жителка на Туркад.

– Имате ли документи?

– Да, в странноприемницата.

– Донесете ги за прехвърлянето на кораба.

– Разбира се.

Талия за малко не си глътна езика – предстоеше ѝ да фалшифицира документи.

Плати шестстотин тела. Пендер се озърташе небрежно да провери колко монети остават в голямата кесия. Талия получи великолепно украсена разписка с внушителен печат.

– Тъй... – промълви тя, докато слизаха по стъпалата пред входа. – Замажи онова име. Наречи кораба... да, наречи го „Хлапето“. Да е по-нормално. Купи достатъчно боя да го преобоядисаме целия по пътя. От колко време имаш нужда да набавиш всички припаси?

– За да ни стигнат до Зайл ли?

– Да.

– Ами те са ошушкали всичко: инструменти, въжета, запаси, каквото се сетиш. И виж ги тия платна – протрити до дупка! Значи ще набавям нещата до утре вечер, и то ако имам късмет.

Талия сви устни.

– Толкова дълго ли? Мендарк бездруго се гризе от тревоги. Добре де, утре. Нека сме готови за отплаване, когато притъмнее.

Вървяха обратно към странноприемницата и изведнъж зърнаха познатата фигура, която тъкмо завиваше в пресечка. Нямаше как да сбъркат якото ниско тяло и моряшката походка.

– Но това не е ли Черт?

– *Фарш!* – избълва Пендер и кресна силно: – Ей!

Главата на мъжа пред тях се изви светкавично и той си плю на петите. Когато дотичаха до началото на пресечката, от него нямаше и следа.

– Тази история никак не ми допада! Пендер, що за хора са твоите моряци?

– Работливи, но не по-честни, отколкото им се налага да бъдат. Питаш дали им имам доверие? Как пък не!

– Те сигурно са ни издали на агентите на Игър – изсумтя Талия.

– При толкова злато в онзи бивак? По-скоро събират шайка главо-рези, за да се качат в някоя лодка и да отидат да го присвоят.

– Мендарк ще се справи с тях – промърмори тя, но не убеди дори себе си. – Най-добре да се върнем там.

– Не бива да се връщаш, преди да подпишете документите. В пристанището ще намериш някой да те откара, но като си представя цената...

– Да, соленичко ще ми излезе. С тебе ще се видим в канцеларията на пристанището за подписването. Утре вечер искам да ни прибереш от онзи бивак, дори да не си купил всичко необходимо.

Талия се прибра в странноприемницата и изпрати съобщение на посредника на Мендарк, но той бе излязъл някъде по работа. Тя излезе отново да си купи мастило, перо и по-качествена хартия. Следващите три часа прекара в усърден труд над фалшивите документи. В тях името ѝ бе Джалис Безун от Ророс в далечния Крандор (нямаше как да избяга от външността и произношението си), през последните пет години търговка на подправки в Туркад с разрешение, подписано от Магистъра. Нанесе релефните печати откъм обратната страна на листовите с тъпия край на игла – убийствено бавно занимание. Разтърка печатите с дъното на бутилка, за да ги замаже правдоподобно, но съзнаваше, че свърши нескопосана работа. Подправи подписа, нанесе датата и добави личния печат на Магистъра върху черен восък. Похаби още цял скъпоценен час да състарява хартията с прах, събран по първаза на прозореца. Накрая сгъна листовите и ги прибра в кесията си заедно с малко карамфил и

кора от ароматно орехче.

Документите на кораба още не бяха подготвени и когато най-сетне ги попълниха, подписаха, подпечатаха и регистрираха, вече се здрачаваше. Щеше да стигне твърде късно при лодката, която бе наела.

– Сега да видя вашите документи, моля – протегна ръка началничката на пристанището.

Жената ги прегледа недоверчиво, дори ги вдигна към светлината, за да провери релефния печат. Но след миг-два сбърчи нос и подсмъркна.

– Карамфил... – Плъзна пръст по восъчния печат и добави: – Имате влиятелни приятели.

Нави на руло документите на кораба, пхна ги в калъф от промазан плат, стегна вървите в края и сериозно върчи всичко на Талия.

– Желая ви сполука.

Талия отиде да си вземе раницата от странноприемницата. Искаше ѝ се да тича, но не биваше да привлича внимание. Появи се на кея по тъмно. Собственикът на лодката разпери ръце с дланите на горе.

– Късно е вече. Плитчините тук са много опасни. Не смея да минавам покрай тях през нощта.

– Сделката се отменя! – избълва тя бясно.

А бандата на Черт може би вече плаваше покрай брега...

Върна се в странноприемницата, но не завари Пендер. Какво да прави? Мендарк в никакъв случай не беше безпомощен, но ако цяла шайка отрепки го нападнеше изневиделица, някой сполучлив удар можеше да му види сметката като на всеки друг. Немислимо беше да се добере до бивака преди утрото, ако ще да ходи неспирно.

Най-сетне влезе и Пендер. Тя му предаде документите на кораба и обясни останалото.

– Е, Черт си е мърялч. Не ми се вярва да е успял да ги подкара на там още днес.

– Но сутринта...

– Ами да почакаме дотогава, нали така! Може пък времето да се обърне и да ги спре. Тук често се случва.

През нощта се разрази буря със свирепи ветрове и проливен дъжд. Талия беше на пристанището още със зората, но там никой не се мяркаше, а морето си бушуваше както преди. Тъкмо понечи да се обърне и с тъгълчето на окоото долови предпазливо движение в другия край на кея. Нахлупи качулката и тръгна безгрижно натам. След петдесетина крачки

се скри от дъжда до рибарска лодка, изтеглена на сушата за поправка. По остърганата част от корпуса нямаше миди.

А човекът, когото реши да наблюдава, също се свираше между две лодки и се взираше в трета малко по-нататък. Неколцина мъже я подготвиха за отплаване. Пред очите ѝ платното се издигна на тласъци и малкият съд се отдалечи тромаво от пристана.

Лодката пак кривна към брега, плъзна се недалеч от нея. Космат звероподобен мъжага се развика и зашлеви кормчията. Лодката свърна рязко навътре в морето. Талия зърна съвсем ясно Черт, който опъваше някакво въже. След малко шайката се скри в мъглата и дъжда.

Съгледвачът мина покрай Талия, но тя не успя да разгледа лицето му. Проследи го обаче как се качва на един от няколкото кораба под флага на Игър, акостирали в редица. Съвсем скоро жена скочи на кея и се втурна към най-близката странноприемница.

И Талия препусна, в този дъжд нямаше кой да се заяпва в нея. Когато нахълта в своята странноприемница, раната в бедрото ѝ смъдеше. Никой не знаеше къде е Пендер, затова му остави бележка и, обзета от силен страх, закрачи по калните пътеки към бивака с цялата бързина, на която беше способна.

19. Огън по водата

Мендарк беше уверен, че лодката ще дойде да ги вземе предишната нощ, и като не я дочакаха, започна да се изнервя. А няколко пъти зърнаха навътре в морето кораби на „черните юмуци“.

– Заловили са ги – мърмореше той.

– Дай им още един ден – изсумтя Осейон, необичайно затворен в себе си.

Често вадеше осакатената ръка от джоба си и се вторачваше в празнината на мястото на пръста. След това нещастие като че не разчиташе на силата си.

– Нима властта на Игър се е разпростряла чак дотук толкова скоро? – измъчваше се Мендарк.

– Че каква власт е нужна, за да я халоса някой с торбичка пясък в тъмна уличка? – мрачно напомни Осейон. – Няма смисъл да се заседяваме тук.

Той обаче не помръдна от дънера – огромен, потънал в меланхолия силует, откроен от подскачащите пламъци.

Лилис бе смаяна, че двамата се обезсърчиха толкова скоро. Нейният живот открай време се състоеше от подобни преमेждия. Не бе загушила нито империя, нито дори град, затова пък новите ѝ приятели се откъснаха от нея и не се завръщаха.

– Аз ще наблюдавам – каза на мъжете, повесили носове.

Загърна се в пазещото от дъжд наметало, защото ръмеше, взе чаша горещ чард и парче сирене и се спусна по билото към висока скална издатина. Покатери се по острите ръбове и се настани в цепнатина на върха. Оттук виждаше и склона, и подножието, а и почти цялата морска шир.

Седя на камъните няколко часа, заглеждаше се в отраженията, в гънките по водната повърхност, надиплени от вятъра, и корабите в морето. Един я разтревожи, когато доближи, но екипажът само изтегли пълни кошове с раци и прибора улова. После корабчето се отправи на север и се скри от погледа ѝ. Лилис гризкаше по малко от сиренето. Влажното ветровито време не ѝ пречеше с тези здрави дрехи и ботуши. Още не можеше да осъзнае чудото.

Горчивият чард в чашата изстина. И без това не обичаше тази отвара. Изля я и позяпа струята, стекла се по скалата.

Отоците по тялото ѝ от побоя бяха изчезнали, само рамото я наболяваше понякога.

Зад нея слънцето залязваше, скрито наполовина в облаците. Изведнъж застудя. Искеше ѝ се да седне до огъня, обаче реши, че е по-добре да остане на пост още малко. Минаваха още кораби, последните лъчи позлатяваха платната им, но вече притъмняваше.

Под нея се появи неясна фигура.

– Лилис, детенце, къде си?

Осейон държеше нещо.

– Тук – горе!

Той отметна глава стреснат и се усмихна, щом видя светлорусата ѝ коса на фона на камъните.

– Донесох ти да хапнеш, трябва да понапълнееш.

Тя се смъкна при него. Ръката без един пръст стискаше грамаден сандвич – филии колкото ходилата на едрия войник, запържени в мас, а между тях затоплено пушено месо, лук и сирене. Осейон се облегна на издатината. Лилис седна до него, скръстила крака върху наметалото.

– Какви киснати старци трябва да търпиш... – подсмихна се той.

Момичето отхапа от сандвича, не знаеше какво да каже.

– Ти какво ще правиш, когато отидем в Зайл? – зачуди се на глас

Осейон.

– Де да знам. Ами *ти* какво ще правиш там?

– Ще се мотая и ще чакам те да се наприказват, а после сигурно ще тръгнем нанякъде, тъй си мисля. Аз съм войник и май за нищо друго не ме бива...

Той млъкна. Откъм Ганпорт се появи лодка, насочила се бавно към брега под тях.

– Какво търсят тук? – прошепна момичето.

– Като гледам, търсят нас. В сумрака тези скали покрай водата си приличат.

– Не може ли да е Талия?

– Не ми се вярва. Стариият Пендер щеше тутакси да познае мястото. Или са „черните юмурици“, или онзи негодник Черт. Я изтичай да предупредиш Мендарк.

Тя налага огромна залък и се изправи със скок.

– Не припирай толкова. Ако налучкат къде сме, поне половин час ще се мъкнат нагоре. Аз няма да ги изпусна от поглед.

Лилис обаче се втурна по пътеката. В бивака Мендарк се занимаваше незнайно защо с единия сандък.

– Идват! – изфъфли момичето с пълна уста.

– Какво?

– Осейон каза, че са врагове.

– Слязоха ли на брега?

– Не, още ни търсят.

Мендарк си довърши работата, отби се под навеса и пак седна при огъня, наглед напълно невъзмутим. Лилис препусна обратно към издатината.

– Какво ти каза? – попита Осейон, взрян в морето.

– Ами нищо, седна да се грее.

– Той знае какво прави, не се притеснявай.

– А, притеснявам се. Къде се дяна лодката?

– Подмина, сега е зад онази скала.

– А... Какво е това?

– Къде?

– Ей там, при далечния нос!

– Зорки очи имаш, момиче. Май някой се промъква подире им. Пендер или още врагове? Доста е малка... Пендер би избрал по-голяма лодка. Още две-три минути и изобщо нямаше да ги забележим. Ти гледай, аз ще ида да поприказвам с нашия стар магьосник.

Лилис се вираше до болка, а вечерният мрак се съгъстяваше. Налапа оставения сандвич и пак го ухапа здраво. Месото вътре беше още топло. Ах, в какво удоволствие се превърна храната!... Изяде всичко до трошица. Вече беше тъмно, а Осейон не се върна. Какво ли кроеше Мендарк? Колко жалко, че Талия не беше тук.

Талия тепърва имаше да върви часове наред към бивака. Пътеката беше коварна, тук-там малки свлачища я бяха отнесли или затрупали с мокра пръст и камъни. Нямахме дъска над потока, придошлата рекичка я бе отнесла. Талия се покатери по склона и накрая откри заклейшен между двата бряга дънер, обрасъл с мъх. Изкачването, рискованото преминаване и пързялянето надолу по другия бряг и отнеха към два часа. Най-сетне се върна на пътеката. Идеше ѝ да тича лудешки, защото притъмняваше, но не си позволи тази глупост. Продължи с бързи крачки. Чувстваше, че няма никаква власт над събитията.

Измъчи се по последния кален склон и раната отпреди две седмици ѝ вадеше душата. Добра се много по-бавно, отколкото очакваше, джапаше през същински мочурища – в сухите падини от предишния ден се натъкваше на опасни бързеи. И щом стъпи на превала, зърна пламъци далеч долу, до брега. Май гореше лодка. Дано не е Пендер... Нищо не пречеше вече да е доплавал. Вятърът донесе до ушите ѝ викове, после всичко стихна.

Изкуцка по склона, смъкна се в улея, който се спускаше към заливчето, и закричи тежко нагоре към следващото било. Не ѝ оставаха много сили.

Провираше се опипом през хрусталаците между шистените издатини, стърчащи като побити камъни. Крясъците започнаха отново, засилиха се и секнаха.

Най-после се довлече до бивака. Огънят си гореше, навесите бяха непокътнати. Само че не завари никого. Обиколи предпазливо поляната и накрая пристъпи на нея. Не бе останало нищо ценно. Сандъците ги нямаше. Спъна се в дънер, но след миг осъзна, че е труп. Обърна го по гръб – безименния ням моряк.

Имаше нещо захвърлено до огъня... Раницата на Лилис! По земята се въргаляха нейните дрехи, сапунът, гребенът и други вещи. А момичето за нищо на света не би ги зарязало. Талия прибра всичко и нарами раницата до своята. Опитваше се да проумее какво може да се е случило. И още по-настръхнала се прокрадна към водата.

И денят на Пендер бе изпълнен с вбесяващи неприятности. На всяка крачка му губеха времето, не докарваха навреме припасите или носеха съвсем други неща, или пък изобщо не изпълняваха поръчката. Търговците и корабостроителите в Ганпорт бяха нацупени, инатливи грубияни, свикнали да вършат всичко мудро, без да ги прищпорва някакъв си дебел натрапник от Туркад. Неведнъж му го казваха в лицето. И полека се изясняваше, че проблемите му до голяма степен се дължат на „Хлапето“, макар че никоой не споменаваха това направо.

Два пъти разяреният Пендер отменяше поръчката и отиваше при друг търговец, само за да се убеди, че е още по-несговорчив. Затова по средата на следобед разполагаше само с прясната храна, зеленчуците и две бъчви вода. Другите бъчви върна, защото воняха. Не му доставиха сухите трайни продукти, от резервните платна, въжета и рейки нямаше и помен, нито пък от топовете здрав плат и буретата с катран... Би могъл да продължи до полуда този разочароваш списък. Не получи и безбройните инструменти, от които се нуждаеше за поддръжката и ремонта на кораба. Нямаше надежда да се подготви нито този ден, нито следващия.

С подобни затруднения се сблъска и при подбора на моряците, защото в открито море „Хлапето“ трябваше да има екипаж от шестима. Накрая едва събра четирима, сред тях и почтен човек по прякор Ръждивия, с когото бе плавал преди години. Този мъж на четирийсетина лета имаше кожа, опърлена от слънцето до цвета на тухла. Плешивото му теме, също загоряло, бе заобиколено с нелеп венец от къдрава руса коса. Малко фъфлеше с дебелите си бърни и не беше лесно да разбереш какво казва.

Препоръчаха му други двама, за четвъртия не знаеше нищо. Пендер имаше още две имена, само че не можеше да издири хората.

По-късно отскочи до странноприемницата да хапне набързо и намери бележката от Талия. Натъпка остатъка от рибата в устата си, сложи недоядения комат в джоба и затича трмаво към кораба. Ръждивия викаше и ръкомахаше на пристана. Пред него мъж и жена с еднакво провиснали бузи и тлъсти задници стояха до каруца, натоварена със сгънати платна. Едно беше проснато направо на кея.

– Погледнете го тоя боклук! – нададе вопъл плешивият и плю върху платното. – Всички до един сте лъжци, мошеници и обирджии!

Платното беше вехто, силно протрито на места, а и видимо гризано

от някакви буболечки.

Жената вдигна ръце помирително.

– Глупакът е сложил старо вместо ново. Ще го върна, но останалие са каквито трябва.

Пендер се покатери на каруцата и разгъна следващото платно. Не беше в по-добро състояние от първото.

– Не стават за нищо. Вземете си ги.

– Цял ден работихме за тебе – оплака се мъжът.

– *Не стават, казах!* – кресна му Пендер и изрита проснатото платно във водата. – Отменям поръчката!

Махна с ръка на Ръждивия и двамата се качиха на борда.

Вятърът се засилваше през целия ден и началничката на пристанището го посъветва да не рискува, но Пендер заповяда да вдигнат котва и да отплават. Минаването край плитчините беше трудно, но не и опасно с такъв кораб. Още преди да изгрее луната, излязоха в открито море и се насочиха на юг. Вятърът стихна донякъде, но и повеите му, и теченията пречеха. По неволя се движеха на зиг-заг, а това си беше истинско изпитание при недостига на моряци. През първия час изминаха по-малко от една левга.

Все още бяха далеч от целта, когато Ръждивия се провикна:

– Погледнете натам!

Нещо гореше на брега с пламъци, високи колкото дърветата.

– Какво ли ги е сполетяло? – изръмжа Пендер. – Не ми харесва тая работа.

Внимателно огледа местността – да, точно тук трябваше да е бивакът.

Ръждивия сгуши глава между раменете си.

– Не е ли по-добре да се върнем?

Пендер не беше смелчага, но се смяташе за честен човек.

– Обещах на Талия, че ще бъда тук, и няма да се отметна.

Той се справи с неблагоприятните течения и вятъра, подмина носа и бавно насочи кораба обратно към него. Тъкмо го заобикаляше, и луната пак се показва между облаците. До брега още мъждукаше жарава. Никой не подаваше сигнал, а сега и той не смееше да го направи. Какво ли се мътеше тук?

Реши да подмине наблизко, сякаш „Хлапето“ е поредният съд, който няма нищо общо с тази случка.

– Още няма сигнал! – сумтеше Пендер. – Какво става?! Горката малка Лилис...

- Какво ще правиш? – попита Ръждивия.
 – Нищо, освен да сме в готовност, но ще чакаме по-навътре. Безсилни сме, ако ни налетят цял отряд въоръжени мъже.

В бивака минутите се точеха напрегнато една след друга. Свряна върху издатината, Лилис се взираше в мрака и вече мръзнеше въпреки новите си дрехи. Чакаше сигнала на Пендер, но нищо не просветваше. Накрая Осейон я смени. Момичето се страхуваше от дебнеци в тъмата врагове и седна до огъня, стиснала скъпоценната си раница.

На жаравата къкреше котле със супа. Тя напълни паницата си и зачака. Звездите са въртяха недоловимо, мъглявината Скорпион блестеше ярко. Празната паница са изплъзна от пръстите ѝ. Лилис сънуваше.

Осейон също се върна при огъня да се стопли.

– Нищо ли?

– Нищо, но не вярвам да е така още дълго.

Мендарк усукваше брадата си.

– Но кой ще дойде пръв?

Осейон си сипа грамадна порция супа и пак отиде да наблюдава.

– Дребосък!

Някоя я раздрусваше безпощадно. Лилис примига и отвори очи.

– Време е да се махнем. Ставай!

Преди да шавне, ръцете я изправиха насила.

– Какво...

Искаше пак да си легне, но внезапно си спомни къде е и с кого. Тръгна след Мендарк, скриха се между дърветата, откъдето можеха да огледат цялата поляна. Лилис приклепна до него.

– Какво чакаме?

– Шът! Трябва да ги *виждам*.

– Осейон ще дойде ли при нас?

– Той има друга работа.

Нищо не нарушаваше нощната тишина. Момичето понечи да зададе поредния въпрос, но Мендарк болезнено я сръга с лакът в ребрата. Ама че кокалест беше...

Недалеч от тях изляз диво куче, но ѝ се стори, че звуците са някак различни. Луната се издигна над дърветата и освети бивака, навесите, огъня и двата сандъка. Сенките под платницата приличаха на спящи хора. Раницата на Лилис бе останала до сандъците.

– Раницата ми... – прошепна тя угрижена.

– Млък!

– Но там ми е всичко...

Студени пръсти запушиха устата ѝ и глас, по-свиреп от всеки чут по улиците, изрече в ухото ѝ:

– По дяволите раницата ти, *не вдигай шум!*

Лилис сподави хлипането си. По склона изтрака бутнат камък. Пак настана тишина. Край поляната се мярна сянка и пак се сля с неподвижната тъма.

Други сенки притичаха през бивака към заслоните. Замахнаха и удариха. Някой вдиша шумно през зъби и още силуети се скупчиха там. Лилис се досети, че спорят какво да сторят, после ги видя да претършват заслоните, а други двама се опитаха да отворят сандъците. Мендарк промърмори нещо под носа си и също изчезна някъде в мрака. Някой вдигна раницата на Лилис, изтръска я и порови във вещите ѝ, но скоро се отказа.

Двама нападатели се помъчиха да вдигнат сандък, напънаха се и дръжките се строшиха. Пъхнаха нож под капака, за да счупят ключалката, но се прекърши острието. Нищо не постигнаха и с втория сандък. Накрая някой отсече две млади дръвчета, вързаха въжета за тях и вдигнаха сандъците.

Но миг-два по-късно надолу по склона се развикаха и лумна буен огън. Уплашените носачи се сблъскаха, сандъците тупнаха на земята, отекна писък. Появиха се още сенки и започна схватка.

Точно пред Лилис се счепкаха двама. Единият отбиваше с дълга тояга ударите на втория, който го нападнаше с нож. На свой ред и той замахна яростно, противникът му се наведе и мушна нагоре. Сигурно улучи ръката на първия, защото онзи изскимтя и пусна тоягата, после побгна право към рехавите храсти, зад които се свиваше Лилис.

Нямаше време да се търкулне встрани. Крак в сандал закачи рамото ѝ и я отхвърли по гръб. Мъжът се спъна, плюсна тежко, но отскочи пъргаво на длани и колене, когато другият с ножа се нахвърли отгоре му. Лилис не смееше да мръдне – лежеше в малко петно сянка, всичко наоколо беше огряно от луната. Голямо ходило се отблъсна от земята до ухото ѝ. Дългото извито острие на ножа блесна и вторият мъж потъна в шубраците. Пращането на клони продължи нататък.

Изкълченото ѝ доскоро рамо пак пострада.

– Дребосък? – прошепна Мендарк отляво.

– Тук съм – обади се тихичко тя.

– Идвай... тук е по-опасно, отколкото си мислех.

Слязоха безшумно към вирчето между скалите. Няколко пъти се криха в храстите, щом наблизко прошумоляваше нещо. Заобиколиха водата, покатериха се по отсрещните скали и зачакаха.

Оттук Лилис виждаше горящата лодка при късия нос. Тъкмо се загледа и някакъв пламтящ вързоп профуча във въздуха и се стовари в по-малка лодка, спряла по-далеч в заливчето. Някой веднага го изхвърли във водата и пламъците угаснаха.

– Лошо – промърмори Мендарк, но не личеше да е разочарован.

В оцелялата лодка се разкрещяха и от възвишението отговориха. Схватката там продължи още малко и врявата стихна.

Чуха познат гърлен кикот.

– Олекна ми на душата – сподели Осейон, който ги бе намерил в мрака, без да издаде нито звук. – И с четири пръста не съм толкова безполезен. Тази нощ Игър остана с една лодка по-малко.

– Жалко, че не успя с другата – обади се Мендарк.

– Е, да, но онзи, който пазеше, тръгна да ме търси и през това време срязах въжето.

– Хитро – похвали го Лилис. – А сега?

– Ще си траем – скастри я Мендарк, но не особено сърдито.

– Според тебе кой как се справя горе? – не се стърпя Осейон.

– Май бандата на Черт надделя над „черните юмурици“.

Всеки потъна в мислите си, докато луната не очерта отново ярката си пътека по водата. Точно под тях вятърът побутваше лодката край брега. Блъсна се в стърчащ камък, завъртя се бавно и заседна.

Мендарк изтърси ругатня.

– Искаш ли... – промълви Осейон, но се огледа към луната, около която облаците се бяха разнесли.

– Не! Ще те открият и ще се досетят, че сме наблизко.

– Но лодката е точно където трябва да ни чака Пендер.

– Ако изобщо дойде – сопна се Мендарк.

Лилис събра смелост.

– Аз ще пропълзя дотам и ще я избутам. Изобщо няма да ме зърнат.

В Туркад можех да...

– Не – възрази Осейон.

Мендарк се вторачи в малкото оживено лице.

– Да, иди!

Осейон изпъшка и се удари със сакатата ръка по коляното.

Всъщност Лилис примираше от страх, докато се прокрадваше в мрака от шубраците към равните скали. Нечий плътен глас се разнесе

над водата.

– Ето я! Тичай, докато вълните не са я отнесли.

Лилис се мушна в една вдлъбнатина, плъзна се зад по-високи камъни и притича на зиг-заг до лодката. Боеше се, че е заклещена, но щом тласна, колкото сили имаше, малкият съд помръдна и момичето нагази след него. Скоро водата стигна до гърдите ѝ. Ама че студ! Подхлъзна се към дълбокото и загреба с ръце.

А вятърът все връщаше лодката към брега. Лилис не беше толкова яка, че да я изкара навътре в залива, където да я подхване течението. Тя надникна иззад кърмата. По скалите вървеше висок мъж. Той се спъна и изпусува.

Момичето се отблъсна яростно с крака. Лодката се плъзна напред и пак се върна. Високият също нагази във водата, виждаше се ясно – само три дни бяха минали след пълнолунието.

Той загуби опора, задържа се някак и протегна ръка, но лодката беше далеч от него. Пресегна се още малко. В този миг Лилис напипа с крака подводен камък, тласна диво, лодката се изплъзна от пръстите на мъжа, който цопна с плисък в дълбока яма. Разкрещя се и трескаво размаха ръце. Явно не умееше да плува.

– Помощ! – изрева след секунда.

Лилис се мъчеше, но май нищо не постигаше. Студът се просмука в цялото ѝ тяло, всяко движение беше мудно като насън.

С още малко вопли високият накрая се издърпа върху скалите. Докато някой дотича при него, лодката се бе изместила от извивката на брега, кроткият отлив я подхвана и я задържа навътре. Вторият обсипа първия с грозни думи, цапардоса го по главата, смъкна припряно дрехите и ботушите си и тронаво заплува към лодката. Поемаше си дъх като риба на сухо. Добра се до целта и се изтегли на кърмата, като проклинаше студа и некадърните си съучастници.

Лилис се потопи във водата, но още стискаше въжето. Колкото и да се мътеше главата ѝ от ужас, знаеше, че оттук няма да се пребори с течението. Зъбите ѝ тракаха.

Лице като муцуна на невестулка надникна над носа, корави пръсти сграбчиха ръката ѝ. Мъжът с лекота я вдигна от водата и я захвърли в лодката.

– Т'ва пък к'во е! – изгъгна гадно. Изхили се и устата му с изгнили зъби зейна като пещера. – Няк'во плъхче на Мендарк. Ей сегичка ще си оправим сметките и с тебе.

На Лилис не ѝ се гледаше жилавото, косматото голо тяло, надвесено

над нея. Цялата се тресеше. Мъжът намери две весла и загреба към брега, без да спира потока от сквернословия. След малко Лилис помръдна, но мръсно стъпало я настъпи по глезена.

– Лежи си кротко, да не те пребия. Повече няма да ни се пречкаш.

Килът изчегърта по скалистото дъно при носа. Някой хвана въжето. Косматият извлече Лилис от лодката.

– Ама това дете ли е? – възкликна високият, който за малко не се удави.

– Ъхъ, нахално недорасляче. Ще падне голям майтап с нея! – Косматият върза ръцете ѝ и я бутна на грапавия камък. – Да не си шавнала!

Ужасът я вцепени още по-силно от студа. Мендарк и Осейон не знаеха къде е, а и не вярваше Мендарк да го е грижа. Главорезите (знаеше, че не са войници на Игър) можеха да постъпят с нея както им скимне.

– Ама как се оправихме и с ония боклуци, а!

– Тъй, тъй! – потвърди трети мъж, който излезе от шубраците. – Голям вой ще се вдигне в Туркад. Колцина очистихме?

– Трима, а бяха шестима или седмина. Другите още бягат, накъдето им видят очите.

– А ние кого загубихме освен Бан?

– Торкуил и оня, дето изгоря. Пак му забравих името.

– Вече е все тая. Той направо се препече.

– Да, ама Торкуил беше печен мъжага и приятелче.

– Златото е по-добър приятел, а сега дяловете ни са двойно по-големи.

20. Пътят на север

Отминаваше следобедът на деня след разпрата между телтите и хлуните. Каран трудно заспа от тревога, а щом най-сетне задряма, налегнаха я кошмари. Когато се събуди, вече не ги помнеше, но бе настръхнала.

И денят не беше по-приятен. Студът я мъчеше, валеше и сняг. Все докосваше пълни с отрова жлези на медузите и подутите ѝ пръсти пипаха още по-несръчно. Боляха я и стъпалата, изтезаваше я зверски глад – от този *пан* я присвиваше стомахът, стараше се да хапва по мъничко и да се залисва с работа.

Цяла група хлуни, покрили главите си с плат, се скупчиха на

отвора, заместващ вратата. Изглеждаха ядосани, доколкото лицата им изразяваха нещо, затова пък непреклонни. Каран изправи гръб и стисна ножа. Долови, че този път те ще наложат волята си. Телтите оставиха сечивата и Клуфер се изтърпани отпред. Разгоря се гневен спор. Каран пак не успя да проследи скорострелната размяна на думи, обаче си беше ясно, че тук вече няма убежище за нея. Няколко пъти чу името на Игър и предположи, че ще я предадат на него.

Телтите отново застанаха в редица, за да не стигне никой до Каран, а старшият хлун изрече заповед и в ръцете на съратниците му се появиха къси ножове.

Клуфер се смръзна от уплаха.

– Нарушавате уговорката – промълви тя отчетливо.

– Така ще бъде – потвърди старшият хлун, – ако не ни я дадете.

Клуфер изви глава към другите телти, сякаш очакваше неминуема гибел. Каран тънеше в покруса. Телтите бяха много бедни, но добри към неканената си гостенка. Не можеше да допусне такава саможертва.

– Не! – отсече тя. – Тръгвам с тях.

Клуфер завъртя глава отчаяно.

– Правото на госта! – настоя Каран и вдигна ръце. – Не можете да ме спрете.

По лицето на Клуфер се изписаха и облекчение, и срам. Каран направи две крачки и се загледа в подутите си крака. Какво ли я чакаше? Игър не беше мекушав човек – знаеше, че ще ѝ отмъсти за откраднатото Огледало, а после би се възползвал от дарбата ѝ, докато не я превърне в съсипана, никому ненужна твар. Животът ѝ свършваше.

Очите ѝ шареха в търсене на спасителен изход, но не го намираха. Старшият хлун пристъпи напред и пръстите му стиснаха смазващо лакътя ѝ. Каран се взря в очите му, но откри в тях единствено страха от Игър. Хлуните вече не можеха да си позволят състрадание.

Най-неочаквано чу гласа на Шанд зад вратата. Сърцето ѝ сякаш подскочи. После думите му потънаха в крякащите вопли на хлуните, врявата се засилваше, докато не заприлича на кудкудякане в курник.

Нечий вик надделя над шумотевицата, отекна тежък тътен и настъпи тишина. Каран понечи да се отскубне, но хлунът не я пускаше. От лакътя надолу ръката ѝ бе изтръпнала.

– Шанд! – кресна тя. – Добре ли си?

Навън някой изохка. Тя не се съмняваше, че са убили стареца.

Шанд застана на входа почервенял и задъхан, но невредим. В тоза миг хлунът отскочи встрани и извика нещо на другите отпред.

Отговориха му с нов крякащ стон.

Каран се свлече на пода и започна да си разтвива лакътя.

– Отведи я, вървете си! – изкрещя старшият и се отдалечи припряно, повел останалите след себе си.

Телтите се върнаха по местата си, но не подхванаха отново работата. Шанд зърна Каран и усмивката открои бръчките по старческото лице. Щом пристъпи към нея, си придаде сериозен вид, но закъсня. Опасността бе отминала и Каран отприщи гнева си – той я бе изоставил на студа и ужаса. Но най-много я въбесяваше унижението да я види полугола и оплескана с парченца от медузи.

– Каза, че ще се забавиш няколко часа – изсъска му ледено. – Това беше преди пет дни.

Пак пролича колко му е забавно.

– Направих всичко, което можах – благо отвърна старецът. – А хлуните са се държали с тебе достатъчно добре. Дали са ти някаква дреха вместо онези, които са се дянали незнайно къде, и възможност да заслужиш с честен труд прехраната си. Нито са те унижавали, нито са те подлагали на жестокости, а и не са искали от тебе повече, отколкото от всеки друг тук. Скриха те, защото ги помолих, закрияха те от Игър, който е сложил името ти в списъка.

– Ако не бяха телтите, щяха да ме тикнат в ръцете му още вчера! – яростно изфуча тя.

Шанд се помъчи да прикрие смайването си.

– Не подозирах, че е стигнало чак дотам. Все пак не са те предали веднага – не е малка услуга спрямо една непозната, и то неблагодарница, в такива времена. Трябва да ти е ясно, че самият им живот, ако и да е мизерен в твоите очи, е под заплаха. Както и да е, това вече не ни засяга – незабавно се махаме от Туркад.

– Махаме ли се? Как?

Каран не знаеше дали да си откъдне, или да се плаши. Досега преживелиците й покрай Шанд бяха същинска страхотия. Остави ножа, изми се с морска вода, после се поклони на телтите и им благодари за гостоприемството. Отвърнаха й с усмивки. Клуфер се засмя дружелюбно и я прегърна. След това всички се заеха с работата си, още преди Каран да е излязла със стареца.

– През последната седмица се случи какво ли не – заговори той. – Наистина ти дължа обяснение.

Шанд изобщо не приличаше на опърничавия напласен старец отпреди броени дни. Какво ли го бе преобразило така?

– Горедолу по времето, когато те оставих тук, цитаделата бе превзета. И положението ни стана доста опасно, защото и Мендарк реши да се скрие на кейовете. Всичко се преобърна надолу с главата. Отидох да търся лодка и не ме пускаха да се върна. Съжалявам! Но сега изчезване отгук.

– Никъде не мога да отида в този вид.

– Имам за тебе и дрехи – уверяя я той бодро, – и ботуши, и всичко останало, което очаквам да ти е нужно.

Скоро доближиха външния край на кея, Шанд извади от изоставено складче претърпана раница и даде на Каран втората приготвена за нея.

– Вътре ще намериш каквото ти трябва, за да опазваш приличието – подхвърли старецът, – макар че може да не съм угодил на капризите ти. Пригответи се веднага – щом притъмнее, ще дойде лодката да ни откара.

Запали свещ и излезе.

Тя се боеше, че и е събрал боклуци, които няма да са ѝ по мярка. Изсипа всичко от раницата. Шанд обаче се бе погрижил добре за нея – нямаше почти нищо пропуснато. Намери няколко широки леки панталона, каквито предпочиташе, и един по-дебел. Имаше топли вълнени чорапи. Извади два чифта по-големички ботуши (още един чифт чорапи на краката оправяше проблема), също ризи от мек плат, дълга куртка и наметало с качулка и вълнена подплата, и толкова меко и гладко бельо, че напомняше коприна. Видя нож, чаша, чиния, паница, сапун (благословен да е старецът!) и още полезни дреболии.

Тя побърза да облече най-топлите дрехи, обу два чифта чорапи и намъкна ботушите. Прекрасно... Окачи противната препаска на един клин в стената, подреди раницата си и излезе. Притъмняваше. От юг напираше силен вятър и вълните се блъскаха в подпорите. Долу чакаше малка тъмна лодка с черно-синьо платно и Шанд вече бе седнал в нея.

Каран се забави до стълбата. Питаше се какво да прави. Нямаше защо да тръгва с Шанд, нали? Вярно, беше болна и изтощена, остана без пукната пара и я издирваха. Но всичко това я бе сполетявало неведнъж. Наложеше ли се, сама щеше да се измъкне. Не ѝ трябваше нищо друго, освен шепа монети.

– Хайде! – подкани я троснато Шанд отдолу. – Не е добре да се помайваме тук.

Заядливият отговор сам изскочи на езика ѝ, но от лодката се разнесе познат глас:

– Идвай бързо! Търсят те навсякъде по брега.

Думите ѝ напомниха за друг ден, в който потегляше с лодка.

– Ти ме докара тук – изсумтя Каран, но пристъпи към стълбата. – И ми каза, че ще намеря безопасност.

– Казах ти, че мястото е добро за криене, нали така! Но всичко се промени. Затова те отвеждам отново на по-добро място.

– Далеч от Туркад ли?

– Много далеч.

Тя се престаши. Предпочиташе неизвестността пред Туркад. Слезе в лодката и скоро се скриха в тъмата.

Лодката напусна незабелязано Порт Кардасон и се отдалечи от Туркад към големите носове, отвъд които щеше да се пхне в пастта на големите вълни.

Щом излязоха в открито море, Шанд вдигна капачетата на фенера. До руля наистина седеше добре познатият на Каран лодкар, както тя се убеди с радост. Разцелува го по двете пълни бузи с набола четина.

– Пендер, ти си първият приятел, когото виждам от цяла вечност.

Той се посмути, макар усмивката да не слезе от лицето му. Каран се отнасяше мило към него, бе се привързал към нея. Предпочете да не я разпитва, само подхвърли:

– Каква е тая коса, а?

Каран се озъби и посочи с пръст към Шанд.

– Накъде сме се отправили?

– Мога да ви откарам някъде на север, но само докато трае нощта, защото утре трябва да се върна. Имам и друга поръчка. И не ми предлагай пари да остана с вас. Не мога да продължа.

– Нямам пари, дори един грайнт – призна си тя и погледна стареца. – *Този път* донесе ли нещо за ядене?

– Пендер се погрижи – засмя се Шанд. – На него може да се разчита за намирането на храна.

Измъкна огромна торба изпод скамейката.

– „Ще се заситиш само на трапезата на дебелака“ – почтително напомни Каран поговорката и протегна ръка към торбата. – Пендер, ти имаш друга лодка! – изненада се тя.

Шанд не й позволи да бръкне, а извади две парченца сушени плодове.

– Яж по малко, докато стомахът ти свикне.

– Онази лодка е за реката – обясни Пендер. – А за Туркадско море исках по-голяма и здрава. Ето какво намерих – „Танцуващата гъска“.

Щях да взема и моряците си, ако пътуването ви не беше толкова тайно. А за океана ще имам нужда от още по-голям съд. Но първо да се слобия със златото за кораб, нали така!

– Дано натрупаш парите – пожела му Каран и се вторачи в Шанд с толкова свирепа гримаса, че той се стресна въпреки мъждивата светлина.

Тя изтръгна торбата от ръцете му.

– Не знам какво си ял последната седмица – натърти неприязнено, – но аз се храних с медузи!

– Яла си *пиджон*! – слисан възкликна Пендер. – Затова си толкова измършавяла...

Каран се тъпка цял час под звездното небе: хляб, сирене, лук, пушено месо, мариновани зеленчуци, сушени плодове и гъби, ядки... каквото се намираще в Туркад. Никога не си бе пълнила корема толкова настървено, дори лодкарят я наблюдаваше стъписан и възхитен. Само едно нещо не докосна – голямата манерка със сладко вино.

– Това още не ми е по силите.

Накрая легна по гръб и затвори очи.

– Пендер, жена ти и децата ти още ли са в Сит? – попита сънено доста по-късно.

Въпросът беше неприятен за него, но той се насили да й отговори.

– Да, получих вест от тях преди два дни. Живи и здрави са, приютил ги е в дома си митничарят Дирхан. Той е стар приятел на жена ми.

Така произнесе думата, че Каран млъкна. Спомни си не особено сърдечните отношения между лодкаря и съпругата му.

Тя се загърна в куртката, опря буза в сгънато парче брезент и въздъхна доволно. Нямаше да си признае, че стомахът ѝ ще се пръсне, а нищо друго не я измъчваше в момента. Заспа сита и сгрята. Не знаеше какво крие бъдещето, дори утрешният ден, но не се страхуваше. Толкова се доверяваше на Пендер, че той би се изумил.

Силният вятър носеше бързо лодката. Продължиха на север-северозток по Туркадско море още осем-девет часа, преди зазоряване подминаха устието на голяма река, където блещукаха светлинните на град. Брегът бе обрасъл с гора. Един час по-късно Пендер зави наляво, заобиколи скална площадка, в която се разбиваха вълните, и навлезе в закътано заливче.

– Бива си те – похвали го Шанд. – Онова устие беше на река Троикс, нали?

– Да. Не очаквах да стигнем чак толкова далеч. Като гледам,

изминахме почти двадесет левги. Тук е северната половина на Елудерската гора. Чака ви труден път през следващата седмица. – Подаде им багажа от носа на лодката и пристъпи към платното. – Желая ви сполука.

– Пендер! – извика Каран и той се обърна. – Чувал ли си нещо за Лиан?

Лодкарят изръмжа и плю над борда. Каран го гледаше тревожно. Накрая той промърмори неохотно:

– Нито думичка. Където и да е отишъл, не се е качил на кораб или лодка.

Махна на Шанд да пусне носа на лодката. Старецът бутна, килът се освободи от чакълестия бряг, Пендер загреба навътре.

– Сполука и на тебе! – извикаха двамата.

Камъчетата хрущяха под подметките на ботушите им. Шанд вдигна нейната раница и я нагласи на гърба ѝ. Стори ѝ се много тежка, макар вътре да бяха само дрехите ѝ и манерката с вода. Чувстваше се бодра и освежена от соления вятър, само дето в краката ѝ не бе останала никаква сила.

– Не знам накъде и защо сме тръгнали, но да вървим – подкани Каран.

– Отиваме на север. – Шанд наместваше торбата с храна в своята раница. – Далеч от войната. Ех, как се радвам, че оставихме Туркад зад гърба си.

– И аз. Изобщо не ми се искаше да отида там.

Очите на Шанд блеснаха за миг, после той тръгна пред нея към гората. Скоро щеше да се зазори и личеше, че денят ще е ясен и ветровит.

– Шанд, какви са телтите? – зададе Каран въпроса, който се въртеше в главата ѝ от няколко дни.

– Историята им е любопитна. Много отдавна обитавали блатата и мочурливите гори край залива, строели си наколни колиби. Но с разрастването на Туркад мочурищата били пресушени, а горите – изсечени. Телтите бавно измирили в мизерия, защото са плах народ и не измислили как да подобрят положението си. А хлуните, търговци по душа, единствени им предложили подслон и прехрана – срещу закрепостяване за цял живот. Но когато всяко дете навърши десет години, има право на избор дали да се обвърже. Малцина от телтите решават да се махнат – нито си намират място другаде, нито им е по нрава да живеят отделно от своите. Никак не се обичат с хлуните, обаче са си взаимно необходими.

Изкачваха се бавно по дълъг рид от тъмни, многослойни скали. С

изгрева на слънцето се озоваха върху голо възвишение, откъдето се виждаше брегът надалеч и в двете посоки.

– Да спрем! – изхриптя Каран и се отпусна на колене.

С голямата си раница приличаше на костенурка. Шанд я свали от гърба ѝ.

– Ще си починем тук. Изкатерихме стръмен склон.

– Прекалено стръмен според моите негодни за нищо крака.

Каран си разтриваше прасците.

Скоро се оживи, въртеше глава и се озърташе. Отвъд река Троикс гората продължаваше към Туркад, докъдето стигаше погледът. На север се проточваха неприветливи неравни била, които сякаш изтикваха тясната залесена ивица към Туркадско море, което тук беше най-широко – четиридесет левги. Затова на изток имаше само увенчана с бели гребени вода и няколко островчета по средата. Каран знаеше, че морето продължава стотина левги на северозапад и се слива с океана.

В обратната посока криволичеше над двеста левги и се стесняваше до Земята на Кнулп, където човек можеше да пусне стрела от единия бряг до другия, а течението се разбесняваше така, че на практика проливът беше недостъпен за кораби. Нататък отново се разширяваше във възстуденото, вечно забулено в мътилка Мъгливо море – Карама Малама. Такова беше Туркадско море, отделило остров Мелдорин от огромния континент Лоралин, прострял се на изток.

По водната шир тук-там се мяркаше някое платно, накъдрено облаче дим бележеше градчето при устието. Нямаше други следи от обитатели по тези места.

– И сега какво? – попита Каран.

– Ще закусим, ако ти се яде, после ще вървим, докато не се умориш. Малко по-нагоре трябва да има пътека. Ще тръгнем на север толкова бързо колкото издържиш.

– Дали няма да се натъкнем на патрули?

– Не е изключено да обикалят, макар че областта е рядко населена – малко пастири и по някой ловец. Почвата е твърде бедна за земеделие. По-безопасна местност няма да намерим никъде.

Каран се сети за баща си, когото бяха причакали и убили в планините над Готрайм заради няколко монети, и потрепери. И тогава в съзнанието ѝ се мярна бледа сянка на предишния кошмар – видение как я наблюдават наредени в кръг гашади. Цялото ѝ тяло се разтресе, без сама да знае защо. Напипа ножа си в раницата, опита с пръст острието и окачи ремъка на канията на врата си.

- Значи ще закусим. Коремът ми е хлътнал като стар мях за вино.
 Шанд стана да събере съчки за огъня, а тя промълви:
- Ами Лиан? Научи ли нещо за него?
- Носи се слух, че е тръгнал с Тенсор...
- *Тръгнал!* – възкликна Каран, вбесена от тона му. – Няма да повярвам в това. Може Тенсор да го е принудил, иначе не би тръгнал доброволно... – Тя помълча. – Но за какво му е?
- Мендарк твърди, че Тенсор го е отвел – търпеливо обясни старецът. – Как да знаем дали е тръгнал по своя воля?
- Но преди малко долових съмнение у тебе. Да не подозираш Лиан в нещо?
- Не... Вече не. И все пак... не, глупости.
- Искам да знам, ако нещо те настройва срещу Лиан. *Трябва* да знам.
- Още в Тулин се опасявах... и ето какво стана наскоро. Но защо си толкова угрижена?
- Тя сведе поглед към оплетените си в скута пръсти.
- Дълго пътувахме двамата, преживяхме заедно какво ли не. Сам знаеш. Естествено е, че се опитвам да науча участта му.
- Като летописец Лиан се бе захласнал по наново разгърнатата се история около Огледалото. Шанд отново пробуди у нея твърде неприятно съмнение – Лиан може и да бе тръгнал охотно с Тенсор, за да не изтърве нишката на сказанието.
- И ти ли го подозираш? – промърмори старецът.
- *Не!* Лиан е мой приятел.
- „Аз съм вярна на приятелите си и няма да дърдоря за техните слабости пред целия свят. И не обичам да споделям тайни. Особено с особняк като тебе, когото не познавам.“
- Той е най-скъпият ми приятел. – Каран изрече думите натъртено, за да е ясно какъв смисъл влага. – Може би и любим. Не е мимолетна прищявка.

21. Чудновата баня

Час по-късно продължиха нагоре по билото, след като се заситиха с горещ чай и овесена каша, стафиди, мед и масло. Каран успя да изяде две пълни паници и коремът ѝ се наду, накрая метна раницата на гръб с голямо нежелание. По тези баири можеше да се влачи само няколко

минути, преди да поиска почивка. Щом започнеш да се задъхва, Шанд решаваше да спрат. Минаха два часа, преди изведнъж да излязат на широка пътека. По стъпките в меката пръст личеше, че мнозина минават оттук. Пътеката се спускаше на зиг-заг по склона. Отдъхнаха малко и тръгнаха надолу.

Щам излязоха от гъстата гора, Каран забеляза как вятърът е покрил морето с разпенени вълни. Късчета суграшица жилеха лицата на двамата пътници.

– И по-лошо ще стане – отбеляза Шанд, извил глава по посока на Туркад. – Радвам се, че не сме в морето.

– Дано Пендер се прибере, без да пострада – каза тя.

Следобед старецът пресметна, че са извървели още една левга. Каран залиташе.

– Стига ти за днес. Да си намерим място за нощувка.

Мястото беше каменисто, край пътеката започваше хаос от долчинки. Шанд посочи отвъд билото.

– Не искам да се виждаме от пътеката. Ще имаш ли сили?

Тя се облегна на дърво и разтърка бузите си с измръзнали пръсти. Кимна, от умора не й се говореше. Билото се разделяше и между разклоненията намериха по-плитка падина.

– Виж! – посочи старецът зеленина в подножието на скалата. – Има извор. Ще се настаним зад второто било.

В падината беше кално, затова пък водата в извора се оказа чиста. Напълниха манерките, измиха си ръцете и лицата, преди да продължат. При следващото било намериха равна поляна с жилава трева и остри камъни, а скупчените ниски дървета сякаш ги канеха да се подслонят тук. Каран се строполи на земята и започна да разтрива ходилата си, Шанд побърза да събере дърва за огън.

– Коленете не ме държат права – оправда се тя. – Съжалявам, но трябва да си почина.

– И аз така мисля, иначе утре ще си изцедена. А и толкова време съм прекарал на път, че ми е все едно за един ли се грижа или за двама.

Тя обаче се надигна скоро, събра запас от сухи клони, слезе до извора и донесе още вода. Шанд, който раздухваше праханта под клечките, си мислеше удивен за разликата между нея и Лиан. Дори в най-сговорчивото си настроение младият летописец само гледаше как да кръшне от работата. Какво пък толкова бе намерила Каран в него? Напомни си обаче, че Лиан има и по-привлекателни качества.

Скоро огънят се разгоря, лъхна ги приятна топлинка, и Шанд се зае

да опъне палатката.

Каран придърпа два дънера, провери ги внимателно за хапещи и жилещи животинки и седна на единия до огъня. След малко се изправи, заклатушка се към палатката, уви се с одеяло и легна на земята.

– Твърде уморена съм да седя – промърмори, когато старецът я изгледа.

Той само изсумтя, зает с варенето на вечерята. Слънцето залезе. Каран задряма. Накрая водата прекипя с шумно съскане и вдигна облак пепел. Парче дърво изпраща, навсякъде се пръснаха искри и жарава. Каран побърза да ги изтръска от одеялото.

– Защо мирише на изгоряло? – попита тя сприхаво.

Шанд протегна ръка и махна тлеещо въгленче от черната ѝ коса.

– Не те е опърлило много.

– Какво значение има, бездруго е съсипана.

Старецът не я остави да се оплаква от косата си.

– Време е за вечеря! – изрече гръмко и потри ръце.

Успя да ѝ отвлече вниманието. Каран си подаде паницата, за да я напълни догоре с гъста ароматна яхния. Не продума, докато не изяде всичко. Успя да преглътне още половин паница.

После стопли вода в най-голямото котле и се захвана да търка косата си, докато не ѝ свършиха силите да вдига ръце. Ядно изля посивялата вода, но кичурите, които придърпа пред очите си, още бяха черни.

– С времето ще се оправи – успокои я Шанд. – Ако питаш мен, не изглежда зле. Пък и нали ще порасне нова?

– Че какво ми пука дали според тебе не е зле? Косата си е моя и сега е гнусна. Тя е най-хубавото нещо в мен, а ти го съсипа – кресна Каран и изрита другото котле.

То се търкулна с дрънчене по склона. Наложил ѝ се да куцука дълго надолу. Когато се довлече обратно, котлето имаше доста окаян вид, а дръжката се бе отчупила. Остави го до огъня и седна тежко на дънера.

– Направих това, за да ти спася живота – напомни старецът.

– Извинявай. Не знам какво ме прихвана. Моля те да не ме мислиш за чак такава неблагодарница.

Поседа, опряла чело в скръстените си ръце, надигна се и затътри крака към палатката.

– Толкова съм уморена...

Спа непробудно цялата нощ.

Шанд остана до късно край огъня, пийваше вино от мяха, който Каран не поиска да докосне, размишляваше и рееше поглед към звездите.

Два пъти навлизаше в гората и се заслушваше за необичайни звуци. Колкото и малко хора да се мяркаха в тези земи, той знаеше добре, че самотните пътници винаги могат да си навлекат беда. След полунощ се уви в одеялата и задряма до изгрева.

Сутринта бе сложил овесената каша да се вари, преди Каран да изпълзи от палатката. Привлечена от миризмата на храна, тя се протягаше само по риза и си разтриваше очите. И този ден започваше зле като предишния с мокрите повеи на вятъра. Каран се вторачи замаяно в Шанд, сякаш не знаеше кой е, нито какво тя търси тук.

– Добро утро... – Мъчеше се да си спомня името му. След Големия събор често се събуждаше в това състояние. Дългият сън като че я връщаше в забравата, в която я намери той. – Сви вежди и накрая съзнание то й изкопчи името от паметта. – Добро утро, Шанд!

Слезе до извора да се измие. Остана само десет минути, но май се опомни. Пристъпи към огъня с паница и лъжица в ръце и поздрави весело спътника си. Зяпна котлето, в което беше кашата, и се засмя:

– Къде се е търкаляло? – След миг си спомни. – О, аз го направих... Съжалявам.

– Няма нищо. – Шанд се чудеше дали тя изобщо се възстановява. – Ще го поправа. Как си днес?

– По-добре, макар че имам мускулна треска в краката.

– Ще вървим полека тази сутрин. И аз съжалявам за твоята коса.

Тя тръсна глава и погледна кичурите.

– Може и да си въобразявам, но чернилката избледнява. С какво си я боядисал, да му се не види?

Той се разсмя.

– Боята е от корени на мирта, забърках и други съставки. Но за нищо не ставаше – повече кафява, отколкото черна, пък и червеното личеше. Набързо повторих с мастило за карти. Грозна мацаница, чувствах се голям глупак да върша това, докато ти лежеше почти примряла. Знаех, че няма да се запази дълго. Има и по-добри бои, но трябва да ги вариш. Както и да е, свърши работа. С червена коса нямаше никакви шансове да се измъкнеш от Туркад.

Отначало Каран се чувстваше схваната, но скоро мускулите ѝ се сгряха, прасците обаче не престанаха да я болят през целия ден. Имаше повече сили и поиска почивка чак към средата на утрото. От върха на висока скала се виждаше морската шир. Внезапно Каран подскочи.

– Какво има? – сепна се Шанд.

– Кораб е доближил мястото, където ние слязохме на брега вчера.

– Ами такива закътани заливчета са малко, а времето е лошо.
 – Само че на мачтата се вее флагът на Игър – неспокойно промълви тя. – Дали може да ни проследи, макар че избягахме по море?
 – Ти знаеш повече за това, както чувам.
 – Представа си нямам от *гадателството* – кисело възрази Каран. – То е част от Тайното изкуство.

– Не виждам как ще научи, че и ние сме дошли тук.
 В себе си тя призна правотата му, но все не можеше да се избави от усещането, че някой ги следи. Отново се опитваше да открие с дарбата си Лиан, но получаваше само смъртно впечатление за неспирен бяг денем и нощем. През цялото време мислеше за Лиан и това я подтичкаше още повече.

Отново спряха преди края на следобеда. Вечерта Каран пак търка косата си упорито със сапун и вода, но не се избави от боята. Не беше преуморена и поседя до огъня, след като притъмня. Шанд долавяше изпитателния ѝ поглед. Накрая Каран попита:

– Защо ми помагаш? *Какво искаш от мен?*

– Имам си важни причини, но сега не ми се говори за тях. Засега ти стига да знаеш, че Игър се стремеше да те докопа, а аз нямах никакво желание да попаднеш в ръцете му.

И на следващия ден апетитът ѝ беше неукротим. Дояждаше третата паница овесена каша, когато Шанд прихна.

– Ей, по-полека! Ако продължаваш така, ще ни свърши храната преди Ганпорт, а дотогава няма откъде да купим.

– Ей там я има в изобилие – невъзмутимо посочи тя към морето.

Не беше далеч, защото Шанд предпочете една обрасла пътека край брега пред утъпканата в планината. Тази криволичеше по-често, но по нея се вървеше леко.

Душаше вледеняващ вятър, обсипваше ги ту с дъжд, ту с лапавица, но поне ги блъскаше в гърбовете, а не в лицата. По-късно през деня Каран бе седнала на едно хълмче и разтриваше набитите си пети. Неочаквано подвикна на Шанд:

– Онова там не е ли лодката на Пендер?

Не много далеч от брега лодка с малко платно се клатушкаше тежко на север. Старецът напрегна очите си.

– Може би, но ми се вижда доста тровава. Не съм уверен...

– Сигурна съм, че е той. Защо ли пак плава насам?

Шанд предпочиташе да не я посвещава в такива подробности.

– Най-добре да не умуваме какви ги върши Пендер. Напоследък е

избрал опасен начин да натрупа пари.

– Знам. Морето е неговият живот и е ненаситен за злато, за да има отново кораб. И защо пък да няма?

– Скоро ще се сдобие с кораб, ако тази война се проточи... и ако главата му остане на раменете. Сега опитният моряк може да поиска каквато цена му хрумне.

Припасите им наистина свършваха по-скоро, отколкото Шанд бе очаквал. Дватама събраха от скалите миди и водорасли и си свариха гъста супа, добавиха малко вино и див чесън, който Каран набра край пътеката. Докато котлето къкреше на огъня, тя отиде да поплува в студената вода. Върна се посиняла и разтреперана.

– Ще се затриеш така – укори я Шанд. – Не виждаш ли, че по възвишенията вали сняг? На бързай с тези шуротии.

– Това може да каже само човек, който никога не е бил безпомощен – неприветливо отвърна тя.

– Едва ли някой по-добре от мен знае какво е да си безпомощен.

Шанд я смая с разпаления си тон, макар че очевидно говореше за миналото. Затова замълча, а той я зави с одеяло и ѝ даде паница супа, после и втора, за да се сгрее. Накрая Каран си позволи да глътне и малко вино.

Нощта беше мразовита, но тя не усети студа в уютната топлина на дрехите и одеялата си. Призори вятърът се укроти, оловносивите облаци останаха в небето заедно със заплахата от дъжд.

Сутрин или вечер Каран се къпеше в морето, всеки път се бореше с вълните по-навътре. Един ден се отдалечи толкова, че Шанд вече не виждаше главата над сивата вода. Изнизаха се десетина минути и той се уплаши, дори умуваше дали да не смъкна дрехите си и я потърси, макар че не знаеше накъде да се отправи, а и не бе добър плувец. После я зърна далеч от предишното място – загребваше преспокойно към брега. Не се изправи чак до плиткото, където водата ѝ беше до глезените.

Шанд я загърна с наметалото си. Тя вдигна поглед към намусеното му лице и каза:

– Обожавам плуването. Морето отмива миналото, обновява ме. А студът не ми пречи.

Силният гърч по тялото ѝ веднага я опроверга, но старецът знаеше кога е благоразумно да не се обажда. Само кимна към огъня.

– Да сваря чай, а?

На деветия ден видяха широката кафеникава река Ганел. Каран почти се бе възстановила. Успяваха да извървят по четири левги въпреки хълмистата местност и кратките светли часове, пък и се налагаше да спират, за да ловят риба и да събират миди. Рядко разменяха по някоя дума, всеки таеше мислите си.

Ганел беше пълноводна от зимните дъждове, нямаше начин да я преплуват, но Шанд знаеше селце по брега, където биха могли да намерят лодкар. Тръгнаха срещу течението и няколко часа по-късно излязоха там, където широката пътека от юг стигаше до селото – струпани бедняшки колиби, където зиме всичко тънеше в кал, а лете в прахоляк. Хапнаха по паница разкашкана юфка.

– Ганел... – промърмори Каран. – Недалеч от Чантед има речичка... е, по-скоро поток със същото име.

– Същата е и явно я има от дълбока древност, щом си е прорязала русло през планините, за да се влее в морето там, където сега е Ганпорт.

– Щом казваш. Да отидем в града.

– Закъде си се разбързала? Не ти понасят моите гозби, а?

– О, вкусни са, но искам да си купя някои неща.

– Какви?

– Ами... Гребен. Бележник. Просто някои неща – повтори тя с упорит блясък в очите. – Искам и да се изкъпя с гореща вода.

Шанд не беше въодушевен.

– Да знаеш, че Ганпорт не е като Туркад, нито дори като Толрайм. Съмнявам се да продават бележници.

Все пак намери плешив съсухрен старец, който безмълвно ги отведе при малката си лодка, завързана под навес от оплетени клони. Прекося реката и Шанд пусна медна монета в дланта му. Лодкарят кимна и без нито дума загреба обратно към другия бряг. Двамата тръгнаха по северния бряг на Ганел край високи дървета и тръстики. Продължиха и след смрачаване по широката пътека. Пред тях вече мъждукаха светлините на доста голям град.

Ганпорт се радваше на благоденствие от риболова и търговията, но пътешествениците завариха улиците почти опустели. Тук-там се мяркаха войници на Игър, никой обаче не ги спря.

– Това пък какво означава? – чудеше се Шанд. – Войната чак дотук ли е стигнала? Не ми приличат на армия, завладяла града. Но нека внимаваме и не се набиваме на очи.

В ясната студена нощ луната още не бе изгряла, под краката им скърцаше скреж. Намериха странноприемница, наречена „Четири

риби“, наглед твърде занемарена. Шанд настоя да влязат тук, за да не привличат внимание.

Съдържателката беше дребна сбръчкана старица с огромен нос, но направо невидима брадичка. Очите ѝ бяха разногледни, тя неспирно въртеше глава на мършавата си шия досущ като гъска, която се озърта за дебнеша лисица.

– Непременно трябва да опитате нашата баня. „Четири риби“ е прочута с банята си, най-хубавата в Ганпорт – цвърчеше бабичката. – Най-горещата вода, най-прекрасните балсами и аромати. Ще върне цвета на бледите ви бузки... госпожичке, ще омекоти дори вашата загрубяла кожа, господине.

Шанд не пожела да ползва банята, но Каран нямаше търпение да отиде там. Щеше да струва едва ли не колкото нощувката – домакинята надълго и нашироко се жалваше колко поскъпнали дървата за огрев и колко неутолима била алчността на прислугата. Наложил се да почака един час, докато загреят достатъчно вода в грамаден котел.

Банята се оказа малка, продухвана от вятъра пристройка без мазилка по каменния зид. Старицата подгони с метла в ръка двама безделници и те се магнаха вкиснати. Каран забеляза, че тревата е утъпкана на едно място до стената – явно имаше любители да зяпат къпещите се. А така наречената вана бе издълбана в пода дупка, облицована с толкова зле направени плочки, че се ронеха по ръбовете. По-скоро приличаше на кладенец и човек можеше да се измие само прав в нея. Жена в напреднала бременност или дебелак трудно биха се измъкнали. Дървената запушалка на дъното се вадеше с верижка. Каран се вторачи разколебана в дупката – питаше се колко ли е чиста, защото помещението вонеше на мухъл.

– О, много си е чисто, много! – зацвърча съдържателната с енергично кимане.

За доказателство обърса дъното с парцал на дълга дръжка и го тикна под носа на гостенката.

– Ето, нали ви казах!

Самият парцал беше толкова зацапан и протрит, че нищо не би могло да проличи, а и миришеше още по-зле. Каран го отблъсна от лицето си и смънка омърлушено:

– Добре де, донесете водата.

Смая се – бабичката изглеждаше крехка като вейка, а в странноприемницата се размотаваха няколко месести младежи, но съдържателната сама помъкна дървените кофи. Залиташе и разплискваше вода

навсякъде и преди да се добере до ваната, кофите бяха наполовина празни. Стовари ги, напъгна се да вдигне едната и изля остатъка около ваната. Без да ѝ мигне окото, посегна към втората, но Каран подозираше, че може изобщо да не се изкъпе, и я изпревара.

– Няма нужда. Вие идете да обслужвате клиентите си, аз ще пренеса водата.

Съдържателката се разкряка спривахо.

– Глупости! В „Четиристе риби“ се гордеем, че угаждаме на гостите си.

Взе празните кофи и се затътри към казана.

Каран влезе след нея в друга задимена пристройка която явно служеше и за пералня, намери още две кофи и загреба вода от казана. Двете се разминаваха, но старицата упорито не я поглеждаше. Щом ваната се напълни до половината с вряла вода, сипаха и студена.

– Ами сапунът? – ехидно попита Каран. – Най-прекрасните балсами и аромати? От какво ще порозовее бледата ми кожа?

Бабичката промърмори нещо, излезе със залитане и се върна с тясно шише, което остави с трясък до ваната. Във водата паднаха люспици от плочките.

– Ще си отсипете ей толкова – показа тя дънцето на свитата шепа.

Кимна, неприязнено пожела на Каран да се наслади на банята и се заклатушка през изхода.

Каран седна, смъкна ботушите си, а с двата чорапа запуши най-големите пролуки в стената. Докато се събличаше, още усещаше, че я гледат. Обърна се към ваната, но инстинктът ѝ подсказа да издърпа сламка от метлата. Мушна с нея в трети процеп точно над ваната. Някой писна, тупна на земята, като че бе стъпил на столче, изквича още веднъж и млъкна.

„Дано поне гледката си е струвала“ – рече си Каран и ловко се пхна във ваната покрай грапавия ръб. Водата беше възхитително гореща. Когато пръстите на краката ѝ опряха дъното, бе се потопила до брадичката.

Шишето съдържаше някаква мазнотия, наглед подобна на машинно масло. Сипа мъничко на дланта си, помириса, сви рамене и втри съмнителната течност в косата си. Не можеше да се разпени заради засъхналата морска сол. Каран потопи главата си, изми я и изсипа върху косата си цялото съдържание на шишето. Пяната започна да пада на парцали и да се надига над ръба с всяко нейно движение. Каран си търкаше косата, докато не задоволи придиричивостта си. Усещаше кожата си прежулена,

започна да ѝ се вие свят от жегата.

На излизане видя дълга опашка пред банята за зяпачи и ги подмина с вирнат нос. В кръчмата сподели негодуването си с Шанд, който се разсемя.

– Ами че си недосетлива! И те са чакали да се изкъпят. Нашата домакиня продава една и съща вода по десет пъти.

– Значи платихме толкова пари... да де, ти плати... *а тя продава и мръсната вода!* Каква ненаситна дърта кранта! Само като си помисля, че и помогнах с носенето на кофите!

– Че защо не? Нали се изкъпа? Тя пък ще спечели тройно повече, а на всеки следващ влязъл в банята ще му излезе по-евтино. Така всички са доволни.

– Гнусотия! – отсече Каран и невъздържано отпи вино от чашата си. – В моя край никой не се къпе във вода, използвана от непознат. Е, аз им погодих страхотен номер – извадих тапата на ваната.

– Стига бе! – опули се Шанд.

– Направих го, да!

– Добре, че платих за стаята, иначе ей сега щяха да ни изритат на улицата.

– Как тъй?

– Съдържателната ще те намрази и в червата. Трябва пак да сгрее вода и няма да забрави, че се е охарчила заради тебе. Хората тук са дори по-злопаметни, отколкото алчни, а тяхната жажда за пари е безмерна. Утре целият град ще клюкарства за тебе – жената, която похабила водата в банята. И отгоре на всичко влязла да се къпе с черна коса, а излязла червенокоса. Хем прахосница, хем съмнителна особа.

– Какво?! – слиса се Каран. – Да не ме будалкаш?

Тръсна глава и погледна няколко кичура на светлината. Боята бездруго се бе отмивала по малко, а сега горещата вода и разяждащият течен сапун бяха премахнали остатъците. Все още го нямаше великолепият оттенък, но косата си беше червена.

– О, Шанд!

Във възторг Каран се пресегна през масата да прегърне стареца и да го целуне по брадясалата буза. Лакътят ѝ бутна каната с червено вино, която се строши на пода и плисна тъмна локва по килима. Гълчавата в кръчмата секна. Всички се вторачиха в Каран.

– Ох...

Тя се сви на стола и лицето ѝ наподобиха по цвят почервенелия килим.

– От зле по-зле – грубовато я скастри Шанд. – Не стига, че я уязви, ами и чупиш съдовете, съсипваш килима и пред хорските очи налиташ на мъж, който може да ти бъде дядо.

– Ох – пак отрони Каран и притисна длан към устата си.

– Поне това ще си помисли тукашната сган, която през живота си не е стъпвала на повече от пет левги от Ганпор, затова пък знае добре, че всички южняци, особено рижите, са напълно пропаднали типове. Съветвам те бързичко да измислиш нещо, за да замажеш положението.

Старицата нахлу в кръчмата навъсена, а облегнатите на тезгяха пиячи се надпреварваха кой пръв да ѝ разкаже скандалната случка. После като един извиха глави да впият погледи в Каран. Разговорите отново стихнаха. Идеше ѝ да се свре под килима и да умре.

22. Измислици

– Ох! – потрети Каран. – Не, това е непоносим срам. – Тя се вторачи в Шанд. – Дай ми кесията си.

Старецът я мушна в ръката ѝ под масата, Каран я пъкна в джоба си и стана. Доближи бавно и с достойнство кръчмарката, която заклати свирепо глава насреща ѝ, едното ѝ око кривеше като че гледаше с укор Шанд. Младата жена заговори на ухото на съдържателката, чието изражение се промени. Старицата я дръпна и изведе през близката врата. Минутите се нижеха, Шанд допиваше виното в чашата си. Един от прислужниците събра парчетата и попи локвата на килима със сивкав парцал. Донесоха нова кана вино на масата. Другите в кръчмата си продължиха разговорите.

Старицата се появи, имаше отново кротък вид. Каран я последва, опря ръка на тезгяха и тихо подхвърли нещо на домакинята, след това се върна на масата. Шанд я изгледа въпросително.

– Сложихме край на тази история – обясни тя. – Дреболия. И дори се сприятелихме с нея, дори и да не ти се вярва.

– Щом ти си вярваш, защо пък аз да се съмнявам? – сухо отвържа Шанд. – Само се питам дали разбираш колко силно е това вино. Какво ѝ каза?

– Нали искаше да измисля нещо?

– Е, и? – промърмори той и изля доста вино в гърлото си.

– Ами звучи малко глупаво. Отначало нищо не ми хрумна, а после езикът ми се развърза.

Каран се разсмя. Явно си възвръщаше палавото веселие, с което бе известна преди.

Старецът се намръщи и се облегна на стола с чашата в ръка.

– Я най-добре разкажи и на мен.

– Обясних й за мръсните и пропаднали ханчета в Туркад, където слагат масло в чая и вършат какви ли не неописуеми гнусотии – град, където дори Магистърът се къпе не по-често от веднъж годишно, а една ношувка във великолепна странноприемница като „Четирири риби“, стига да имаше такава, би опразнила кесията и на принц. За мое нещастие и поради злополучията на войната съм успяла да си намеря стаичка единствено в дупка, опозорена с името „Пръдливото магаре“. Наложило ми се е да яделя с мъж и жена – дресьори на кучета, и с техните седемнадесет хрътки. Нито тези хора, нито техните песове, нито пък завивките са доближавали вода още от основаването на Туркад. И въпреки крайната ми предпазливост са ме полазили ужасните кръвосмучещи туркадски буболечки, които пълзят по главата и другаде по тялото, където космите изобилстват. Всяко докосване на безбройните им крачета предизвиква нетърпим сърбеж, всяко впиране на техните груби хоботчета смъди. И нищо не може да отърве човек от тях, освен покриването на всяко косъмче с минерална смола, която докарват чак от Снизорт в далечния мразовит юг. Трябва да остане така поне две седмици, а после може да бъде отмита с гореща вода заедно с вкаменените буболечки, а и повечето коса.

Каран спря да си поеме дъх, а съдържателката потропа по тезгяха с монета.

– Минералната смола не се отмива с гореща вода – поклати глава Шанд, – а с терпентин. Е, историята ти е смешна. Дано й е харесала.

– О, аз добавих много цветисти подробности, сама се изненадах от своята находчивост. Тя дори се усмихна веднъж, след като споменах, че съм похабила течен сапун, който би стигнал за десетина души.

– Шт! Тя май се кани да говори.

– Достойни клиенти – зацвърча старицата, а очите й се местеха от човек на човек, – моята почитаема приятелка – махна с ръка към Каран, – която бяга от ужасите на войната в Туркад, този най-покварен град...

Пиячите зашумяха:

– Тъй, тъй, нечестивци са!

– Пропаднали типове!

– И извратени!

– Направо не е за приказване!

В гълчавата Каран пак зашепна на ухото на Шанд:

– Казах й още, че когато двете седмици отминали, съм имала късмета да намеря „Четиристе риби“, тази скъпоценност сред странноприемниците. Измила съм цялата смола, но не съм посмяла да рискувам заразяването на уважаваните й клиенти, ако някоя от проклетите въшки е оцеляла. Затова съм извадила тапата и съм пустила горещата вода в Ганел да й се радват рибите. Предложих да обезщетя почитаемата съдържателка за загубата, както и за разните повреди, произтекли от моето вълнение и радост, че съм се отървала от всички паразити.

– Хмм... – проточи Шанд, а устните му потрепнаха. – Затова си толкова самодоволна, а? И мислиш, че си се отървала? Но какво ли се кани тя да каже на клиентите?

– Нищо, надявам се – с известно притеснение отвърна Каран, – освен че имат по едно питие за моя сметка.

А старицата си дъднеше:

– ...избягала от покварения Туркад с онзи белообраз господин, нейният дядо...

– А бе, дядо! Гаден дърт развратник! – провикна се някой от дъното на залата, недалеч от огнището.

Съдържателката млъкна за миг и тутакси откри кой я е прекъснал. Едното око на досадника беше кръвясало, на челото му се издуваше прясна цицина.

– Блег, негоднико! Малко закъсня да се дръпнеш от дупчицата, а? Момчета, изхвърлете го.

Двама яки младежи нагребиха пъпчасалия дребосък, чиито уши напомнях раздърпана зелка, и го запратиха на улицата.

– Щом казва, че я придружава нейният почтен дядо, защо да се съмнявам в думите й? Не ви ли прилича на достойна жена, искрена и скромна? Не е ли като всички нас?

Дебелите лелки и натежалите им съпрузи с отпуснати двойни брадички, с падаща в очите им мърлява коса се вторачиха като един с тъпа враждебност в Каран.

– Тя – мъничък петнист пръст описа странни дъги във въздуха, преди да посочи Каран, сгушила глава в раменете си, – ми каза, че дошла тук, измъчена от блатната треска в Туркад, от която коремът на човек се усуква. Няма да ви погнусявам с описание на тая страшна зараза, но е редно да спомена, че я прихващат само долни хорица. Вижте я колко е болнава и разтреперана, мършава и слаба, с прежълтjало лице, с хлътнали изцъклени очи като на мъртва риба, с мизерна коса, с... – Старицата

се запъна, може би изчерпала вдъхновението си или пък забравила следващите думи. – Та значи страдала от тая треска и други напасти – пълзящи, сърбящи и смъдящи, но хайде да не я излагам пред непознати...

Умът ѝ пак се отплесна нанякъде, главата ѝ се заклати, а очите шареха насам-натам самостоятелно. Шанд пръхтеше задавено през пръстите, с които закриваше устата си.

– Та тъй, тя поднася извинения, че от смущение, а не заради виното, в никакъв случай... Но пък вижте как се е зачервила, присъщо си е на пиандетата, знам си аз, щото въртя тая странноприемница шейсетина години... Поднася извинения, че паднала... ама не била пиана, хич даже... върху масите и нарушила приличието. Тя винаги ще си остане моя скъпа дружка и щедро... Да, щедро! Вижте тая монета... моли да се почерпите с нея, докато похарчим тоя жалък тар.

Съдържателната завъртя монетата да отрази светлината от фенерите, подхвърли я на тезгяха и се заслуша придиричиво в звъна ѝ, позяпа я още малко и я захапа. Накрая кимна удовлетворена, пусна сребърния тар в джоба си, прониза с отровен поглед Каран и повтори:

– Докато похарчим тоя жалък тар. Туй нищожно късче сребро.

Пиачите се развикаха нестройно и се струпаха пред тезгяха.

– Мечтаела си е за още един тар – предположи Шанд след дълго мълчание. – Забележителна приятелка си намери.

Каран се бе вцепенила и гледаше в краката си. Старецът не проумя веднага, че тя плаче безмълвно, но накрая сълзите ѝ прокапаха по масата. Каза си, че урокът е заслужен, изобщо не ѝ съчувстваше.

– Може ли да си толкова наивна след толкова години, прекарани в пътешествия? Както и да е, утре си тръгваме и повече няма да стъпим тук. Дребните унижения по пътя са неизбежни.

Шанд мълкна, защото някаква отрепка мина край масата и поднесе чашата си към Каран за наздравица. Имаше уста колкото кофа с три щръкнали зъба. И другаде из кръчмата не по-малко накуасени хора махаха с ръце, хилеха се или вдигаха направо кани в смразяваща преструвка на добродушие.

– И остана ли нещо в кесията за утре, след като вече всеки в северната половина на Мелдорин знае коя си и откъде идваш?

Каран му метна кесията над масата.

– Не е много олекнала – озъби се сприхаво, – а и истинският цвят вече си личеше.

Шанд изсумтя. Поседяха още малко, но селяндурското хилене им идваше в повече, а Каран се кисваше. Накрая се изсулиха тихомълком

към стаята си. Там след дълго чакане им донесоха вечерята – студена, загоряла и безвкусна. Щом се нахраниха, Каран се тръшна в единственото кресло и впери празен поглед в огнището. Шанд разбираше, че е най-добре да я остави на мира, затова безмълвно излезе.

След полунощ го подгони обратно бурен вятър, налетял внезапно от юг. В стаята беше тъмно. Запали свещ с въгленче от огнището. Каран се бе свила на топка в голямото кресло, завита презглава с дебелия наметало.

Поумува дали да я събуди, но си рече, че е настанена достатъчно удобно, затова свали куртката и ботушите си, залости вратата и пропъля на здравето наглед легло. Спа твърде зле, защото постелята гъмжеше от буолечки почти както в историята на Каран.

Сутринта се изненада, че тя е станала преди него. Вече бе отскочила до кухнята да поръча закуска. Получиха я само след час – поизстинала каша и чай, прекалено сладък дори според Каран. Не обсъждаха случките от предишната вечер, но тя каза заядливо:

– За последен път те оставям да избираш странноприемница. Да вървим!

Шанд предпочете да не напомня, че спътницата му няма никакви пари, а неговите трябва да им стигнат за месеци наред.

– Къде ще ходим? – промърмори, докато се чешеше по нахапаните места.

– Така ти се пада! – сопна му се тя. – Където ще да е, само да не сме тук.

– Добре, но вържи кърпа на главата си. Моля те.

Каран се съгласи, че ще е по-благоразумно. Уви зелена кърпа около главата си и нахлупи отгоре провисналата си шапка. Помотаха се около час из града, още по-неприятен в такова време, минаха по брега и накрая седнаха на пуст ветровит кей да гледат прибоя на вълнолома. Ганпорт беше достатъчно многолюден, за да не се заглежда никой в тях. Шанд стана да се поразтъпче. Каран остана да размишлява, бе стигнала до някаква повратна точка или поне момент, когато се налага да избира посоката в живота си. Накрая старецът се върна, подсвирквайки си фалшиво.

– Какво ще правим сега? – посрещна го с въпрос тя.

Той мълча дълго.

– Надявах се ти да ми подскажеш нещо.

Каран се вторачи недоумяващо в него.

– Знам, че имаш дарбата на усета – поясни Шанд.

– *Имах* някакви слаби способности – натърти тя – и рядко прибягнах до тях. Но за тебе са безполезни. Лиших се от тази дарба по пътя към Сит или пък предпочетох да я потисна... не помня точно. Знам само, че не ми помогна изобщо, когато се нуждаех най-много от нея – преди Емант да нахълта в стаята ми. Бездруго не са ми останали ясни спомени какво представляваше, но се чувствам ограбена без нея. Само че никога не съм забравяла колко малко може да се разчита на тези способности.

– Бях в Тулин, когато малко преди зимата дойде Лиан – подхвърли старецът, взрян в нея.

Щом Каран чу името, изражението ѝ се смекчи.

– Лиан... – промълви унесено, но забеляза как я гледа Шанд и лицето ѝ отново застина като маска.

– Ти изпрати мислено послание през нощта, след като той пристигна там – продължи старецът. – Дори аз го усетих, а нямам никаква дарба. Дори аз разбрах, че си го насочила към него.

– От къде на къде пък си решил така? Аз изобщо не знаех нищо за Лиан.

– Брей? Сега да не вземеш да разправяш, че никога не си го виждала на празника в Чантед?

Бузите ѝ леко порозовяха.

– Разбира се, че съм го виждала *там*. Но когато изпратих зов, нямах представа, че е в Тулин. Как да знам? – Изведнъж тя се сепна като подритнато куче. – Аа, ясно ми е какво искаш от мен. Търсил си ме, лекувал си ме само за да открия Тенсор и да докопаш чрез мен Огледалото. Надявах се, че поне ти нямаш намерение да ме използваш.

– Не те използвам – меко възрази Шанд. – Когато те изнесох от залата, изобщо не ми беше известно, че и Тенсор е присъствал на Големия събор. Вече ти обясних – бързах да дойда в Туркад и с никого не говоря по пътя. Много отдавна се отказах от могъществото и се зарекох повече да не се стремя към него. Имаш обаче няколко причини да ти помогна, но е достатъчно да ти посоча най-важната според мен. Все отлагаш да ти я кажа, напразно се мъчех да прогоня миналото, което ти и Лиан пробудихте в Тулин. Когато те зърнах захвърлена на пода с бяло като сняг лице и разрошена коса, все едно се пренесох в деня, когато те видях за последен път.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

– На погребението на твоя баща – тихо добави Шанд. – Познавах го добре. Всъщност бяхме приятели. Тогава сигурно си била на седем-осем години. И си беше същата.

– На осем – смънка Каран и се просълзи.

Онзи горестен ден сякаш едва що бе отминал. Копнееше да чуе още за баща си, но старецът продължи:

– Помислих те за мъртва! Но дори да беше умряла, можех ли да те зарежа там? Животът ми е пълен с непоправени грешки и една от тях е – далеч не най-малката, – че отказах на Лиан да тръгна с него и да те намеря. Ако се бях съгласил, никоя от следващите злини нямаше да те сполети. Ама че приятел се оказах! Време е да залича стореното. Уверих се, че си жива, затова те метнах на рамо и те отнесох – или да те излекувам, или поне да те погребя достойно. А още по пътя ти изплува от забравата.

– И аз съзирах нещо познато в тебе – промълви Каран. – Но всичко това вече е зад гърба ми. Може би дарбата ми никога няма да се възстанови.

Шанд реши да поговорят за по-неотложните си грижи. Знаеше колко независима и изобретателна беше спътницата му преди болестта си, затова се помъчи да подходи по-внимателно.

– Свой път ли ще избереш сега, или ще продължиш с мен?

– А ти къде ще отидеш?

– Все едно. Накъдето поискаш.

– Копнея да се прибера у дома – каза тъжно Каран. – В Готрайм имат нужда от мен, а и ужасно ми липсва.

– Минах през Толрайм на път за Туркад – спомена той най-близкия град до нейното имение.

Тя се вкопчи в ръката му.

– А дали в Готрайм са?...

– Войната още не се бе разпростряла в тази част от Банадор, макар че южните низини бяха пострадали жестоко.

– Разкажи ми за Готрайм! – помоли го Каран, силно разтревожена. – Моят иконом Рейчис е твърде стар. Много ми се разсърди, когато потеглих с Мейгрейт към Физ Горго. Обещах му да се върна след два месеца, но това беше преди половин година. Трябва някак да му пратя вест!

Шанд мълчеше, без да отделя поглед от очите ѝ.

– Не може, нали? – смънка тя.

– Не може!

– Още тогава понасяхме големи загуби заради жегата... – промълви тя окаяно.

– През есента е валяло достатъчно – успокои я старецът, – за да има добра реколта. Засега не ги заплашва глад. Но ако войната се проточи...

– Просто искам да си отида вкъщи – прошепна Каран.

– Знаеш, че не бива. Ще бъдеш за тях още по-страшна заплаха и от войната.

– Разбирам – тихичко го увери Каран. – Нямам избор.

– Значи е най-добре да дойдеш с мен.

– Нямам никакви пари. Ти как ще ме издържаш? Не си богат, прислужваш в странноприемница, където рядко отсяда някой. Готрайм може и да бъде опустошен от войната. Накрая май ще стигна до просешка тояга. – Тя опря чело на ръцете си и следващите думи се чува приглушено. – Повече от всичко на света искам да съм в своя дом, само да не беше Лиан.

– Не винаги съм бил това, което съм днес – каза Шанд. – Да, мога да те издържам. Тоест... ъ-ъ...

– Какво има? – пак се притесни тя.

– Ако не настояваш прекалено често да се къпеш с гореща вода.

Той се разкикоти, след него прихна и Каран, но само от учтивост.

– Добре, ще дойда. Тялото ми оздравява, но главата ми е празна и объркана. Нуждая се от помощ и свикнах да разчитам на тебе.

Шанд предпочете да не задълбава в неохотното ѝ съгласие.

– Тогава е време да се размърдаме. Чух обезпокояващи новини, когато се разхождах снощи.

– Тъй ли?

– Ганиш – така се нарича цялата страна – се е подчинила на Игър преди два дни, макар че армиите му дори не са пресекли границата. А твоето представление привлече внимание към нас.

Тя май се канеше да изпадне в паника.

– Трябва да бягаме.

– Така е, но къде? Щом войската се настани тук, ще започнат да издирват фигуриращите в списъците и твоето име е в тях. В такива време-на хората с дарбата на усета са особено застрашени...

– Не си първият, от когото го чувам – свадливо се озъби Каран.

– Все пак ме изслушай! Игър не е единственият, който би те поробил заради тези способности.

– Те са неуправляеми. Не може да се разчита на тях.

– Но другите не знаят това, нали? А и някой с по-силна воля би

могъл да насочва дарбата ти. След случката снощи ще те намерят лесно. Мисля си, че е най-добре да прекосим морето. Земите на изток са обширни и безлюдни, там можеш да се криеш цяла вечност. – Той извади кесията си и изгърси на нея сребърни монети, които биха й стигнали за месеци наред. – Задължително е да имаш пари. Вземи това.

– Не искам да съм задължена никому.

– Вече си ми задължена. Вземи ги де! Много по-унизително е да просиш за всичко, което ти е необходимо.

– Няма как да ти върна парите. Нищо чудно Готрайм да е съсипан след войната. А дори да остане нещичко, ще го похарчим за посев и поддръжка на къщата, не за моите прищевки.

– Да оцелееш, не е прищевка. А парите не са сред нещата, от които съм лишен в този свят. – Каран забеляза, че очите му овлажняха. – Някой ден може и аз да опра до твоята помощ. Тогава ще ми се отплатиш, ако ти е по силите. Ако пък не, помогни другиму в тежък миг. Така се върти колелото...

Каран побутна монетите по мокрите дъски към него.

– Ако се нуждая от пари, ще те помоля да ми дадеш. Ще преглътна някак унижението, защото си спечелил тези пари с пот на чело. И ще ти се отплатя както и когато пожелаеш. Не искаш от мен повече, отколкото аз от свой длъжник. – Тя изведнъж заговори за друго: – Шанд, страх ме е. Прединния път не успях да се скрия от уелмите.

– Но какво искаха всъщност – да хванат тебе или да вземат Огледалото? Известно време ще бъдат заети в Шазмак и в Туркад. И Игър им намира работа! Дарбата ти е ценна, но не чак толкова, че да те гонят навсякъде.

Но още докато изричаше думите, Шанд си спомни казаното от баща й колко особена е Каран. Ами ако я гонят *навсякъде*?

– И аз ще си откъсна, ако сме отвъд Туркадско море – призна Каран. – Много ми се иска да обикалям земите на север и на изток, дори до бреговете на Сухото море.

Старецът впи остър поглед в лицето й, но премълча опасенията си.

– Тогава да тръгнем към Сухото море – задоволи се да промърмори.

Нарамиха раниците си и започнаха да разпитват кой би ги взел на някое рибарско корабче да ги откара на отсрещния бряг. Никой обаче не се съгласяваше.

– Че какво да правим там? – повтори като ехо вторият капитан. Подсмихна се, щом зърна червеникавите кичури на Каран, подали се изпод кърпата на главата й. – Сега бамунди минават на големия пасажи в

нашите води. Може би след седмица-две, ако времето е тихо...

– Но нали има и други кораби, които могат да ни откарат до другия бряг?

– Имаше – кимна белокосият моряк, – но избягаха на север заради войната. А ние, рибарите, си следваме рибата. Я ги погледнете ония вълни – в такъв сезон ви е нужен як кораб и свестен екипаж. Изчакайте една-две седмици.

Шанд не се отказваше.

– Колко ще струва да ни превозите до Грейнуис?

– Сега ли? И пет златни тела няма да стигнат. Но когато отминат пасажите, може би по един тар за всеки от вас. Но ние рядко возим пътници.

Двамата слязоха на кея.

– Пет тела! – възкликна тя. – Цяло богатство.

– Да, ще ни стигнат да се изхраним по пътищата година-две – потвърди старецът. – Само в пълна безизходица бих платил толкова.

Каран се ококори насреща му.

– Ще дадеш *пет тела* заради мен?! *Имаш* пет тела?! Но откъде то ва богатство? Не видях да...

– Шт! Никога не говори за тези неща, ако чужд човек може да те подслуша. Казах ти, че невинаги съм бил това, което съм днес.

– Хайде да тръгнем на север по брега. Има други градове и още кораби.

– Ако се доберем до тях. Почакай ме тук. – Старецът се върна при капитана. – Отивате ли до островите?

– Разбира се. Обикновено там се приютяваме при нужда.

– Колко ще струва?

– Един тар за двама ви, щом бездруго сме натам, но ще тръгнем, когато и както ние решим. Може да се наложи да помогнете във ваденето на улова.

– А кога отплавате?

Капитанът огледа морето.

– Да речем, утре, но по-вероятно вдругиден. Морето не е пречка, разберете. Ловим бамунди при всякакво време, а колкото е по-лошо, толкова по-лесно е за нас. Но няма как да минем през плитчините при тези вълни.

– Значи и галерите с войските на Игър няма да акастират, докато вълнението не стихне?

Старият моряк плю над борда.

– Тези корабчета са за спокойни води. Цял ден ще сме ловили риба, преди те да си покажат носовете от пристанището.

Шанд кимна и се върна при Каран.

– Един тар... Така е доста по-добре. Я да се скрием някъде от този вятър.

Погледаха приборя по южния нос и се прибраха в града, но избраха по-прилична странноприемница. На следващия ден бурята се укроти, но въпреки ясения студен ден вълните не спадаха. Поразходиха се около пристанището час-два, Каран си купи гребен и шишенце с любимата си есенция от зелен лимон. Пиха кафе на масичка до кея, попълниха припасите си. В ранния следобед заръмя и те припряно се подслониха в странноприемницата. Каран си подремна, а Шанд часове наред умуваше над картите си.

На следващата сутрин облаците продължиха да изцеждат водния си товар, но опасните вълни ги нямаше. Двамата се качиха на по-голям кораб от онзи, чийто капитан разпитваха по-рано.

– Червенокосата! – възкликна капитанката, когато минаха по подвижното мостче. – Как беше банята, а?

– Всички ли в Ганпорт клюкарстват за мен? – разсърди се Каран.

Яката жена с белязано от шарка лице изпръхтя.

– Ами все е по-добре, отколкото да си приказваме само за времето и за риболова. Пък и всеки, който извърти номер на оная дърта алчна гъска, е симпатяга! Добре дошли на борда. Името ми Тесариел, но всички ми викат Тес.

Жената носеше дебели дрехи от промазано платно – панталон, куртка и наметало с качулка. Дори брезентовите й ботуши бяха промазани, за да я пазят от вятъра и дъжда.

Каран изпита неопишуемо облекчение, когато Ганпорт остана зад кърмата на кораба, но скоро забрави за всичко, освен за собствения си бълникаш се стомах – палубата се клатушкаше силничко. Флотилията от половин дузина кораби се насочи към остров Рог – сърповидно парче скала, едно от многото, пръснати из морето. Цял ден се мъкнаха дотам по вълните.

Каран се почуди на глас защо този гол камък е базата на рибарите. Тес я чу.

– Малко са безопасните пристанища на север от Туркад – подхвана тя с дрезгавия си глас. – Повечето по западния бряг изобилстват с плитчини, а по източния са изложени на зимните бури. Сама видя колко чакахме, за да минем през плитчините. Остров Рог е гол и неприветлив, но

е прекрасно убежище. Има и още нещо, то е дори по-важно – близо е до дълбоките проливи, където минават пасажите бамунди, а в Мелдорин не може да се намери по-вкусна риба от тази, както сама знаеш. Взимаме добри пари за улова си. Но не и тази година... – добави нерадостно капитанката. – Ех, че гадна война! Малко бамунди ще продадем в Туркад, а и на юг, на запад пък не си позволяват такъв лукс. А соленото бамунди изобщо не е същото...

Каран замълча. Вниманието ѝ привлече малко същество, подобно на маймунка, но с твърде къса опашка, което притичваше по въжетата на такелажата. То се залюля на една ръка и се вторачи в нея с тъмните си очи, сякаш я преценяваше. Изцвърча печално, разтвори пръстите на другата си ръка и вятърът отнесе снопче златиста козина.

– Хубави дребосъци – подхвърли Тес. – Моряците ги носят от север. Само че тъгуват по своите гори, започват да си скубят козината и залиняват. Внимавай! – побърза тя да дръпне Каран. – С удоволствие ще се изака върху главата ти, защото не е свикнало с тебе.

Каран веднага загуби интерес към животинчето.

– Никога не съм хапвала бамунди. И в Готрайм не можем да си позволим този разкош.

– Още малко и ще се натъпчеш до насита с бамунди, трябва да поправим тази несправедливост на живота. Аха, и с костите усещам, че носещ уловът ще е добър. Остров Рог ще почака, ти – също.

Тес се развика на екипажа си. Навсякъде по палубата висяха западени фенери. Напредваха бавно на юг, а на носа моряк, целия покрит с брезент, пускаше лота, изкрещяваше дълбочината, за да надвика вятъра, и пак потапяше въжето с тежестта. Часове наред плаваха ту над дълбоките, ту над по-плитки води, но Тес все не беше доволна.

– Търсим онези теснини по дъното – обясни тя на Каран, – където плуват най-едрите, най-вкусните бамунди. Не е лесно да ги откриеш, пък и старите хитри бамунди захвапват примамките само при буря. Но дори да намерим теснина, няма да е проста работа да пуснем котва, нито да я изтеглим после. Май все пак няма да ни провърви тая вечер, колкото и да е подходяща за риболов. – Тя изрева на моряка с лота, че няма нужда да мери повече. – Ще обърнем на север. И дребните бамунди ги бива, по-добре с тях, отколкото да не хванем нищо. – Гласът ѝ прогърмя мощно: – Пускайте въдиците!

Моряците се разшетаха по палубата. Само след минута корабът плаваше на север-североизток, а след него се точеха дългите здрави въдици, всяка с осем-десет кукички.

Каран остана да види как извадиха първия улов – три дебели месести риби, бледожълти отгоре, дълги колкото ръката ѝ. После слезе под палубата и легна в хамака си. Дремеше и се будеше, от люшкането на кораба ѝ се замайваше главата, започваше да ѝ прилошава като след използване на нейната дарба.

Шанд остана на палубата да гледа. Екипажът непрекъснато вадеше малки бамунди и още един-два вида риби. Малко след зазоряване всички се сащисаха – измъкнаха от водата октопод с тяло колкото главата на Тес и пипала с дължината на краката ѝ. Когато го издърпаха през борда, едно пипало се откопчи от въжето. Отгоре беше кремав, по-надолу – чисто бял, с множество дребни смукала по всяко пипало и едва различни ми бледосини кръгове по кремавото.

– Колкото по-едър е *осморъкият*, толкова е по-вкусен – зарадва се Тес. – Защо не събудиш своята приятелка – едва ли ще види такова чудо втори път. Трийсет години ловя риба в Туркадско море, но не съм попадала на толкова голям екземпляр от този вид.

– Може да е пропълзъл по дъното дотук от големия океан – предположи старецът.

– Не се знае.

Шанд слезе да събуди Каран, замислен за октопода.

– Пристигнахме ли? – попита тя сънено.

– Не. Горедолу приключиха с улова, но току-що извадиха октопод, по-голям не съм виждал. Ела да го разгледаш!

Тя се смъкна от хамака, разтърка си очите и се качи боса след него на палубата. Всички моряци се бяха струпали около чудатото създание, а един го ръчкаше с кука за изтегляне на лодка и се опитваше да го отдели от въжето. Тялото провисна, но две от пипалата още стискаха. Други се вкопчиха в релинга. Шанд забеляза че сините кръгове по тялото изпъкват много по-ясно. Маймунката зяпаше, хванала се за края на въже, и вресеше. Каран също разглеждаше с интерес октопода.

– Не го доближавай – каза ѝ на ухото Шанд. – Виждаш ли му човката? Хапе страховито. А и тези твари стават много силни, ако са се хванали за някаква опора. Май помня, че веднъж видях по-малък с такива сини кръгове... Беше на северния бряг на Фаранда, далеч оттук... и отделяше смъртоносна отрова при ухапване. Трябва да предупредя Тес.

Той се отдалечи, а Каран продължи да се пули на първия октопод в живота си.

Мъжът с куката успя да махне от въжето всички пипала освен последното, но него не можеше да откъсне. Ядоса се, пусна куката и опита

с ръце. Незабавно още едно пипало се стрелна, уви се около китката му и го задържа. Маймуната се люшна натам с яростно ломотене, замахна с ноктестата си лапичка към октопода и друго пипало я стисна изотзад. Морската твар, чиито кръгове се наляха с лилаво, доближи маймунката към човката си и я ухапа по врата. Тя изпищя страшно и се сгърчи с такава сила, че отхвърча на палубата. Морякът се плъзгаше полека по мокрите дъски към октопода.

Каран извади ножа си светкавично, но капитанката ѝ кресна:

– Стой настрана!

Тя промуши октопода с дълга рибарска пика. Кръговете избледняха, тялото се разтресе, пипалата шляпнаха и скоро мъртвата твар увисна на релинга. Маймунката пищя около минута с кървав оток на шията и издъхна внезапно.

Каран така се стъписа, че не можеше да продума. Моряците обаче не намираха нищо необичайно в произшествието, метнаха дребния труп зад борда и продължиха да се занимават с уловената риба.

– Благодаря ти – обърна се Тас към Шанд, докато махаше пипалата от релинга. – За толкова години нито веднъж не съм се натъквала на отровен октопод. Колко жалко. Много ги обичам пържени.

– Може да се ядат – сви рамене старецът, – ако отделиш внимателно отровната жлеза. Искаш ли да ти помогна да го нарежеш?

Заеха се с това, увлечени в разговор как се готвят различните риби. През нощта морето бе утихнало, въпреки прозрачния въздух наоколо не се мяркаше друг кораб. Изведнъж в главата на Каран сякаш забиха камбани, гръмко и стряскащо, и тя изхленчи неволно:

– Помощ!

– Какво има?! – подскочи Шанд с окървавен нож в ръка.

– Идват да ме хванат!

Тя тичаше насам-натам, взираше се във всички посоки и цялата трепереше от ужас.

– Нищо не виждам – промърмори Шанд.

Каран си наложи да се овладее.

– Сигурно няма... – понечи да каже, но червеното изгряващо слънце открои черна галера, доближаваща ги бързо от юг.

Източеният боен кораб носеше на платната си черната наковалня в бял кръг. Каран припряно дръпна качулката върху косата си, Шанд пристъпи пред нея, за да я закрие. Тес се досети на секундата.

– Търсят тебе!

– Да, нея – потвърди Шанд. – Давам пет тара, за да я скриеш.

Капитанката изобщо не се поколеба.

– Хайде в трюма. Бен, Фен!

Двама моряци, приличащи си като братя, изслушаха кратките ѝ нареждания и вкараха Каран в трюма.

– А ти – обърна се Тес към Шанд и му подхвърли рибарска роба, покрита с кръв и люспи – навличай това и започвай да миеш палубата.

Шанд скри ботушите и чорапите си в една кошница и пусна в морето кофа на дълго въже. Извади я пълна и я стовари с тропот на палубата. Лисна водата и се захвана да търка с парцал.

Не се престараваше, но и не спираше. Бойният кораб се доближи. Застанал на носа мъж подвижна на рибарите. Те свиха платна и запъплиха напред на весла, накрая носът на галерата докосна борда на рибарския кораб и мъжът скоча ловко при тях на палубата. Личеше, че е професионален войник – висок и жилав. И то свикнал да заповядва, каза си Шанд, чиито остри очи не пропускаха такива подробности. Брадата и бакенбардите бяха оплетени на плитка, която завършваше с шест разклонения – хем хлун, хем отличил се в службата офицер.

– Аз съм капитан Зарет – представи се той на Тес, – господарят Игър ми е възложил специална задача.

Показа ѝ изписан пергамент.

Шанд не беше достатъчно близо, за да чуе всичко от разговора. Двамата тръгнаха на обиколка, Тес отваряше всеки килер, всяка врата, жилавият войник надничаше навсякъде.

В трюма вече бяха натъпкани големи квадратни кошници с почистено и грижливо подредено бамунди, за да не се повреди скъпоценната риба.

– Тук, долу – посочи Фен и слезе.

Той беше набит младеж с дълги златисти къдрици и палава усмивка. Подаваше кошниците на своя брат – малко по-слабо негово подобие, и накрая застана на дъното на дълбока пролука. Внимателно извади рибата от най-долната кошница.

– Влизай тук.

Без да чака, вдигна я като перце и я сложи в кошницата. Завъртя я така, че лицето ѝ да е в ъгъла, за да диша свободно, накара я да закрие главата си с ръце и със сърдечен смях я покри наново с рибата.

Притъмня, тежестта я притисна. Каран чуваше приглушения шум на поставяните отгоре кошници. Студена струйка вода се стече по

бузата и по шията ѝ. Дървенията скрибуцаше. Нещо по-лепкаво закапа по ухото ѝ. Ама че сърбеж! Люкът на трюма се затръшна и изчезна всякаква светлина.

Тя усети лекото сътресение от докосването на двата кораба. Пита се какво ли става на палубата. Дали дарбата ѝ не се пробуждаше най-сетне? Разтrese се от невъзможността да почеше ухото си, едва потискаше напиращата кихавица. Корабът се наклони и една риба се лепна на шията ѝ. С люшкането притиснатото към нея бамунди все едно отваряше и затваряше уста и я целуваше по шията като досаден ухажор.

На палубата тропаха сандали, тряскаха врати. Люкът отново се отвори с грохот. Чу гласове и стъпки. Корабът пак се разклати. От устата на рибата се изля вода и намокри гърба ѝ под ризата. Усещаше как кихавицата набира сила. Захапа си езика и вкуси кръв.

– Изпразнете тези кошници – заповяда някой само на няколко крачка от нея.

– Не там! – сопна се Тес. – Тези са най-хубавите, ако ги изсипете на пода, ще се развалят.

– Тогава донесете още кошници. По-бързо! – Днес трябва да претърся много кораби.

Тес се развика, някой се спусна припряно по стълбата.

– Още ли да вадим? – попита тя.

– Да, още. Всичко до дъното. Изпразнете ги до една!

Каран се вледени от всепоглъщаш ужас. Сега щяха да я намерят и да я завлекат в Туркад, и никой с нищо не можеше да попречи на това.

23. Фалшиви документи

„Хлапето“ се прокрадваше покрай заливчето, когато Пендер зърна друга лодка да се мъкне по вълните. Някой загреба непохватно към късия скалист нос под бивака и пусна котвата в сенките отвъд него. Ивичест облак закри луната. Скоро от брега замига светлика. Сигналът! Пендер не отговори.

– Време е да тръгваме – каза на екипажа си.

Талия се спусна по хлъзгавия склон, мина между вирчетата и тръгна нагоре през хрусталака. Куцаше лошо. Спря – знаеше, че Мендарк и Лилис трябва да са наблизно, освен ако нещо не ги е сполетяло.

– Къде сте? – попита тихо.

– Тук – обади се Мендарк само на двайсетина стъпки от нея.

Тя се провря между драскащите клонки. Мендарк седеше на щръкнал от земята камък.

– Къде е Лилис? – попита Талия и сърцето ѝ се сви.

– Ей тук една лодка заседна в камъните. Малката отиде да я избута във водата, но не се върна – обясни Мендарк, все едно се оправдаваше.

Тя онемя от ярост. Извъртя се, но той успя да я хване за рамото.

– Не върши глупости! Осейон тръгна да я търси, но аз знам къде е момичето. Хванаха я и е при тях на носа.

– Главорезите на Черт! А ти нищо не си направил.

– Случи се преди броени минути. Когато Осейон се върне...

– Не, веднага трябва да се предприеме нещо! – тежко изрече тя. – И Пендер обикаля наоколо.

– Току-що му дадох сигнал.

– Добре. Отивам да я отърва. Щом дам сигнал, елате да ни вземете. А ти иди да си вземеш ценностите – добави с отровен глас.

По пътя за малко не се блъсна в Осейон.

– Спипали са Лилис – изсъска Талия.

– Няма да е за дълго.

Виждаше само очите му и лъсналите зъби.

– Какво стана?

– Появиха се две лодки една след друга. Шайката на Черт, после моряци на Игър. Аз подпалих тяхната лодка, после двете групи се сбиха. Май бандитите на Черт надделяха. Опитват се да пренесат златото... поне те си мислят, че е злато.

– Колко са?

– Общо десетина в двете лодки.

Пропълзяха до края на шубраците, откъдето можеха да наблюдават лодката. Там пазеше един мъж. Някой лежеше на скалата... Лилис! Неколцина се мъчеха да свалят неимоверно тежките сандъци по стръмната пътека.

Сега луната светеше ярко, обрамчена от тясна ивица от тъмната ѝ страна, а по жълтото ѝ лице изпъкваха червени и черни петна.

– Трябва да им отвлечем вниманието – предложи Осейон. – Искаш ли да...

– Чакай. Започнем ли, грабни Лилис. Аз ще ги задържа. Не, ако можеш, строши руля на тяхната лодка, за да не се върнат лесно в града.

След малко чуха тътен от изгърван сандък, последва поток от псувни. Талия губеше търпение.

– Не понасям това. Да заобиколим през храстите.

Тя се шумгна безшумно. Осейон запълзя подире ѝ. Стигнаха колкото се може по-близо до Лилис. Талия си спомни, че светликът на Каран още е в раницата ѝ. Напипа го, сви пръсти около кълбото, за да грейне, и го вдигна в изпънатата си ръка като сигнал за Мендарк. Не се появи светлина.

– Ама какво... – промърмори тя. – Дано нещо не се е случило на Пендер.

Пак вдигна кълбото за миг и този път почти незабавно видя просвятване.

– Гаспард, ела да помогнеш в носенето! – провикна се някой от пътеката и пазачът на лодката се втурна натам.

– Сега! – изсъска Талия.

Осейон се наведе над камък колкото половин колело на каруца.

– Напъни и ти, та да го вдигна.

Тя го послуша. Осейон се затътри към лодката с тежкия си товар. Талия закуцука към Лилис, която се тресеше, почти се извиваше в гърч. Щом жената сръза въжетата, момичето писна немощно.

– Аз съм – Талия.

Вдигна я и Лилис се вкопчи в нея разплакана.

Отекна трясък, Осейон се върна, понесъл руля на лодката. Усмивката му грейна в мрака.

– Ето ги! – извика някой.

Моряците на Игър налетяха върху им. Осейон нехайно замахна с руля към първия, улучи го по ухото и го запрати върху скалите, и крадците дотичаха устремно по пътеката. Както прегръщаше Лилис, Талия твърде ясно виждаше превъзходството на враговете. Отстъпваха към края на носа, а Осейон размахваше парчето дърво като косач в ливада.

Изведнъж зад тях се разнесе оглушително прашене. Талия рязко изви глава – „Хлапето“ се бе прокраднал безшумно и носът му се вряза в борда на по-малката лодка.

– Осейон, вземи Лилис!

Едрият воин запрати руля към хората на Игър и повали двама. От другата страна нападнаха бандитите, водени от косматия, чиито изопнати устни оголваха почернелите му венци. Лилис се вцепени и изстена. Освирепялата Талия я остави в ръцете на Осейон, пак го подкани да се махне и пристъпи напред.

Бандитът се изсмя злобно.

– Леле, сега пък си имаме черно плъхче! – След миг проумя, че

насреща му е жена, и пак се ухили с беззъбата си уста. – Я, двоен кеф ще падне! Ти ще си за мен...

Завъртя тоягата си да я удари, Талия се приведе и преди да е довършил движението, така го изрита в челюстта, че го отлепи от скалата. Той падна по гръб и не шавна повече. Тя се огледа. Другите крадци, явно уплашени, внимаваха да не я доближават.

Осейон подаде момичето на някого от „Хлапето“. Екипажът избута натрошената лодка и тя започна да потъва. Талия стъпи тромаво върху останките и се прехвърли през борда на кораба. Платното се завъртя и „Хлапето“ поляка се отдалечи от брега.

Двете групички там пак се вкопчиха в схватка, а корабът пое към Ганпорт със засилващия се бриз.

– Добра работа свършихме – подсмивха се Мендарк.

Настроението му отново бе ведро, щом разполагаше със злато, кораб и екипаж. Талия го изгледа с отвращение и слезе в кубрика да провери как е Лилис. Момичето седеше на единствената койка, увито в одеяла и с шише гореща вода до ходилата, но още трепереше.

– Не мога да се сгрея – смънка с бледо подобие на усмивка.

По кожата ѝ тъмнееха синьо-лилави петна.

Пендер дойде при тях с грамадна чаша и дебел комат, намазан с масло.

– Горещата супа ще ти помогне. Пушено свинско, грах и картофи. Сам я сварих тая вечер в камбуза, нали така! Лилис, даже си имаме камбуз! – ухили се той до ушите. – Направо чудо! Като се развидели, ще тя го покажа. А ти постъпи много смело.

Той тържествено стисна ръката ѝ. Момичето неуверено пое тежката чаша и отпи. Гъста, плътна, топла супа – почти мъчително с остротата си удоволствие.

– Дете, сториха ли ти нещо? – попита Талия.

– Не. – Лилис пак се разтрепери. – Но ако не беше дошла...

– Забрави това. Виж, донесох ти раницата. Намерих я в бивака.

– О! – Очите на момичето блеснаха. – Помислих, че съм я изгубила завинаги.

Взе малката раница, провери дали всичко си е на мястото и я гушна като любима играчка.

– Допий си супата, а после – сън!

Талия и Мендарк стояха до релинга и гледаха изгрева. И двамата

успяха да подремнат около час, не повече.

– Забравих да спомена – сниши глас тя, – че когато тръгнах от Ганпорт, там имаше три кораба под флага на Игър.

– И още колко, които се прикриват?... Пендер!

Дебелакът оглеждаше носа на кораба. Само очите му се виждаха над ръба на чашата, от която посрбъваше в движение.

– Гореводу никакви повреди. Превъзходен кораб!

– Ти каза, че сме зле с припасите – подхвана Мендарк. – Мисля си дали пак да се отбием в Ганпорт, обаче...

Пендер поклати глава.

– Проблеми колкото щеш. Не разполагам с резервни платна, въжета, рейки или пирони. Никакви инструменти. Само малко прясна храна, не и трайна. Търговците в града са измамници и мошеници, дори бъчвите с вода воняха. – Той се вторачи в Талия. – Нали ти каза, че този кораб носи само неприятности. Вид докъде се докарахме.

– Може би в Ганпорт и досега се намират хора, които ти имат зъб.

Пендер се начумери.

– Мразят чужденците, макар че си изкарват прехраната с търговия.

– Все едно къде е причината – побърза Мендарк да прекрати свадата. – Не може ли другаде да си набавим тези неща?

– Платната са ни слабото място. – Дебелакът се облегна на релинга и допи супата с мляскане. – Тези са старички, нали така, а резервни нямаме. Дори едно да се разпори, ще загазим.

– Май ще е по-добре да рискуваме тук – реши Мендарк. – Да, вземи каквото можеш днес, докато още не знаят, че корабът е мой. Щом онези от бивака се домъкнат, няма да намерим сигурно убежище никъде из Туркадско море. Талия, ще помогнеш на Пендер да се сдобием с всичко необходимо още днес. Трябва да тръгнем преди здрач, погрижете се за това на всяка цена.

„Хлапето“ спокойно се носеше на север, наоколо играеха делфини, следваха кораба и понякога се плъзгаха по вълните, които вдигаше носът му. Слънцето грееше в безоблачното небе.

Лилис не сдържа любопитството си за сандъците.

– Мендарк, *заклинание* ли им наложи или нещо друго? – попита тя ококорена.

Той бе потънал и мислите си и не отговори.

– Не, Лилис! – усмихна се на заблудата й Талия. – Тайното

изкуство е сериозно и трудно занимание, не бива да се прибягва до него освен в крайна нужда. Мендарк е извадил златото, скрил го е в единия вир, напълнил е сандъците с камъни, разхлабил е дръжките, за да се счупят. А когато дошли крадците, е създал илюзията, че сандъците са още по-тежки. Не истинско заклинание, а *привидност*. Затова е трябвало да се навърта около поляната и да вижда противниците.

Времето отминаваше. Лилис отиди при шурвалната кабина, явно недоволна от обяснението. Пендер продължаваше да се тъпче – унищожаваше две внушителни филии със сирене и лук между тях. Посочи ѝ да се настани на брезентовия стол. Лилис седна и започна да си клати краката.

– Пендер...

– Казвай.

Той си облиза пръстите, обърса трохите около устата си и заподсвирква.

– Срещал ли си някога моряк на име Джеви или Джевандер?

Дебелакът се почеса по наболата брада.

– Ами може, срещал съм хиляди. Как изглежда?

– Като мен.

Свиркането секна, Пендер се взря в момичето.

– Кой е тоя Джеви?

– Баща ми. Изгубих го преди седем години.

Тя му разказа историята си.

– Значи искаш да поразпитам за него? Дже-ван-дер... Ще го търся, детето ми, където и да отида. Леле, за колко хора трябва да се озъртам, нали така! Баща ти, Тенсор, оня окаяник Лиан...

– Стига си изгаднявал. Вече не си ми приятел! – вбеси се момичето.

Пендер се наскърби.

– Дете, не приказвай така. Лиан... за него се говори, че бил чудесен разказвач.

Тя мъничко омекна.

– Знам. Разказа ми предание. Никога няма да го забравя.

– Разказал ти е предание?! – възкликна Мендарк, който се разхождаше по палубата с Талия. – Защо пък точно *на тебе* ще разказва? Той...

Млъкна изведнъж, когато лакътят на Талия се заби в ребрата му. Лилис се извърна към релинга и нахлупи качулката на главата си. Талия застана до нея и зарея поглед в морето. Раменете на момичето подскачаха.

– Добре ли си? – попита жената. – Мендарк си е такъв...

– Разбира се! – весело отвърна Лилис и Талия проумя, че всъщност едва е съдържала злорадото си кискане. – Имам нещо, което той никога няма да има! – отекна гласът ѝ.

Смехът ѝ звънна навсякъде по кораба, стигна и до делфините. Един от тях точно тогава изскочи, плясна по водата с опашка, изпръска ги за радост на момичето и се скри.

Час по-късно акостираха на пристана. Имаше няколко закотвени кораба с флага на Игър, по палубите им се тълпяха войници.

– Странно – промърмори Мендарк. – Чудя се защо ли не слизат на брега.

– Като ги гледам, чакат нещо – подхвърли Осейон, който се бе вторачил в бойците с интереса на човек със същия занаят.

– Е, да се заемем с нашите дела, докато още имаме възможност.

Талия и Пендер поведоха всички моряци освен един, за да обиколят поред търговците. Първо узнаха, че платната още не са скроени.

– От какъв плат имаме нужда – попита Талия – и в какви количества?

Пендер посочи един топ.

– Ей това е от най-доброто качество. Огледах го онзи ден. Два такива топа ще са ни достатъчни. Сами ще си ги скроим.

– А цената?

– Осемдесет и шест тела на топ с пълна дължина.

– Толкова скъпо? А каква е пълната дължина?

– Четиридесет разтега.

Талия се обърна към тантурестата намусена жена.

– Това ли е най-високата цена, която искате?

Очите на търговката светнаха от алчност.

– Да.

– Бива. Пендер, провери дължината.

– Няма нужда – намеси се жената. – Всичко си е наред.

Талия я срази с поглед.

Пендер премери дължината.

– Значи ви дължим сто шестдесет и два тела и седем тара – пресметна мигновено Талия.

Търговката затрака със сметалото и се намръщи.

– Правилно.

Талия ѝ обърна гръб, отброи монетите и плати. Лилис, която се навърташе край нея, пак се слиса. Изобщо не бе подозирала, че на света може да има такова богатство, камо ли че Талия ще го носи в джоба си.

– Ръждиви – нареди приятелките ѝ на плешивия моряк, – погрижи се този плат да бъде откаран на кораба.

– Няма нужда – пак се обади търговката, – аз ще го уреда.

– Незабавно! – отсече Талия. – Ръждиви, не изпускай от поглед тези топове плат. И се върни веднага.

По същия начин купиха въжета, катран, инструменти и други абсолютно задължителни припаси. Талия не трепваше от никакви оправдания, лъжи, протакане или опити за измама. Срещу нейния пронизващ поглед дори най-досадните, груби или просто опърничави търговци скоро ставаха сговорчиви. Ако разполагаха с необходимите количества, тя тутакси изпращаше стоката на кораба. Ако не, веднага тръгваше да търси другаде. По пладне почти опразни кесията със златото, затова пък имаха всичко, което можеше да им потрябва за неколкоседмично морско плаване.

Пендер и един моряк отидоха да довършат дребните покупки, а Лилис и Талия се отбиха за късен обяд в кръчма, после тръгнаха към пристанището. Лилис си вървеше, без да забележи, че приятелката ѝ е поспряла пред сергия с коприна. Изведнъж чу шум от схватка, задавен вик и се обърна навреме, за да види как двама мъже са хванали Талия, а трети ѝ нахлупва чувал от зебло и го стяга на кръста ѝ. Метнаха я в чакаща каруца и потеглиха с чаткане на копита и трополене.

И Лилис зяпаше като останалите минавачи, но те скоро се разотидоха по своята работа. Момичето не знаеше как да се справи с толкова голяма беда, обаче преди Мендарк да предприеме нещо, трябваше да знае кой и защо е заловил Талия. Не беше трудно да научи, защото каруцата напредваше мудно край брега и нагоре по хълма към митницата. Внесоха овързаната Талия вътре.

Лилис хукна към „Хлапето“, скочи на палубата и нахълта в кабината.

– Ей! – развика се, но се блъсна в Осейон. – Талия...

– Какво има?

– Арестуваха я. Закараха я вързана в митницата. Размърдайте се!

И Мендарк влезе.

– Хванали са Талия? – Той приклекна пред Лилис. – Разкажи ми точно какво се случи. – Изслуша я и се изправи. – Тук има нещо, което не знаем. Защо Талия? Аа, подправените документи, това трябва да е.

Значи ще се опитат да конфискуват „Хлапето“. Пендер беше прав за този кораб. Колко души от екипажа са на борда в момента?

– Трима моряци и аз – отвърна Осейон.

– Къде е Пендер?

– Още не се е върнал. Нещо се мъти. Войниците на Игър слязоха на брега.

– Къде са?

– Пред резиденцията на губернатора.

– Хм... Няма как да са научили, че и аз съм на кораба. Е, бъдете бдителни. Осейон, тебе оставям за старши. Отвържете кораба, преместете се зад онзи нос, за да не ви виждат, и пуснете малката котва. Раздай на моряците каквито оръжия имаме. Бъдете готови да ни качите на борда. Внимавайте за врагове и по море, и по суша, особено ако корабите на Игър се раздвижат или се появи още някой. Ако се налага, бягайте. Както чувам, Ръждивия бил много опитен моряк. Ако бъдете принудени да отплавате, чакайте всяка нощ сигнал от мен край южния нос. Лилис, ела с мен. Имаш ли пари?

– Не – изписука тя.

– Подай си ръката.

Той извади от джоба си медни и сребърни монети, в купчинката проблясваше и злато. Пусна ги в малка кожена кесия, стегна вървите и сложи кесията на дланта ѝ. Лилис постоя вторачена в протегнатата си ръка, после вдигна глава. Мендарк сви пръстите ѝ около кесията.

– Ти вече се нареди сред най-големите храбреци, които някога са ми служили. Няма да забравя това. В кесията има доста пара. Ако ме хванат, ще имаш нужда от тях, за да намериш Пендер и Осейон, а и за да направиш каквото е нужно да освободиш Талия и мен. Или за да се препитавах, ако ни убият или отведат надалеч.

– Бих могла просто да офейкам – прошепна момичето.

– Няма да офейкаш. Прибери парите и закопчай джоба, не ги показвай. Имаш ли нож?

– Да.

– Ще посмееш ли да си послужиш с него, ако няма друг начин?

Тя кимна, но си представи как отново се връща на улицата, където скоро ще ѝ отнемат и ножа, и парите. Личицето ѝ помрачня.

– Досещам се за какво мислиш, дете, но не вярвам да се стигне чак дотам. Както самата ти каза в бивака, не съм безпомощен. Сега върви с мен. Дай ръка.

Изкачиха се бавно по хълма към митницата. Противно на

уверенията си Мендарк изглеждаше останал без сили дядо, излязъл със своята внучка. Без да промени доловимо външността си, вече имаше вид на благ стар господин... но добре облечен, вероятно богат и влиятелен.

Влязоха и той запухтя нагоре по стъпалата към голямо помещение, отделено с дълго писалище. Там разни хора преглеждаха документи. Мендарк опря задъхан лакти на плота, полека вдигна глава, взря се в следващата стая, обърна се към Лилис и кимна няколко пъти.

При тях дойде висок мъж, който си разтъркваше очите, видимо преуморен.

– По каква работа си тук, почитаеми старче?

– Аз... – Мендарк се закашля толкова продължително, че на всички им стана неловко. Накрая си изтри лицето и насълзените очи с кърпичка от снежнобял лен. – Моля да бъде извинен.

– Добре ли си, почитаеми старче?

– Да – изхърка Мендарк. – Не бих ви досаждал, но това дете не знае къде е настойницата й и предполага, че може да е дошла тук. Не знам, но... Тя няма...

Мъжът надникна над тезгяха към нисичкото момиче с платинено-руса коса, което също носеше прилични дрехи. Синината около окото й се бе разсеяла и не личеше.

– Дете, как се казва настойницата ти? – попита той с отмалял глас.

– Името й е Талия. Тя е тъмнокожа и много висока, косата й е черна.

Мъжът сви вежди и си зашепна с един от седящите около масите. Върна се и съобщи на Мендарк:

– Жената, която търсите, е задържана тук. Обвинена е в купуването на кораб с подправени документи. Тежко провинение. Наказва се със смърт по време на война.

– Може ли детето да се види с нея?

– Сега не може. Трябва да бъде отведена в Туркад, където ще я съдят.

– Туркад ли?! Ганиш не е ли независима държава?

– Вече не. От днес по пладне тази територия е владение на Орист. Прокламацията бе разгласена преди малко.

Безизразното лице на мъжа беше достатъчен знак, че промяната не му допада.

– Какво?! – едва не се задави Мендарк.

– Нашето Събрание стигна до мнението, че е невъзможно да победим Игър във война, а съпротивата ще доведе до нашето унищожение.

Загубихме свободата, но запазахме живота си. Стражници на Игър съвсем скоро ще дойдат да отведат затворничката. А, ето ги май.

По дъските на верандата тежко стъпваха крака в ботуши.

– Събранието не запази ли властта си? – попита Мендарк.

– Кукли на конци! – изръмжа събеседникът му. – След няколко дни ще доплават още войници и тогава ще получаваме всички заповеди от Туркад.

Сълзите напиреха в очите на Лилис, прокапаха и на пода.

– Съжалявам, дете – изсумтя мъжът и се тръшна на стола си. – От днес сме победен народ и трябва да се подчиняваме. Почакай тук, ще я видиш на излизане.

Вратата се отвори, нахълтаха офицер и четирима войници. Офицерът показа удостоверението си, огледа недоверчиво стаята, но не откри нищо опасно у невзрачния старец и кльощавото дете, седнали до прозореца. Лилис се озърна – чертите на Мендарк отново се бяха променили незабелязано и никой не би могъл да го разпознае.

Офицерът и войниците влязоха през вратата зад писалището.

– Нищо ли няма да направиш, за да я спасиш? – прошепна гневно момичето в ухото на Мендарк.

– О, ще направя, и то скоро. Изпълнявай точно каквото ти кажа. Изтичай на носа и махни с ръка на Осейон. Той би трябвало да навлезе бавно с кораба в пристанището. Не допускай някой да те види. Върни се веднага тук. Щом ти дам знак, хвърли се разривана към Талия и я прегърни. И тогава срежи въжетата с ножа си. Всичко ли ти е ясно?

– Да – прошепна Лилис, уплашена до смърт.

Как да се шумгне между онези войници? Сигурно ще убият и нея, и Талия.

– Тръгвай. Но не тичай, докато не слезеш по стъпалата.

Лилис изчезна и се върна зачервена още преди да са извадили затворниците.

– Корабът идва!

– Добре. Сега чакаме. Когато Талия мине покрай нас, извикай името й.

Скоро офицерът излезе, след него двама водеха Талия все още с нахлузен на главата чувал. Отзад вървеше изпотеният Пендер, който май бе умрял поне хиляди пъти в мислите си. Накрая бяха другите двама войници. Лилис разбра, че няма надежда. Пендер плъзна поглед по тях, все едно не ги познаваше. Мендарк я смушка в ребрата.

– *Талия!* – изхленчи Лилис.

Талия спря, но войниците я повлякоха през вратата, която се затваряше зад тях.

24. Голямата библиотека

– Готова ли си, Лилис? – прошепна Мендарк.

– Да.

– Ела с мен.

Тръгнаха след войниците и затворниците надолу по стъпалата и по пътя край плитката извивка на брега. „Хлапето“ беше по средата на залива недалеч от края на първия пристан и поляка се носеше към тях. Макар че един моряк усърдно търкаше палубата с парцал, опитният поглед би открил, че корабът е готов да отплава незабавно. По-нататък при третия пристан корабите на Игър бяха вързани за кнехтовете, а платната им – свити.

Войниците подминаха първия пристан и закрачиха към втория. Изведнъж на Лилис ѝ се зави свят. Всичко пред очите ѝ се размъти и пътят сякаш свърна изведнъж към първия пристан. Групичката отпред спря внезапно, войниците запристъпяха объркани на място. Мендарк изопна рамене и се взря в очите им един по един. Неочаквано офицерът се врътна и ги поведе енергично по пристана.

– Тичай, *веднага!* – заповяда Мендарк, пребледнял от напрежение.

Момичето хукна, догони войниците и се опули, когато офицерът просто прекрачи края на пристана и цопна в дълбоката вода.

– Талия, спри! – нададе вой момичето.

Приятелката ѝ се закова на място, а другите бодро я оставиха зад себе си и също плюснаха във водата.

– Не мърдай! – настоя Лилис. – Имам нож.

Сряза здравето въже и неволно одраска китката на Талия, която припряно смъкна чувала от себе си.

– Корабът идва – посочи момичето, но чу жално скимтене, надникна и ахна: – Пендер се дави! Забравих го горкичкия.

Тутакси се гмурна във водата до пристана. Повечето войници вече се държаха за подпорите, но Пендер потъваше като че за последен път. Паниката го бе сковала и вълничките плискаха в отворената му уста. Толкова яростно размахваше вързаните си ръце, че Лилис не успяваше да среже въжето. Единият му юмрук я закачи по брадичката, зъбите ѝ изтракаха. Тя си ухапа езика, пред очите ѝ заиграха звездички.

Следващата вълна заля лицето ѝ.

Потопи се, за да мине зад дебелака, но щом докосна куртката му, той се завъртя във водата, сграбчи я като спасителен пояс и я повлече надолу. Устата му бълваше мехурчета.

Преобърнаха се бавно и Лилис остана отдолу. Пендер беше невероятно силен, нямаше начин да се откопчи от него. Ужасена, че заради него ще се удавят и двамата, тя заби коляно в гърбуха му. Дробовете му изхвърлиха остатъка от въздух, Лилис изрита и се откъсна. Изскочи задъхана на повърхността. Скоро Пендер изплува като кафяв кит с гърба нагоре и се завъртя, като хъркаше и пръхтеше. Лилис го държеше за куртката, докато „Хлапето“ доближи и Осейон го издърпа с кука, която закачи за дрехите му. Самата тя се качи не чак толкова унизително – по пуснато във водата въже.

– Къде е Талия? – извика, макар че бе цялата подгизнала и трепереше от студ.

Щом кърмата на кораба се обърна към нея, Талия скочи на борда. Мендарк притича по пристана и също се прехвърли ловко на палубата.

– Да тръгваме!

Моряк отблъсна кораба от пристана, опънаха платната и се понесоха все по-бързо с вятъра. Вече бяха отвъд плитчините и навлизаха в морето, преди войниците да бъдат извадени от водата, а корабите на Игър да се подготвят за преследване.

– Талия!

Лилис се втурна да я прегърне. Жената я вдигна високо със смях през сълзи.

– Талия, знаех, че те отвеждат, за да те убият.

– Ако не бяхте ти и Мендарк, тъкмо това щеше да ме сполети. Сва-риха ме неподготвена. Но хайде да се погрижим за нещастния Пендер.

Той вече се опомняше въпреки посинялото лице и стъписания поглед. Щом зърна момичето, прекърши се изведнъж и обля със сълзи рамото ѝ.

– Лилис, нямам думи да ти благодаря. Никога няма да забравя това. Никога!

– Брей, имало значи някаква полза от моето изкуство – ехидно вметна Мендарк и този път дебелакът не измисли какво да отговори.

Щом смъкна мокрите дрехи, разтърка се с кърпа и се преоблече, Лилис отиде с кесията в ръка при Мендарк, който бе навел глава над

няколко карти. Кимна ѝ разсеяно и остави парите настрана. В този миг влезе и Талия, която още си сушеше косата.

– Лилис, какво правиш?

– Връщам му парите.

– Мендарк... – остро изрече жената.

– А?

Изобщо не вдигна глава да я погледне. Тя тропна по масата и опря пръст в малката кесия. Мендарк се откъсна от размишленията си.

– О, да... Дете, това е за тебе. Сложи го в раницата, ще ти потрябва някой ден. – Пусна кесията в ръката ѝ и пак се извърна. Сети се обаче, че не ѝ благодари, и изрече доста рязко: – Благодаря. Ти наистина си сред най-добрите ми служители.

– Лилис, да излезем навън – подкани Талия. – Ела да погледаме морето. Може пак да има делфини.

След около час видяха подгонилите ги два кораба и Пендер заповяда да вдигнат още платна. Лекият кораб се втурна напред като състезателен кон. Два часа по-късно бяха сами в морето и до края на деня не зърнаха преследвачи. Продължаха на север, после свърнаха на запад през залива Куейл край пределите на големия океан, а времето оставаше все така благоприятно.

Минаха две седмици. В дългото, но спокойно пътешествие понякога им пречеха само теченията и ветровете. Мендарк, Талия и Лилис бавно се придвижваха срещу течението по дългия приток на река Зур към древния град Зайл. Старият канал, изхранвал търговците на града хилядолетия наред, беше затлачен и недостъпен дори за малък кораб като „Хлапето“, затова той остана във Фраман. Новото пристанище беше на десет левги надолу по течението – долнопробно място, презирано не само от видните особи, но и от простолудиято в Зайл.

Пендер реши да си стои във Фраман, за да се бори с всички бюрократични пречки, каквито все още предричаше навъсено. И Осейон беше с него – Мендарк не вярваше, че тук ще има нужда от телохранител. Пендер преливаше от блаженство. Мендарк спази обещанието си и му плати двойно, цели осемстотин тела. Огромно, неимоверно, немислимо богатство. Не би могъл да припечели толкова и за десет живота, ако не беше тази война и възможностите, които му донесе. Откри още нещо – дори сега името на Мендарк отваряше врати, които иначе щяха да си останат затворени.

Всички се възстановиха след премеждията. Тримата прекосиха пеша Зайл, някога величествено средище. Минаваха по широки улици край високи колони, под гранитни арки, устояли две хиляди години. Но Зайл бе западнал отдавна. Някогашните плодородни земи наоколо от доста време бяха подвластни на засухата, в напоителните канали белееше засъхнала сол. Предишното му население се бе свило до жалък остатък. Тук имаше само развалини, спомени и Голямата библиотека – чудо-то на древния свят.

Библиотеката се очерта пред тях в прашния въздух като огромен правоъгълник. Лилис не бе виждала по-огромно здание, а и толкова внушително – далеч надминаваше чудатостите в цитаделата на Магистъра в Туркад. Старовремска сграда с класически ъгловати очертания, построена от червен мрамор с колонади и от четирите страни. Под четирите й етажа имаше множество подземни нива. Веднага се набиваше на очи суровата простота, лишена от украса.

– Как се е появила? – попита Лилис.

– Тя е първата от големите библиотеки – обясни Талия, – защото зейните я създали още преди възхода на Зурската империя. Изграждането й е започнато от зейнката Лария преди около три хилядолетия. Но библиотеката е била разграбвана три пъти и веднъж – опожарена. Виждаме това, с което я заменили преди две хиляди и триста години, когато Зур бил сред най-богатите империя в Сантенар, а зейните – на върха на своето могъщество и влияние. Някога тук можели да се похвалят, че съхраняват всички предания на Сантенар.

– Сега не е така – намеси се Мендарк. – За Библиотеката настъпили трудни времена, а и Надирил не е същият.

– Кой е Надирил? – не разбра Лилис.

– *Библиотекарят* – наблегна на думата Талия. – Някои казват, че мъдрецът Надирил е най-великият библиотекар на всички времена. Освен това е в Съвета на Сантенар, чийто Магистър е Мендарк... тоест беше, докато още имаше Съвет. Надирил наистина е много мъдър старец.

– Но е прекалено стар – раздразнено добави Мендарк. – Опърничав старец, който не е идвал на наша сбирка от десет години. Време е да се оттегли. Библиотеката се нуждае от свежа кръв.

– Опърничав като тебе – недоволно промърмори Талия.

Лилис се озърна с гълчето на околото си към Мендарк, който се намръщи. Тя стисна здраво ръката на приятелката си и се постара да върви по-близо до нея.

– Библиотекарят ви очаква. – С тези думи ги посрещна една помощничка. – Отгук, моля.

Тръгна пред тях по широк коридор, свърна към по-тесен, оттам по стъпала към друг и спря пред обикновена врата. Почука веднъж, въведе ги почитателно в малка стая и затвори вратата. Вътре имаше само висока работна маса, отрупана с ръкописи, малък нар в единия ъгъл и няколко рафта. Лъхаше на студ.

Надирил бе кацнал на табуретка пред масата като престаряла и съсухрена птица. Подаващите се от сивата роба крайници бяха мършави, сякаш само от кости и сухожилия. Кожата се обтягаше по костите на лицето му и открояваше куполовидния череп. Беше на петна и се лющеше като кожата на ръцете му. Отстрани още имаше по няколко рехави бели кичура. Устните му свееха, а очите му, когато се обърна към тях, бяха унесени, все едно се взираше в бездната на времето.

Устните се опънаха в сянка на усмивка.

– Здравейте. Я да видим кой е дошъл?

И гласът му приличаше на ветрец, минал през паяжини.

Разгъна се и стана от табуретката. Мендарк стрелна Талия с многозначителен поглед, като че подсказваше „Старецът съвсем се е побъркал“. Но Надирил го подмина и със скърцане на стави приклепна пред момичето.

– Аз съм Лилис – изписука тя и мъничко се отдръпна, но после размисли и остана на място.

– Подай ми ръка, Лилис – помоли старецът.

Момичето протегна към него малката си длан. Той я хвана с костеливите си пръсти и я опипа внимателно и от двете страни. После я пусна и се взря изпитателно в лицето ѝ.

– Защо си дошла да ме видиш, Лилис? Какво би могла да искаш от мен?

Зад него Мендарк се прокашля ядосано.

– Талия ме доведе – отвърна момичето.

– Да, но какво искаш ти *от мен*? Какво трябва да знаеш?

– Можеш ли да намериш баща ми? – едва се чу шепотът ѝ.

– Още не знам. А майка имаш ли?

– Нямам. Тя умря.

– Натъжавам се да го чуя. Още какво се стремиш да научиш?

– Можеш ли да намериш моя приятел Лиан?

– И Лиан, значи! Летописецът Лиан от Чантед ли? Ах че нехайно дете – как тъй си губиш приятелите?

– Те ме губят. Ще намериш ли и него?

– Вероятно. По-късно ще те разпитам за тях. Сега трябва да обърна внимание на своя гост. Изглежда *много* важна особа.

Изправи се с ново скърцане и се загледа в другите двама. Мендарк се зъбеше, Талия се подхилваше скришом.

– Мендарк... – изрече Надирил накрая. – Кога за последен път си идвал в Библиотеката? Преди повече от пет години, не е ли така?

Той протегна изгънялата си ръка.

– Наистина минаха пет години – студено потвърди Мендарк. – Дойдох заедно с млад майстор на сказанията, ако си спомняш. – Тонът му натъртваше, че и умът на Надирил е поразен от годините като тялото му. Може би го предизвикваше. – Само че тогава още не беше майстор.

– Мендарк, високомерието ти е неуместно. Помня. – Гласът на стареца укрепна. – Лиан от Чантед, приятелят на Лилис. О, добре го помня. Някога си мислех да го привлека тук, но други грижи бяха по-важни. Дали ще дойде сега, как мислиш? Толкова малко време ми остава...

– Според мен той е поел по свой път. И е една от причините да сме тук.

– Добре. Ще стигнем и до това. – Старецът се обърна към Талия, която кротко стоеше настрана и чакаше с присъщата си търпелива неподвижност. – Ти си Талия бел Сун – сериозно каза Надирил и тя кимна. – Как е семейството ти?

– Майка ми е добре и работи по-неуморно отвсякога. Тя е механик в мините – обясни на малката си приятелка. – Знае какво да прави за изпомпване на водата. Много умна и изобретателна жена.

– Познавах добре майката на твоята майка – продължи Надирил. – Веднъж дойде тук. Извънредно учена жена. Напоследък рядко ни навещават хора от Крандор.

Протегна ръка и на нея, Талия стисна студените му пръсти.

– Баба ми понякога говореше за тебе – промълви, вглеждайки се в очите му, защото беше висок колкото нея.

У стареца сигурно се пробуди отдавна погребан спомен, тъй като се засмя гърлено и хрипливо.

– Представям си какво ти е казвала. Уважавахме се безкрайно, но не бихме могли да се сприятелим. Е, това е минало, а тя отдавна почива в гроба. Пътували сте дълго и виждам, че не сте отдъхнали след пристигането в Зайл. Елате... Ще хапнем заедно и ще поговорим за новите

неща, които сте видели.

Той пристъпи към вратата.

– Въпросът е неотложен – спря го Мендарк.

– Несъмнено. Ти винаги идваш по неотложни въпроси. Но ще почака. Все се храня насаме, не бива да ми отказвате компанията си. Пък и знам за какво сте дошли. Как бих могъл да не знам?

Стигнаха до стълба, виеща се нагоре.

– Хвани ме за ръката – каза Надирил на Талия.

Хвана за ръката и Лилис, заизкачваха се бавно и най-сетне излязоха на просторна площадка с изглед към целия град. Ветрецът подръпваше робата му, но беше топъл. Слънцето се спускаше ниско в безоблачното небе.

– Някога идвах тук всяка вечер, а и сутрин – прошепна старецът, останал без дъх. – Просто за да погледам града... и да мисля и мечтая. Призори слънцето сякаш обливаше с огън планините на запад, а привечер равнините на Зур бяха шарени като гоблен. Но вече съм далеч от тези мечтания. Зайл се смаява, дори Библиотеката е в упадък, защото не получава налозите си, които някога бяха плащани неотклонно като изгрева на светилото. Във времена, когато сме по-необходими отвсякога, все по-рядко ни търсят. Собствените ми мечти никога няма да се сбъднат, животът ми е единствено борба да съхраня каквото ни е оставило миналото. Как да си отида, без да поверя всичко това някому? Няма да се предам, докато не връча ключа на достоен човек.

Млъкна и не продума повече. Талия почака учтиво, после се отдалечи, за да разгледа града. Слънцето се спускаше над гърбиците на планините. Прах насищаше въздуха. Дори по пътя към Библиотеката бяха забелязали признаците на упадъка на Зайл. Хиляди великолепни домове пустееха сред обрасли с бурени градини.

Появ хлад. Надирил ги заведе в закътана ниша, където южният вятър не проникваше. Там един-единствен слуга им поднесе храна – не горещите лютивив гозби, с които се славеше Зайл, а хляб, плодове, сирена и зелено вино. Мендарк и Талия се настаниха срещу стареца, а той покани Лилис да седне до него. Ловко измъкна блюдото със сирене изпод ръката на Мендарк и предложи първо на нея да си вземе.

– Ей това ми е любимото – посочи той воняща буца със зеленикав оттенък на жълтото и кафява кора. – Но май ще е силничко за тебе. Аз едва му усещам вкуса напоследък. Нито пък вкуса на нещо друго. И яденето се превърна в задължение.

– Ще го опитам – пристраши се момичето.

Но очите ѝ блестяха не от мисълта за вкусотиите. „Още един приятел! Аз наистина съм благословена.“

– Мога да ям всичко – увери го тя.

– Предполагам, дете.

Всевиждащите му очи като че оглеждаха всяка подробност от живота ѝ.

Той отрязва голямо парче и го постави в чинията ѝ. От мехурчетата в сиренето потече течност с остър аромат. Талия сбърчи нос. Надирил изтръска трошиците от ножа и придърпа блюдото.

– Ами тези? Това синьо сирене... – опря ножа в ромбовидна буца на жилки като мрамор – ...отначало дразни, но какъв вкус на крем остава! Да ти отрежа ли парченце?

– Да, моля – тихичко се съгласи Лилис, огладняла като мишле.

Не бяха обядвали по пътя, а вече се свечеряваше. Срещу нея Мендарк се прокашля подчертано и тя каза припряно:

– След като си вземат Талия и той.

Не искаше да произнася името на Мендарк.

– Глупости – възрази Надирил. – Те са на години, свикнали са да чакат.

Мендарк се озъби още по-свирепо и чукна с върха на ножа си по масата. Талия се намуси, може би не хареса израза „на години“. А Надирил продължи да описва на Лилис сирената – козето беше влажно и бяло, имаше едно осеяно с кафеникави семена и толкова твърдо, че той трудно го срязва, като държеше ножа с две ръце, трето пък беше полутечно вътре.

– Това е подправено с лук и пипер – обясни Надирил, но щом острието отдели парче, замириша на чесън.

– Той сякаш описва собственото си състояние – подхвърли с половин уста Мендарк на Талия.

Накрая в чинията на Лилис се наредиха в кръг парчета от всички сирени. Надирил подаде блюдото на Талия и взе овалната купа с плодовете.

– По това време на годината няма много пресни плодове.

Вътре обаче се виждаха ябълки и круши, а освен сушените плодове имаше различни ядки.

– Ами туй?

Лилис показа тъмнокафяв плод, който ѝ заприлича на кучешко лайно.

– Това – поправи я Надирил. – Това е фурма. Зайл е прочут с

фурмите си. Опитай я, много е сладка.

Лилис взе предпазливо една фурма, макар да не вярваше, че той си прави шега с нея, остави я до чинията и помириса пръстите си.

– А това?

Големият и плосък сушен плод приличаше на отрязано ухо, оставено на слънце.

– Сушен гелон. Докарват го от земи, които са далеч оттук колкото и Туркад.

– Гелон... – Момичето сякаш опитваше думата на вкус. – И отде се взима?

Надирил май се канеше да я поправи пак, изкашля се и само отвърна:

– От планините край Чантед. Сигурно твоят приятел Лиан обича гелони. Един стар мой приятел ми праща цял сандък всяка година, но и техния вкус почти не усещам.

Лилис си избра гелон и още едно-две неща, другите взеха купата. Талия лапна с голямо удоволствие една фурма, Лилис отхапа нерешително от края на своята, хареса ѝ, огледа се по навик, вкоренен в нея от улиците на Туркад, и посегна за втора.

– Я си гребни цяла шепа – настоя Талия.

Надирил разрези вино в чашата ѝ, подаде ѝ панера с хляба и когато всички си напълниха чиниите, отдели за себе си мъничък къшей и парченце сирене.

– Твоят стар приятел случайно да не е Шанд? – попита Талия, докато си белеше дюля.

Надирил поумува.

– Шанд! Да, сега се нарича така, макар че ми е трудно да го свържа с това име. Той е сред най-великите... – изгледа косо гостите си и довърши – ...картографи, които съм срещал. Поредното западащо изкуство. Познавате ли го? Как е той?

– Първо го срещнах в Тулин към края на есента. Стори ми се, че е добре. Много ми допадна. Втория път се видяхме за малко в Туркад веднага след злощастията там. Помогна ми да намеря лодкар.

– И аз се срещнах с него в Туркад. – Мендарк стисна зъби. – Размотаваше се наоколо, бъркаше се в чужди работи и се правеше на загадъчен както винаги. Дърт глупак!

– Той намери Пендер – меко напомни Талия. Въпреки краткото си познанство с Шанд го смяташе за свой приятел и не искаше да слуша хули за него. – Не си ми казал за срещата ви в Туркад.

– Шанд не е единственият, който се прави на загадъчен – вметна Надирил.

– Срещам се със стотици хора – изръмжа Мендарк. – А и не чух нищо полезно от него. Това се отнася и за съвета му да дойдем тук.

– Може би ако се придържаше към обичаите и добрите обноски, хората щяха да са по-сговорчиви с тебе – отбеляза Надирил и пак изви глава към Лилис.

Узна от нея подробности за баща ѝ, за живота в Туркад и за срещаната ѝ с Лиан. Когато Мендарк си изпи чая, дръпна Талия за ръката и двамата се отдалечиха по покрива. Притъмняваше, звездите се показваха в небето. Слугата донесе фенери, които окачи на куки зад тих, и на масата падаше трепкаща светлина.

Разговорът между Надирил и Лилис се отплесваше ту в една, ту в друга посока. Изведнъж той я прекъсна.

– Значи ти *и четеш, и пишеш*?

– Някои неща мога да прочета – обясни момичето. – Табела, обяви и писма. Татко ме научи. А като бях малка, прочетох и една *книга*. Ама аз вече я знаех, Джеви все ми разказваше истории от нея. Не умея да пиша добре, само буквите, моето име и името на Джеви и още няколко думи. Все нямаше с какво да пиша, драсках в калта. Как ми се иска да се науча...

– Защо, дете? Каква полза ще имаш?

– Знаеш ли какво ги чака момичетата и момчетата по улиците, когато пораснат и нищо не умеят?

– Знам – тъжно потвърди старецът.

– Не искам да ми се случи. Искам да върша умни неща като Лиан, като Талия и като тебе.

– Ами Мендарк защо го пропусна?

– Прекалено е умен за мен. Искам да прочета Преданията. Лиан ми разказа едно. – Очите ѝ заискриха. – Беше прекрасно. Дори по-прекрасно от онези, които Джеви... – Запъна се от нежелание да омаловажава стореното от нейния баща. – Искам да чета книги. Ти сигурно имаш много книги тук, *стотици*.

– Да, имаме – потвърди Надирил, без да си позволи усмивка. – Може би са стотици пъти по стотици пъти стотици. Повече отколкото има другаде в Сантенар. – Помълча и я изгледа придирчиво. – Е, какво би поискала от мен?

Тя преглътна мъчително и се извърна безмълвно.

– Не мога – смънка накрая.

– Стига, дете. Разбира се, че можеш. Не съм чак толкова жесток, нали?

– Повече от всичко искам да пиша и да чета, но не мога да ти платя. А нищо не се дава без пари.

Погледът му сякаш я пронизваше.

– Никакви пари ли нямаш?

– Имам малко – разпалено отвърна момичето. – Но с тях ще търся баща си. Няма да похарча и един грайнт за себе си, докато не го намеря.

– Такаа... искаш да четеш и да пишеш. Нека да те изпитам. – Извади тънко томче от джоб на робата си, отвори на първата страница и даде книгата на момичето. – Това е „Приказка на приказките“ от Джейдия Геренджи, старо сказание за Зур. Знаеш ли я?

– Не.

– Прочети ми я.

Лилис зачете колебливо с тънкото си гласче, запъваше се на имената и трудните думи и след около пет минути стигна до края на първа страница. Обърна на следващата.

– Достатъчно. Така не може. – Той порови в друг джоб с много строго изражение. – Ето ти лист хартия и парче въглен. Напиши каквото прочете току-що.

Тя го погледна страхливо изпод ресниците си, наведе се ниско над хартията и започна да пише с едри детски драскулки. Минаха десетина минути, писането се прекъсваше от хлипане и стискане на юмручета, а веднъж Лилис дори блъсна чело в масата. Накрая му връчи листа.

– Това ли е всичко? – промърмори старецът, взрян в мацаницата от криволичещи редове, зацапани от сълзи и задраскани букви.

– Не, но ми свърши мястото.

– Дете, хартията е твърде скъпа. С парите за това късче би могла да си купиш храна за цяла седмица.

Тя се смръзна, сякаш бе срещнала погледа на митично чудовище. На ресниците ѝ висяха сълзи.

– Така не може – сърдито повтори Надирил. – Трябва да те науча как се прави по-добре. И ще те науча.

– Ще ме научиш?! – извика тя, стисна съсухрената му десница и я целуна. Талия и Мендарк се спогледаха. – Но как да ти се отплатя?

– Работиш ли усърдно?

– Никой не е по-усърден от мен. Мога да мия подове, да почиствам клозети...

Старецът вдигна ръка и тя млъкна.

– Не е достатъчно. Ще ти възлагам по-трудна работа.

– Но аз само това умея.

Сълзите пак напиха. Талия, която ги гледаше и слушаше, подпряна на стената, седна до Лилис и обгърна с ръка раменете ѝ.

– Надирил, бъди по-мил с нея. Лилис, ще можеш ли да носиш книги, да ги четеш, да записваш заглавията им?

– Да, но...

– Чудесно, защото такава отплата ще иска Надирил. Той се нуждае от тебе, Лилис. Не съм ли права, библиотекарю?

– Извинявай, дете. Свикнал съм да се заяждам със свадливи старци като Мендарк. Не исках да те плаша. Талия е права. Нуждая се от тебе, защото това ти е по сърце и защото искаш да се трудиш упорито. Ще работиш ли за мен в замяна на обучението и изхранването ти?

– Ще работя – тихо се съгласи момичето.

– Добре. Дай ръка. Талия, ти си свидетелка на нашето споразумение.

Лилис и Надирил си стиснаха ръцете.

– Аз съм свидетелка – потвърди Талия. – Ако някой от вас има причини за недоволство, ще ви посреднича безпристрастно.

– Е, ти си уреди бъдещето – подхвърли Мендарк, който също се върна на масата. – Радвам се.

– Несъмнено – обади се Надирил. – Нима нейното бъдеще не е важно? Тя никакво значение ли няма?

– Не и както аз си представям бъдещето, но знае ли човек? Не мога да поема на плещите си целия свят. – Мендарк се взря в Лилис. – Не ти желая злото, дете, но мястото ти не беше с нас в следващото ни пътешествие.

– Ще ми е мъчно да се сбогувам – отвърна момичето, – но аз си намерих мястото.

25. Ашмод

На Каран отчаяно ѝ се искаше да се протегне, да кихне и да си прочисти гърлото. Свиваше се в кошницата и с мъка се престащаваше да диша.

– Хайде, по-чевръсто! – чу заповедническия вик на офицер.

Тес каза нещо, което тя не различи, защото корабът се люшна, гъсто лепкаво топче изскочи от устата на рибата и заседна в ухото ѝ. Този

сърбеж просто не се понасяше.

– Да, още! Всичко до долу. Изсипете ги до последната!

Каран трепна. Какъв смисъл имаше да се крие? Той непременно щеше да чуе дори лудите удари на сърцето ѝ. Изкушаваше се да кресне: „Тук съм... само ме извадете от това противно скривалище.“

Стъргането и влажното тупкане на прехвърляна риба се проточиха. Сега беше толкова светло, че виждаше плетените стени на кошницата, значи махаха онези отгоре. В мигновен проблясък на спомена се видя във Физ Горго пред надвисналия над нея Игър. За какво ли възнамеряваше да я употреби?

Кошницата изскърца, когато някой стъпи отгоре ѝ. Тя потръпна и замря.

Шанд привърши миенето на палубата и пак се захвана да реже октопода. Бен изскоча тичешком от трюма. Изглеждаше уплашен.

– Още кошници! – извика и екипажът се разцъка. – Лошо ни се пише – подхвърли мимоходом на Шанд. – Онзи иска да опразни трюма.

– Идвам – отвърна Шанд.

Както се изправяше, измъкна куха сламка от оставената до него метла и я запрехвърля между пръстите си.

Щом се спусна по стълбата, видя офицера със сплетените бакенбарди. Дори безстрастното лице на Тес издаваше безпокойството ѝ. Макар че формално откритото море беше неутрална територия, откриеха ли Каран в трюма, и целият екипаж, и семействата им щяха да пострадат. Игър бе дал много примери за тежки наказания.

Сега се виждаха и поставените най-долу кошници. Каран сигурно страдаше жестоко. Шанд се дръпна от стълбата и се премести нехайно, докато други прехвърляха чудесните златисти риби в нови кошници, които изнасяха на палубата.

– Това пък какво беше? – изсъска Зарет и завъртя глава наляво-надясно.

– Нищо не чух – невъзмутимо промълви Тес.

Но и Шанд бе чул слабичкото скимтене. Каран не издържаше на напрежението.

– Ами кошниците скрибуцат, като стъпвате по тях – обади се той. – Ау! – изохка, плесна се по ухото и се затътри още няколко крачки към Зарет, като се постара кошниците да заскрибуцат под краката му.

– Какво ти става? – неприязнено го попита офицерът.

– Нещо ме ужили – оправда се старецът и се почеса трескаво по ухото.

Зарет пак се съсредоточи в претърсването.

– Сега отворете тази кошница!

В нея беше Каран.

Шанд доближи офицера само на две стъпки, вдигна сламката към устните си и духна. Зарет си разтри врата отзад, все едно го бе ухапало насекомо. Нещо падна върху кошницата. Шанд затаи дъх и когато Зарет се отмести, побутна с крак тресчицата към утаената на дъното вода. Офицерът се оглеждаше ядосано.

– Къде са останалите кораби от флотилията ви? – попита той Тес.

– Доста далеч на югоизток, тъй си мисля.

– Обявена е награда за червенокоса жена. Ще получите златен тел, ако помогнете да я намерим. Хайде де, отваряйте!

– Златен тел! – възкликна Тес, уж затруднена от капака на кошницата. – Че какво толкова е направила, да не е откраднала церемониалния скипър на Туркад?

– Дръж се по-почтително! – скастри я Зарет, отметна капака, извади една риба и я вдигна пред очите си. – Тези ли са най-вкусните бамунди, казваш?

– Ами... – Тес се почеса по брадичката. – Тия са по-средна класа. Най-хубавите са ей там. Фен! – посочи тя. – Донеси оная кошница.

Фен стовари кошницата върху ботушите на офицера и със същото движение затисна отново капака върху скривалището на Каран.

– Тъпако непохватен! – освирепя Зарет и го цапардоса с юмрук по ухото, но морякът не трепна.

Тес хващаше за опашките бамунди от новата кошница, вадеше ги и обясняваше подробно защо това е най-доброто качество.

– Стига! – кресна ѝ офицерът накрая. – Имам си работа. Ще взема тези!

Пак напълниха кошницата с най-хубавата риба и я пратиха на другия кораб. Зарет се обърна и си избърса лицето. По челото му избиваха капки пот колкото грахчета.

– Та докъде стигнах? – смутено промърмори той.

– До ей оная кошница – услужливо показа Шанд встрани от скривалището.

– Не бе, дърт глупако, до оная – блъсна го Тес и посочи другаде.

Започнаха разгорещен спор, като никой не отстъпваше, затова пък обсипваше другия с все по-цветисти обиди.

– Млъкнете! – ревна Зарет, облян в пот. – Отворете и двете!

Отвориха кошниците, пресипаха скъпата риба и я изнесоха горе. Неочаквано офицерът се олюля, лицето му загуби цвят. На тила му под косата се подуваше оток с кървава точица в средата. Той седна върху кошницата на Каран и си потърка врата.

– Вие ми се свят. – Главата му увисна между коленете. – Аах...

– Добре ли сте, господине? – угрижено попита Тес.

– По-лоши болки... не съм имал. Сигурно е от рибата... дето я ядох.

Зарет подръпна плитчиците под брадичката си. Зяпаше трюма, като че не успяваше да спре погледа си на нещо. Мускулчетата по челюстите му подскачаха, внезапно се преви и повърна в застоялата вода по дъното.

– Видях... достатъчно!

Надигна се тежко и залитна към стълбата.

– Нека да ви помогна – предложи Тес.

– Ще се оправя – увери я Зарет и се блъсна в корпуса на кораба.

Тя насочи офицера към стълбата, която той изкачи като пиян. Кла-тушката се по палубата, събираше с вопли войниците си, пръскаше съдържанието на стомаха си по цялата палуба, подхлъзна се в мръсотията и едва не падна зад борда.

Тес притича и се развика към галерата. Двама моряци го пренесоха като вързоп и корабите се разделиха. Щом галерата се махна, капитанката сграбчи ръката на Шанд и я раздруса, все едно помпаше вода. В очите ѝ избиха сълзи на облекчение и възторг.

– Ако някога закъсам – увери го тя, – предпочитам ти да си до мен. Отровата от октопода ли използва?

– На върха на клечка за зъби!

– Ами ако не го бе улучил?

– Имам си още една. – Преливащ от добро настроение, той порови в джоба си. – Олеле... – смънка и се намръщи, взрян във върха на един от дебелиите си пръсти.

– Да не си... – ахна Тес в ужас.

– Шегичка – ухили се Шанд, извади тресчицата и я цъкна с показалец зад борда.

Тес така го халоса по гърба, че го сгъна на две.

– Я да видим как е малката ти приятелка – подкани тя гръмогласно.

Ботуши затропаха нагоре по стълбата, някой кресна далеч горе и пак останаха само обичайните за рибарския кораб шумове. Каран не можеше да чуе всичко. Спаси се, но не си представяше как е било възможно. Мина много време, преди някой да я извади. Предположи, че Тес иска да провери няма ли да се върне галерата. В кошницата ѝ беше отвратително неудобно, усещаше се цялата в слуз, а паниката от теснотията се надигаше. Прехапаният език я болеше.

Най-сетне дойдоха братята Бен и Фен, жизнерадостни както винаги, за да я измъкнат от този миризлив затвор. Схванатите мускули на краката ѝ трудно я задържаха права. И щом излезе примижа на на палубата, пак се подразни от усмивчицата на Шанд.

– Ех, приличаш на окаяно бездомниче – кикотеше се той, докато изтръскваше люспи от косата ѝ.

– Пътуването с тебе е същинска поредица от унижения – отвърна Каран, макар че този път можеше да види смешната страна в преживелиците си.

А и неудобствата бяха къде по-приемливи от опасността. Отиде да благодари на Тес, която махна с ръка.

– Не дължим нищо на Туркад, камо ли пък на онзи натрапник Игър. Имаш късмет, че се натъкнаха на нас, преди да са минали през Ганпорт. Ако знаеха, че с флотилията е тръгнала червенокоса жена, щяха да ни разглобят дъска по дъска. Но какво да те правим сега? Защо искахте да отидете на остров Рог?

– За да намерим някой да ни откара на другия бряг.

– Това ли било? И аз мога да ви откарам.

– Не бива да чакаме да края на риболовния сезон – намеси се Шанд.
– Нямаме никакво време.

– Ясно ми е. Ще ви оставя на брега незабавно.

– Ама сега ли? На каква цена?

– Още един тар и парите за една кошница риба. Значи общо шест тара.

– Тъй ли... – промърмори Шанд. – В Ганпорт ми казаха, че ще струва пет тела, докато има риба.

– Пет тела! От кого чу това? От оня беззъбия с бялата брада? Пси-рол си пада по такива майтапи. Не, шест тара са си колкото трябва. Добри пари.

– Чух как офицерът ти предлагаше един златен тел. – Каран погледна умолително Шанд. – И аз съм готова да ти дам толкова.

– Няма нужда – отказа Тес. – Ако бях долна твар, щях да взема

златото от тебе, а после да те издам, за да прибера и наградата. – Тя се замисли. – Ще ви сваля на брега южно от Грейнуис. Дотам има петнайсетина левги. Осем-десет часа, зависи от ветровете. И ще стигнем по тъмно, но пък вие сигурно бездруго предпочитате да е така.

– А ако онзи се върне?

– Туркадско море никак не е малко, може да ни търси цял месец и да не ни открие. Впрочем ние ловим риба навсякъде и се местим където поискаме.

– Днес няма да се върне – поклати глава Шанд.

Поеха по новия курс – север-североизток. Каран извади солена вода с кофа, изми се, изплакна дрехите си и облече други. Накрая се върна в хамака и проспа остатъка от деня.

От няколко часа бе притъмняло, когато доближиха скалистия бряг.

– Повече не бива, опасно е – прецени Тес и нареди да пуснат котва.

Сложиха багажа на двамата пътници в мъничка лодка, братята Бен и Фен им помогнаха да слязат в нея и Тес сама ги откара до брега.

– Жалко, че не похапнахме заедно бамунди – каза тя на Каран, когато я прегърна с шумолене на вкоравен брезент. – Ако се случи да дойдеш на остров Рог или в Ганпорт, потърси ме и ще се тъпчем с бамунди, докато не се подуем.

– Благодаря ти, непременно ще те потърся. Няма да забравя какво направи за мен.

Капитанката размаха ръка.

– Нищо не ми струваше. А докато пируваме, можеш да ми разкажеш историята си. Това ще е пребогата отплата. Желая ви сполука.

Двамата вдигнаха раниците си, внезапно сторили им се тежки след няколко дни бездействие, минаха по плоските скали и навлязоха в шубраците.

Добраха се до Грейнуис след два дни упорито ходене. Това време не беше приятно за Каран, защото все си спомняше как се избави на косьм и се безпокоеше дали няма пак да я подгонят. Спеше леко, будеше се от всеки нощен шум и често си въобразяваше, че ги настига потеря. Не можеха да си позволят и огън вечер – Шанд не искаше да ги забележи някой.

А Грейнуис се оказа едно от най-противните градчета, в които бе стъпвала – и по дух, и по предлагани стоки. Нищо повече от струпане на схлупени колиби край блато, приютило всякакви видове мушици и

комари. А жителите му бяха мърляви, лениви и недружелюбни.

В Ганпорт си бяха купили пушено месо, пушена и оголена риба, сушени плодове и тъмно брашно. Засега не се налагаше да докоснат тези запаси и искаха да се снабдят в Грейнуис само с прясно месо и зеленчуци, както и с още по два мяха за вода. Щом намериха всичко това, поеха на север, всеки обзет от свои мисли и копнеещ за усамотението на пътя.

Източният бряг на Туркадско море се различаваше видимо от западния – нисък, песъчлив и сух. Пред тях каменистите равнини се простираха без нито едно дръвче до хоризонта освен на север, където ниски хълмове се издуваха като кафяви циреи по земята.

– Невинаги е било така – обясня Шанд, когато тръгнаха покрай възвишенията, защото по брега преобладаваха солените мочурища, гъмжащи от насекоми. – Преди появата на Разлома тук е имало плодородни поля и гъсти гори.

Задави се, изплю мушици и млъкна. Каран толкова бе затънала в терзаещите я грижи, че не го и попита за какво говори. През нощта пак бе сънувала гашадите и не можеше да мисли за нищо, освен за опасността отново да тръгнат подире ѝ. Нито денем, нито нощем успяваше да се отърве от притесненията си.

Четири дни вървяха на северозапад, земята се издигаше полека и ставаше все по-суха с отдалечаването от брега. Отначало в далечината се мяркаха пастири, повели стадата си от един извор към друг, но скоро местността обезлюдя. Тревата растеше на редки посивели стръкове, плъзгащи се с шумолене по ботушите им. Земята беше осеяна с мравуняци, по-високи от Каран. Далечните виолетови петна на Джелбонските възвишения полека се открояваха като прегрели на пътя им. Високо горе кръжаха огромни хищни птици – скийтове с извити човки и още по-страшни гадини.

– Ама че жега! – оплака се Каран, седна в сянката на стар мравуняк и изтиска последните капки от един мях.

Шанд откачи от раницата пълен и го подаде. Тя отпи и на мига изплю водата.

– Гадост! Това вони.

– Не са обработили кожата правилно – поклати глава старецът. – Как е водата в другия?

Каран провери и миризмата за малко не я повали в несвяст.

– Какво ще правим?

– Излей го... няма да имаме нужда от толкова мехове още седмица-две. Стигнем ли до населено място, ще си купим други.

Все пак оставаше още една причина да се тревожат и си отдъхнаха, когато следобед стигнаха до хълмовете и лесно намериха вода в подножието.

– Тук това е най-хубавият сезон – каза й Шанд. – В края на зимата водата изобилства. После дъждовете спират и е голяма мъка да намериш вода, освен ако не задуха някой ураган откъм залива Рихдар. Но и той не е случка, която ще те зарадва.

Напълниха годните мехове и тръгнаха нагоре по пътека, водеща към по-ниския дял от Джелбонските възвишения. В закътана долчинка сред стръмни хълмове попаднаха на поточе, пълнещо вир, от който не изтичаше вода. Обкръжаваше го поляна, обрасла с мъх и високи дървета, стигащи до скали от червен пясъчник. Двамата се разположиха до водата, за да съберат сили.

Шанд задряма, а Каран седна в уединение по-нагоре. Когато тъничкият сърп на луната се скри, запалиха си огън – първият, откакто напуснаха Ганпорт. Радвах се, че не им досаждаше неспирният южен вятър, още по-приятно беше да слушат бученето и прашенето на пламъците и пак да хапнат топла храна, ако ще и да е поредната яхния.

Каран облиза лъжицата, остави я в излъсканата със залък хляб чиния и въздъхна. Мразовит повеи се завъртя из закътаната падина. Тя вдигна яката си и пак въздъхна. За пръв път от месеци й се прииска да поговори, да попита Шанд за Лиан, да намери малко спокойствие и да чуе какво може да й каже за нейния баща.

– Как се запозна с баща ми? – попита нерешително.

Шанд като че се досети за какво копнее тя.

– Ами в странноприемницата в Тулин. Май се запознахме с Галиад преди... четирийсетина години. Няколко пъти се отби в Тулин по южния път към Шазмак, който и ти измина. Веднъж ни затрупаха снегове и той остана цяла седмица при нас. Вечер играехме на зарове. По-късно отидох с него в Зайл. Спомням си, че го представих на стария Надирил. Това беше след като първата жена на Галиад се отрече от него, но много време преди да се ожени за майка ти. Още тогава беше на преклонна възраст по нашите мерки, но не и по неговите.

– Разкажи ми още за него.

– Първия път се бе събрал с жена от аакимите, но не намериха щастие... всъщност аакимите им пречеха всякак.

– Същото беше с мен и Раел – промълви Каран, – макар че изобщо не стигнахме толкова далеч.

– Галиад страдаше, но не се озлоби. Въпреки острия си език беше

щедър в делата си. В това си приличате, да ти кажа.

Тя се усмихна.

– А ти беше светлината на живота му, обичаше те дори повече от майка ти.

Лицето на Каран помрачня. Майка й Вуула се бе омъжила твърде млада за баща й. Хората от нейния род намразили Галиад и естествено само укрепили решимостта й.

– Всички полуаакими са обречени на страдания, предполагам – продължи старецът, – защото не принадлежат нито към едните, нито към другите, не могат да намерят свой дом. И вината е у аакимите – не приемат мелезите с открито сърце и не им се доверяват напълно.

– Не се държаха с мен така, когато бях при тях – възрази Каран.

– Но ти си по-скоро от коренната раса, животът ти е сред хората. Убеден съм, че никога не си искала да принадлежиш към аакимите.

– Вярно е. Те обаче се отнасяха много добре с мен като гостенка и сродница.

– Както и да е, но според мен това бе причината Галиад да се отдаде на скиталчество и загадъчни занимания.

– Това не го знаех.

– О, той неуморно търсеше ключа към някаква велика тайна.

– Що за тайна?

– Не знам... не споделяше. Може би се надяваше, че ако поднесе този дар на аакимите, ще го приемат като един от тях.

– И Емант се надяваше – тихо вметна Каран, – но не дочака това.

Шанд помълча, замислен над думите на Галиад колко особена е Каран. Пак се чудеше какво ли е искал да каже.

– Толкова ми е мъчно за Готрайм – сподели тя. – Смешно е, защото го наследих от майчиния си род, но щом си помисля за имението, пред очите ми застава моят баща. Все вършеше нещо там – зидаше наново камините, прокарваше тръби за вода край къщата или оправяше клозетите.

– Аакимите са най-умелите инженери в Трите свята – кимна старецът.

– Ако можеше да видиш печката в кухнята... – замечтано промълви Каран. – Голяма колкото каруца, нагрива вода за цялата къща. Понякога я сънувам. Не съм виждала друга като нея.

– Още какво сънуваш?

– За хубавите сънища ли питаш?

– Аха.

– Често сънувам Лиан – как се прибира у дома с мен. Но тогава се плаша, че ще го загубя, че ще му е скучен моят мъничък селски свят. И...

Тя се извърна.

– Е? – подкани я той. – Какво те тревожи толкова?

– Страх ме е дори да го изрека – призна Каран. – Сигурно съм невероятно самонадеяна, защото никога не съм говорила с Лиан за това. Но искам дете, на което да оставя Готрайм. Толкова недостижима надежда ли е?

– Нали около това се върти светът – каза Шанд. – Имаш обаче много време.

– Де да знам имам ли.

– Че защо?

Тя пак стисна устни. Никога не бе споделяла и не знаеше трябва ли да го обсъди тъкмо с Шанд.

– Жените в моя род не са много... плодови. А и имат малко години, през които да зачеват. Майка ми – само десет. Аз съм вече на двадесет и четири и се боя, че времето ми изтича.

– Виж ти... – промърмори старецът и двамата пак млъкнаха. – Познавах и майка ти – додаде той след малко.

– Не искам да говоря за нея! – рязко изрече Каран. Чувствата й спрямо нейната майка бяха твърде объркани. – Мисля, че ме мразеше. Иначе защо си посегна и ме остави съвсем сама?

– Отчаянието ни подтиква към странни постъпки. И аз съм вкусвал този плод.

Но Каран не желаше да го слуша. Стана и се отдалечи в нощта, за да избегне разговора за майка си.

От Джелбон тръгнаха на североизток по камениста равнина, покрита с туфи трева и издръжливи храсти, чиито клонки ги драскаха. Тук беше сравнително сухо, въпреки че два пъти ги застигна краткотраен дъжд, а една вечер студеният вятър от юг ги засипа със суграшица и сняг колкото да покрие земята. Това беше последното издихание на зимата. Вятърът се обърна от запад – топъл и влажен, но рядко носещ дъждове. Водата се превърна в тежка грижа, трябваше да пият и от вмирсаните мехове.

Луната беше в трета четвърт, но обърната с тъмната страна. Каран се събуди веднъж-дваж през нощта от тежък сън и откриваше, че Шанд

я наблюдава неспокойно в мъждукането на жаравата.

– Какво сънуваше?

– Нищо определено. Само че ме измъчва страшно предчувствие – всичко, което ценя, ще бъде смазано на парчета.

– Това е лошото, когато държиш на някого – небрежно подхвърли старецът. – Заспивай, че сутринта потегляме рано.

„Предчувствието ме спохожда всяка нощ, откакто слязохме от кораба. Нещо се променя някъде...“

Равнината свършваше с друга верига от възвишения и след три дни ги достигнаха. Хълмовете носеха името Пасенар. И по тези места им провървя с водата. Малко преди да опрат до смърдящите остатъци, от запад налетя буря, заля хълмовете с порой и всеки улей се превърна в буен поток. После се натъкнаха на вода във всяка вдлъбнатина. Отвъд Пасенар излязоха на нова равнина, също обрасла с храсти и трънаци, но тук глинените панини бяха пълни до половината с вода и гъмжаха от дребен дивеч. Шубраците свършиха отведнъж и двамата закрачиха по варовикови плочи и жилава трева.

Изкачиха хълмче и внезапно откряха, че нататък няма нищо. Земята пропадеше в канара под канара, тераса под тераса, склон под склон толкова надолу, че сякаш стояха на планински връх.

– Ооо... – проточи Каран изумена.

Гледката беше невъобразима.

Стояха на скален ръб, който привидно се простираше в безкрая на изток и на запад. Бездната под него беше дълбока поне сто разтега, а в подножието се виждаха камари от варовикови късове, по-големи от къщи. Следваше тесен корниз, преминаващ в стръмнина, прорязана от дълбоки процепи и клисури, тук-там също стърчаха остри скали. Каменният хаос свършваше при студено бяло поле, губещо се в мараня. Безбрежна пустош, пропаст с размерите на океан, но вода нямаше.

– Перионско море... – промълви Шанд. – Сухото море.

Каран не продума, само зяпаше безжизнените простори.

Старецът приседна на заоблен камък до ръба, поглеждаше я от време на време. Тя се вираше в някогашното море и за пръв път през този месец лицето ѝ се оживи поне малко. Направи няколко крачки в едната посока, после се върна. Проліча колко е объркана, когато се вторачи в посоката, от която бяха дошли.

Шанд седеше търпеливо, затаил мислите си, макар че също почувства тръпката на вълнението. След наглед безцелното блуждаене той като че чакаше тя да го поведе. Ех, ако Каран знаеше... Но може би някой

ден тя щеше да прозре. Какво ли криеше в себе си? Защо тя беше ключът към всичко? В това Шанд се убеждаваше с всеки изминал ден. А какво търсеше тук той, който се бе зарекъл никога повече да не бъде въввлечен в делата на Сантенар?

Каран се върна бавно и се отпусна до него на рядката трева, сви колене под брадичката си и зарея поглед към изсъхналото море.

– Какво има там? – попита накрая.

– Предимно пустиня. На запад целият голям остров Фаранда е сух камънак освен по западния бряг и в северния край. На изток Лоралин е савана или пустиня чак до планините Уан Баре. Натам е Джеперанд, домът на зейните.

– Знам, пътувала съм из Лоралин. Но по̀ на юг.

– От другата страна на Уан Баре са богатите поля и гори на Крандор, който по големина е на половината от Мелдорин. Но до Крандор трябва да вървим четири-пет месеца.

– А за Сухото море какво ще кажеш?

– Такава пустиня не си виждала. Дъното на Перионско море лежи две хиляди разтега под нас...

– Две хиляди ли! И могъщите планини около Шазмак едва ли са толкова високи!

– ...а там, по средата, никога не вали... или пада дъжд веднъж на петдесет години. През лятото жегата е почти непоносима, зимата е нетърпимо студена. Дъното е покрито със солена пласт, дебел незнайно колко разтега. Там нищо не вирее и не живее освен край бреговете, където се стича вода и се задържат солени езерца, или по най-високите планини, някогашни острови в това най-прекрасно море – по тях се натрупва сняг през зимата.

– Невинаги е било такава... – прошепна тя на себе си.

– О, да! Преди Разлома морето е било същинска скъпоценност. Но оттогава са минали хилядолетия. Разказано е в „Преданието за Разлома“, то е едно от Великите предания. Някой път накарай Лиан да ти го разкаже.

Шанд веднага съжали за думите си, но погледът на Каран още шареше унесено.

– Ще го накарам – промърмори тя и мина време, преди да попита: – Значи морето не може да бъде прекосено?

– През този сезон може, но малцина се опитват.

– Какво има по средата?

– Островите, които споменах – пръснати като брънки от верига.

Днес са огромни планини. На някои от тях има развалини на градове. По-високите не са лишени от вода при топенето на снеговете, вероятно има извори в подножието на върховете. Нищо чудно по най-високите да се намира вода през цялата година, но е опасно човек да разчита на такива догадки. Току-виж веднъж има, други път – не. Но в низините няма нищо – нито вода, нито храна, нито подслон.

– Възможно ли е Тензор да тръгне натам?

– Не е изключено. Доколкото знам, преди пресъхването на морето всички острови са били обитаеми. Така е било по времето на Кандор, третия от кароните, дошли на Сантенар в стремежа да си върнат златната флейта. Той е съградил Перионската империя. Твърдината му се е намирала на Катаза, най-обширния и високия сред островите, и е носела същото име. Трите върха на Катаза се издигат толкова нависоко, че понякога по тях има сняг половин година. Случва са да са достъпни за погледа от Фаранда. – Той се улиса в спомени. – Катаза! Няма по-добра крепост, а и по-непрístupна за онзи, който се стреми единствено към самота.

– Катаза... – сепна се Каран. Превърташе думата из ума си. – Ка-та-за...

Имаше нещо в това име. Не спомен, а трепкане на отдавна задрямалата й дарба. Закри очите си с длани и въпреки че Шанд седеше до нея, се опита да *усети* Лиан, да го призове през незнайното разстояние, което ги делеше.

Вложи такова усилие, че я заболя, а то донесе незабавен и плашещ резултат. За миг го видя почти отчетливо – нямаше съмнение, че фигурата пред мисления й взор е Лиан. Криеше се зад бяла колона, а два неясни силуета се промъкваха към него от другата страна.

– Лиан! – извика тя, но видението се разпръсна като при събуждане.

Колкото и да се насилваше, нищо не остана. Помъчи се още по-отчаяно да го достигне, да научи какво го застрашава.

– Уф! – изсумтя Шанд и я накара да осъзнае къде е.

– Какво ти става?

– Каран, а ти какви ги вършиш?! Усетих болка в главата като от забит пирон.

– Извинявай.

Тя разбра, че е излъчвала чувствата си, а това беше прекалено опасно. Други хора с дарбата можеха да я проследят, както вече се случил веднъж с уелмите.

– Какво знаеш за Катаза? – обърна се тя към Шанд.

– Много неща! Какво искаш да научиш? Преданията? Историята на обитателите й?

Тя направи нетърпелив жест.

– Не! Какво има там сега?

– Много години минаха, откакто бях на острова, но огромните кули си бяха непокътнати. Явно могат да издържат още хиляда години. Планината е пустош, но се намира и вода, а в дълбоките долини растат дървета, напоявани от топящия се сняг. Островът е толкова голям, че може би има и хора, но не открих никого по онова време. Начертах и карта, обаче отдавна я дадох на друг.

Каран затвори очи и повървя малко напред-назад, после се загледа към средата на Сухото море.

– *Трябва* да отида там. Можеш ли да ми бъдеш водач?

– Мога, ако *наистина* се налага. Два пъти съм прекосявал дъното. Но и през този сезон е твърде изнурително пътешествие. Значи мислиш, че Тенсор е отвел Лиан на Катаза?

– Не знам какво да мисля. Може и нищо да не намеря там, но трябва да отида.

– Хъм...

– Това пък какво означава?

– В такъв поход не се тръгва лекомислено. Навлезем ли в тази пустош, не можем да си позволим *нищо една* грешка, *нищо една* злополука. Дори лошият късмет е губелен. Дължни сме да се подготвим старателно, най-важно е да се сдобием с нови мехове за вода. Има... или имаше град на десетина-петнайсет левги оттук. Името му е Ашмод. Според мен това е най-сполучливият избор.

– Тук има град?

– А защо да няма? Земята е плодородна, през зимата вали. Пастирите са повече, отколкото можеш да предположиш, по речните долини има ниви, а мините са безчет. По краищата на морето добиват сол и други минерали, които продават навсякъде из Лоралин. Далеч на изток не са рядкост градове, по-големи и от Туркад. Погледни! – Хвана я за ръка и пристъпиха към ръба. – Виж зеленината по склона! Водата се просмуква през скалите, извори колкото щеш. Подземни потоци бликат от мраморни пещери като водопади и е невъзможно да пресъхнат, защото водата идва насам чак от Големите планини. Все някъде трябва да се стича, нали?

Ако тръгнеш на изток, ще стигнеш до реки, вливащи се в морето.

Някои са прорязали клисури, поразяващи въображението. Най-големите каньони в Сантенар са тъкмо по южния бряг на Сухо море, а в тях текат реки, издълбали руслото си в солената кора, и образуват езера с вода, в която солта е малко. Някои от най-забележителните гледки в целия свят са по тези скалисти брегове над бившето море – горещи и студени извори, изхвърлящи във въздуха струи по двайсетина разтега, пещери, които биха побрали Туркад. И около Ашмод има прекрасни пещери.

– Да тръгваме – нетърпеливо настоя тя. – Безпокоя се за Лиан.

Краткото видение превърна безцелното скитане в неотложна задача.

Вървиха три дни към града край стръмния бряг. Щом влязоха в него, Каран беше приятно изненадана. Очакваше западно село като Грейнуис, но Ашмод беше просторен град с изглед към Сухото море сред полегати хълмове на изток и на запад, а южно от него имаше малко, но толкова дълбоко езеро, че водата синееше. Зданията бяха изградени от син мрамор, смокинови дървета и палми простираха клони над улиците. Стар и усамотен, но процъфтяващ град. Каран надникна над ръба – в склоновете под зъберите бяха издълбани тераси с ярка зеленина, проточили се повече от една левга.

– Какво прелестно място – възхити се тя, за миг откъснала се от неутолимото желание да търси Лиан.

– Радвам се, че ти харесва. Да потърсим странноприемница.

В Ашмод имаше само две странноприемници, а първата беше толкова примамлива с изгледа и широките веранди от всички страни, опрени на мраморни колони, че веднага решиха да отседнат в нея.

– Повече прилича на имение на богат търговец – отбеляза Каран.

– Ами дървото е прекалено скъпо тук, пък и няма с какво да разпалват пещи, за да правят тухли. Мраморът обаче е в неизчерпаеми количества и се обработва лесно. Може странноприемницата да е построена в период на по-голямо благоденствие. Струва ми се, че Ашмод е древен град. Може да е съществувал и преди пресъхването на морето.

Само половината стаи бяха заети, затова те се настаниха поотделно.

– Първо баня! – отсече Каран, готова за препирня с Шанд, и не остана разочарована.

– Пак ли баня! Защо пък имаш нужда от това?

– В Шазмак се къпехме всеки ден освен през най-сушавите месеци – отвърна тя надменно. – А минаха две седмици, откакто влязох в баня.

– Всеки ден! Това е много вредно.

– Гледай си работата – грубо му се сопна тя и влезе да поразпита.

Съдържателят беше висок плешив мъж с кръгъл белег на темето, още един на бузата, по-тънък на шията и лилава бучка на челюстта, която май трябваше да бъде изрязана. Говореше с хрипкав шепот.

– Разбира се, имаме баня, но днес не сме сгрявали вода.

Каран се изкъпа с хладка вода, без да ѝ мигне окото. Почувства се чиста за пръв път след злополучната баня в Ганпорт. Изпра мръсните си дрехи, простря ги и само по панталон и риза излезе на топлата веранда. Там нямаше никой, макар че вътре се мяркаха още неколцина пътници.

Не бе свикнала с такава храна – лютив и ивици козе месо, цвърчащи на сгорещеното блюдо със задушен лук, шишчета с огромни скилидки чесън, непознати зеленчуци и купчинка жълт ориз. Понеже душата ѝ се разведри, поръча си и голяма халба тъмно пиво. Ровичкаше последните зърна ориз, отпиваше от бирата и се наслаждаваше на природата и ветреца в косата си. Чак тогава се появи Шанд. Видя косата ѝ да пламенеє в косите лъчи на следобедното слънце. Долови ухание на зелен лимон.

– Помислих, че си излязъл някъде без мен – каза му тя.

– Разговарях със съдържателя за Сухото море. И той го е прекосил преди много години.

– Тъй ли?

– Били са дванадесет души. Три семейства. Останалите измрели там – мъже, жени и деца, а слънцето го обжарило почти до смърт. Така и не оздравял напълно.

Шанд повика с жест прислужника, а Каран млъкна, смразена от думите му.

През целия следващ ден събираха необходимите им припаси – сушено месо и плодове, други храни, широки пустинни роби с чачулки, които да ги пазят от слънцето и разпрашената сол. Дадоха ботушите си на поправка и си направиха очила с тесни цепнатини, за да не ослепят от блясъка на солта. Каран отново не я свърташе на едно място, след мимолетното завръщане на дарбата си изгаряше от тревога за Лиан. Знаеше, че е попаднал в беда, от която няма да се избави сам, а неуморната любознателност несъмнено щеше да му навлече още несгоди.

„Знам, че си там! – Мисълта я сгряваше като светило, надникнало през зимни облаци. – Ще те намеря. *Нищо няма да ми попречи!*“ Усетеше как в нея крепне коравата ѝ воля отпреди преживелиците в Нарн.

– Наистина ли се нуждаем от тях? – попита сприхаво и пипна плата на робите, които Шанд купуваше в момента.

– Там слънцето припича от изгрев до залез. Всеки ден. Знаеш, че можеш да умреш от изгаряне или пък да се набръчкаш. Ако не искаш лицето ти да заприлича на моето, нуждаеш се от тази роба.

Каран потръпна пресилено.

– Какъв ужас! Ще я нося. Какво друго ще вземем?

– По два нови мяха за вода за всеки и нещо за защита от слънцето, когато спираме през деня... трябва да е колкото се може по-леко. Палатката няма да ни е от полза, защото ще носим твърде много вода.

Тя се наведе да разгледа един плат и шапката ѝ падна. Ярката ѝ коса, неподрязвана от година, се разпиля във всички посоки.

Собственикът на дюкянчето, който бездруго се взираше любопитно в тях, пристъпи по-наблизо. Каран не обърна внимание. Шанд вдигна шапката и я нахлупи на главата ѝ.

– Голямо парче от този плат ще ни свърши работа.

Каран хвана края на прозирната тъкан, от която можеше да се скрои и предизвикателна нощница.

– Твърде тънък е! Хайде да пийнем по чаша чай, докато преценяваме. – Шанд неочаквано я хвана под ръка и я откъсна настрана. – Ще се върнем следобед – обеща през рамо на собственика.

– Престани, причиняваш ми болка! – разсърди се Каран.

Той не я пусна, но поразхлаби хватката.

– Да вървим. Онзи те зяпаше прекалено втренчено.

Шанд се озърна и успя да забележи как се спуснаха кепенците. Собственикът скоро се изсули през задната врата и тръгна към центъра на града.

– Привижда ти се – ядосано го увери Каран.

Тогава я бодна лошо предчувствие и тя тръгна покорно с него към пазара – хаос от малки сергии, сред които можеха да се скрият.

26. Женски работи

Шанд я поведе през пазара към сергия с гозби, пред която имаше маси и скамейки под навеси от оплетени палмови листа.

– Никога не прави това повторно – изфуча Каран и си дръпна ръката.

Обслужващата масите пълничка и весела млада жена с черна коса и

румени бузи нехайно избърса тяхната маса и зачака поръчката, скръстила ръце под пищните си гърди.

– Моят приятел ще пийне отвара от репички със синап, аз искам студен ментов чай с мед и канела – избълва Каран със зла усмивчица.

– Отвара от репички ли?! – кресна Шанд.

Жената се ухили многозначително.

– Тя е много... Ами да! Щом ще е със синап, ще е твърде полезна за стареца. Особено ако си има затруднения... с младата приятелка.

Тя не издържа и прихна. И Каран за малко не се разкикоти, впила поглед в лицето на Шанд.

– Веднага ще я донеса – обеща прислужницата.

– Не, проклет да съм! – изрева изпусналият нервите си Шанд. – Не я искам тази отвара нито със синап, нито без него. Твърде стар съм за такива глупости. Донесете ми сладък чай от джинджифил, и то по-чевръсто.

Стана и се премести срещу Каран, изпепелявайки я с поглед. Смейт й прокълтя.

– Твърде стар! Олеле... О, много съжалявам. – Жената съчувствено потупа Каран по рамото. – Сигурно е толкова...

– Чаят! – извика той, за да заглуши хихикането на спътницата си.

Прислужницата се отдалечи припряно с оскърбен вид.

– Нали нямаше нищо против да се веселиш за моя сметка? – подхвърли Каран, засмяна до ушите.

След малко и Шанд се разсмя.

– Може и да съм си го заслужил. Отдавна никой не си е правил шегички с мен.

Жената донесе поръчаните напитки и така стовари чашата пред Шанд, че поля масата.

– Е, ти ме повлече твърде грубиянски – натякна Каран. – Не ми харесва да се държат така с мен.

– Извинявай. Но не бива да привличаме внимание към себе си.

– Че защо някой би ни търсил тук?

– Игър има шпиони и съгледвачи навсякъде из Мелдорин, а науми ли си нещо, не се отказва за нищо на света. Предпочитам и занаят да си криеш косата. – Той отпи от чая и изкриви устни. – Ама че гадост! Какво ли е сложила вътре? Опитай.

Каран си позволи съвсем мъничка глътка. Вкусът наистина беше противен.

– Бих казала, че само е добавила малко билки от пустинята, някакъв

женски лек. Опитва се да ми помогне, нищо повече. Я сложи малко мед в чая си. – Тя надигна своята чаша и примлясна доволно. – Ех, че хубаво!

Шанд пиеше своя чай без никакво удоволствие.

– Както и да е, обмислях нашия поход. Може да има солни бури.

– Солни бури ли?

– Бури, при които вятърът вдига солен прахояк. А солта убива, ако видишаш повечко от нея.

– Солта убива. Слънцето убива. Май в Сухото море почти всичко убива.

– Съвсем права си, почти всичко. Имаме нужда от палатката, колкото ще да тежи, също и от платнище, с което да я затваряме при буря.

– Значи ще се наложи ти да я носиш.

Опразниха чашите и Шанд отиде при сергията да плати. Прислужницата тутакси седна до Каран и й прошепна нещо. Носеше й малко пакетче. Каран се разкикоти, завъртя глава, но нещо й хрумна и тя също зашепна. Другата жена се вторачи в Шанд – отначало озадачено, после слисано, пъкна пакетчето в джоба си и изтича нанякъде. Старецът невъзмутимо наблюдаваше сценката. Каран се приближи до него.

– Дай ми един тар, ако нямаш нищо против.

Шанд извади сребърна монета от кесията си и я пусна на дланта й.

– Няма ли да тръгваме?

Бузите й леко порозовяха.

– Още минутка, моля те. Ще те настигна.

Той вдигна рамене и й обърна гръб. След малко прислужницата се върна. Носеше друго пакетче за Каран, която пък й даде монетата, прегърна я и забърза след Шанд.

– Какво си намислила?

– Не те засяга. Изобщо не е свързано с тебе. Женски работи. Да вървим.

В този миг лъчите на следобедното слънце блеснаха по сребристите криле на голяма птица, скийт-вестоносец. Тя закръжа над центъра на града, преди да се спусне там, където според Шанд се намираще кметството. Кожата по тила му настръхна. Озърна се към Каран, за да провери не е ли доловила и тя нещо лошо. Спътницата му обаче не забелязваше нищо, а си подсвиркваше и прехвърляше пакетчето от ръка в ръка.

– Женски работи... – промърмори старецът. – Колко загадъчно! Е, аз пък имам малко мъжка работа.

– Тоест пиене – изсумтя тя.

– Мисли си каквото щеш! Можеш ли да се позабавляваш сама час-два? Ще довършим пазаруването вечерта.

Тя изпръхтя.

– *Моят* свят не се върти около тебе. Ще се разходя и ще се видим за вечеря в странноприемницата.

Шанд не би могъл да обясни защо не сподели с нея какво е видял, макар че не бе забравил тревожните ѝ сънища и не искаше да я безпокои излишно. Щом се разделиха, той тръгна към кметството. Ашмод се намираше на голямо разстояние от други селища, значи беше вероятно, че тук често използват скийтове... а може би не, защото тези грамадни твари се славеха с опърничав нрав и почти пълна неподатливост към дресировка. Твърде скъпичко излизаха като вестonosци.

Заобиколи сградата и стигна до яхърите и бараките отзад. Пред една конюшня мъж на средна възраст бодро изгребваше фъшкиите, натрупали се до поилката.

Шанд го подмина, опря крак на поилката и се зае да оправя кончова на ботуша си.

– Приятен ден, а? – обърна се към мъжа.

Прислужникът явно се зарадва на възможността да отдъхне, защото веднага се облегна на лопатата си, все едно предвкушваше дълга размисълка. Беше едър мъж с провиснало шкембенце и дебели устни. Сигурно обичаше и бирата, и дърдоренето.

– По-хубав е трудно да дочакаш – отвърна прислужникът. – Това ми е любимото време през годината. Отдалеч ли идвате?

– Доста път изминах. Прекосих и морето. Живея до Туркад.

– Туркад! Свърталище на порока, както чувам. А разправят, че там почнала и война.

– За жалост – потвърди Шанд. – Скийт ли се мярна тук преди малко?

– Де да знам – почеса се мъжът по корема. – Бях вътре. Ама кметът често праща съобщения.

– Зли гадини са тия скийтове – сподели мнението си Шанд. – Поне тъй съм чувал. Никога не съм ги виждал отблизо. Ама ми се иска.

Естествено лъжеше, защото знаеше всичко и за скийтовете, и за грижите около тях.

– Вярно, гадини са! Кметът ги държи в голяма клетка ей там, отзад. Ще ви ги покажа, щом толкова искате.

Прислужникът подпря лопатата на стената.

– А кметът няма ли да се сърди?

– Няма, то се знае! Защо да се сърди? Пък и го няма до утре, отиде за риба. Каквато и вест да са му пратили, ще я научи чак като се върне.

Шанд тръгна с него. Още пресичаха покрития с чакъл двор, когато от една барака се разнесе пронизителен крясък и опърпана млада жена изскочи панически и затвори вратата с ритник.

– Крейс, какво има? – подвижна ѝ прислужникът.

Тя отметна назад русите си плитки и се обърна вбесена. Единият ръкав на ризата ѝ бе разпран от рамото до лакътя.

– По-проклетата от тая птица няма! Не мога да сваля торбичката със съобщението.

– Може ли да я зърна? – примоли се Шанд с простоватото любопитство на селяндур.

– Надникнете през тая дупка от чвор в дъската – подсказа му неговият нов познат.

Шанд го послуша.

– Леле, каква е голяма – промълви слисан. – С какво я храните?

– С плъхове и зайци – обясни Крейс.

Отекна силен писък, Шанд отскочи трескаво и тупна в прахоляка на двора. Птицата впи човка и нокти в дървото около дупката. Жената се засмя.

– Ако ти се иска, старче, можеш да повториш тоя номер. Тъкмо ще се умори по-бързо.

Шанд размахва ръце и заотстъпва уплашено. Вече научи каквото искаше. На торбичката, вързана за крака на скията, личеше емблемата на Игър.

Запъти се умислен обратно към странноприемницата. Сънищата на Каран, държанието на онзи търговец, съобщението от Игър... Не му се вярваше всичко това да е съвпадение.

Прибра се в странноприемницата далеч преди здрач. Каран не беше в стаята си, затова той влезе в своята, просна се на леглото и скоро заспа. По някое време се събуди рязко – стори му се, че някой го извика по име. Вече се беше стъмнило. Отиде в трапезарията, но и там не откри Каран, никой не я бе виждал от сутринта. И нейната стая тъмнееше. Помириса фитила на фенера – не бе пален този ден.

Е, не беше чак толкова късно. Предположи, че тя още обикаля да си купи нещо. Пак нейните женски работи. Шанд спокойно се постара да си изяде вечерята, но накрая започна да се поддава на тревогата. Каран

не идваше. Всички търговци би трябвало да са спуснали кепенците на сергиите си. Освен това си спомни, че тя няма пари.

Отиде на мястото, където се разделиха – дюкянчетата и сергиите наистина бяха затворени, улиците пустееха. Явно хората в Ашмод предпочитаха да си лягат рано. Само в едно магазинче още светеше. Шанд тропна упорито по вратата и накрая се показа възрастен мъж по червена нощница. Все пак прояви любезност към досадника и обясни, че изобщо не е виждал жена с външността на Каран.

Когато се помъкна обратно към странноприемницата, Шанд определи по положението на звездите, че приближава полунощ. И вътре не научи нищо ново. Каран бе изчезнала.

Шанд си купи кана вино и седна на верандата на хладина. Редно беше да потърси помощ от градските пристави, но не му се искаше. Кметът скоро щеше да прочете полученото съобщение и не биваше да се марка пред погледа му.

Няколко часа по-късно каната се напразни и Шанд отиде в стаята си. Доскоро Каран бе извънредно находчива, но болестта и безумието й отнеха съобразителността. Тя нямаше и предишната си воля. Обземаше го все по-мъчителен страх.

След като Шанд се махна, Каран се помота из пазара. Видя какви ли не вещи, които би си купила с удоволствие, сред тях и великолепно изработени мехове за вода, но в джоба ѝ бяха останали само няколко медни монети след покупките по-рано през деня.

Както ходеше безцелно по улицата, зърна парк с високи палми в близката падина. Тръгна натам и щом мина под арката, бележешка началото на парка, някой я поздрави. Обърна се към слабия младеж в униформа на разпоредител, чието лице беше обсипано с лунички. Веднага се изпълни със симпатия към него заради морковения отгънък на рижата му коса.

– Здравейте – отговори му приветливо. – Просто реших да се поразходя в парка.

И той се усмихна.

– На стената зад ъгъла има карта. Искате ли да ви обясня какви забележителности има тук?

– Да, моля!

Той посочи различните места на цветната карта – водопад, полянки, пещери.

– Пещери ли? – повтори Каран, която си спомни въодушевените описания на Шанд.

Младежът се озърна към светилото, което се бе спуснало зад арката.

– Най-прекрасните пещери в целия свят – сериозно я увери. – Но днес нямате време да ги разгледате. По-добре елате пак утре сутринта.

– Сутринта няма да съм в града – каза тя. Не повярва на преувеличението, но любопитството ѝ се пробуди. – Жалко... Ако ме упътите как да стигна до тях, може би само ще надникна.

– Даваме фенери на посетителите срещу една медна монета. Съветвам ви да не влизате без фенер.

Каран му даде монетата и получи фенер.

– Минете оттук – посочи той криволичеща пътека. – Не е далеч.

Каран му благодари и тръгна по пътеката, която се провираше между дърветата и тук-там се спускаше стръмно. Краищата на долината се събираха в канари от бял варовик. След няколко минути пътеката свърши при назъбена дупка в скалите.

– Да бе, най-прекрасните пещери в целия свят – прихна Каран. – Но щом съм тук, поне да видя как е вътре...

Запали фенера и заджапа в плитките локви. Пещерата беше хем малка, хем неугледна, а и вмирисана заради изпражненията на прилепи. Сърна зад първия тъгъл, промъкна се под ниския таван в следващата пещера и се закова на място. И преди бе влизала в подземни кухни, особено когато двамата с Лиан бягаха от Шазмак, но онези не бяха нищо повече от сиви тунели в мокри скали. Изобщо не би могла да си въобрази великолепието, което се откри пред погледа ѝ. Вдигна фенера с изпънатата си ръка и все едно се озова в дворец, издълбан в стъкло. Накъдето и да извиеше глава, светлината се отразяваше, преливаше се във всички мислими оттенъци, пречупена от стотици хиляди кристални фасетки. Каквито и описания на подобни чудеса да бе слушала, те не я подготвиха за истинската красота на тази малка пещера.

Навън сигурно се спускаше здрач. Тя направи крачка напред, после още една, полюшваше фенера, за да се порадва на променливите шарки. Времето отлиташе неусетно в замайващия я възторг. Влезе и по-навътре. И следващата подземна кухня не я разочарова. Мина през нея, попадна в трета и видя тъмнеещи отвори на проходи в три различни посоки. Озърташе се удивена.

А през това време дългунеста забулена фигура се вмъкна в пещерите, последвана от още пет. Несигурната дарба на Каран не я предупреди

– тя тънеше в омая, забравила всичко освен играта на отблясъци, цветовете и сенки по безкрайно разнообразните повърхности, от които се състояха пещерите.

Завъртя се на място като в танц, но внезапно се смръзна.

Половин дузина силуети запречваха изхода, скръстили ръце на гърдите си. Качулките засенчваха лицата им и от тези тъмни петна до нея стигаше само отражение в някое око. Нямаше как да се провере между тях.

Заотстъпва гърбом, забравила гледките. Помъчи се да долови нещо с усета си, но дарбата за кой ли път я подведе.

– Какво искате? – трепна нейният глас, колкото и да не й се искаше.

Не отговориха, но стоящият най-вдясно бутна качулката си назад и фенерът огря сивкави белязани бузи с ъгловати скули, извит остър нос и черни очи, които тя познаваше твърде добре.

– Идлис!

Да, това беше лечителят Идлис – уелмът, гонил я месец след месец, откакто тя избяга миналата есен от Физ Горго с Огледалото.

Не си позволи да изпадне в паника. Не изпитваше ужас, дори не се страхуваше. Само я налегнаха непреодолимо, празно униние и безпомощност. Тук беше съвсем сама.

– Какво искате от мен този път? – тихо попита.

Идлис направи опит да се усмихне. Грозна гледка.

– Не ти мислим злото. – Дрезгавият глас заклокочи в гърлото му и думите трудно се различаваха. – Не се бой. Ние ще се грижим много добре за тебе.

Той протегна към нея костелива ръка. И по нея кожата напомняше за рибешки люспи. Каран помнеше мъртвешкия допир.

– Огледалото не е у мен – промълви тя.

– Ние вече сме *gashadi* – заяви Идлис. – Искаме не Огледалото, а теб!

Тя едва не изтърва фенера. *Сега* имаше от какво да се плаши. Направи още една крачка заднешком.

– Няма изход – спря я Идлис.

„Ама че глупости. От пещерите винаги има много изходи.“

Той се хвърли към нея и тя отскочи встрани. „Помощ!“ – нададе мислен вой или поне се опита, защото не знаеше постига ли нещо. „Шанд, къде си? Помогни ми!“ Опитваше се да достигне съзнанието му, но нямаше власт над дарбата си.

Хукна през локви, криволичеше между сталагмити и странни

скални буци, мяташе се на зиг-заг през пещерата по калната пътека, която водеше към следващата. Светлината подскачаше по стените и таваните още по-запленяващо от преди, но Каран беше безчувствена към красотата.

Скоро откри, че не е издръжлива както при първото си бягство от Идлис. Прекомерните усилия я изтощаваха бързо. Забави до бърз ход и се огледа.

Нищо не виждаше, но това нямаше никакво значение. Тези същества бяха по-мудни от нея, а и тромави, но щяха да ѝ изцедят силите. Гашадите не се отказваха. Отгоре на всичко виждаха на тъмно по-добре от нея. И слабичкото сияние на фенера беше достатъчно за тях, но тя не смееше да го угаси – ами ако пропадне в някоя яма?

В съзнанието ѝ недоловимо се промъкваше присмех. И някои от гашадите имаха дарбата на усета. Проследиха я по сънищата както преди и бяха способни да я омаломощят, да ѝ внушат уплаха. По време на преследването през мочурливите гори на Орист тя съзнателно потискаше чувствата си, за да не я откриват лесно.

Спомни си онази нощ в гората недалеч от Нарн – тогава *усети* уелмите и знаеше, че е неспособна да им се опълчи, затова прогони Лиан. Ако пак се възползват от тази своя сила...

Гашадите открай време имаха надмощие над аакимите, подобно на вцепеняващата власт на змията над заека. Ето как бяха превзели Шазмак с лекота. А самата Каран имаше една четвърт аакимска кръв. Предполагаше, че това обяснява и нейното безсилие в онази нощ.

Тътреше се по тунел, чиито стени можеше да докосне с разперени ръце. Загуби представа за разстояние и време, но сигурно се бяха изнизали часове – във фенера оставаше съвсем малко масло. Нямаше смисъл да продължава нататък. Каран спря на място, където тунелът започваше да се разширява, и остави фенера.

„Ще почакам тук. Щом ще ме заловят, предпочитам да ги видя отдалеч.“

Мисълта да се предаде с достойнство ѝ донесе мъничко утеха. Така пак се чувстваше силна. Все пак имаше някаква власт над участта си.

Пламъчето затрепка силно. Тя се досети, че в маслото има вода, и поразклати фенера, докато светлината стана равномерна.

По-назад в тунела тракна разместено камъче. Идваха! Каран вдигна фенера. В мрака се размърда някаква сянка. Светлината очерта фигурата на Идлис. И другите напиреха зад него. Нищо не бе спечелила с бягството.

Краката ѝ омекнаха. По неволя се опря на стърчащ камък. Налудничавото хихикане отново се надигаше в главата ѝ. Предчувстваше как грапавата кожа по пръстите на Идлис ще докосне гърлото ѝ.

Той се клатушкаше към нея и накрая самообладанието ѝ измени. Каран грабна фенера, извъртя се и побягна отново в тъмата.

Имаше време само за мигновено изумление, когато на мъждукащия пламък съзря гигантска кухня, а после под краката ѝ се остана никаква опора. Стори ѝ се, че пада дълго, и очакваше да умре, но се гмурна в дълбоката студена вода. Фенерът угасна, тя си удари тила в нещо, пред очите ѝ пламна червено зарево... и всичко изчезна.

27. Клеймото

С неспирен устрем аакимите изскочиха от обраслите с шубраци гори на каменист бряг. Бяха минали само три седмици след Големия събор, но на Лиан му се струваше, че цял живот само е тичал.

– Има рибарско градче на име Сифтах недалеч оттук – каза Тенсор. – Там ще намерим лодка.

Поведе ги по осеяния със скали бряг към края на дълго и тясно речно устие, където ронещите чакъл стени на долината се издигаха стръмно.

Жителите на града вече знаеха кого имат насреща си – очевидно някой ги бе предупредил с вест, пратена по птица. Стана ясно обаче, че в това усмотено място не се кланят на чужди господари. Когато Тенсор поиска да наеме лодка, извади звънко злато от кесията и нареди монетите на масата, те дадоха съгласието си охотно. Колкото и начумерени да изглеждаха тези мургави яки рибари, Тенсор знаеше, че държат на дадената дума.

За да скрепят сделката, вечерта имаше скромно пиршество. Седнаха около маси, изнесени на хълма, хапваха печен пащърнак, къшеи жълт хляб, топен в зехтин, и сардини, печени на скара върху огън от розмаринови клонки. Лиан се тъпчеше с мазната риба, ухаеща на подправки. Облизваше си пръстите, когато се надигна набръчкан старец и вдигна голяма чаша с виолетово вино.

– Наздраве за Тенсор! – провикна се той и опразни чашата с една огромна глътка.

– Наздраве за Сифтах! – отвърна Тенсор, който също изпи на един дъх чашата си, и останалите аакими последваха примера му.

За пръв път в живота си Лиан изобщо нямаше желание да се надпи-ва с никого. Жадуваше само да се изкъпе и да заспи. От учтивост отпи малко вино. Главата му се замая веднага.

Стана и старица, също цялата в бръчки, и вдигна чаша. Лиан започ-ваше да се опасява, че ще има наздравица за всеки жител на градчето. Изпъшка, само вкуси виното и отпусна глава на ръцете си. Почти неза-бавно някой го сръга болезнено в ребрата.

– Що за обноси, летописецо? – укори го Шала, близначката на За-ра, която остана в Туркад.

Той вдигна мътен поглед – чашата му отново беше пълна и от него се искаше да я изпие. Щом посегна към нея, го осени вдъхновение. Съ-бори я непохватно, килна се встрани и падна под масата. Всички му се смееха, но той си полегна на боцкащата трева, усмихна се и заспа.

Сутринта аакимите се събудиха с натежали глави и узнаха, че вятър-рът се е обърнал и духа с такава ярост от североизток, че рибарските ко-рабчета не могат да излязат от пристанището. Запълниха времето, като изработваха устройства от метал и дърво, леки и здрави. Сглобяваха ги от множество старателно полирани парчета, които образуваха съвсем обикновени наглед форми и никой не би могъл да познае сложната структура вътре.

– Какво е това? – попита Лиан.

– Тразпари – отвърна Аспър, с което нищо не му обясни, разбира се.

Никой не пожела да издаде предназначението на тези вещи. Лиан допускаше, че може и да са оръжия, с които аакимите ще се защитават по предстоящия път.

Денят отминаваше и Тенсор се разтревожи от забавянето, Лиан пък чак сега имаше шанс да откъдне и да помисли. Ходеше по покритите с треволяци и храсти височини над брега, зяпаше Туркадско море или по-пълваше дневника си за бъдещото „Предание за Огледалото“. Аакимите не му пречеа да се усамоти, но той знаеше, че мразещият го Хинтис никога не го изпуска от поглед. В кесията му оставаха немалко от пари-те, които му даде Уистан на тръгване от Чантед, можеше да си плати превоза и до Туркад, и по-нататък, но не се опита да избяга. Нямаше къде да отиде, не му остана и близък човек, за когото да се безпокои.

А и знаеше, че няма да допуснат да избяга. Тенсор пазеше в тайна какво е намислил за кого – нещо свързано с Огледалото, и повече не спомена за това след Събора. Ами онова опустошаващо ума заклинание, с което аакимът си послужи тогава? Защо тъкмо той – Лиан, беше

единственият незасегнат?

Мендарк бе плащал обучението му в Школата на преданията петнадесет години и Лиан му беше длъжник, често се питаше какво ли Магистърът би поискал като отплата. Но дори не знаеше дали Мендарк е оцелял след Събора. Сега нямаше господар.

Често се поддаваше на безсмислени угризения. Защо нападна без никаква полза Тенсор на Големия събор и само привлече вниманието му? Но дори да бе избягал, Туркад и околните области попаднаха под господството на Игър. Дори Каран да е останала жива, в момента с нищо не би ѝ помогнал. Нямаше нито сили, нито собствена воля – Тенсор му я отне.

Единствено Преданията запълваха със смисъл живота му. От години го бе обсебила мечтата да състави свое Велико предание. Но такова сказание трябваше да получи единодушното, въодушевено одобрение на всички майстори летописци, които не го даваха лесно. Последното от общо двадесет и двете Велики предания било утвърдено преди столетия. Ако Лиан успееше да наложи двадесет и третото, щяха да го прославят като най-великия летописец на епохата.

Нямаше нищо друго, освен това „Предание за Огледалото“. Изобщо не го засягаше в чии ръце е самото Огледало – никой не му се виждаше по-подходящ от останалите. Затова продължи да дебне Тенсор ту с интерес, ту със страх, чакаше какво ще стори, трупаше записки за сказанието си и запълваше дневника си.

Тенсор често бродеше сам в нощта. Наглед нямаше нужда от отдих, а и му стигаше малко сън. Към полунощ след втория ден от престоя им в Сифтах той се върна в бивака им с greyнали очи и мрачна усмивка.

– Убеден съм, че мога да го направя! – възкликна той. – Но трябва да намерим сигурно убежище... нищо чудно да се нуждаем от много време.

Мълчанието се проточи. „Какво ли ще прави?“ – чудеше се Лиан.

– Аз казвам да се върнем на изток – обади се Малиен. – Отдавна е било предсказано, че ще напуснем запада. Шазмак никога вече няма да е наш. Нека се приберем в Стасор и там да съградим живота си отново. Да си признаем, не съжалявам за това. За мечтите, на които се отдавахме в Шазмак, никога не е имало надежда.

– Да – промълви лечителят Аспър и извлече меланхоличен акорд от

инструмент с много струни. – Настъпи времето на избора за нас. Никога няма да постигнем силата, за да осъществим целите си, поставени в древността. Трябва да се преобразим за настоящето, за бъдещето, иначе за нас ще настъпи краят.

Блейз подхвана мелодията с подобие на флейта, но я засвири толкова печално, че очите на Лиан се просълзиха. Той не откъсваше поглед от Тенсор. *Неговото* лице не издаваше нищо. Той огледа малобройния си отряд, изчакваше да чуе всички и чак тогава отвори уста:

– Де да можем... Но ние не сме някакво варварско племе, спускащо се за набези от планините, което постига величие за петдесетина лета, а после се връща смирено при стадата си и потъва в забрава. – Тенсор протегна умоляващо ръце към останалите. – *Ние сме аакими!* Замислете се за благородните ни корени. Нашето величие не е в мощта или в броя ни, нито пък в способността да властваме чрез оръжия. Ако само това се искаше, щеше да има мнозина като нас дори в този окаян свят. Величието ни е в нашата цивилизация, култура, изкуство и архитектура, в нашата музика, литература и философия. Така е било и под игото на кароните – творбите ни облагородиха *дори тях!* А ние, които дойдохме на Сантенар, им бяхме равни във всичко. В Тар Гаарн! В Шазмак! Немислимо е да се превърнем в нищожества.

– *Алсифър!* – отвърна Малиен с едва прикрито ехидство. – *Самонадеяност! Тържество на глупостта!* Ние се надценихме и сега построеното рухва. Трябва да започнем скромно, от основите.

Спорът продължи под звуците на печалната музика. Аакимите се връщаха многократно към едно и също, предлагаха всевъзможни доводи и възможности, често се позоваваха на миналото, на честта си, на своята цивилизация и култура – всичко, което бе неразривно свързано с тяхната същност. Но Лиан се поддаде на досадата, защото взе да му се струва, че доникъде не стигат, а и когато Тенсор започнеше да им се налага, винаги му позволяваха да върши каквото си е наумил.

– Ние сме само малка частица от аакимите – напомни Аспър. – Парченце, откъртило се от колелото. Нашият народ остана на Аакан, те са несравнимо повече от нас, които сме на Сантенар. А дори тук имаме прекрасни градове – Тиртракс и Стасор. Единственият ни шанс е да се слеем с аакимите от източните земи.

Тенсор изопна гръб.

– Сънародниците ни на Аакан се раждат в робство. Тяхната култура вече не е по-жизнена от шепот на ветровете на времето. А аакимите от изтока поеа по пътя на упадъка, наподобяват по нрави народите, сред

които са се заселили. Само ние имаме силата... *и волята!*

Малиен се разгневи.

– Упадък! Моите сродници не са приклучени в капана на миналото. Те благоденстват. И винаги си се обръщал към нас при затруднение.

– Но вие сте равнодушни към миналото, а какво сме без него?

– За нас миналото е ценно, но не позволяваме да ни спъва. Някога сме имали величие и това е било прекрасно. Добре е да помним какви сме били, но това няма да ни нахрани днес. Откъснете живота си от миналото, както постъпихме ние на изток. Ние не забравяме, без да подклаждаме безполезни страсти.

– Няма да ме разколебаеш – отсече Тенсор. – Трите свята трябва да бъдат освободени от заплахата, която е скрита в Рулке. И тогава ще започне нашето възраждане. А ако се провалим, *нека се сгромолясаме славно.*

Лиан стигна до ново прозрение за душите на аакимите: за тях има значение и какъв е провалът. Но дори останалите млъкнаха стъписали от думите на Тенсор. Някой изохка, сякаш тежко предчувствие се понесе между тях като горски пожар по върховете на дърветата. Всички скочиха.

– Не! – провикна се дребничката Шала. – Малиен, обзема ме страх. Гибелта, поразила Шазмак, ни следва по петите.

Нейната невъздържаност беше смайваща, защото младите дължаха уважение на по-старите, а тук никой не можеше да се мери по години с Тенсор. Единствен той се бе родил на Аакан. Но този път другите я подкрепиха.

– Дори детето успя да прозре безумието на тези кроежи – натърти Аспър, макар че в очите на Лиан Шала отдавна бе навлязла в зрелостта си. – Умовете на всички ни са смутени от погрома над Шазмак. Докато не научим истината, в нищо друго няма да открием смисъл.

Огнят хвърляше червени отблясъци по лицата им. Тенсор изглеждаше по-навъсен и безпощаден отвсякога. Уплахата на Лиан растеше. Който и да постигнеше победата в това противопоставяне, за него нямаше да е от полза.

– В отмъщението намирам целия смисъл, който ми е необходим! Но съм готов да ви изслушам. Ако няма да ме последвате, къде ще отидете?

– Къде? – с изтънял глас повтори Лиан. – Вие сте само осмина. Нямаме никаква надежда да си върнете Шазмак.

– Затова се нуждаем от убежище, което не може да бъде

превърнато в клопка за нас – изтъкна Тенсор. – Летописецо, за тебе казват, че познаваш сказанията по-добре от всеки жив човек в този свят. Ти къде би отишъл, ако имаше моите стремежи?

– В планините на Зайл?

– Игър може да прати там армия от Орист само за шест седмици.

– В Големите планини или далеч на изток?

– Разстоянието е твърде голямо – възрази Тенсор – или пък се минава през земи под властта на Игър или на не по-малко тиранични господари. Не! Най-разумно е да се скрием, все едно сме изчезнали от Сантенар. Има един-единствен начин. Ще тръгнем на север.

– Но на север от Мелдорин няма нищо.

– Нима?

– Само пустините на Фаранда и Сухото море...

– Също и Катаза. Там ще отидем – заяви Тенсор. – Каква изтънчена ирония – да си присвоим Катаза и да се възползваме от нея срещу враговете си.

– Катаза ли? – промърмори Хинтис и недоумението му се отрази по лицата на другите по-млади аакими. – Какво е Катаза?

„Изтънчена ирония – мярна се в ума на Лиан – или невъобразима глупост?“

– Кой помни Кандор след провала на империята му? Историята му е почти забравена.

– Ти помниш, летописецо – троснато рече Тенсор. – Разкажи на сънародниците ми. Сред всички тук май само ти, аз и Малиен знаем какво е било.

– И аз знам – намеси се Аспър, – но ми е интересно как един летописец ще разкаже историята.

Лиан потърси с поглед къде да застане. Нелека задача – да разказва пред толкова зле настроени към него слушатели, особено на такова място. Пламъците и пукотът на жаравата сякаш да ги разсейват. Избра си камък с очертанията на разтворена книга и скочи върху него.

– „Предание за Разлома“ е непълно и не може да ни удовлетвори – започна той, – всъщност е най-зле съставеното измежду всички Велики предания.

Изведнъж му хрумна, че и за него това е сгоден случай. Ще наблегне в сказанието си на Кандор и загадъчната му гибел и може би ще изкопчи някаква нишка от реакцията на слушателите си.

– Не увъртай, а разказвай! – подигравателно настоя Тенсор. – Не искаме да чуем всичко, а само каквото знаеш за Катаза. Просто изложи

фактите, без да ни пробутваш хитрини със своя *глас*.

– Никой няма да ме поучава как да разказвам – студено му се сопна Лиан. – Но ще се ограничи със съкратена версия, която *дори за тебе* ще е разбираема.

Историята започва скоро след като преследвачите на Шутдар дошли на Сантенар. На Кандор, най-незначителния сред тримата карони, скоро му омръзнала нескончаемата гонитба. Увлечен в собствените си амбиции, той съзрял своя шанс да ги осъществи безпрепятствено, докато целият свят е зает с други дела. Кандор прозрял, че Перионско море е ключът към цял Лоралин. Онзи, който го владее, можел да стане повелител на изтока, запада и севера. А земите на север били богати. Катаза можела да се въздигне с търговия и господство в морето.

От Катаза той постепенно завладял другите острови и наложил властта си в морето. Възползвал се от огромните богатства на Фаранда и укрепил могъществото си. Преди три хилядолетия настъпил момент, когато и Рулке се почувствал заплашен от него. Но дори Рулке не посмял да му се опълчи открито. Кандор се хвалел, че империята му ще съществува, докато го има и Перионско море.

– Неразгадаема тайна е защо кароните са се обърнали срещу един от своите – промълви Малиен.

– Права си – подкрепи я Тенсор, който бе затворил очи, погълнат от спомени. – Те са раса, която брани и закриля всеки принадлежащ към нея.

– Накрая Кандор се оказал толкова силен, че да застраши равновесието в света, и неговите врагове се съюзили. Говори се, че и Ялкара се присъединила към съюза, за да разгроми Кандор. Други обаче твърдят, че Майсторката на заблудите нарочно насъскала Рулке срещу него, за да отвлече вниманието му от себе си. Последният сблъсък се развихрил във Фошорн, полуострова до северния проток на Перионско море. Още тогава онези области били неустойчиви, всеки ден имало земетръси, а дълги процепи в скалите бълвали лава.

В този ден земята се раздрусала страховито и вълни залели всички брегове. Дори далечният Туркад бил наводнен. Когато водата се укротила, Кандор открил, че самото дъно се е надигнало и затворило протока към океана. Дъното се надига и до ден днешен.

– Но как е възможно Рулке да е овладял подобни сили? – удивена попита Малиен.

– Никой не може да ги овладее – язвително възрази Тенсор. – Той си приписа съвсем естествено разместването на пластовете, а

лековерните приеха измислиците му за истина.

– Година по-късно водата в морето започнала да спада. След десет години слязла седем разтега по-ниско и всички пристанища били съсипани. А после настъпила суша, каквата във Фаранда не познавали дотогава. Тя се проточила и тридесет години по-късно хората започнали да проумяват, че никога няма да свърши. Променил се дори климатът. Вместо гори се ширнали степи, вместо ливади – пустош, а пустините станали толкова жежки, че там изчезнал всякакъв живот. Във Фаранда милиони гладували, а заедно с тях и безчет жители на земите около морето.

Кандор опитал да се пребори със сушата. Изпратил огромни пълчища роби да копаят канал при Фошорн. Дълбаели и пренасяли пръст, разбивали скалите с машини, създадени само за тази работа. Трудели се над столетие и през цялото време ги връхлитали банди, събрани от Рулке. Кандор бил принуден и да поддържа армия, за да ги отблъсква. Накрая каналът бил прокопан – най-грандиозното начинание в историята на Сантенар.

– А мнозина от нашите загинаха, за да бъде то успешно – изръмжа Тенсор.

– Мнозина, да – печално потвърди Аспър. – Два наши града са били поробени, за да участват в работата.

– Кандор дори възнамерявал да събира такси от всички кораби, минаващи по канала, за да възстанови загубите си. В западния край били изградени два грамадни шлюза от стомана, крепящи се на оси, забити дълбоко в скалите. Имало и огромни макари, които да ги вдигат и спускат. Самите им размери вдъхвали страх, но били същинска безсмислица, защото нямало изгледи морето да се напълни отново. За да се случи това, каналът би трябвало да е стотина пъти по-широк и пълноводен, но такава задача не е по силите на всички народи в Сантенар, дори да обединят силите си.

Каналът се превърнал в Бяната вода, необуздан поток сред отвесни скали, в който нищо не можело да оцелее. С времето ставал все по-дълбок, докато водата прояждала руслото си, но в сравнение с Перионско море бил като конец до прозорец.

След един век водата спаднала с осемдесет разтега. След пет века – с четиристотин и петдесет разтега. Над повърхността стърчали острови и ридове, а прекрасното Перионско море се превърнало в три солени езера – западно, източно и по-голямото северно. Разделяли ги солни хребети.

Минало хилядолетие. Морето загубило половината си площ. Земи-те пустеели, горите изсъхнали. По равнините никой не засявал ниви, там скитали само чергарски племена. Дори в легендарните рудници на Фаранда работата замряла, защото нямало вода, която да задвижва механизмите.

Кандор си оставал господар на Перионско море, но то представлявало прах и сол – вече не притежавал нищо. Търговията секнала. Бяната вода се превърнала в гигантски водопад, а някогашните брегове – в канари над бездънни пропасти.

Кандор прибягнал до всички заклинания и чародейства, които познавал, но нито едно същество не може да постигне безгранично могъщество. Природата го победила – водата спадала все по-бързо. По неволя се отказал от империята си и разярен потеглил с войските си на юг. Обсадил земите на аакимите и така започнало Прочистването. Но цялото богатство на империята му се стопило в безумието на Бяната вода, а могъществото му било подкопано от неспирните набези. И накрая Кандор намерил смъртта си – единственият карон, умрял на Сантенар.

Лиан се вгледа в Малиен и Аспър.

– Често се питам как ли е умрял Кандор. Аакимите ли са го убили?

– Не сме ние – завъртя глава Тенсор, – макар че ни се искаше да го направим. Смъртта му ще си остане неразгадана тайна. Продължавай, разказвачо!

– Оттогава е изминало още едно хилядолетие. Повечето езера са пресъхнали. А дъното на морето е искряща равнина от сол с дебелина няколко разтега. Сега малцина живеят във Фаранда освен на север, в тропиците. А несравнимата Катаза е забравена наред Перионско море.

– В тази история има поука – обади се Малиен, – ако пожелаем да я чуем.

– Аз я чувам ясно – натърти Тенсор. – Кароните не са неуязвими. Това беше знакът от съдбата, който очаквах.

Той кимна на Лиан – единствената благодарност, която летописецът можеше да дочака от него.

– Е, отиваме ли в Катаза? – обърна се Тенсор към останалите аакими.

Никой не възрази.

„Животът е пълен с изненади – мислеше си Лиан. – Катаза беше мечта за мен и ето че ще се отправя натам. Но какво ли ще намеря на това място?...“

Все пак Тензор имаше причина да се радва на бавенето в Сифтах, защото на третия ден нисичката русокока Зара се присъедини към тях. Сестра ѝ я посрещна с ликуващ вик. С нея дойдоха още аакими – оцелели от погрома в Шазмак, малобройна, потънала в покруса групичка. Съобщиха, че и други са тръгнали след тях. Никой не се бе надявал на такъв късмет, Тензор сякаш бе наследил току-що неочаквано богатство. Но когато оцелелите споделиха какво се е случило в града при нападението на гашадите и как са постъпили с обитателите му, той потъна в такова мрачно мълчание, че никой не смееше да продума. Не един и двама сред аакимите обаче се питаха как изобщо му е скимнало да поярва на Фейеламор, а не на Каран.

– Да, беше ужасно – отрони среброкосата Селиал, която ръководеше Синдиците в процеса срещу Каран. – Насочиха срещу нас мощ, на която не можахме да се противопоставим. Налетяха ни в унищожителна орда.

Лиан я помнеше добре заради нейното непоклатимо достойнство и безпристрастие. Сега я виждаше съсухрена и измършавяла, все едно плътта под кожата ѝ се бе стопила.

– Как се промъкнаха? – застырга гласът на Тензор. – Каран ли ни е предала?

– Каран! Глупости! – Смехът ѝ прозвуча като презрителен лай. – Гашадите знаеха как да обезвредят Часовите, не може Каран да ги е научила. Не, Емант беше изменникът, а вината пада върху мен.

Лицето ѝ се разкриви, но тя не пророни сълза – очите ѝ биха пресъхнали.

– Как тъй? – озадачи се Малиен сред тълпата слушатели.

– Малиен, радвам се да те видя... Да, аз съм виновна. Допуснах Емант да разговаря с Фейеламор, покварила го е. Ах, каква зла твар е тя! Емант ни предаде и гашадите дойдоха като оживял кошмар.

– Но какво остана от Шазмак? – извика Аспър. – Не можем ли да си го върнем?

– Осквернен е завинаги – отговори му един от новодошлите, висок мъж на име Баситор, с издължено, опалено от слънцето лице и жълти очички. – Кулата Тракст рухна и изгоря. Има още много щети, макар и да не мисля, че е невъзможно да съградим всичко наново. Само че кой би поискал да се върне на място, опетнено с цели потоци от нашата кръв?

Лиан пак откри непозната за него черта в нрава на аакимите. Друга раса би се борила да си върне града, би го съградила наново още по-як и величав.

– Колко от нашите загубихме? – попита Аспър.

– Стотици – поклати глава Селиал. – Много стотици! Но се спасиха повече, отколкото сигурно си мислиш.

– Щом е така, къде са, когато имам най-голяма нужда от тях? – изфуча Тенсор.

– Тръгнаха на изток – стихна гласът ѝ до шепот. – Проклеха те и се зарекоха, че никога няма да те последват отново.

Той изглеждаше като зашлевен по лицето, но се опомни скоро.

– Проклет съм, да, трижди проклет! – развика се Тенсор, – но понепреклонно убеден отвсякога, че моят избор е верният. Елате с мен – помолите той двамата предводители на групата от Шазмак. – Имаме много неща да обсъдим.

Баситор и Селиал се отделиха с него в нощта и не се появиха часове наред. Не пожелаха да споделят за какво са говорили и дали са го укорявали, но накрая Селиал се върна сама. Тя пък се усамоти с Малиен и Аспър, поели ролята на съветници.

По-късно дойде Баситор, а чак след него и Тенсор. Приличаше на човек, състарил се изведнъж с трийсетина години, вместо на силен и жизнен мъж на средна възраст. Дотътри се в бивака с изцъклени очи.

– Не ми се пречкай, коварен зейн – изгъгна с гърло, пресъхнало като някогашното Персионско море.

Замахна с крак да ритне Лиан, който отскочи и за малко не падна в пламъците.

Никой от аакимите не издържаше на погледа на Тенсор.

– Разгромени сме! И вече няма да се надигнем. Нищо не ни остана освен възмездие и *аз ще го осъществя!* – Очите му смразиха Лиан, той хвана младежа за косата и го вдигна с една ръка. – Кълна се в кръвта на този прокълнат зейн, че няма да намеря покой, докато не измрат всички гашади до последния... всеки мъж, всяка жена, всяко дете и плод в утроба.

Втрещеният Лиан се боричкаше напразно. Тенсор стисна с пръсти косата му, улови глезените му с другата си ръка и задърпа. Кожата по главата на Лиан пламна от болка.

– Тенсор, остави зейна на мира – кротко заповяда Малиен.

Предводителят на аакимите се тресеше от бяс.

– От откъснат скалп не се умира. Ако ще да му одера кожата от

лицето, пак ще мога да си послужи с него за своите цели.

Аспър и Селиал застанаха до Малиен, при тях се наредиха и останалите без Баситор и Хинтис.

– Пусни го – настоя Малиен. – Къде ти е честта?

– Мъртва сред кървавите развалини на Шазмак! – пак се разяри Тенсор. – Ще си отмъстя, ще размажа гашадите, ще късам Рулке мръвка по мръвка...

Впусна се в такива описания на жестокости, че всички освен двамата му привърженици се отдръпнаха. Изведнъж той се запъна от погнуса към себе си.

– Уф, разкарай се, противно зейнче...

Сълзите му приличаха на капки кръв в червените отблясъци. Той запрати Лиан в огъня, разхвърчаха се горящи клонки и жарава.

Лиан се просна по гръб, усещаше нажежените въглени, но не беше способен да помръдне, сякаш волята на Тенсор отново го скова. Всички аакими се вторачиха в него и Аспър най-сетне се досети какво му е, скочи и го издърпа, като побърза да угаси края на ризата му.

В отряда настъпи разкол – Селиал и Малиен оглавяваха мислещите, че аакимите сами са си навлекли нещастieto, а безразсъдният план на Тенсор, какъвто и да е той, може само да доведе до пълното им изстребление. Но Тенсор, Баситор и Хинтис преливаха от страх и омраза. Пък и Тенсор бе обзет от такова самоубийствено отвращение към себе си, че нищо не би го разубедило.

След тази нощ Лиан често долавяше погледа му, сякаш Тенсор му взимаше мярка, без да продума. Хинтис и Баситор също го дебнеха с опустошила душите им ледена ярост. Лиан внимаваше да не остава насаме с никого от двамата, защото знаеше, че ще го погубят и при най-дребния повод. Ако не се уповаваше на Малиен и Аспър да го закрилят, сигурно би умрял от страх.

На следващия ден се събудиха от неравномерни бурни повейи, а вятърът се обърна от запад. Към средата на предобедата приливът повдигна нивото на водата в устието. Натъпкаха се в тромавото рибарско корабче и отплаваха към най-северната точка на Фаранда. Тенсор остави един от оцелелите в Шазмак да съобщи накъде са се отправили на други аакими, които биха могли да се появят по-късно. Вятърът ги тласкаше така, че платната стенеха, само след денонощие слязоха на брега без никакви произшествия.

Това парче суша се наричаше Фошорн – петдесет левги от север на юг и тридесет от изток на запад, оформено като лъжица, чиято дръжка беше непроходим провлак. Той пък стигаше до разширяващите се на запад земи на Фаранда.

Още от палубата виждаха пустош – солени мочурища или обрулени храсталаци. Малкото потоци свършваха в пясъчни наноси и се разливаха в плитки горчиви езерца. Екипажът обаче увери пътниците, че поне рибата тук изобилства.

Навътре в сушата плоските възвишения преминаваха в равнина с тънък слой камениста почва, обрасла тук-там с трънаци.

Цял ден се провираха през мъртва гора, чиито сребристи оголени стволоче стърчаха като стълбове. А в утрото на третия ден съзряха една от най-потресаващите гледки в Сантенар.

Между южния край на Фошорн и североизточния полуостров на Лоралин имаше непреодолимо препятствие – клисурата на Бяната вода. На ширина не достигаше дори една левга, но от ръба на бездната до водата имаше цели петстотин разтега. Тук с гръмовен тътен се изливаше Туркадско море. Накрая бяната вода скачаше с неспирен грохот в нова бездна още хиляда разтега по-надолу и стигаше до дъното на Сухото море – най-невъобразимият водопад в Трите свята. Долу се образуваше продълговато езеро, все по-солено на изток, което постепенно се губеше и пресъхваше.

Чуха Бяната вода отдалече, скоро усетиха и треперенето на скалите под краката си. Отблизо шумът беше като рев на гигантски звяр и всякакви разговори бяха немислими.

Всяка повърхност беше покрита с влага, в мъглата се сливаха небе и земя. Пристъпиха към самия ръб и главата на Лиан се замая. Олюля се, но Тенсор го дръпна назад.

– Няма да ти позволя това! – кресна с все сила в ухото му. – Баситор, наглеждай го.

Другият ааким го стисна болезнено за лакътя, за да може да надникне надолу. Лиан усещаше как се напряга ръката на Баситор от желанието да го запрати в пропастта. Като зейн бе свикнал отдавна с предубежденията и хулите, но не проумяваше тази безгранична ненавист.

Подминаха остатъците на последния шлюз, отдавна разбит – от него оставаха само забити навътре в скалата гигантски оси от проядена стомана, дебели по четири разтега. Продължиха край канала още няколко часа и спряха при две грамадни черни колони. По тях имаше аакимски писмена и орнаменти, полузаличени от времето. В кълбяхата се

мъгла просветваше бледа пъстра дъга, която сякаш свързваше Фаранда и Лоралин. За миг се образува пролука и зърнаха още две колони отсрещна, смалени от разстоянието до черни пръчици.

– Някога Мостът на небесната дъга се е простирал между двата бряга – промълви Селиал, извила глава към стоящия до нея Лиан. – Най-надарените инженери и творци на нашия народ са се трудили неуморно едно столетие, за да го създадат. И са го сътворили по-прекрасен от всяка небесна дъга.

– Сигурно има и сказание за построяването му – развълнува се той.

Колко ограничени бяха преданията, които научи в Чантед! По широкия свят можеше да научи, а и да разкаже несравнимо повече.

– Да, има сказание – потвърди Селиал – и може би някой ден ще го научиш от мен. То би трябвало да е сред Великите предания на този свят. Не сме създавали нищо по-прекрасно. Но аз не съм безпристрастна – основният замисъл за моста е на прабаба ми.

– Нямам търпение да го чуя – призна си Лиан.

– Да, нищо по-значимо не сме правили на Сантенар – съгласи се и Малиен, – но мостът отдавна е рухнал в бездната.

– Как се е случило?

– Приятелчето на зейните, нашият мил Рулке, от когото имате своя Дар, разтресъл земята – изръмжа доближилият ги Тенсор.

– Не забравяй, че той е предал и зейните – озъби му се Лиан, – страдали сме заради него не по-малко от аакимите.

Извънредно дългите пръсти на Тенсор се свиха и изопнаха, като че жадуваше да го стисне за гърлото.

– Да вървим. Някога Мостът на небесната дъга беше вдъхновение за нас, но сега само ми напомня какво изгубихме.

Продължиха, като се оглеждаха често, Вървяха и след смрачаване. Не се мяркаха никакви преследвачи още отпреди Сифтах, но Тенсор не позволяваше отпускане. Нощем имаше някой на пост, сменяха се всички освен Лиан, който обаче правеше компания на бдящия ааким, ако беше по-дружелюбно настроен към него. Вече се боеше от мрака.

Подминаха водопада на Бясната вода, за чието описание и разказвач не би намерил подходящи думи. От източната страна на билото попаднаха в безводна пустош – тук не растеше нищо, освен избледнели храстчета в улеите. Прекосиха поле с ширина само няколко левги, прорязано в края от оврази, които се задълбочаваха в огромни каньони. А следобед ненадейно застанаха на ръба на урва, чиито стени пропадаха в поредица от тераси чак до дъното на Сухото море. Тенсор се вторачи в

бездната.

– Дори в сегашното състояние на духа ми тази гледка не ме оставя равнодушен – изрече той. – Ще се разположим тук, стига да намерим някаква вода, и ще дочакаме изгрева над някогашното Перионско море. Не съм го виждал, откакто морето пресъхна. – Очите му овлажняха. – Някога нямаше по-прекрасно място в Сантенар, а погледнете само в какво се е превърнало...

Лиан се взираше надолу стъписан и уплашен. Перионско море се споменаваше в множество сказания, но никога не бе могъл да си представи това, което се откри пред очите му – нито величието, нито пълната безжизненост. Страхуваше се от спускането в солената пустош, макар да знаеше, че климатът тук е малко по-смекчен през зимата. Семейството му живееше в Джеперанд, отвъд Сухото море. Не бе забравил тежкия труд, с който зейните се прехранваха в онези неплодни земи, брулени неспирно от веещия солен вятър. Умът му не побираше как някой може да се отчае толкова, че да прекоси дъното и да търси убежище наред тази страхотия. Изрази съмненията си пред Тенсор, чиято ярост бе стихнала малко през последните дни, но настроенията му се меняха така, че Лиани не знаеше какво да очаква от него.

Тенсор го изгледа мрачно.

– Летописецо, ние сме в безизходица. Задължително е да намерим сигурно скривалище, където да свършим работата си, без да се опасяваме от нападение. Място, където да се подслоним месец, година или дори век, ако е необходимо. Твърде малко сме, за да се браним, затова нека ни закриля природата. Няма съмнение, че преходът ще е мъчителен, а връщането още по-трудно... ако изобщо се завърнем. *Но ние трябва да го направим, значи така ще бъде.*

Дълго стояха над пропастта. Неподвижният въздух беше прозрачен, чак в далечината маранята се сгъстяваше. Дъното изглеждаше равно с изключение на ръбест рид на североизток, който се открояваше като кафяво петно сред белотата на солта. Един ааким го посочи и Тенсор кимна.

– Отбелязан е на картите, които съхранявахме в Шазмак, но за последен път съм ги разглеждал преди много години. Спомням си, че продължава на север около четиридесет левги. Тук-там има извори. Ще намерим вода.

– А после? – обади се Лиан. – Още колко ще вървим?

– Не мога да преценя. Сигурно е, че са повече от сто левги. А може би са сто и петдесет, значи още два пъти ще имаме нужда от източници

на вода.

Половин левга встрани поток се спускаше в дера, което завършваше с една от безбройните клисури в края на платото. Преместиха се там и се заеха с подготовката за похода. Храна имаха предостатъчно – купи-ха я от рибарите, сушена или пушена, увита прилежно. Напълниха огромните си мехове с вода и ги вързаха на раниците, толкова тежки, че Лиан не можеше да ги повдигне. Неговата беше несравнимо по-малка. Още по светло довършиха работата. За пръв път след тръгването от Сифтах нямаха какво да правят.

Лиан седна на камък до ръба, но не толкова близо, че да се събуди страхът му от високото. Стараеше се да попълни дневника си, докато още имаше светлина. Изненада се – Малиен се настани до него, а го отбгваше през последната седмица.

– Летописецо, какво ще кажеш за това начинание?

– Ако имах поне смътна представа какво е намислил Тенсор, може би щеше да ми е по-леко на душата.

– Съмнявам се. Ако знаеше, според мен би се затичал към пропастта, за да скочиш в нея.

– Не ме спохождат такива мисли.

– Засега и аз съм далеч от тях, но когато Тенсор застана на ръба, за миг се изкуших да свърша веднъж завинаги и с двама ни. Той ще навле-че беда и на вас, и на нас. Уви, не намерих сили да го сторя.

Тя се облегна и от лъчите на залязващото слънце заискриха червени блясъци в косата ѝ. Лиан едва не се задави от мъка.

– Какво ти е, летописецо?

– Слънцето в косата ти... за миг ми се стори, че Каран е до мен.

Тя се наведе напред и илюзията изчезна.

– Хайде, стига... – Малиен избърса очите му с парче син ленен плат. – Я виж... Какво е това? – Стисна лицето му с длани и го завъртя към себе си. – Отвори си очите!

Той примижа срещу светилото.

– Ах! – изтръгна се от гърлото ѝ. – Така си и знаех, още откакто ми разказа съня си.

– Но...

– В кафявото на очите ти избиват бели точки, а по ръцете ти – бели лунички. Тук, тук и тук. Ти *наистина* носиш Дара на Рулке... клеймото вече се показва.

Лиан пребледня.

– Ние зейните го наричаме Проклятието на Рулке, защото безчет от

нашите предци са загинали заради него.

– Може да те сполети същата участ, ако оцелелите от погрома над Шазмак научат. Вярно, ще бъде жестоко и несправедливо, но кой би могъл да ги обвини?

– Предателството на зейните... ако е било предателство, а не зле обмислен избор на съюзник, е останало в далечното минало. Нима гоненията срещу нас ще продължат до свършека на света?

– Моят отговор е „да“, летописцо! Ние простихме на зейните, ти и Каран обаче сте дошли в Шазмак с Огледалото, а после градът бе превзет.

– Не съм аз причината.

– Но си свързан с нещастieto! А сега по тебе избива клеймото на Рулке, прастария ни враг. И гашадите са му служили в древността. Как да не помислим, че тяхното пробуждане и белезите по тебе възвестват завръщането на Рулке? Как да не се тревожим от намеренията на Тенсор да те използва за някаква своя цел?

– Не е ли по-добре да се погрижите за нерушимостта на Нощната пустош, вместо да тормозите мен?! Провериха ме най-старателно, преди да тръгна от Джеперанд. Така постъпваме с всички, които пътуват! – натърти Лиан.

– Ти сам казваш, че когато Тенсор поразил участниците в Големия събор, си усетил болка и си ослепял, но внезапно си се опомнил. Дарът явно е бил скрит дълбоко в тебе, а заклинанието го е отприщило. И сега си изправен пред най-голямата заплаха за живота ти.

Дневникът падна от скута му на земята. Листовете зашумоляха от ветреца. Лиан не забеляза, вперил поглед в Малиен.

– Помогни ми! Ще избягам още тази нощ. Склонна ли си да...

– Ще те намерят за броени часове и всички ще научат защо си побягнал. Остави ме да помисля. – Тя пак се вторачи в него. – Клеймото не се набива на очи. Аз нарочно се вглеждах, след като ми разказа съня си, защото и споделените сънища са ясен признак. Не ми се вярва друг да забележи точиците в зениците ти, ако не е съвсем близо до тебе, и то само денем. Придърпвай шапката си напред. А аз ще те наглеждам и другите няма защо да се навъртат около тебе.

– Ами Тенсор?

– Може би точно това е причината да те доведе... Ако е така, изобщо няма да си отвори устата. Пък и слезем ли на соленото дъно, ще имаш нужда от защитни очила, за да не ослепееш. Това ще е достатъчно да те прикрие, докато се доберем до Катаза. А там... Но дотогава има

много време. Ще приготвя и мазило за петната по ръцете ти.

Лиан стисна пръстите ѝ с трогателна благодарност. Малиен си издърпа ръката.

– Ако някой ни наблюдава, ще се зачуди какво кроим. Не прави нищо, с което да привлечаш вниманието на останалите.

– Но защо ми помагаш да се опазя от твоите сънародници?

Тя го погледна изпитателно, после устните ѝ се извиха в усмивката, която не бе виждал отдавна.

– Защото си ми симпатичен, летописецо, колкото и да не е за вярване. Защото ние, потомците на Елиенор, сме склонни да угаждаме на чудатите си приумици. И преди всичко защото моята сродница Каран е оставила следа е душата ти, видима за мен колкото и клеймото. Пък и аз се чувствам длъжна да закрилям безпомощните.

Тя го остави сам, а смаяният и объркан Лиан седя при ръба до падането на мрака. Изобщо не го развълнуваха необикновените цветове в небето по залез. Чак когато се спусна плътна тъма, той си взе дневника и се повлече към огъня, за да получи вечеря.

Призори на другия ден Малиен дойде при него с кутийка, от която се разнасяше миризма на ланолин.

– Всяка сутрин втривай по мъничко в лицето и ръцете си. Багрилото ще прикрие петната, пък и ще поддържа младежката ти кожа, ако това е важно за тебе. Нахлупвай шапката ниско и не се набивай на очи.

Тя му подхвърли кутийката и се отдалечи.

28. Сталактит

Идлис спря толкова рязко, че се подхлъзна.

– Светлина! – изскърца гласът му.

Жената зад него вдигна капачето на фенера и мина напред към ръба, откъдето се бе изливал водопад в древността. Гашадите не се заглеждаха в откритото им се великолепие на пещерата. Разстоянието до долу беше голямо.

– Чух как се разплиска вода – изрече Идлис. – Каран може да е оживяла. Дайте въже, по-бързо!

Събраха се на тясната площадка и се опитаха да осветят дъното с фенерите си. По обширната водна повърхност заиграха отражения. Някой закрепил и пуснал въже. Идлис смъкна наметалото си, уви дланите си с парцали и се спусна припряно. Цопна във водата, изскочи и заплува в

кръг, вирайки се надолу.

– Още светлина! – заповяда с вик. – Слезте!

Още няколко тела прорязаха водната повърхност.

– Намерих я! – отекна гласът на Джарк-ун.

Показа се на повърхността, хванал отпуснатото тяло на Каран.

Изнесоха я на гладка издатина като леко извита маса, сложиха я на хълбок и започнаха да сгъват ръцете и краката ѝ, за да изплюе водата. От устата ѝ потече розова струйка.

Идлис хвана главата ѝ. Тилът ѝ беше подут, под косата имаше и малък разрез, но почти не течеше кръв. Лечителят плъзна длани над всяка кост, опипа корема, заслуша се в ударите на сърцето и поднесе фенера към очите ѝ.

– Жива е! И не е пострадала сериозно. Дишането сигурно е спряло от удара, защото в дробовете ѝ няма вода. – Отвори устата ѝ и погледна. – Ухапала си е езика... нищо особено. Избършете я, увийте я да се стопли и сложете вода да кипне.

Всичко това бе направено с точността на механизъм. Скоро Каран беше загърната в намотало, а гашадите стояха наоколо, вираха се в нея и чакаха да се опомни.

Каран изстена тихо и отвори очи. Тутакси стисна клепащи, опитвайки се да сподави паниката. Лежеше върху камък, подобен на жертвен олтар, а над нея стърчаха поне шестима гашади. Напрягна се, мяркаха ѝ се видения как скача и хуква, но от тях я заболя главата.

– Няма да ни избягаш, Каран от Банадор – подхвана непознат глас като сухо шумолене на змия в кофа, пълна с бръмбари. – Подчини се по своя воля и няма да пострадаш. Господарят дори ще те възнагради. Но се вслушай и в предупреждението – *ще те заставим, ако ни принудим!*

– Какво искате? – изхриптя тя.

– А ти как мислиш? – отвърна с въпрос Идлис.

Каран пак затвори очи. За какво ли може да им е притрябвала? Защо я преследват чак дотук?

– Сигурно ви е необходима моята дарба – прошепна тя.

– Както преди, така и сега.

– Преди ли?

– Тъкмо създадената от тебе връзка, която нашият майстор улови, ни възвърна нашата истинска същност – намеси се кльощава жена.

Потиснатите спомени се разгърнаха като взрив – отново онази

страшна нощ край Нарн. Спомни си как потърси с ума си Мейгрейт и ненадейно се пренесе в измерения, които дори не би й хрумнало да си въобрази.

– Нужна съм ви, за да се свържете с *Рулке*!

Смразена от ужас, тя възстанови в паметта си всяка подробност. Чрез неволната помощ на Каран той даде на уелмите онова, което им е било отнето преди трийсетина поколения. Те пак бяха гашадите, които бе превърнал в свои слуги след провала на зейните.

Значи Шазмак е бил превзет и нейните приятели аакимите са измрели заради нея! „Аз съм виновна!“ – ехтеше в главата ѝ като погребален звън. Още какво ли щеше да ѝ се стовари в този живот?

„Никога! – зарече се тя. – Никога няма да ви помогна повторно, дори против волята си.“ Клепачите ѝ се надигнаха, вторачи се във високия таван на пещерата. Там висеше буца от сталактити с формата на краве виме. Гашадите още се вираха втрещено в нея. Тя потръпна. Трябваше да стори всичко по силите си, за да им попречи.

Нещо меко докосна гърлото ѝ. Очите на Каран се разшириха. Една жена, мършава дори в сравнение с Идлис, се бе навела над нея, гледаше я доста благо.

– Да започваме – промълви тя. – Ще създадеш същата връзка.

– Не мога! Дори Мейгрейт да е жива, тя е прекалено далеч. Връзката е силна само на къси разстояния.

Гашадите събраха глави и си зашущнаха, но до ушите ѝ стигаха откъслечни думи.

– ...или пък ни лъже – каза жената с кротките очи.

– Може би, Куисан – отговори Идлис, – но нали същото важи и за нашата мислена реч. Когато разменяме мисли, трябва да сме близо един до друг.

– А онази жена Мейгрейт е твърде особена – напомни някой. – Затова и във връзката нямаше нищо обикновено.

Върнаха се и Идлис заповяда:

– Свържи се със стареца.

– Не мога... Шанд напълно е лишен от дарбата на усета. Пък и аз потиснах своите способности след Нарн, вече не успявам да ги използвам, когато пожелаея.

Отново ги накара да поспорят, накрая жената заповяда:

– Ребан, покажи ѝ се.

Младеж с напълно безцветна кожа и коса и розови очи застана пред погледа на Каран.

– Сред нас Ребан е с най-силна дарба на усета – заяви Куисан. – Той ще ти помогне отново да овладееш своите способности.

Каран се взираше в очите на албиноса. Самата мисъл да се свърже мислено с него беше непоносима. Тя понечи да се надигне, но гашадите притиснаха ръцете и краката ѝ и я вързаха. Ребан опря бледите си длани в челото на Каран и затвори очи. Тя се замята наляво-надясно, за да се отърве от допира му, но другите обездвижиха и главата ѝ.

Вече усещаше лек натиск отвътре в черепа, сгорещяване в ушите и синусите. Бягаше от всякаква мисъл, напъваше се да предотврати зараждането на връзката. Утешаваше се, че поначало рядко успяваше да достигне нечие съзнание. А после почувства как нещо се вмъкна в ума ѝ – предшественик на връзката. Само че беше чуждо. Тя се потресе и затвори яростно съзнанието си, натрапеният зачатък на мисъл изчезна и ръцете се отдръпнаха.

Каран погледна албиноса, който бе преbledнял още повече. По лицето му се стичаха едри капки пот.

– Силна е – промърмори той. – Ще си послужим с кръга.

Шестимата се наредиха около нея. Идлис извади няколко неща от торба, претегли ги на длан, отчупи парченца от двете по-големи и раздаде на всеки. Те напъхаха нещата в устите си, преглътнаха и се хванаха за ръце.

У Каран пак се прокрадаваше безумното хихикане като възпаление, плъзнало по мозъка ѝ.

– Махнете се! – запищя тя. – Излезте от главата ми!

Сега усещаше нетърпимо стържещо боцкане, все едно търкаха гръбнака ѝ с телена четка. Заболя я, отначало в отделни точки, които постепенно се разливаха, мъчението се изостряше непрекъснато. Насилваше се да заглуши всичките си сетива, да се превърне в тъпа безчувствена плът както след Големия събор, но дразненето в ума постоянно ѝ напомняше коя е.

– Връзката! – прошепна Куисан.

– Не! – кресна Каран и плю в лицето ѝ.

„Връзката! Създай връзката! – напъха се шепотът и в главата ѝ. – Ето, говорим ти с мисъл. Отговори ни, създай връзката.“

– Не! – задра гласът ѝ. – Никога!

Но още докато викаше, те ѝ натрапваха образите, предшестваша връзката, представата си за своя господар, за неговото величие и целеустременост, за терзанията му, проточили се цяло хилядолетие в Нощната путош. „Създай връзката! Освободи господаря!“

Волята ѝ поддаваше, съзнанието ѝ отслабваше под натиска на шестимата, които ѝ противостояха – така и греда се огъва под огромен товар. „Освободи го, освободи го!“

Какво да стори, за да спре това? Охотно би пропаднала отново в лудостта, ако можеше, но дори такова убежище ѝ отказваха. Би ги поразила, както Мейгрейт отвърщаше на нетърпими посегателства, само че не владееше Тайното изкуство.

„Създай връзката! Създай връзката!“

Каран се задъхваше, началото на връзката се оформяше все по-ясно. Принуждаваха я, колкото и да се съпротивляваше. „Няма! Как да насоча силата им срещу тях? Какво да направя? Поне мислите ми не могат да доловят. Никой не чете в чуждите умове.“

Тя се гърчеше, стенеше, въртеше глава, бореше се бясно да разхлаби въжетата на китките и глезените си, за да им внуши, че е обзета от необузdana уплаха, преди да се предаде. Гашадите засилиха натиска. Изведнъж Каран замря, цялото ѝ тяло се сгърчи, главата ѝ се обърна вяло настрани и езикът се повеси от устата.

И в мига, когато принудата отслабна, тя я запрати обратно в съзнанието на гашадите – най-последно отприщи странните си заложби, с които наложи желанието си на Лиан през нощта преди процеса срещу нея в Шазмак.

Джарк-ун изохка. Албиносът Ребан залитна, краката му се преплетоха и той рухна във водата. Двама притичаха да го извадят. Изчезна всякакъв натиск и Каран вложи целия остатък от сили в призив към Шанд. Можеше да създава връзка само с отделни хора, различни от останалите, но в крайна нужда успяваше да отпрати зов към почти всекиго.

„Шанд, помогни ми!“ Отвори очи и му изпрати образите на всичко, което виждаше – пещерата с увисналите като виме сталактити, зашеметените гашади и хилядите искрящи отблясъци. После затвори ума си и се отпусна, остана без дъх.

Изглежда разгърси противниците си по-зле, отколкото бе очаквала, защото те отново образуваха кръга, но този път се опитваха да избавят Ребан от бушувания в главата му хаос. А на Каран ѝ прилоша както винаги след досег с дарбата. Когато Ребан се свести и го сложиха на пода да си почине, гашадите извадиха храна и напитки. Нахраниха и нея, после някои легнаха да спят, други останаха на пост. Тя не знаеше кое време е, но май минаха много часове след пленяването ѝ. Накрая задрямала, сепна се за малко, когато други гашади бдяха, и пак се унесе.

По-късно я събудиха и ѝ дадох каша и чай с дъх на листа. Всички се събраха да поговорят, но сега тя не чуваше нищо. После Куисан повиши глас – може би нарочно.

– Аз казвам да ѝ дадем хрукс, за да я принудим!

– Не – възрази Идлис. – Понякога хруксът е смъртоносен за хората, камо ли пък за мелезите. А тя е толкова дребничка, че трудно бих пресметнал безопасната доза.

– Има ли значение дали ще живее, или ще умре? Аз съм готова веднага да дам живота си, ако така ще помогна на господаря да се освободи.

– О, да – съгласи се Джарк-ун, – но ако умре, не ще извлечем никаква полза от нея. А жива би могла да служи на господаря още петдесетина години. Дарбата ѝ е скъпоценна.

– Но преди това трябва да го освободим! – натърти жената. – Иначе всички ще легнем в гробовете си с неизпълнен дълг. Значи си струва да рискуваме.

– Вярно – отстъпи Идлис. – Не бива да забравяме коя е най-важната ни цел. Развържете въжетата.

Махнаха въжетата от ръцете и краката на Каран, а Идлис я вдигна, за да прецени колко тежи. Намръщи се, съблече я и за неин срам започна да стиска с два пръста мускулите по бедрата, корема и ръцете ѝ.

– Какво правиш?! – вбеси се тя, защото той имаше изражението на касапин, който си прави сметката колко месо ще смъкне от одрано говедо.

Идлис плъзна пръсти по предмишницата ѝ и стисна чак до костите. Обърна я, хвана я за задника, взе да мушка с пръсти гърба ѝ все така безстрастно.

– Искам да знам какви са костите, плътта и мазнините ти – отговори чак накрая и отново стисна китката ѝ. – Ама че тънки кости! Как издържат?

– Доста добре! – озъби му се Каран.

Идлис се обърна към торбата си на лечител, но пак изви глава към нея.

– Впрочем да не си бременна?

Тя изсумтя.

– Защо, и на бебетата ли вреди тази ваша гадост?

– Напротив – уклончиво промърмори той. – Облечете я и пак я вържете – нареди на останалите гашади. – Ще ти дам съвсем малка доза хрукс, с каквато в кръга свързваме съзнанията си и укрепваме

решимостта си. Надявам се да не те убие. Въздействието върху такива като тебе често е... непредвидимо.

– Бях изпаднала в лудост само преди месец – призна тя с надеждата да ги разколебае. – Вероятно ще ме запратиш в същото умопомрачение.

– Не е изключено, но това не би ни попречило да те използваме. Всъщност възможно е връзката да бъде по-силна.

– Оо...

– Предполагам, че ще започнеш да жадуваш за хрукс. Всички зависими от това вещество са твърде жалки. Но и това май ще е добре за нас. Разбира се, никога няма да останеш без хрукс, *докато ни служиш верно*.

Тя млъкна, чувстваше се безнадеждно самотна.

– Отвори си устата – подкани я Идлис.

– Няма!

Той се опита да отвори устата ѝ насила, но тя го ухапа.

– Дръжте я! Отворете устата ѝ.

– Не! – писна Каран, но с нищо не можеше да им попречи.

Както си дремеше в креслото, Шанд се ококори от безмълвния зов за помощ на Каран и яркия образ на пещера, осветена от фенери. Подкочи и надникна през вратата в очакване да види как десетина души се щурат насам-натам след отчаяното мислено послание. Коридорът обаче пустееше, в странноприемницата беше тихо.

Едва се зазоряваше, а по улиците вече имаше мнозина, само че с ленивия вид на хора, които вършат всичко по навик. Едва сега Шанд осъзна, че призивът и картината са били насочени лично към него. Той се опита да възстанови в паметта си образа, който вече чезнеше. Видя пещерата, хилядите отражения от кристали, слетите пъстри сталактити и шипове. Различни малко смътно група от силуети, виращи се от горе на долу. Видението изчезна.

Значи са заловили Каран. Кой? Не му се вярваше кметът толкова бързо да е реагирал на посланието на Игър, ако изобщо се бе върнал и го бе прочел.

Шанд слезе на долния етаж. Съдържателят вече беше в кухнята и пишеше с тебешир менюто за деня.

– Пещери ли? – повтори той въпроса и потърка белега на долната си челюст. – Наоколо е пълно с пещери. Мога да ви изброя поне десетина.

– А коя е най-близо? – небрежно уточни старецът.

Съдържателят не отговори направо.

– Ако ще отивате в най-красивите, спуснете се към подножието на първия склон, оттам ще вървите малко повече от една левга. Готвачите ще ви сложат суха храна, ако искате. Пещерите обаче са опасно място, доста от нашите кошници за пикник си останаха там. Няма как, ще ви взема малък депозит, в случай че не излезете.

Отначало Шанд помисли, че човекът се шегува, но всъщност той май нямаше чувство за хумор.

– Не, мислех си за нещо по-наблизо. Няма ли някакви около пазара?

– Няма, но малко по-нататък в парка ще намерите пещери. Казват, че и те били хубави. Не съм влизал да ги разгледам.

– Други наоколо?

– Не и без поне час-два ходене, но...

– И тези ми стигат – реши Шанд. – Ще ми пригответе ли торбичка със суха храна и фенер? Няма смисъл да нося и кошница.

– Тъкмо щях да ви кажа, че можете да вземете под наем фенер и в парка. Кога искате сухата храна?

– След десет минути.

Шанд хукна нагоре по стълбите.

По пътя се отби на пазара да си купи още някои неща – въже и тежък чук с дълга дръжка, каквито ползват каменарите.

Влезе в парка и потропа на вратата на малката къщурка. Младокът излезе отвътре, разтърквайки очите си.

– Оттук ли да мина към пещерите? – попита Шанд и намести раницата на гърба си.

Чукът доста му тежеше.

– Да, господине. Искате ли да вземете фенер?

– Два – поправи го Шанд – и допълнителен мях с масло. Мнозина ли посещават пещерите?

– Не и през този сезон, макар че пещерите са любимо място през лятото. Вчера към края на деня дойде млада жена. И открадна фенера – добави той натъжен. – Трябва да платя липсата от джоба си. А пък ми се стори толкова симпатична...

– Само тя ли беше?

– След нея влезе цяла група – шестима. Но те не поискаха фенери.

Разпоредителят описа набързо посетителите.

„Уелми! – досети се Шанд. – Какво търсят тук?“

Плати наема за фенерите и тръгна из долината. Пред входа на пещерите огледа земята внимателно, но в меката пръст се бяха отпечатали прекалено много следи. Влезе и тръгна предпазливо, спуснал почти докрай капачето на единия фенер. Знаеше, че ще види техните светилници отдалеч, но и те също ще забележат, ако в тунела грее дори малко пламъче.

Затова часовете се точеха, а той не напредваше много. Няколко пъти сбърка на разклонения и трябваше да се връща. Все пак благодарумието му имаше смисъл – зърна навреме по-светъл овал, закри фенера си и пропълзя до издатина, с която тунелът свършваше над пещерата. Под него имаше обширно езеро. От другата страна шест фигури стояха около равен камък.

А върху леко извитата плоча лежеше Каран. От мястото си не успя да различи дали е жива или мъртва. Погледът му се плъзна по свода на пещерата. Възхитително зрелище, ако имаше време да му се наслади – светлината блещукаше по милиони кристални фасетки. Около водата се виждаха разбити парчета, падали от тавана. В дъното имаше друга пещера, където сигурно изтичаше водата. Вдигна глава. Целият таван беше осеян със сталактити, сред тях и огромна буца като краве виме. Помнеше я от видението, което му изпрати Каран.

Пак се взря надолу. Една от загърнатите в наметала фигури слезе при водата. Шанд усети студена тръпка по гърба. Нямахме как да сбърка тази тромава походка – уелми или гашади.

Ясно, само една причина би могла да ги доведе толкова далеч – Каран! Как да ги надвие? Двама стигаха да се справят с него, а може би дори един. В отдавна минали времена нямахме да е така, но той дори не помнеше откога не е държал в ръка оръжие.

Облегна се на стената. Нямахме много за гледане – шестимата се скупчиха за малко, после четирима легнаха да спят, а двама пазеха. Личеше, че са бдителна стража. Олекна му, когато забеляза, че Каран се размърда.

Премисляше какво да прави. Не че имаше богат избор. Престраши ли се да им налети, краят е неизбежен. Би могъл да повика приставите. Интуицията обаче му подсказваше, че те бездруго са започнали да издирват Каран, защото писмото от Игър е било свързано с нея.

Пак се вторачи в тавана и накрая буцата като виме прикова вниманието му. Знаеше, че сталактитите са чувливи. Откъм неговата страна имаше пукнатина в основата. Жалко, че нямахме начин да откърти по-голямо парче. Онези долу биха се стреснали и, току-виж, той би получил

своя шанс.

А защо не? Обмисли изкачването. Част от пещерата над издатината беше в сянка, имаше смисъл да опита. Свали ботушите и чорапите си, върза края на въжето за един сталагмит наблизко, провери здраво ли е закрепен чукът за раницата и започна да се катери.

Не се затрудни прекалено – скорошно падане на къс от тавана бе оставило процеци и стърчащи камъни. Но с този товар на гърба беше непохватен, пък и се боеше да не го зърнат неуморните часови. Не искаше и случайно да отчупи някое парче.

Щом се добра горе, Шанд откри, че силуетите пак са се подредили около Каран. Какво ли искаха от нея? Загриза го твърде неприятна догадка.

Провери цепнатината – тясна, едва би напъхал острата част на чука. Продължаваше около буцата, губеше се от погледа му и свършваше точно пред него.

Закрепи въжето, окачи раницата на сталагмит и извади чука. Навря се между два сталактита, пъкна острието на чука и натисна.

Все едно буташе хълм. Натисна още по-силно. Нищо. Местеше чука и натискаше колкото сили имаше, по дланите му се издуха пришки, а раменете го заболяха от напрежение. Напразно.

Измъкна чука и задъхан се подпря на дебело каменно острие. Щом дишането му се успокои, погледна надолу. Пет от фигурите още стояха около Каран, а шестата ровеше в торба.

Изкатери се по-нагоре, намери несигурна опора и видя, че пукнатината продължава и от тази страна на буцата. Ако удари, вероятно ще отчупи достатъчно голямо парче, за да ги подплаши. И тогава чу неистовото „Не!“ на Каран.

Един държеше главата ѝ, друг пристъпи към нея. Каран запищя пронизително. Шанд примижа и прокле старите си очи. Трябваше да им отвлече вниманието. Ритна един по-тънък сталагмит, който се прекърши с пукот и падна.

Шестимата се извърнаха към разширяващите се кръгове по водата. Вдигнаха високо фенерите, взираха се нагоре, но не го виждаха в хаоса от стърчащи камъни. Заговориха трескаво помежду си.

Ако изобщо имаше надежда, това беше моментът. Шанд вдигна тежкия чук, замахна и го стовари с цялата си сила в края на цепнатината. Ударът разтресе ръцете му, стъписващо гръмък. Паднаха парчета и толкова. Ехото заподскача из пещерата.

Гашадите настръхнаха. Знаеха, че има някой горе, но погледите им

не го откриваха. Екотът стихна и тогава Шанд чу протяжно скрибуцащо прашене. Стори му се, че цепнатината се е поразширила.

Тъкмо се загледа и тя се проточи около цялата буца, сталактитите се размърдаха и цялото огромно каменно виме рухна.

Старецът се облещи от ужас – скалният къс се връза в езерото с такъв грохот, че за малко не му пръсна тъпанчетата. Водата блисна на всички страни, могъщата вълна заля втрещените уелми и камъка, на който лежеше Каран. Безмилостен вятър заблъска Шанд. Водата стигна до средата на стените, жилещи капки обсипаха лицето му, после угасна и последният фенер. Шанд остана високо сред сталактитите в пълен мрак.

29. Обсебване

Мейгрейт се събуди в леглото на Игър и протегна ръка към своя любим – първия мъж, който я бе държал в прегръдката си. Нямаше го в постелята. Игър бе избягал от нея.

Тя се разочарова, но не се учуди – знаеше колко е обсебен от делото си, от желанието да залови Мендарк. Мейгрейт се изкъпа и си изяде закуската, поднесена от Долода, после отиде да види как е Фейеламор.

Завари я все така слаба, но не и лишена от злобна заядливост.

– Защо не носиш очилата? – скара ѝ се Фейеламор. – Нима желаете всички да видят срамните ти очи?

– Гордея се с очите си – усмихна се Мейгрейт и вирна глава.

Днес нищо не можеше да ѝ развали настроението.

– Какво те е прихванало?! – възкликна Фейеламор в безсилна ярост.

– Имам си *любовник*!

Мейгрейт почувства прилив на радост, докато изричаше думите, от които само преди ден би се смутила. А Фейеламор сякаш се смали в леглото си.

– Иг... Иг... – заекваше тя.

– Да, Игър! – весело потвърди Мейгрейт и откри удоволствието да се гордее. – Моят любим, моят любим!

Излезе с танцуваща стъпка от стаята, без да се огледа.

А зад нея Фейеламор се мятеше безпомощно. Краката ѝ се сгърчиха, мускулите по шията ѝ се стегнаха, по устните ѝ изби пяна. Сви юмруци конвулсивно и ноктите раздраха кожата на дланите ѝ.

– Не... няма!... – Думите се изтръгнаха с мъка от гърлото, лепкава

слонка се стичаше по брадичката ѝ. Тя непохватно се подпря да седне на леглото. – Ти си моя! И когато... си свърша работата... той никога... не би посмял... да те погледне.

Мейгрейт беше ключът за осъществяване на замисъла, за който Фейеламор се трудеше от столетия – да съкруши Възбраната и да отведе фейлемите в родния им Талалейм. Нищо нямаше да ѝ попречи, най-малко пък самонадеяна мижитурка като Игър. Тя се овладя с дълбоки свирещи вдишвания и щом я споходи спокойствието, потърси у себе си силите, които бе изгубила след Събора. „Не са изчезнали – внушаваше си отчаяно, – само са се скрили. Но къде?! Непременно ще си ги върна. Талалейм скърби за нас. Аз съм едно с фейлемите. Щом трябва, така ще бъде! Ако ще и да се пръсна на парченца, докато се опитвам.“

Тя вложи всичките си сили, загриза я такава болка, сякаш органите ѝ се разкъсваха, но нехаеше за това. Фейеламор черпеше сили от неизвестни запаси и постепенно образът на Мейгрейт се избистри в съзнанието ѝ. Съсредоточи се, докато не го изпипа до такова съвършенство, че никой не би открил разлика. И тогава отдели образа от ума си, пренесе го във въздуха пред себе си.

Илюзията се въртеше полека пред очите ѝ, а Фейеламор достъкмяваше по някоя подробност – извивката на ухото, блясъка на косата, очертанията на рамото. Още преди да приключи, започна да ѝ прималява, но тя се справи.

Вече можеше да се заеме с дребните промени в облика на Мейгрейт. Мъничко разшири носа, направи очите по-хлътнали и им придаде сиянието на жарава. Погрижи се и кожата да помургавее недоловимо. Косата доби лъскавата синееща чернота на кароните. Отново ѝ приляваше, още по-неудържимо. Фейеламор знаеше, че не може дълго да използва дарбите си.

Къде ли беше Мейгрейт сега? С последни сили я откри с ясновидството си – изкачваше се по стъпала към бойниците на покрива.

– Върви! – прошепна Фейеламор на илюзията. – Свърши каквото трябва, и то добре. Втора възможност няма да получа.

Промененият образ изчезна. Фейеламор го насочваше с ума си по коридорите и стълбищата – толкова тежко усилие, че все едно носеше самата Мейгрейт на раменете си. И едва когато се увери, че илюзията е достигнала целта си, тя се свлече от леглото на пода и не шавна цял ден.

Мейгрейт отиде в щаба на Игър, но не го намери там. Никой не

знаеше къде е отишъл, тя обикаляше с часове крепостта, без да го открие. А дали не беше на бойниците горе? Тъкмо се качваше по стълбата и изпита безпокойство, обгърнало я като було, очите ѝ се замъглиха за миг, зави ѝ се свят. Чувстваше, че преживяното снощи с Игър е твърде мимолетно. Отърси се от унинието и продължи нагоре, но краката ѝ някак натежаваха.

Игър стоеше при бойниците на старата твърдина. Мейгрейт спря и го погледа как крачи трескаво – неравномерните движения, провлачването на пострадалия му крак, наведената глава. Стигна до края и тръгна обратно.

Вдигна глава само на няколко крачки от нея. Зърна фигурата ѝ в сянката под навеса за часовете и се смръзна наред крачка. Лицето му се скова.

– Ох, Мейгрейт... Аз съм глупак. Снощи си помислих, че...

Тя излезе на ярката светлина и протегна ръце към него. Илюзията на Фейеламор се разлюля и се сля с истинската Мейгрейт. Очите ѝ пламнаха като сигнални огньове.

Игър се вцепени. За миг видя в нея по-дребно, прелестно, женствено подобие на самия Рулке. Но това, че тя беше жена, изобщо не укроти ужаса му. Напротив – та нали той бе прекарал нощта, легнал беззащитен до нея? Въобрази си, че е дошла да го измъчва, да овладее съзнанието му също като Рулке.

– Аа! Махни се!

Заслони лицето си с ръце.

И Мейгрейт се смръзна. Виждаше смъртно, сякаш се напъваше да гледа през мараня. Но щом Фейеламор падна в несвяст, илюзията се свлече като копринена нощница.

– Игър, защо?... – прошепна Мейгрейт.

Тя отново изглеждаше както обикновено, но в наситеночервените ѝ очи той откриваше присмех. Ръцете му се отпуснаха, лицето му се изопна. Кимна ѝ неприязнено като на позната, на която дължи пари, и закуцка покрай нея.

Мейгрейт не можеше да проумее какво се случи, чудеше се какво ли е сторила снощи, та му е нанесла такава смъртна обида. Не знаеше как да преодолее болката, че е отблъсната.

Събра колкото смелост ѝ бе останала и го последва към щаба, където цареше пълен хаос. Влезе скоро след Игър и успя да чуе неговия

яростен рев:

– Какво?! *Изплъзнал се е?*

– С-сигурно е бил в пристанищния град през цялото време – ломотеше нещастният Чейки.

– Ще ги смажа! Ще потопя кейовете в морето! – бушуваше Игър на излизане.

Мейгрейт не се втурна подире му. Знаеше, че не мисълта за Мендарк го терзае най-силно, а нещо свързано с нея, но той не искаше да го сподели. Разбираше и защо Игър вече се натъкваше на злополучни обрати. Липсваше му гъвкавост. Способностите, с които побеждаваше във войната, не подхождаха за управление на непокорните жители на Туркад и бунтовно настроените хора в Банадор. А и тя подкопаваше неговата увереност, върна го към най-дълбоко затаените му страхове. Какво пък толкова имаше у нея, че започваше да вреди на всеки, с когото се срещне? Само Фейеламор би могла да й отговори, но никога не би склонила, особено след като Мейгрейт й се опълчи.

Три дни Игър се шураше като луд из крепостта. Никой пълководец или съветник не успяваше да го заговори освен Вартила. В щаба той внимаваше да не среща погледа на Мейгрейт, не искаше да се разхожда с нея и дори не припарваше до леглото си, ако и тя е в спалнята. И с всеки ден имаше все по-отчаян и посърнал вид.

Мейгрейт подпитваше всички, които го познаваха, дори Вартила, но никой не го бе виждал в подобно състояние.

Отново го намери горе при бойниците. Изглеждаше зле едва ли не като Фейеламор и щом я видя, понечи да се измъкне по другата стълба. Мейгрейт притича и го хвана за рамото.

– Трябва да поговоря с тебе. Това ме съсипва.

– Ами върви си – отвърна Игър. – Нито мога да те задържа, нито искам.

– Не и преди да узная какво ти пречи. Да не съм те оскърбила неволно? Или съм толкова окаяна любовница, че не ме понасяш?

– Друго е...

Игър изви глава, за да не среща погледа на терзаещите го очи.

– Какво? Трябва да знам!

– Страхувам се – смънка той.

– От мен ли?!

– Не – явно излъга Игър.

– Тогава от какво? Моля те, кажи ми!

– Мендарк се измъкна. А защо половината уелми се отрекоха от

мен и станаха гашади? Какво ли кроят? И защо тъкмо в Шазмак? Каквито и да са плановете им, аз не съм готов, но пък те знаят всичките ми тайни. *Не биваше всичко да се обърне така!*

„Ами недей да хленчиш – помисли Мейгрейт. – Стегни се и направи нещо.“

Игър ѝ обърна гръб и се затътри покрай стената.

Очевидно нямаше намерение да сподели с нея какво го притеснява толкова. Но как би могла да налучка? Мейгрейт беше готова дори да се втурне и да обсипе с въпроси Фейеламор, но бившата ѝ господарка лежеше в пълна безчувственост от три дни... Три дни ли?! Точно откакто Игър започна да се държи толкова странно с нея. Най-после започваше да съзира грозната истина. Фейеламор май бе отпаднала след злоупотреба с дарбите си. Но как е възможно, нали уж нямаше никакви сили? Или все пак имаше?...

За миг си спомни как я гледаше Игър, когато тя заспиваше. Уплашено. Всичко се подреждаше в ума ѝ – необичайното усещане, когато се качваше по стъпалата, замъгленото зрение, стъписването на Игър, сякаш виждаше не нея, а някой друг. Ами да – направила му е с външността си за неговия враг Рулке!

Щом прозря истината, почувства се достатъчно решителна да се изправи и срещу Игър, и срещу самата Фейеламор. Вярно, постепенно проумяваше, че Игър не е какъвто си го представяше доскоро, но не би позволила на Фейеламор да направлява и занаятът ѝ. Изтича след Игър и му препречи пътя.

– Знам какво те безпокои, но се заблуждаваш – каза тихо.

Той потръпна и пак се постара да не срещне погледа ѝ.

– Очите не ме превръщат в твой враг. – И този път не дочака отговор. – Не разбираш ли какво е направила Фейеламор? Не разпозна ли илюзията?

– Илюзия ли? – искрено се озадачи Игър.

– Ела е мен и ще се убедиш.

Докато слизаха, тя сподели подозрението си и го накара да застане зад вратата.

Фейеламор лежеше неподвижно. Мейгрейт впи пръсти в раменете ѝ и я раздруса, после я зашлеви толкова безмилостно, че по бледите бузи избиха червени петна. Накрая клепачите на Фейеламор затрепкаха.

– Какво си ми сторила? – кресна Мейгрейт.

Бившата ѝ господарка успя да се усмихне тържествуващо.

– Глупакът се хвали, че е чародей... а нищичко не схвана! – изграчи

тя. – Ти си моя и така ще бъде.

После пак изпадна в безсъзнание.

А Игър приличаше на човек, чиито кости са омекнали.

– Заблудила ме е с илюзия! – Свлече се покрай стената. – *Мен!*

Тръскаше глава невярващо. Уважението на Мейгрейт към него позбледня още малко, но нямаше да се откаже толкова лесно. Помогна му да се качи по стълбата, без да я интересува дали Фейеламор ще живее, или ще умре.

В Туркад свършваше зимата с дъждовете, лапавицата и хапешите ветрове. Най-сетне настъпи пролетта. А Игър беше вечно настръхнал, като че се боеше някой още по-могъщ враг да не изникне отнякъде, за да му отнеме империята. Дали гашадите подготвяха завръщането на истинския си господар? Спомените как Рулке се бе просмукал в ума му, страхът от появата на мъгливината-скорпион се засилваха.

Няколко седмици Игър отбягваше Мейгрейт от срам, но накрая потърси отново компанията ѝ. Пак се разхождаха рано сутрин и късно вечер по стените на крепостта. Държеше се приятелски с нея, стига тя да не му досаждаше прекалено, а и да носеше очилата си. Но не я чувстваше толкова близка, че отново да легне с нея.

Мейгрейт изпадаше в отчайваща неувереност. Открай време обаче живееше със страха, че ще ѝ измъкнат под носа онова, за което копнее най-силно, затова не се издаваше. Задоволяваше се с каквото получаваше и не очакваше нищо от утрешния ден.

Игър се занимаваше с въвеждането на ред и управлението на завладените земи. Макар че покори повечето области в империята си, жителите на Туркад се оказваха най-вироглави и не можеше да си позволи небрежност. А отвъд морето в Никеранд избягалият Тилан и помощникът му Бернет събираха огромна армия за нашествие.

– Игър... – започна Мейгрейт веднъж.

Той само изхъмка, наведен над карта на Никеранд.

Тя се поколеба, макар че от месец въпросът напираше на езика ѝ.

– Когато бях твоя пленница във Физ Горго миналата есен... Един ден ми обеща, че ако ти разкрия къде е Фейеламор и защо тя иска да се слобие с Огледалото, ти ще ми кажеш кои са били моите родители, какво ги е сполетяло и защо са навлекли такъв позор на фейлемите.

Той се напрегна, но не промени позата си.

– Ти обаче отказа – напомни студено, стрелна я с поглед и пак се извърна, преди да е видял очите ѝ.

– Не можех да изменя на господарката си... Нима не разбираш? Но сега всичко е различно и те моля отново.

В този момент Мейгрейт приличаше на изпълнено с надежда дете.

– Толкова ли е важно за тебе?

– И още питаш! Ако не науча това, аз съм нищо – без родители, без род, без прадеди. *Трябва да знам!*

– Цял живот си служила на Фейеламор. Как тъй не си ѝ задала този въпрос?

– Рано ме отучи от подобна дързост. А и никой от фейлемите не продумваше за моите родители. Кажи ми! Желанието да знам ме измъчва.

– Съжалявам... Не мога. Тогава си въобразявах, че знам истината – едно от нещата, които научих чрез Огледалото.

– *Въобразяваше си?! Какво означава това?*

– Не напразно го наричат Лъжовното огледало. Оттогава обаче се убедих що за измамна вещ е то. Не бива да се доверяваш на нищо, което Огледалото ти е показало. Не забравяй това, ако някога се случи да го държиш в ръцете си. То мами!

Игър остави линийката на масата и излезе припряно.

„Нима? – усъмни се Мейгрейт. – Използвал си го години наред, за да шпионираш враговете си. Нали така постигна могъществото си? Нямахте да успееш, ако Огледалото показваше само лъжи.“

Не искаше да му повярва, защото би стъпкала мечтата си, а я лелееше още откакто взе Огледалото във Физ Горго и то оживя, откликна на присъствието ѝ, въведе я в цял нов свят и друг живот, в който нямаше да е вечно подвластна на Фейеламор. Живот, в който щеше да е ценна и сама по себе си. Размишляваше непрестанно за това.

Не ѝ се искаше обаче и да обвини Игър в неискреност. Тя не се доверяваше лесно, но въпреки твърде обезсърчаващите им отношения не можеше и да се откаже от доверието си към него. Повече не спомена произхода си, но не се отказа от стремежа да научи коя е всъщност.

– Значи нищо повече не си научил за Каран? – подхвърли, когато седнаха да вечерят.

Имаше съобщения, че са я виждали в Ганпорт, по-късно и в Грейнуис на отсрещния бряг на Туркадско море. Умели съгледвачи бяха

проследили и Мендарк до Зайл, но там Игър изобщо нямаше влияние. А за Тенсор се знаеше само, че е отнесъл Огледалото някъде на север.

– След Грейнуис – нищо. Тръгнала е на север, после на изток. Може би скийтовете ще донесат вести. И там имам един-двама шпиони. Тази твоя Каран е забележителна жена.

– Далеч по-забележителна, отколкото можеш да си представиш – разсеяно промълви Мейгрейт.

Игър се напрегна, остави чашата с ласий на масата, хвана раменете ѝ и я привлече към себе си. Дори се пристраши да я погледне в очите, но пък тя беше с очилата.

– Нещо си пропуснала да ми кажеш за нея. – Сега Игър беше нащрек. – Какво?

– Нищо.

Мейгрейт се стъписа, че е разбудила до такава степен любопитството му. Игър обаче не се примиряваше с увъртания. Пръстите му стиснаха нейните.

– Какво не знам за Каран? Не сме ли... приятели? Аз не бих крил такава тайна от тебе.

„Брей... – рече си Мейгрейт, която отдавна не си позволяваше наивност. – Колко ли тайни криеш?“

Но колкото и противоречиви да бяха чувствата ѝ към него, Игър бе заел толкова особено място в живота ѝ, че копнееше и да го зарадва, и да му помогне. Нали за това са приятелите?

– Не мога да ти кажа. Нямам право да се разпореждам с тайните на Каран.

– Но... *Мейгрейт, не ми ли вярваш?*

Очите му се взираха настойчиво в нейните. Ако не му вярва, какво правеше тук? Само че не забравяше и как вече издаде, че Каран е мелез, когато я изтезаваха уелмите. И Каран пострада жестоко. За нищо на света нямаше да я предаде отново.

– Нищо повече не бива да ти казвам. Ако наистина държиш на мен, не би ме принуждавал да постъпя подло спрямо приятелка.

– А ако ти ми се доверяваше, нямаше да криеш жизнено важни тайни от мен! – сопна се Игър.

Тежко ѝ беше да откаже, но нямаше избор.

– Ти просто се стремиш да я използваш – промълви обидена и разочарована. – За тебе хората са вещи и когато се похабят, ги изхвърляш.

Тя се качи в стаята си. Съзнаваше, че за Игър е важна единствено дарбата на Каран.

Мейгрейт често го подпитваше за кароните, но отговорите все не я удовлетворяваха. Отначало Игър охотно говореше за враговете си, но колкото повече се засилваше нейният интерес, толкова растеше и безпокойството му.

Защо тя искаше да ги опознае? Усещаше ли зова на тяхната кръв във вените си?

„Непременно ще науча повече и за Мейгрейт, и за Каран.“ Когато обеща на Мейгрейт да разкрие кои са родителите ѝ, той излъга безочливо. Ех, да имаше Огледалото... Би му наложил волята си, за да научи истината за двете жени.

А иначе какво друго му оставаше? Всички фейлеми си стояха в далечния Мириладел. Пътят дотам и обратно отнемаше цяла година. А той нямаше време за губене. Пронизан от тръпка на силен страх обмисли и последната възможност. Фейеламор беше в ръцете му.

Само че бе осъзнал колкото по-могъща от него е тя. Ако Фейеламор се възстановеше, не би имал и нищожна надежда да изтръгне признание от нея. Нейните илюзии можеха да навлекат лудост на всекиго. Тя обаче не ставаше от леглото поне от месец. Предположи, че е загубила способностите си и няма изгледи да си ги възстанови.

Игър разбираше колко здрава е връзката на дълга между Мейгрейт и Фейеламор, въпреки че привидно се мразеха. Мейгрейт бе побесняла, ако стори зло на господарката ѝ.

На следващия ден я изчака да отиде в града, където щеше да се забави, и се промъкна в стаята на Фейеламор. Тя приличаше на жалка старица, която е само на крачка от смъртта. Бледата ѝ коса се бе разпиляла по възглавницата като мокра козина.

Наведе се над нея, чудеше се как да осъществи намеренията си.

– Какво искаш от мен, *гах*? – смрази го Фейеламор с шепота си.

Игър не очакваше тя да е будна, камо ли да го подхване толкова злобно. Не му хрумна нищо, освен истината.

– Коя е Мейгрейт?

– Недей да ровиш! – изсъска тя. – Мейгрейт не може да има нищо общо с тебе!

– Необходимо е да знам. Мога да ти бъда добър приятел срещу тази дребна услуга.

– Предпочитам да си ми враг – ледено отвърна Фейеламор.

– Както желаяш. Тогава си спомни, че си в моята власт и ще те

застава, ако се наложи. – Пак се наведе да я хване за раменете. – *Коя е тя?*

Фейеламор се засмя, показаха се дребните ѝ зъби. Усмивката не беше приятна. Ръката ѝ, крехка като лапа на животинче, се стрелна и го сграбчи за гърлото. Най-могъщият владетел в Сантенар понечи да се дръпне страхливо, но обезцветените нокти се впиха в гръкляна му.

Той се преви в опит да се освободи от задушавания натиск. Нищо не проумяваше. Без усилие би грабнал Фейеламор, би я прекършил с един удар, но не знаеше как да се откопчи от тези нокти.

„Илюзия! Тя няма друга сила.“

Напъна се, разгъна крака и се изправи колкото може по-рязко. Фейеламор не го пусна. Болката беше непоносима – тя се надигна заедно с него и увисна на ноктите си. Игър усещаше как разкъсват кожата, артериите и гръкляна му. Видя шуртящата от шията му кръв... и тогава Фейеламор тупна като парцал до леглото.

Игър се олюля назад, свлече се на стола и опипа гръкляна си. Да, илюзия... Имаше разкъравени драскотини от двете страни, но нищо по-лошо.

От устата му обаче не излизаше глас. Вторачи се в тази дребничка, крехка стара жена. Все някак трябваше да я уязви.

– Двамата с Мейгрейт сме любовници – прошепна, продължавайки прекъснатата насила война на думите.

– *He!* – изфуча Фейеламор. – Ти може и да я обичаш, макар да се съмнявам – прекалено си влюбен в себе си и в своите страдания. Но за Мейгрейт не си нищо повече от кратка спирка по пътя. Тя никога няма да те обикне.

– Коя е тя?

Думите пареха гърлото му.

– Не ти се полага да научиш това, чародей. Аз няма да ти кажа, а тя не знае. Остави ме.

– Няма да мирясам, докато не науча – заяви той, но вече беше победен.

– Твоя си работа.

– Поне отговори на друг въпрос – каква тайна на Каран крие Мейгрейт?

Фейеламор го изгледа и се засмя злобно.

– Каран е *трикръвна* – отвърна невъзмутимо.

Болното му коляно се подгъна и той едва не падна.

– Но как е възможно?

– Сред прадедите ѝ има фейлем. Името е записано в архивите на Готрайм, макар че това никога не е било обсъждано.

– Трикръвна! – повтори Игър. – Произхожда от расите на Трите свята. Ама че рядкост... – Той също се вторачи пресметливо във Фейеламор. – Може би носи в себе си огромна дарба. Предположих, когато я срещнах за пръв път. Но трябва да бъде обучена. Ще бъде застрашена, ако още някой научи за това.

– Именно! Аз искам да умре. Сега се махай!

Игър закрета навън толкова смачкан, че не посмя да се покаже пред Мейгрейт. Все пак научи нещо, което можеше да му донесе решаващо предимство в неговите начинания. „Ето какво било... Ще направя всичко възможно Каран да бъде доведена тук. Веднага ще разпратя съобщения със скийтовете, които са ми останали.“

Седмици наред Фейеламор лежеше в стаята си и дори рядко помръдваше. Изяждаше пратената от Мейгрейт храна, пиеше лекове, но почти не ставаше от леглото. Загубата на дарбите я унищожаваше. Трудно задържаше желанието си да живее.

Но когато Мейгрейт я навести в деня след сблъсъка, завари я облечена, с блясък в очите, с познатия розов оттенък на кожата. Фейеламор крачеше напред-назад. Победата над Игър я съживи, но Мейгрейт не подозираше за това.

– Време е да се разшетам – обърна се към нея Фейеламор. – Отново имам силата си. Виж!

Тя щракна с пръсти и изчезна. Мейгрейт се изуми. Знаеше, че е илюзия, дори ѝ беше ясно как се прави. И въпреки това мозъкът ѝ сякаш щеше да се препече от напрежение, докато открие седналата в креслото до огнището Фейеламор. Изведнъж илюзията изчезна, а по челото на Фейеламор изби пот.

– Никога не съм виждала подобно нещо – призна Мейгрейт.

– Само тежко усилие, подхранвано от гордост и изцеждащо волята. Не съм силна като преди, но ще бъда.

Фейеламор се възстановяваше с неукротимо настървение, упражняваше всичките си дарби в стаята, а понякога и навън. Веднъж нахълта невидима на среща между Игър и покорното му Събрание на града. Дори Игър не я усети, макар че всички се почувстваха неловко и претупаха набързо съвещанието. Разказа със смях случката на Мейгрейт, която твърде рядко бе ставала свидетелка на такова неприкрито злорадство от

нейна страна.

Фейеламор укрепваше своята увереност, Мейгрейт пък се омърлуши – скоро предстоеше пак да се сблъска с волята на господарката си. За нейна изненада обаче Фейеламор влезе една вечер късно в стаята при нея и Игър, за да я осведоми, че си тръгва.

– Имам да наваксам пропуснатото – добави тя, сякаш Игър го нямаше. – Може да се забавя. А ти се пази от този твой любовник. Злоупотребява с тебе, както му скимне.

Игър се задави и изскърца със зъби. Щом Фейеламор си тръгна, той неочаквано също напусна Туркад. Само каза, че трябвало да обиколи войските си. Не се върна няколко седмици.

30. Потоп

„Какво направих?“ – тюхкаше се Шанд и търсеше опипом въжето. Отвърза го и се спусна полека към издатината, където остави раницата си. Навсякъде беше мокро. Единият фенер се оказа счупен, другият – запратен навътре в тунела, но още гореше и под надигналото се капаче се процеждаше светлинка. Шанд го отвори докрай и се опита да освети пещерата. Чуваше шума от стичаща се вода, но не виждаше нищо заради наситилите въздуха пръски.

Спусна въжето и слезе по него по-припряно, отколкото някога го бе правил. Преди да стъпи долу, въздухът се изчисти – езерото беше опразнено, а каменната буца лежеше нацепена по средата. По всяка наклонена повърхност още се стичаха струйки. Изглежда водата се бе оттекла в съседната пещера. Никъде не зърна нито гашадите, нито Каран.

Прескачаше от скала на скала, газеше в току-що образували се поточета. Забеляза малко ходило, стърчащо зад плоския камък, на който бяха вързали Каран.

Притича и я намери увиснала на въжетата.

– Каран!

Уплаши се, че потопът я е удавил или блъскал до смърт. Срязва въжетата и я сложи по гръб на камъка. Тя се разтресе, изплю вода и отвори кръвясалите си очи.

– Шанд... – прошепна. – Ти ли го направи?

– Аз.

– А какво стана с гашадите?

– Водата ги е отнесла в тунела. Ако не те бяха вързали, щеше да

отнесе и тебе. – Избърса бузите ѝ. Имаше няколко синини по лицето ѝ. – Те ли ти причиниха това?

Тя докосна лицето си.

– Не ми сториха зло. За късмет видях как падна онзи къс от тавана. Не вярвам друг път да съм задържала дишането си толкова дълго. Как успя?

– С тъпота – промърмори старецът и се зае да навива въжето. – Я да излезем оттук. Не се надявам всички да са измрели, колкото и счупени кости да имат.

– Няма да споря. – Каран се надигна и направи няколко тромави крачки. – Ох, всичко ме боли.

Дръпна нагоре крачолите на панталона си – и краката ѝ бяха в синини.

Побързаха да се махнат от голямата пещера и след два часа излязоха на открито. И Шанд вече куцукаше, защото бе останал без ботуши. Навън притъмняваше в ранната вечер. Старецът още не бе споменал за скията-вестоносец, но преди да влязат в странноприемницата, промълви:

– Според мен е най-добре да тръгнем незабавно. Ще платя сметката.

Каран вървеше с него безучастно, страхът я сковаваше. Щом гашадите я настигнаха и тук, какъв смисъл имаше да бяга от тях?

Намериха отворена сергия, купиха си нови ботуши и тръгнаха към дюкянчето, където продаваха мехове за вода. Никой не се отзова на тропането им.

– Трябва да тръгваме – упорстваше Шанд. – Някъде надолу все ще намерим.

Взеха си раниците и преди полунощ тръгнаха по пътеката. Щом стигнаха до ръба на канарите, свряха се в шубраците да проспят остатък от нощта.

С първите лъчи на зората поеха надолу, като все се оглеждаха. Тук пътеката започваше с широки стъпала, издълбани в мрамора, и дори в този час мнозина вървяха и в двете посоки.

Денят беше прекрасен, но възтопличък за ходене с такъв товар на гърба. Раниците им тежаха повече от преди. В подножието на първите канари Каран отби от пътеката и седна току над нея, облегната на раницата.

– Да си починем малко. Направо ме цепи главата.

– Има от какво – изръмжа Шанд.

Каран се огледа към лозето нагоре по склона.

– Погледни, лозите се разлистват. А в Готрайм пролетта ще дойде след много седмици.

– Тук могат да отглеждат почти всичко – отвърна старецът. – Изобилие от вода, никакви слани, завет от студените ветрове, слънце по цял ден.

– А защо градът не е по-голям?

– Де да знам. Надолу по склоновете почвата е все по-солена, пък и изкачването си го бива...

Цяла върволица прегърбени под огромните си денкове носачи мина покрай тях. Каран се радваше, че участта ѝ не е като тяхната.

– Чудя се защо не си потърсил покой тук, а в Тулин.

– *Покой!* – Старецът възмутено ѝ подхвърли мях с вода. – В Тулин бяхта по дванадесет часа на ден. Не съм търсил покой. Тулин ми харесва въпреки студовете. Там растат много гелони.

– Само заради гелоните ли?...

– Обичам гелоните във всякакъв вид и форма. Най-прекрасният плод, може да се яде зелен, зрял, сушен, ферментирал, на туршия, на мармалад. От него се изстискава сок. Дори соленият гелон е вкусен и помага при морска болест. Нали ти прилошава, след като прибягнеш до дарбата си? Значи гелонът е полезен и за тебе.

– Добре ще ми дойде, ако имаш мъничко. Всичко ми се люшка пред очите.

– За жалост нямам. А ако ми омръзне да го ям, имам си ракия от гелони. Сам си я правя и по-пивка няма в Мелдорин... може би и в света. Каква по-добра причина да живея в Тулин? Обичам и гелоновите дървета, толкова важна част от живота ми – грамадни, разкривени, с дълбоко забити в скалите корени. Аз ги посадих и са на повече от век. Студът им понася. Да, Тулин е всичко, от което се нуждая.

Каран го слушаше с мила усмивка, но изведнъж се слиса.

– Нима, добри ми старче? Само Тулин? Всъщност кой си ти, Шанд? Някакъв магьосник като Мендарк ли, щом си живял толкова дълго? Или у тебе има и кръв от другите човешки раси?

Той се обърна към нея, но очите му сякаш още сезираха надалеч.

– С тези мои гелони се издадох... Да, стар съм, твърде стар. Надживях отредените ми години, макар че нито магии, нито друга кръв са ме наказали с това изпитание. Принадлежа към коренната раса. Права си... Тулин е само скривалище. Крия се от себе си, но не ме разпитвай. Ако щеш, нека това е отплатата, че ти помагам. Не ме разпитвай.

Старецът се натъжи така, че тя веднага съжали за любопитството си.

– Ами да тръгваме.

Следващата поредица от стъпала не беше толкова стръмна, стигнаха до напоявани тераси с ориз и зеленчуци. Множество селца бяха пръснати по склоновете. След около три часа зърнаха малък павилион, където предлагаха чай. За една монета се напиха до насита и хапнаха сладкиши от оризово брашно и стафиди.

Преди здрач спряха в село, чиято мъничка странноприемница им се стори приветлива. И там седнаха на верандата да си изядат вечерята, отпиваха зелено вино и гледаха залеза. За втори път, откакто скитаха заедно, изгря пълна луна. Шанд все се озърташе към пътеката, по която дойдоха. И Каран се тревожеше, но след новите преживелици с гашадите изпадна в безразличие, не можеше да се отдава на тежки опасения.

Започна тридесетият и третият ден от месеца талмард – последния от зимата и от старата година. И двамата очакваха с нетърпение следващата година като символ на ново начало. Най-сетне и последното село се изгуби от погледите им. Тук-там по земята се виждаше засъхнала солена кора. Недалеч от пътеката зелена ивица бележеше извор. Намокриха шапките си и напълниха меховете с прясна вода.

Намаха обаче нови мехове, с които да заменят вонящите.

– Още не сме започнали похода, а вече имам лоши предчувствия – сподели Шанд. – Уж цялото ни снаряжение трябваше да е безупречно, но в половината мехове водата се вмирисва.

Каран се вираше смутена в огромния багаж. Храната трябваше да им стигне за тридесет и пет дни и купчината беше стъписваща, въпреки че взеха само сушени продукти. С водата щеше да е още по-трудно. Макар че смятаха да пътуват нощем и да почиват денем, всеки имаше нужда от четири меха за осем дни, а един мях побираше вода колкото кофичка.

– Всичко това ни е необходимо – промърмори Шанд.

Не забравяше, че беше много по-млад последния път, когато прекоши пустинята, и то в по-хладна година от тази.

Облякоха пустинните си наметала – широки бели дрехи с големи качулки и дълги ръкави, покриващи дори пръстите им. Сложиха предпазните очила с тесни цепки. Каран потръпна, защото ѝ напомняха за уелмите. Върза кърпа на лицето си, дръпна качулката напред и нахлупи

широкополата си шапка.

От храната, допълнителните дрехи и готварските принадлежности раницата ѝ се издуваше до скъсване. Отгоре бе вързала лекия си спален чувал. А на раменете ѝ щяха да висят огромните мехове – два отляво, два отдясно. Клатушкаха се на всяка крачка.

Посегна към раницата си и не можа да я вдигне. Шанд я нагласи на гърба ѝ. Каран залитна и побърза да хвърли раницата на земята.

Махна очилата и изтри сълзите, избили от яд.

– Прекалено тежка е!

На стареца не му оставаше друго, освен да се съгласи. Целият товар беше по-тежък от самата Каран. Тя изсипа всичко и прерови вещите раздразнено.

– Не ни трябва толкова храна. Нали каза, че ще вървим тридесет дни, защо носим храна за тридесет и пет?

– Ами ако походът ни се проточи? Ами ако някой от нас пострада? Да речем, изкълчи си крак или стомахът му се разстрои от водата? А когато стигнем там, може да минат много дни, докато намерим друга храна. Това не са излишни запаси.

Каран знаеше, че е прав. Макар че напоследък се тъпчеше до премала и понатрупа плът по костите си, нямаше предишната закръгленост. Все ѝ се струваше, че се е вмъкнала в тънкото грозно тяло на непозната.

– Значи водата е в повече – сопна се тя. – Нали до първия водоизточник са пет дни?

Тя изсипа единия миризлив мях. И двамата се загледаха в сухата почва, тутакси попила водата. Каран впи сърдит поглед в стареца, който не устоя и също изля единия си мях, но само до половината. Каран отдели съдовете за готвене, дебелината си куртка и други нежелани предмети.

– Пролетта тепърва започва – предупреди я Шанд. – Нощем в пустинята е твърде студено.

– Не мога да нося всичко! – кресна тя, вбесена от слабостта си.

– Тогава не бива да тръгваме – отбеляза старецът, сдържайки собствения си гняв. – Но щом сме решили, поне е задължително да се пазиш от слънцето и от солта.

– Имам наметало с качулка, имам шапка – за какво са ми останалите дрехи?

Шанд огледа купчинката.

– На твое място бих взел всичко. Няма къде да се изкъпем преди Катаза. Дрехите ти така ще се вкоравят от солта, че ще протъркат по кожата ти незарастващи рани.

– Много са... – Каран подбра още неща за изхвърляне. – Ще ям малко! – зарече се свирепо и бутна горните четири пакета сушена храна.

Старателно подреди каквото искаше да вземе, нахлупи шапката до веждите си и сама нарами раницата. Още ѝ тежеше, но поне можеше да ходи.

Шанд се взря в захвърлената храна, претегли в ръце раницата си и прибра пакетите.

Тръгнаха бавно по дългия полегат склон към същинското дъно на морето. На места стърчаха буци сив варовик колкото къщи, търкулнали се чак от далечните канари. По-късно сургинта тънка зелена линия отляво привлече погледите им. Намериха клисура с отвесни стени, с натрупан пясък долу. Скалите лъщяха от сол, но в пясъка растяха дървета. Двамата пътници следваха очертанията на каньона. Вече напичаше както през лялото в Готрайм.

– Още не е пладне – омърлуши се Каран. Открай време не понасяше добре жегата. – Какво ли ще бъде тук след месец?

– А какво ли ще бъде на връщане?

В края на първия ден ботушите им хрущяха по пясък, покрит със сол. Земята беше гола освен при редките извори.

– Май се отървахме от твоите приятелчета гашадите – подхвърли Шанд вечерта.

– Никога няма да се отървем – унило възрази Каран.

Време беше да ѝ зададе въпроса, който отлагаше досега...

– Каран, какво искаха те от тебе?

Старецът остана потресен от отговора.

– Да беше ми казала по-рано! Изобщо нямаше да дойдем тук.

– Съжалявам. Когато аз... потиснах дарбата си, за да не ме потърсят отново, май загубих и спомените. Събудиха се чак когато гашадите започнаха да ровят в главата ми. – Тя се взря над подскачащите пламъци в Шанд. – Никога няма да съм в безопасност, нали?

– Ами... няма, докато тази история не приключи по един или друг начин. Твоята способност да се свързваш като че няма равна на себе си. За пръв път чувам някой да се възползва от чужда връзка.

На нея не ѝ се говореше за това.

– Ще бързаме и ще им избягаме.

Настъпи и утрото на първия ден от месеца тејс, на пролетта и новата години. Не почувстваха този ден по-хубав от предишния. Измислиха

как да влязат в клисурата и два дни вървяха в нея на сянка. В късния следобед на втория ден досущ като мираж в пустошта пред тях се откри дълго дълбоко езерце с достатъчно годна за пиене вода. През този сезон слънчевите лъчи не стигаха до водата. Каран поплува в дълбокото.

По-късно Шанд се вгледа в нея на светлината на огъня.

– Напълно си се възстановила! Радвам се за тебе.

Каран мълча дълго, премисляше всички случки, откакто той я намери, а и предишния си живот.

– Да – отрони накрая, – по-силна съм, струва ми се, от когато и да било. И вече не се боя от лудостта. Горката ми майка... толкова години я мразех, че ме изостави съвсем сама. Сега я разбирам по-добре. И знам, че дължа всичко на тебе. Каквото имам е твое, само кажи.

Тя гъвкаво се опря на колене и направи толкова дълбок поклон, че челото ѝ докосна пясъка. Шанд се трогна – нима някой някога му бе отдавал по-искрена почит? Но и се притесни. Знаеше, че направи за нея по-малко, отколкото бе длъжен.

– Изправи се, дете! – каза ѝ строго и тя се смути.

Той побърза да я прегърне за миг. Каран кимна и пак седна на камъка.

– Вярно е, че ти спасих живота – започна старецът. – Първия ден три пъти се наложи да те съживявам с изкуствено дишане. Ти оцеля, другото зависи от тебе. Май се опомни тъкмо защото те оставих при хлуните. Тогава нямаше време да ровичкаш в останалите си проблеми.

Каран се подсмихна, но умът ѝ пак се вкопчи в онова, което непрекъснато гризеше душата ѝ, и усмивката се стопи.

– Наистина ли си убеден, че Лиан е тръгнал доброволно? – попита плахо, спомнила си предишните им разговори.

– Не знам какво да мисля. Защо му е на Тензор да го отвежда? Какво би могъл да иска от него? А Лиан си е зейн – те са сбирщина от окаяници, на които не можеш да разчиташ!

Каран направи кисела гримаса.

– Не говори така. Зейните са същите като нас. Той никога не пожела да си присвои Огледалото. Тези изкушения не го вълнуват. Обсебен е от своите сказания.

Дали не си е въобразил, че Тензор ще му помогне да осъществи амбициите си, и затова е избягал с него от Туркад? Това беше слабото място на Лиан...

– Според тебе би ли те зарязал след всичко, което сте преживели заедно?

– Не ми се вярва – едва се чу шепотът ѝ.

– Може би се е заблудил, че си мъртва, и е побягнал от ужас и скръб. Или... Двамата доста сте навредили на Тенсор и може би...

– Не го казвай! И аз не знам какво да мисля.

– Е, стига сме предъвквали това. Имам подарък за тебе.

Старецът извади от раницата си малка кутия от кедрово дърво. Каран я отвори. Вътре имаше нещо, грижливо увито в кече – малко шишенце от рядък кристал със запушалка от абанос и кост, гравирано пре-взходно и необичайно тежко на дланта ѝ.

– О, не бива! – възкликна тя. – Та това е прекрасна, скъпоценна вещ!

– Отвори го.

Каран извади запушалката и вдиша най-възхитителния аромат на цветчета от зелен лимон. По бузите ѝ потекоха сълзи.

– Благодаря ти. Но аз нямам какво да ти дам.

– Това, което ми даде, е несравнимо по-важно от дребно подаръче. Ти ми върна самоуважението.

Тя съдържа въпросите си – знаеше, че няма да чуе отговори.

– Къде го намери?

– Шишенцето ли? Имам го отдавна. Извънредно старо е и много му подхожда да попадне при тебе, защото май е изработено в Банадор. В Ашмод се погрижих да го напълня с есенция. Най-добрите дървета, от които извличат аромата, растат точно там, на склоновете над Сухото море.

– Още поне трийсет дни... – прошепна Каран. – Чакането е непоносимо. Ами ако Лиан е тръгнал по своя воля?

Шанд обгърна с ръка раменете ѝ.

– Когато не си сигурна, винаги е за предпочитане да не се съмняваш в човека. Тенсор е измислил за какво да използва Лиан, затова го е принудил.

– Значи все пак това си мислиш? – наостри слух Каран.

– Да – потвърди старецът почти без угризения.

Тя поразмисли.

– Дължа живота си и на Лиан... голяма длъжница съм. Няма да го очерням в мислите си и ще го отърва от бедите, в които пак се е забъркал от глупост. После ще го отведе у дома, нека си пише проклетите предания в библиотеката на Готрайм. До гуша ми дойде от огледала, чародеи и тъпи игри на война.

Тя стана и отиде при езерцето, гладко като стъкло.

„Ако беше толкова лесно – мислеше си Шанд, – и аз охотно бих дошъл с вас. Но и аз, и ти няма как да се изтръгнем от тази плетеница, преди да се разнищи някак. А аз най-упорито от всички се дърпах, за да остана настрана.“

31. Кулите на Катаза

Лиан не пропускаше да покрива ръцете и лицето си с мазилото, което му даде Малиен, но нямаше как да прикрие безмерния си страх, когато някой ааким пристъпеше към него. Очакваше всеки миг да разгадаят тайната му.

Два дни слизаха по опасни улеи и клисури, където нацепените камъни се приплъзваха на всяка крачка. Аакимите неволно предизвикаха няколко свлачища, превърнали се с грохот в порои от скални парчета и облаци прахоляк. Често се налагаше да се спускат по отвесни зъбери – двойно мъчение за Лиан, защото не смееше да издаде ужаса си от височини, за да не му обръщат внимание.

Най-сетне се добраха до обсипаните с едри отломъци склонове, които се проточваха няколко левги към белеещото дъно. След кратко търсене сред петно зеленина намериха извор. Напълниха меховете, сложиха предпазните очила и щом следобедът започна да се захладва, нарамиха огромните раници и тръгнаха на североизток към плоското планинско било.

Скоро аакимите се убедиха, че Лиан не издържа на тяхното темпо, затова разпределиха товара му помежду си. Сега носеше малка торба с дневника, личните си вещи и една-единствена манерка. Вървяха само с три кратки почивки – пак най-вече заради него – цяла нощ и дълги часове през деня. Накрая се разположиха за отпих, хапнаха и заспаха. Около пладне Лиан се събуди – Тенсор и Селиал спореха ожесточено, макар и шепнешком.

– Не и докато не кажеш накъде ни водиш.

– Водя ви към убежище – тихо я увери Тенсор.

– Не си играй с думите! – изсъска Селиал. – Отговори ми, иначе ще продължиш без нас.

Тенсор заговори малко по-сговорчиво.

– Имам нужда от вас... от всички. Оцеляването на нашия народ е единственото, за което мисля. Но ние трябва да си възвърнем гордостта. Твърде дълго се утешавахме с величавото си минало. Или отново ще

тръгнем напред, или ще се превърнем в нищо.

– Тогава нека си възвърнем гордостта с велики дела, не с кроежи за безсмислено отмъщение.

– Подготвям именно велико дело – избоботи Тенсор. – Най-великото! Замисли се обаче как Рулке унищожи чудесата, някога сътворени от нас. Защо пак да градим, ако той отново ще ни разгроми?

– Пфу! Тенсор, ти още се плашиш от призраци!

– Селиал, в Огледалото е скрита тайна. *Знам, че я има!* Тя ще ни въздигне.

– Ами зейнът?

– Зейнът... ми е много необходим. – Пролича, че той отново увърта. – Не знам защо, но скоро ще науча.

Навлязоха в местност, където солта беше нацепена на големи плочи, понякога опрени под всевъзможни ъгли една в друга. Някои образуваха навеси с кухини под тях. По време на краткия отдых Лиан седна с радост на сянка.

– Внимавай да не се срути върху тебе – рече му минаващия наблизно Тенсор с невесела усмивка.

В този миг нещо забръмча тревожно в главата на Лиан. После някой като че извика беззвучно името му. Не разпозна гласа, но подскочи.

След миг чу истински глас иззад плочата.

– Баситор, как мразя този летописец! – оплака се Хинтис. – Само като си помисля, че го приютихме, обяхиме го за *аакимнинг*, а той ни се е присмивал и се е приготвял да ни предаде!... Какво ще кажеш да съборим това парче върху него, все едно заковаваме капака на ковчега му?

– Готов съм да го направя още сега – отвърна Баситор, – но Тенсор забрани да му посягаме. Намекна, че е намислил за зейна такава участ, с която да се разплатим за всички нещастия, причинени от него.

Лиан трудно се съдържа да не кресне: „Какво ще ми направи?“ Разтреперан пропълзя навън и оттогава се пазеше от аакимите още подбително.

Когато се успокои, той се замисли за предупреждението, отекнало в ума му. Дарбата на усета на Каран понякога ѝ разкриваше предварително опасностите. Дали и у него покълнваше такава способност заради Дара на Рулке?

През този сезон не беше горещо дори в ранния следобед, но гъстият

въздух затрудняваше дишането, а от разпрашената сол на Лиан му приляваше. По гладкото дъно успяваха да изминат петнайсетина левги в де-нонощие, обаче той все изоставаше и аакимите се сменяха да го носят.

Тръгнаха край подножието на високия рид и два пъти намериха вода. После планината остана зад тях, вече прекосяваха солната пустош и се уповаваха на Тенсор, който си припомняше карта, видяна отдавна. Вървяха така пет нощи под потискащата червено-жълта луна. Нито веднъж не зърнаха възвишение. А с изгрева на шестия ден отпред и малко вляво се очерта висока черна планина. Търсиха дълго и нависоко по склоновете, копаха часове наред, за да стигнат до извор, но се оказа прекалено солен.

– Колко вода имаме? – попита Тенсор.

– За три дни.

– Пригответе тразпарите. Може да търсим още цяла седмица, без да намерим по-добра вода от тази.

Разгънаха устройствата, които Лиан бе помислил за оръжия. Сега приличаха на обърнати надолу чадъри. Солената вода се стичаше през фуния във външна камера, където слънчевата топлина я изпаряваше, а във вътрешната камера се кондензираше чиста вода. В края на втория ден се бяха напили до насита и имаха достатъчно запаси за следващия преход.

– Ще ни стигне – реши Тенсор, който изтръскваше кристалчета сол от последния тразпар. – До Катаза остават най-много седемдесет левги.

Видяха Катаза дни преди да я достигнат – отначало сиво петно на хоризонта, по-късно бавно проясняващи се очертания на планина. Долу белееше от солта, по стръмнините потъмняваше, а най-горе имаше снежна шапка. Всяка сутрин изглеждаше все по-голяма, но през деня се вдигаше пушилка и със засилването на вятъра следобед Катаза се губеше от погледите им.

Лиан си отдъхваше през тези часове. Страхуваше се от това място. Походът беше безмерно страдание за него, а Хинтис и Баситор го тормозеха неуморно. Намираше бучки сол във вечерята си, клинове в спалния си чувал или огризки в шапката си. Двете групи сред аакимите се заяждаха непрекъснато, Селиал сипеше срещу Тенсор заплахи, които не изпълняваше. А и настроенията на Тенсор семеняха като посоката на вятъра. Лиан не знаеше какво ще дочака – навъсена усмивчица или шамар по лицето.

След пет дни Катаза се извисяваше огромна и черна, трите ѝ върха бяха покрити със сняг, но дотам имаше още път. От солената равнина

навлязоха в неимоверно насечена местност с купове и шнулове от разпадаща се застинала лава и остри като нож ръбове, прекалено опасни нощем. Навсякъде зееха дупки, бълващи пара, около тях се трупаше кора от разноцветни кристалчета. Скоро ботушите на всички се ожулиха и напукаха. Лиан върза своите с тел, за да на се разпаднат. Спъваше се неведнъж, поряза си крака от глезена до коляното, разпори до кръв и двете си длани. Когато Аспър дойде да му помогне, Лиан го увери, че изобщо не е пострадал. От ръцете му капеше кръв, докато Малиен не се погрижи за раните му.

– Легописецо – засмя се тя, – защо не се научиш най-после да стоиш здраво на краката си?

Лиан не охна, въпреки че тя направи десетина шева на ръцете му.

– Ще мога ли да пиша? – прошепна.

Тя го прегърна и бялата ѝ пустинна роба се изцапа с червено.

– Ще се излекуваш.

Водата се пликкаше на дъното на меховете, когато излязоха на каменист склон. Намериха солен вир и преработиха вода колкото за два от меховете. С тези запаси утоляваха жаждата си до подножието на Катаза, където се натъкнаха на изобилие от възхитително прясна вода в изворите.

Тенсор обаче не се укротяваше. След като се нахраниха и се изкъпаха, незабавно поеха по стръмнината. Тенсор ги подканяше още по-нетърпеливо, сякаш участваха в надпревара, която всеки момент щяха да загубят. След толкова ходене по равнината изкачването ги изтощаваше. От основата до някогашния бряг имаше над хиляда разтега. И по планината се натъкнаха само на пустош от зърнеста вулканична пепел, която скрибуцаше под ботушите им. Земята често се тресеше.

Вечерта зърнаха в далечината високи дървета, а по здрач стигнаха до рекичка, придошла от топенето на снеговете. Тенсор захвърли дрехите си и нагази в ледената вода. Останалите го последваха, но за Лиан студът беше прекомерен. Аакимите поплуваха, изпраха дрехите си и се настаниха на брега да нощуват за пръв път от седмици. След задуха долу този хладен, разреден и безсолен въздух беше като балсам за тях. А Лиан се бе проснал като риба на сухо. Сега пък не му достигаше въздух.

Сутринта се отдалечиха от реката и поеха към вътрешността на планината по обрасли с шубраци склонове. Малко след пладне попаднаха на занемарен умело прокаран път, широк пет разтега. Минаваше през порутен град и водеше към конусовиден връх. Тук-там пороища и размествания на земните пластове бяха заличили пътя, другаде напуканите

плочи стърчаха накриво, но отдавна не бяха вървели с такава лекота. Продължиха до полунощ. Лиан не можеше да стои прав, камо ли да ходи, и пак лежеше безсилно на носилката.

– Какво ти е? – попита го вървящата до него Малиен.

– По пътя към Шазмак за малко не умрях от планинската болест. Сега е същото.

– Катаза не е висока колкото Шазмак, но пък ти изкачи по-голямо разстояние от дъното дотук. – Тя се взря в него. – Надявам се да свикнеш за седмица-две. Не се преуморявай.

Пътят се виеше в спирала около върха. По-нагоре подминаха останките от храм, чиито килнати колони се опираха на избуяли дървета. В скалата едва се виждаше гъсто обрасъл басейн.

– Ще закъснеем! – кресна Тенсор и неочаквано свърна от пътя право нагоре, като подтичваше.

– Закъде се е разбързал? – изхърка Лиан на Аспър, докато останалие аакими ги изпреварваха.

– Иска да е там преди зазоряване.

Аспър го подпираше и скоро излязоха на малко плато зад внушително здание.

Слънцето се показва в оранжевото си великолепие и освети върха на най-високата кула в крепостта Катаза, все едно някой поднесе борина към свещ. Най-послед стигнаха до целта си, а не бяха минали повече от осем седмици след злополучния край на Големия събор.

Лиан така се прехласна по изумителната Катаза, че загуби дар слово. От едно хилядолетие никой летописец не бе съзирал тази забравена твърдина. Поне за миг-два забрави страховете си.

Горе върхът бе заравнен и близо до ръба, където стъпиха, започваше настан с каменни плочи правоъгълник, който се издигаш стъпаловидно към гигантски градеж. От две страни през стъпалата минаваха наклонени платформи, а над тях имаше огромна площадка, облицована с обсидиан, който бе отстъпил на много места пред корените на прастари смокинови и абаносови дървета. В средата се извисяваше самата крепост. В дълбоките сенки още имаше навят сняг.

От чудовищната постройка стърчаха многоцветни куполи и шпилове. Девет стройни кули се издигаха между куполите, всяка състояща се от дебели каменни спирали, покрити с толкова бели плочки, че отблясъците заслепяваха.

Щом навлязоха в платото, веднага се убедиха, че в сравнение с десетата кула другите са като джуджета. Тя беше висока поне сто и петдесет разтега. Слънчевите лъчи постепенно я огряваха цялата – тя също представляваше усукан шнур от каменни спирали, широки колкото голяма къща. По средата и преди върха имаше пръстени от лазурит по три-четири разтега всеки, със златни кантове. Куполът бе покрит с листове кована платина.

Щом завиха зад ъгъла, се оказа, че кулата заема средата на платото отделно от крепостта, с която я свързваха два метални моста. А през платото минаваше разлом, включително и под кулата, където над него имаше островърха арка. Там разломът бе покрит, но другаде от него се издигаха струйки пушек.

– Как кулата е издържала земетръса, разцепил земята? – недоумяваше Малиен.

– Така е съградена – обясни Тенсор, устремен към арката. – А и разлома вече го е имало. Вгледай се в основите – разделени са на части, за да се движат самостоятелно.

Аакимите с възклицания изразиха възторга си от инженерния гений, сътворил такова здание. На Лиан му беше все едно – той пък се питаше защо Кандор е вложил невъобразими усилия да строи тъкмо над разлома. Какво тук е било толкова важно за него?

Тенсор поведе аакимите към западната порта на крепостта. Застана на широкото стъпало пред нея с изписано на лицето мрачно задоволство.

– Макар че Кандор беше най-незначителният от враговете ни, не мога да сдържа усмивката си пред прага му. Ние пропаднахме и може никога да не се изправим, но надживяхме този враг. А сега твърдината му, непристъпна за всичко освен времето, ще ни опази от други неприятеля.

Лиан не влезе с останалите, преуморен от дългото ходене. „Ето че съм тук – рече си. – В Туркад си мечтаех как ще дойда в Катаза и ще намеря документите на Кандор от времето на Възбраната, но не съм и помислял, че фантазиите ми ще се сбъднат. Сега как да подхвана задачата си? Какво бе написал Кандор?...“

Седна зад едно дърво и отново прочете писмото, което открадна от архива на цитаделата преди злощастния Събор.

„17 мард 4201 г.

Скъпи Рулке,

Толкова ми дотегнаха и войната, и този свят, че бих сторил всичко, за да сложа край на това. Загубата на Перион ме обезсърчи напълно. Отново те умолявам – сподели с мен какво научи. Само кажи и всичко мое ще бъде твое. Дори ще се преклоня пред тебе. Знаеш какво би ми струвало, но аз съм сломен.

Нещо се случи при налагането на Възбраната. Похарчих цяло богатство в усилията си да проуча събитията. Ти ли си бил? Нека се сплотим – и двамата сме карони. Мисля си, че понякога забравяш това. Моля те в името на единственото, което не можеш да отхвърлиш, то е по-важно от всичко: оцеляването на нашата раса.

Писах и на Ялкара. Охотно ще донеса в Алсифър всичко, с което разполагам, ако пожелаеш.

В очакване на твоя отговор,

Кандор“

Мислите му отново се въртяха около странното сказание, заради което започнаха всичките му премеждия. Сакатото момиче, като по чудо оцеляло в неистовата стихия на Възбраната, но намущкано в гърба скоро след това. Какво ли е трябвало да остане в тайна, та са я убили?

„Похарчих цяло богатство в усилията си да проуча събитията.“ Е, сега пък Лиан щеше да провери какво може да научи в Катаза. Къде ли е умрял Кандор? И как? Дали преди това се е срещнал с Рулке? Оставил ли е своя архив в крепостта, или го е взел? „Дори на Малиен не мога да се доверя в това дирене...“

Прибра писмото и тръгна след аакимите. Тенсор вече обмисляше как да се настанят и малцината му помощници бързаха да изпълнят неговите нареждания.

Лиан пък се озърташе с безмерна радост. Прехвърляше в ума си множеството сказания за тази империя, събрани в „Книга на Перион“. Кой от изучаващите Преданията би дръзнал дори да помисли, че ще се озове в Катаза и ще открие, че кулите още се възвисяват, непроменени от дните, когато империята е била в разцвета си? Но и безпокойството го терзаеше все по-силно – Тенсор тепърва щеше да осъществи каквото е намислил за него. Лиан узна съвсем скоро каква участ му е подготвил.

Тенсор пак го прикова с поглед.

– Ела с мен!

Заедно обиколиха твърдината, но където и да влезеха, аакимът въртеше глава.

– Какво търсиш? – попита Лиан притеснен.

Този ден Тенсор беше настроен почти дружелюбно към него.

– По-широко помещение, но и да е подходящо за отбрана. Още по-важно е обаче да усетя, че е каквото ми е нужно. Трябва да е напълно пригодено за заниманията ми с Тайното изкуство.

– А къде ли Кандор е работил? – промърмори Лиан, който се опитваше да вникне в разположението на Катаза, за да я опише в своето „Предание за Огледалото“.

Тенсор се извъртя рязко към него.

– Умееш да мислиш, летописецо. Не знам къде, обаче ти може и да се досетиш... нали си чел сказанията за това място.

Лиан порови в паметта си. „Книга на Перюн“ всъщност се състоеше от пет части и съдържаеше хиляди страници.

– Има едно изречение... „И от скамейката до масата надничаше в огньовете на разлома.“

– Аха, работната му стая е била над разлома, тоест няма съмнение, че е в Голямата кула. Може и да си заслужаваш усилията, с които те опазих. Ще минем по западния мост.

По моста се стигаше до Голямата кула през вход, хитроумно скрит между две от каменните намотки на спиралата. Стените бяха почернели и проядени от пушеците. Двамата тръгнаха нагоре по стълба, виеща се между външна и вътрешна стена. Надничаха през непокътнатите дебели стъкла на прозорците към куполите и шпиловете на крепост.

На петия етаж стълбата свършваше с площадка. Влязоха през толкова широк открит свод, че всички аакими биха могли да минат наведнъж. Залата заемаше целия етаж. Можеше да бъде затворена с тежка стоманена врата, но от другата страна също имаше стълба към по-горните етажи. Подът се оказа непривично топъл, вътре леко вонеше на сяр.

– Това е – въздъхна Тенсор. – *Почувствах го*. Някога мястото е подхождало на Кандор, сега ще бъде от полза и на мен.

Лиан обикаляше залата омаян, попиваше в душата си обстановката, избрана от Кандор. Помещението имаше формата на детелина с девет листа, сводът на тавана се образуваше от събраните арки на стените. Във всяка дълбока ниша тъмнееше прашно огнище, което би побрало бик на шиш. Навсякъде светлината проникваше през малки прозорци с цветни стъкла. Залязващото слънце окъпваше всичко в златисто сияние. Лиан се качи по втората стълба и на следващия етаж попадна в нова зала, не чак толкова стъписваща с размерите си. Стъпалата продължаваха

нагоре.

– Ей, летописецо! Време е за работа! – повика го Тенсор.

В последните лъчи на светилото танцуваха пращинки. Заеха се да разчистят мръсотията, разпадащите се хартии и тъкани. Когато се смрачи, спряха по принуда. По стените бяха закрепени глобуси, но засега никой не бе измислил как да ги накара да светнат. А в маслените лампи откряха само гъста мътилка на дъното. Аакимите приспособиха светилници от усукани парчета изгнил плат, които оваляха в остатъците от маслото, и продължиха да се трудят на мъждивата светлина.

Вечерта Малиен дойде при Лиан да му даде очила, които бе направила от тел и стъкло – толкова старо, че вече имаше кафеникаво-лилав оттенък. Тя ги нагласи безмълвно на лицето му и вдигна светилника да го погледне отблизо.

– Така е добре. Носи ги денем и обяснявай, че от яркото слънце те болят очите. А нощем... е, досега никой не е забелязал.

По-точно никой не го и поглеждаше през целия ден, аакимите още свикваха с удивителното място, на което ги доведе Тенсор. Дори злобата на Баситор и Хинтис се бе поукротила.

Заради стремителния преход им оставаше много храна, а четири дни по-късно се върна групичката, отишла да проучи северната част на острова. Носеха още запаси, получени от плашливите племена, които обитаваха гъстите гори.

Дните се сливаха неразличими – аакимите неуморно потягаха и подреждаха убежището си. На работата не й се виждаше края, защото на много места състоянието на огромната твърдина беше плачевно. Изниза се месец в поправки на порти, стени и защитни приспособления. Пълнеха цистерните с вода, а складовете – с храна. Изграждаха тайни проходи, прочистваха запушената канализация, изработваха по-здрави светилници. А една вечер Лиан видя как изведнъж грейнаха всички глобуси.

Нямаше с какво да помогне освен в най-простичките задачи, защото беше несръчен. Аакимите не искаха да му поверят дори готвенето и той се чувстваше безполезен. Можеше само да носи разни вещи и да предава съобщения.

Иначе го оставяха да върши каквото иска и той с удоволствие се отдаваше на приумиците си. Описанието му щеше да вдъхне нов живот на Катаза във Великите предания. Можеше да посвети на това целия си

живот, ако поиска.

Люшката се обаче между ликуването и отчаянието. Макар че му се падна шанс, какъвто не е имал никой летописец преди него, може би нямаше да доживее да напише сказанието си, ако се сбъднеха предупрежденията на Малиен и заплахите на Баситор и Хинтис.

Опитваше се да пропъжда болезнените и безплодни мисли за Каран. Все повече време се навърташе около Тенсор, който се опитваше да овладее Огледалото. Чувстваше се като ученик, чийто наставник извършва неразбираем ритуал, но и най-дребното действие на аакима му беше безкрайно интересно.

– Огледалото не е същото, което бях опознал – промърмори Тенсор, вторачен в знаците по рамката. – Ялкара го е променила. А това... – докосна блещукащия символ – ...направо замъглява ума ми. Аз обаче ще намеря начин да го подчиня на волята си.

И Лиан разглеждаше жадно знаците. Не бе изучавал такава писменост, а как копнееше да ги разчете! Щом Ялкара ги е нанесла по рамката, какво ли е предназначението им?

Ден по-късно му омръзна да гледа Тенсор, който седеше неподвижно пред Огледалото, и се отплесна в размишления за друга загадка. „И от скамейката до масата надничаше в огньовете на разлома...“ Разломът минаваше точно под кулата. Плъзга по подовите в търсене на тайни тунели или люкове, но не откри нищо. Какъв ли смисъл бе вложен в изречението? Или тази зала все пак не е работното помещение на Кандор?

Накрая излезе да се поразходи наоколо. Тръгна по пътеката към горичка под южния ръб на платото. Там свърна между дърветата обрасъл с мъх купол. Стигна до павилион с осем колони, разположен на изданина над обраслите с дървета тераси на склоновете. От три страни имаше изглед към Сухото море.

Поколеба се при входа и плъзна плъст по идеално гладкия жълтозелен камък.

– Влез – покани го Малиен.

– Не исках да се натрапвам...

– Няма нищо. Случайно си смислех тъкмо за тебе. Как са ръцете ти?

– О, по-добре – смутено я увери Лиан.

– Седни де. С какво се е захванал Тенсор?

– Зяпа в Огледалото часове наред.

– Когато пак отидеш при него, наблюдавай го зорко. Искан да знам

всяка негова постъпка.

Той мълчеше.

– *Лиан!*

– От мен няма да излезе добър шпионин. Не мога...

Тя се пресегна светкавично и стисна до болка китката му.

– Това не са ти игричките в школата за разказвачи – заговори Малиен тихо и свирепо. Лиан се помъчи да се отскубне, но тя го удържа лесно. Силата ѝ го плашеше, а още по-лош беше пламъкът в очите ѝ. – Знам, че *за тебе* единствено важно е сказанието, но ти изобщо не проумяваш опасността. Е, нека ти втълпя истината най-после. Ако Тенсор върши това, което подозирам, значи ще умрем и аз, и ти, и Каран – ако още е жива, – и другите аакими, и хилядите твои сънародници, и всички хора в Сантенар. И за какво? Заради отмъщението на един побъркан. Повярвай, ако имаше как да му попреча, вече да съм го направила. Той обаче е прекалено предпазлив и могъщ. Ти си ми длъжник и сега искам от тебе отплата. *Покажи ми за какво те бива!*

– Но защо да не го възпреш? – трепна гласът му. – Ти и Селиал бихте могли да...

– Ръцете ми са вързани, летописецо. Някога с Тенсор бяхме близки и е немислимо да му посегна. Не мога да сложа край на живота му, а това е единственият начин да бъде възпрян.

– Селиал е силна – видях как му наложи волята си на процеса срещу Каран в Шазмак. Той ѝ се подчини.

– Така беше преди да загубим Шазмак – отвърна Малиен толкова тихо, че Лиан напрегна слух, за да я чува. – Тенсор е по-непреклонен от всякога. А Селиал... животът и надеждите ѝ са изпепелени. – Малиен помълча. – Ти сам каза, че не ни достига смелост. – Тя пусна ръката му и Лиан разтри изтръпналите си пръсти. – Още не познаваш добре историята ни...

– А ми се иска! – възкликна той, любопитството му веднага надделя.

– Толкова често сме се проваляли заради ежби помежду си, особено когато кароните завзели нашия свят, че сега и мисълта за такъв сблъсък ни плаши. Стигнахме до другата крайност в глупостта си. За да възпрем Тенсор насила, трябва първо да се преборим с традиция, вкоренявала се в нас две хилядолетия. А мощта му просто не е за вярване – всички вкупом не сме му равни по сила. Опитаме ли се да го заставим, ще използва срещу нас заклинанието, опустошаващо ума. Паднал е дотам, че ще е готов да ни изтроби, ако застанем на пътя му към безумната цел.

Слабите, летописецо, трябва да бъдат лукави. Затова ще си послужи с тебе. Какво решаваш?

– Ще ти се подчинявам – смънка той.

Изобщо не желаше да мисли какво може да го сполети заради този съюз.

– Добре – искрено му се усмихна Малиен. – Сега трябва да тръгвам.

– А как щеше да постъпиш, ако бях отказал?

Винаги предпочиташе да знае какви са другите възможности... и последствията от тях.

Малиен спря между двете колони на входа.

– Според мен Каран би разбрала защо съм те пожертвала, макар че никога нямаше да ми прости – кротко промълви тя. – Щях да кажа на Баситор, че носиш клеймото.

ТРЕТА ЧАСТ

32. Към Фаранда

– Сега ще ви изслушам – промълви Надирил, когато паниците бяха отнесени и сменени с нови. – Не пропускайте нищо в разказа си, а аз ще добавя каквото знам. После, Мендарк, ще ми зададеш въпросите си, ако все още искаш.

Мендарк и Талия споделиха всичко, което знаеха. Лилис слушаше напрегнато, без да се обажда. Лицето ѝ бе огряно от сияещата ѝ усмивка, но честичко се навъсваше и стискаше зъби. Талия предположи, че я спохожда гаден спомен от живота на улиците.

С падането на мрака усетиха и хлад. Прислужникът донесе намета-ло и за Надирил, и за всекиго от гостите му, но Мендарк остави своето на облегалката.

– Лоша работа – промърмори Надирил накрая. – Значи само ти, аз и старият Уистан сме предани на поставената цел, а аз съм безполезна развалина.

– Не е лъжа! – отсече Мендарк.

Библиотекарят не се засегна.

– Ще се опиташ ли да създадеш наново Съвета?

– Орстанд е незаменима. Дори и Хения... макар да е коварна зейнка!

– Имаш Талия – напомни Надирил.

Жената като че понечи да възрази.

– Твърде млада е – изпревари я Мендарк и Лилис се начумери.

– И ти бил млад като нея, когато си влязъл в състава на Съвета.

Сълзящите на очи на Надирил се взряха в Талия, като безмълвно задаваха въпрос. Тя леко изви вежди, но старецът пак се обърна към Мендарк.

„Не искам да ме товарят с това – мярна се в ума ѝ. – Когато всичко приключи, прибирам се у дома и не вярвам да дойда отново.“

Талия въздъхва шумно.

– Други времена бяха – не отстъпваше Мендарк.

– Ти знаеш най-добре – невинно му се усмихна библиотекарят.

– Стига с това ехидство и лукави подмятания – подразни се Мендарк. – А ти къде беше, когато се нуждаех от тебе през последните

години?

– Ей тук си бях – със същата неприветливост се сопна Надирил – и чаках да ме потърсиш.

– Не си участвал в среща на Съвета от цяло десетилетие.

– Съветът не се занимаваше с нищо друго, освен с приказки. А аз бях необходим в Библиотеката, за да имам отговор на твоите въпроси, когато най-после благоволиш да ги зададеш. Да пътувам два месеца, за да изслушам поученията ти какъв е моят дълг? Въпреки всичките си недостатъци Тилан е бил прав! И възходът на Игър, и падението на Туркад тежат на твоята съвест.

– Та аз бях Магистър, а не Губернатор! – озъби се Мендарк.

– Ха! Онази жена беше твоя покорна слугиня... както и цялото Събрание. Не си затваряй очите за истината – ти си алчен, себичен, покварен старец и вече не ти стига храброст да си вършиш работата.

Мендарк се разтресе от ярост. Изправи се и размаха юмрук.

– Проклет изкуфял глупак, погледни се само как трепериш от безсилие. Защо ли не те...

Лилис посърваше с всяка тяхна дума и накрая се разплака.

– Престанете! – изхленчи и стисна клепащи.

– Да, престанете веднага – тихо добави Талия. – Ако можехте да се видите отстрана – лика-прилика сте си.

– Съжалявам, Лилис – каза Надирил. – Не се стряскай, дете, с него си имаме отдавнашна вражда. Е, Мендарк, какво щеше да ме питаш?

Мендарк се овладя.

– Какво знаеш за Огледалото на Аакан и скритите в него сили? Запазени ли са в Огледалото някакви тайни? И най-важното – за какво е нужно то на Тенсор?

Библиотекарят помълча, за да обмисли отговорите си.

– Откакто възникна този проблем – започва накрая, – отделих малко време да поровя в архивите. Досега срещнах сведения за Огледалото само три пъти, и то преразказани по думите на други. Може би ще открием още факти, но търсенето им ще отнеме време, а и ще бъде скъпо. Но ти винаги си разполагал със злато...

– Донесох достатъчно, за да платя възмутително високите ви такси. Казвай с какво разполагате тук – свадливо настоя Мендарк.

– И друго ме безпокои не по-малко от Тенсор – привидно се отпелсна библиотекарят. – Онези гашади! Защо превзеха Шазмак и какви са плановете им? Ще се върнем и на този въпрос. Ето отговора, който искаш: в основните Предания почти не се споменава за Огледалото,

защото отначало са го смятали за незначителна вещ. Умовете на книжниците са били заети с други чудеса. А след като Ялкара го е променила, който знаел тайната, не я споделял. Въпреки това си струва да обърнем внимание, че за него е писано толкова малко. Да, струва си.

Първият текст е в древна книга на аакимите със заглавие „Нажак тел Мардукс“. Говори се, че я е написал Питлис преди гибелта си, но според мен е съставена след неговата смърт. В книгата е разказана прастарата история на аакимите, когато Огледалото им е принадлежало, но тя се смята за изгубена. Никога не съм я виждал.

– Лиан е прочел тази книга в Шазмак! – възбудено избълва Мендарк. – Идиотът обаче я оставил там.

– Значи непременно трябва да дойде при нас, когато бъде намерен. Нищо чудно при превземането на Шазмак да е била унищожена и вече е задължително той да си я припомни, за да бъде записана отново. Второто споменаване е в „Сборникът на Ялкара“... бихме могли да кажем, че е съдържал *нейните* Предания. Ако изобщо съществува, този „Сборник“ щеше несъмнено да е най-ценният ни източник, защото Ялкара най-майсторски се е възползвала от Огледалото. Била е противоречива личност, най-озадачващата фигура в Древността.

Мендарк не каза нищо. Мислеше напрегнато.

– И третото споменаване е доста мъгляво – в документ, озаглавен „Тайните на Архиваря“. За Архиваря ни е известно само – изви глава Надирил към Лилис, – че е описал борбата между Ялкара и Фейеламор, преди Ялкара да избяга от Сантенар. А аз разполагам само с неточна и непълна версия на документа. Ако желаеш, Мендарк, прочети я. Но в нея няма нищо за другите случки, които уж би трябвало да съдържа – думите на Ялкара преди да изчезне от нашия свят и как е постъпено с Огледалото след това. Дори не знаем нищо за този Архивар освен и името му – Гилияс. Това име обаче често се е срещало в древността. В Преданията можете да прочетете за неколцина мъже на име Гилияс.

– Нека все пак видя този неточно преписан откъс – реши Мендарк. – А Лиан ще ме осведоми какво е научил от „Нажак тел Мардукс“, ако успеем да го открием.

– Щом я е прочел, може да я запише. Заръчайте му да го направи незабавно. Очаквам с нетърпение да видя този текст.

– Боя се, че дотогава ще си се споминал – поклати глава Мендарк.

Талия трепна, а Надирил впери в противника си ясен студен поглед.

– Дори ясновидец не може да предскаже собствения си край, камо ли пък аз. Но толкова пъти са ми предричали скорошна смърт, че смея

да предположа друго – аз още ще си върша работата, когато от тебе остане само прах.

Мендарк сгуши глава, сякаш по гърба му пропълзя лигава жаба. Талия реши да отклони разговора в по-безобидна посока.

– Ами този „Сборник на Ялкара“? Къде може да бъде намерен? Известно ли е още нещо за него?

– В Преданията има само слухове за „Сборника“. Никой не го е съзирал. Дори не е ясно дали е една книга или цяла библиотека. Не се знае и на какъв език може да е написан. И с какви писмена. Но ако решиш да търсиш, иди в Уан Баре, където е древната й твърдина Хависард. Никой досега не е успял да проникне вътре. Лилис, извини ме за малко, но с Мендарк имаме да обсъдим наши си дела.

Талия се отдалечи с момичето към парапета около покрива. Двете си сочеха светлините на града и звездите.

– Ти май ще си тръгнеш скоро – подсмръкна Лилис.

– Така ми се струва.

– Ще ми липсваш.

– И ти на мен. – Талия я прегърна. – Но аз пак ще дойда.

– Какво друго искаш от мен? – попита Надирил. – Има много причини да си тук.

– Другото... – Мендарк подръпна нервно брадичката си. – Не знам дали изобщо има някакъв смисъл.

– Питаш се за неяснотите около Възбраната ли?

– Ти пък как се досети?

– Драги ми Мендарк, Преданията са част от задълженията ми. Само седмица след сказанието на Лиан научих какво е станало.

– Може ли да се е натъкнал на нещо важно? Дали някой е влязъл незабелязано в кулата?

Надирил се почеса по темето, осеяно с тъмни старчески петънца.

– И аз съм си блъскал главата над това през годините. Не намерих убедителни доказателства. Предпочитам да видя материалите, по които Лиан се е подготвил, само че Уистан ги е заключил и не могат да бъдат извадени до смъртта му.

– Ама че тъп мръсник! – избухна Мендарк. – Изкушавам се да ускоря това радостно събитие... – Срещна хладния поглед на Надирил и добави: – Но няма да го направя.

– А какви са *твоите* планове?

- Да издира Тенсор и Огледалото.
- И после? Ще ти стигнат ли сили за разврзката?
- Не знам. Вече съм стар и отпаднал.
- Ако ти загубиш сили, кой ще продължи вместо тебе?
- Надявах се да е Талия. Толкова е способна...
- Но не ѝ достига алчност ли?
- Вярно. Не иска всичко на света като мен и предшественицата ми Рула. О, тази Рула! Не е имало по-велик Магистър. И какво от това... Талия пък не е достатъчно загрубяла. Прекалено е загрижена за хората, а според мен това са два гибелни недостатъка за Магистъра.
- Аз не мисля така, но какво ли знам за тегобите на твоя пост?

Минаваха седмици. Мендарк не излизаше от недрата на Библиотеката, ровеше в прастари карти и документи. Ставаше все по-сприхав, защото не намираще нищо полезно.

За да го отбягва, Талия се разхождаше из Зайл, заприказваше търговци и съдържатели. Всички клюкарстваха с удоволствие. Войната бушуваше далеч от тях, пък и градът бе покоряван неведнъж. Тукашните хора се отличаваха с кротък нрав и издръжливост.

Свикна да излиза сама всеки ден в ранното утро. Лилис толкова се увлече в новото си призвание, че не намираще време за нищо друго.

С изгрева седна на скамейка пред любимата си гостилничка. Веднага излезе собственичката – белокоса, но не възрастна стройна жена с високи скули и красиво закръглено лице.

– Днес дойдохте още по-рано, *мал* – обърна се тя към Талия е почителната дума за учен човек от чужди страни. – Какво да ви поднеса?

Скоро жената се върна с поръчаните дебели палачинки, поръсени с бахар и мускатово орехче, каничка черен сладък сироп и голяма купа гореща ванилена отвара.

– Това ще ви стрее кръвта в хладното утро – обеща съдържателката.

Талия отпи от парещата течност. Поля със сироп палачинките и започна да ги поглъща настървено.

– Няма ли други клиенти засега? Какво става в Зайл?

Жената сви рамене.

– Войната е далеч, но пречи. А и сушата... задържа се трийсетина години. Нищо не расте. Впрочем западните области затъват от хилядолетие, засечени от Туркад и други неприятни места. Някой ден пясъкът ще загрупа древния Зайл. Дори Голямата библиотека ще опустее.

– Тъжен ще е този ден.

– Ето какво ни остана от древната слава.

– Голямата библиотека още е гордостта на цял Сантенар – опита се да я утеши Талия.

– Дори да е тъй, Сантенар не си прави труда да я поддържа. Краят на Зайл е тъй сигурен, както и че Сухото море е пустиня. Не знаете ли онова присмехулно предсказание: „Чак когато прибоят на Перионско море загърми отново по прекрасните брегове на Катаза, Зайл ще се въздигне.“

– Катаза ли? Не беше ли голям остров наред морето?

– Ами да, само че сега е наред пустинята.

Нова мисъл поразил Талия. Вилицата ѝ застина във въздуха. Побърза да я остави, допи си чашата и извади монета от кесията си.

– Не ви ли харесаха палачинките? – посърна съдържателката.

– Превъзходни са, обаче се сетих за неотложна работа. Трябва да бързам, но ви благодаря от сърце.

Намери Надирил в подземните хранилища. Пак седеше на табуретката си, а до него Лилис драскаше с тебешир по дъсчица – преписваше текст от книга. Той провери как се е справила и сви вежди. Момичето веднага изтри редовете и започна отначало. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, но изглеждаше неописуемо щастлива.

Надирил като че прочете мислите на Талия.

– Не съм имал такава ученичка досега. Не иска дори да спи. Лилис, почети малко на Талия, за да се убеди как напредваш.

Сияещата Лилис прочете скучния протокол от заседание на местната управа, без да се запъне.

– Чу ли? – гордо натърти Надирил, сякаш момичето му беше родна дъщеря. – Някой ден ученичката ще надмине наставника си. – И той изглеждаше подмладен с двадесет години. – Продължавай да пишеш, в това тепърва ще се усъвършенстваш.

– Убедена съм, че при следващата ни среща ти ще си майсторка сред писарите – усмихна се Талия.

– Заминаваш ли?

Усърдната ученичка отново се превърна в нажалено дете.

– Да, така се оказва, но не се бой, ще се върнем.

– Какво си дошла да ме попиташ? – намеси се Надирил.

– Каж ми всичко, което знаеш за Катаза.

– Историята или настоящето? Аха, настоящето ще да е... Знаем твърде малко. От време на време някой се опитва да прекоси Сухото

море, но там няма нищо ценно, заради което да си заслужава хората да рискуват. Повечето загиват. Но някои оцеляват и записват преживелиците си. Имам копия от няколко такива пътеписа през последните столетия. Доколкото си спомням, в два от тях се споменава Катаза, но само един от авторите се е изкатерил по планината. Хайде да проверим в каталозите. Ела и ти, Лилис, ще научиш още важни неща.

В този момент и Мендарк надникна в стаята.

– А, ти ли си... – подхвърли Надирил. – Талия май клони към мнението, че трябва да отидете в Катаза.

В прашните архиви се намериха три описания на походи през Сухо-то море. Единият обаче представляваше избледняла и окъсана карта с бележки до знаците, където е имало бивак. Бяха отбелязани и Катаза, и други планини, но маршрутът не ги доближаваше. Вторият беше орфан бележник с двайсетина хлабаво подвързани страници... и прекрасно съставена карта. Третият – къс свитък от зле обработена кожа. Почти нищо не можеше да се прочете.

– Ето – посочи Надирил. – Катаза е спомената, описано е и мястото в подножието, където са намерили извор. Видели са и сняг по върховете. Това е записано най-изчерпателно, както можеше да се очаква – взе той бележника и го подаде на Мендарк.

– Този почерк ми напомня нещо – учуди се Мендарк, – но не се сещам...

– Писано е от стар твой *приятел* – не скри усмивката си библиотекарят. Мендарк само го зяпна. – Шанд. Остави в Библиотеката много сандъци с книжа, преди да се усамоти в Тулин.

– *Шанд!* Я да видим какво ще научим от него.

– Ще научиш много. Има бележки за всеки ден от похода, за всеки бивак, има карта, както и няколко страници, посветени на Катаза.

– Катаза... Кой би помислил? А известно ли е Тенсор да е чел този дневник?

– Не знам – отвърна Надирил. – Идвал е многократно в Библиотеката, тършувал е където пожелае. Несъмнено има нещичко и в други библиотеки. Нищо чудно и той да е бил в Катаза преди време.

– Да, мога да предположа защо би предпочел да се скрие там – неравномо убежище за оногова, който търси уединение и му е нужно време да обмисли делата си. Но искам нещо по-убедително, за да предприема това пътуване.

Още на следващия ден Мендарк получи такава вест по скийт, пратен от един негов посредник. Научи, че отряд едри хора, предвождани

от Тенсор, са останали три дни в Сифтах, а после са били превозени до брега на Фаранда. Между тях имало и младеж със среден ръст, вероятно Лиан.

– Фаранда! – Настроението му се оправи изведнъж. – А новината е отпреди седмици. Талия, тръгни незабавно към Фраман, намери Пендер и се подгответе за отплаване към Тикадел във Фошорн. Там ще разпита-ме за тях и ще продължим на север към Флуд. Аз ще препиша тези доку-менти и ще те последвам утре. Надирил, ако научиш още нещо, прати съобщение за мен във Флуд.

Той назова името на своя човек там.

– Чудесно! – ухили се библиотекарят до ушите.

Очевидно се радваше, че ще се отърве от Мендарк. А Лилис се натъжи.

– Не очаквах да тръгнеш толкова скоро... – каза на Талия, която я прегърна.

– И аз, но колкото по-бързо отпътуваме, толкова по-скоро ще се завърнем.

– Правилно – одобри Надирил. – Чуй ме, Лилис – Талия ще търси твоя приятел Лиан. Разкажи ни пак за баща си, за да се опитаме да намерим и него.

Момичето описа най-подробно баща си, какъвто го помнеше.

– Ами отвлеклите го хора? – попита Надирил.

– Те бяха гнусни, грозни и подли! – извика момичето.

– Описание, което подхожда на половината ми познати – заядливо вметна Мендарк.

– И на тебе – уточни библиотекарят. – Лилис, кажи ни още нещо, иначе как ще познаем къде да търсим?

– Ами корабът? – сети се Талия. – Нали са го замъкнали на кораб, който отплавал.

Лилис зажумя от напрежение.

– Малко приличаше на „Хлапето“. Бърз кораб. Помня, че беше с червени платна.

– Не видя ли името?

– Тогава не можех да чета. Но... – Момичето се оживи. – После чух някои хора да го казват. Някакво жестоко име – „Кинжал“, „Кама“ или нещо подобно.

– Постарай се де – укори я с досада Мендарк. – Талия, време е да потеглиш.

– Мендарк, тогава тя е била само на пет години.

– Ако си спомниш точното име – каза Надирил, – корабът може да бъде проследен по митническите архиви, макар че ще са нужни големи подкупи.

– Имам малко пари.

Лилис извади кесията си.

– Прибери я, дете! – заповяда ѝ Талия. – А преди да тръгна, трябва да ти дам нещо. Всеки от участниците в Събора, които ти спаси, ти се отплати. Вземи. Това ще ти помогне в търсенето. – Жената ѝ даде голяма тежка кесия. – Сега е време да се сбогуваме. Ще разпитвам във всяко пристанище, където отида.

Прегърнаха се отново, Талия стисна ръката на Надирил и излезе припряно.

Мендарк и Талия почакаха няколко дни във Фраман, защото Пендер бе отплавал нанякъде със стока. Когато се върна, видяха, че корабът е пребоядисан, всеки бронзов детайл лъщи, а палубата е изтъркана до присъщия блясък на гладката кремава дървесина. Още два дни събираха припаси, а Мендарк не го свърташе и отправяше прикрити заплахи срещу всяещи се капитани. Пендер не го слушаше – мръщеше се, че няма да види скоро малката си приятелка Лилис.

Щом отплаваха, понесе ги благоприятен вятър и изминаха сто и двадесетте левги до Фаранда за броени дни. В Тикадел не научиха новини. Пак объсъдиха какво да правят. Мендарк познаваше северните земи.

– Има един рид като рог, който се забива навътре в Сухото море и е насочен към Катаза. Ако тръгнем натам, ще съкратим много прехода по соленото дъно.

Пак отплаваха на север и накрая пуснаха котва в залив с формата на яйце, в чиято закръглена част бе разположен големият град Флуд. Земите северно и южно от него бяха пустош, но градът се намираще в долина, оросявана от речни разливи при топенето на снеговете в далечните планини.

– И сега какво? – попита Пендер.

– Най-добре е и той да знае – реши Талия.

– Тогава да влезем в каютата. Осейон, пази отвън да не ни подслуша някой. – Щом затвориха вратата, Мендарк обясни: – Тръгваме през Сухото море към Катаза.

– Катаза, а? Я вземи да прехвърлиш на мен собствеността върху „Хлапето“, защото няма да се върнете.

Не личеше Пендер да се шегува.

– Ще се върнем в края на лятото, ако нещо не ни се случи. И тогава пак ще имаме нужда от кораб. Ти къде ще бъдеш?

– Ами тук, стига да ме наемеш за пет месеца и половина.

Мендарк прихна насмешливо.

– Иначе – проточи Пендер – ще плавам край бреговете на Фаранда с каквито пътници и стоки намеря, може и да отскоча чак до Крандор на изток.

– Дори да потеглим право към Катаза и да се върнем веднага – започна да изчислява Мендарк, – ще се бавим не по-малко от три месеца и половина. Прави каквото искаш до месеца гуфинс, но после се върни тук. Ще ти платя престоя за два месеца.

Стиснаха си ръцете.

На другия ден отидоха при началника на пристанището. Там Пендер плати на Мендарк за „Хлапето“, платната и оборудването, купени от Талия. С ожесточени пазарлъци си извоюва голяма отстъпка заради загубата на „Танцуващата гъска“. Въпреки това върна на Мендарк до последния тел всичко, което вече бе получил от него.

– Не можеш да си представиш колко съм щастлив – сподели Пендер с Талия по пътя към кораба. – Сбъдват се мечтите на живота ми, но...

– Но сега остана без пукнат грайнт и нямаш капитал, да не споменавам пък парите за черни дни и злополуки.

– Откъде знаеш?

– Умея да броя.

– И екипажът си иска заплатите – навъси се дебелакът. – Ех, да му се не види! Пак ще се напъхам в лапите на алчните лихвари, а се бях зарекъл да не повтарям грешката.

– Правя ти друго предложение – успокои го тя. – Дано склониш да го обмислиш. И аз имам малко спестявания, а само ще ми тежат по пътя до Катаза и обратно. Ще ме приемеш ли като съдружничка?

Пендер извика от радост и я разцелува по двете бузи. Отидоха при нотариус, подписаха договора и се върнаха при началника на пристанището. Допълниха документите на кораба и с нейното име като собственичка. Стиснаха си ръцете и срещу двеста златни тела Талия придоби една пета от „Хлапето“.

Ден по-късно Мендарк без разтакаване се прости с Пендер и моряците. Той, Талия и Осейон потеглиха на коне с водач.

След малко повече от шест седмици прекосиха планините и платата на Фаранда, водачът тръгна обратно с конете, а те се разположиха за отдих на дъното на Сухото море. Маршрутът, избран от Мендарк, им даваше огромно улеснение – тук в някогашното море се стичаше най-пълноводната река от централна Фаранда. Придошла от топенето на снеговете, тя криволичеше из солената равнина много левги навътре, преди да завърши с поредица от продълговати езера. И водата беше прясна, защото реката бе настлала коритото си с наноси, край нея благоденстваха дървета и храсти.

В плитките езера рибата изобилстваше, наоколо се намираше и дивеч. Настаниха се до водата, наловиха си риба, напълниха меховете и се подготвиха за нощния преход. До Катаза им оставаха над шестдесет левги, тримата обаче бяха здрави, пълни със сили и сити.

– Опитвам се да предусетя какво ще заварим в Катаза – промълви Талия.

– Несъмнено няма да отгатнеш – отвърна Мендарк. – Дано Тенсор е там, иначе ще бием дълъг и труден път за нищо. А на връщане ще ни бъде още по-тежко, каквото и да постигнем в Катаза.

– И какво, ако намерим Тенсор? Дали не е за предпочитане да се надяваме, че го няма в Катаза?

„Миналия път не можа да му се опълчиш – добави тя наум. – Защо сега да е различно?“

И Мендарк бе предъвквал същия въпрос, но не намираше отговор.

– Няма защо да гадая – каза след малко. – Колко от своите е завел там? В какво състояние на духа е, какви са намеренията му? Не знаем. Но аз трябва да съм в Катаза, преди да е използвал Огледалото.

След десет изтощителни, но спокойни прехода по застиналата лава, която толкова бе измъчила Лиан, те се добраха до стръмнините на Катаза. Преди часове зелено петно привлече вниманието им и те се насочиха към шубраците при безсолен извор, бликащ в подножието на скалния отвес. Напълниха меховете и поеха на север край острова, търсеха път нагоре.

За ден и половина попаднаха на още няколко извора, някои възсолени, а следобед забелязаха следи, водещи към процеп, който като че бе отбелязан на картата.

– Това от аакимите ли е останало? – Мендарк се взираше тревожно

в оставените стъпки.

Талия се засмя.

– Едва ли. Виж размера на подметките.

– И са били само двама души – добави Осейон. – Едните следи са на мъж, тежаш приблизително колкото тебе, но с набити пети и преуморен. Тътрил се е. Другите... да не са на дете?

Следите не бяха скорошни, защото вятърът бе ги посипал е разпрасена сол.

– Не е невъзможно в Катаза още да има подивели племена – каза Талия. – Планината е голяма, горе се задържа сняг и през пролетта. Сигурно имат вода през цялата година. Може би слизат в равнината, но не знаем защо.

– Ще внимаваме. Дори да са дребни, не е задължително да са безобидни.

Изкачваха бавно склона по следите и още не можеха да изберат откъде да се покатерят по първите канари. Следите наистина навлизаха в процепа. Тримата се подвоумиха, защото слънцето залязваше.

– На картата на Шанд пътят нагоре не е отбелязан съвсем точно – оплака се Мендарк и седна да разгледа своето копие.

– Неговата пътека май е по на север – посочи Талия, застанала над рамото му. – Предпочитам да продължим оттук – настоя тя, щом Мендарк се намръщи нерешително. – Ще ми олекне да се махнем по-скоро от солта. – Потърка шията си, ожулена от вкоравената яка. – Нека поне се опитаме. Първите канари не са чак толкова високи.

Процепът в базалтовия масив продължаваше нагоре, само на две места беше задръстен от свлачища. Изкачиха се като по стълба. В края му обаче се задъхваха, а и притъмняваше. Озоваха се на кръгла площадка с малък наклон, осеяна с грамадни отломъци. Над тях се издигаха скалите като черни, облепени със сол възглавници, нахвърляни една върху друга.

Тук се измъчиха, защото навсякъде имаше ями и рухнали пещери, запълнени с пръст и камъни. Избираха къде да стъпят на всяка крачка. Добраха се до скупчен камък в сянката на дървета като разтворени чадъри.

– Свършиха ми силите – тръшна се на земята Мендарк.

– Надушвам вода – ободри го Осейон и му помогна да се изправи.

Навлязоха в хладния сумрак и се провряха между камъните. И изострените сетива на Талия доловиха влажния полъх. Осейон отмести два-три клона и се видяха струйки, падащи от плоска издатина в

скалата. Мендарк си наплиска лицето и пи от шепата си.

– Сладка вода, но с привкус на желязо.

Никой от тях не мислеше за друго, освен за утоляване на жаждата с хладна вода и отдиш. Дори Осейон забрави за следите. И когато Мендарк пак застана до струйките, някой скочи от близкия камък и ненадейно се стовари на гърба му. Притисна го по лице на земята. Една ръка дръпна главата му назад, друга опря острие в гърлото му. Остър връх боцна и гърба на Талия. Осейон посегна чевръсто към своя нож, но ръката му застина, когато хрипкав от солта глас предупреди:

– Да не си шавнал, че ще го заколя.

33. Заповед за арест

Сутринта Каран и Шанд тръгнаха рано. Тя спа зле, защото думите му за гашадите изостриха спотаените ѝ опасения от сънищата, с които пак би ги привлякла към себе си.

По пладне стигнаха до края на клисурата, стените се смалиха и не пазеха от слънцето. Двамата опънаха палатката и почиваха до края на деня. По залез изкопаха дупка и напълниха меховете си с избилата вода.

Вървяха бързо под ярките звезди и скоро стигнаха до солената равнина. Повърхността под краката им се изравни и хрущеше на всяка крачка. Още по-нататък се втвърди като скала, тук-там стърчаха нацепени плочи с остри ръбове. Продължиха цяла нощ и още с изгрева опънаха палатката.

Привечер Каран разпита Шанд за маршрута.

– Ще ти го покажа. – Старецът приклепна и се зае да чертае в солта с върха на ножа. – Ето го Ашмод зад нас, тук са канарите, с които на север свършва Лоралин. Дръпни си пръста де, не съм свършил! Това е бреговата линия на Перионско море. А по средата срещу високото плато на Фаранда се намира Катаза. Някога оттук до Катаза са били пръснати островчета. Сега са планински върхове. Ще ги виждаме отдалеч, ако вятърът не вдигне много прахоляк, но често ще се случва. Има обаче и върхове, които не са се показвали над повърхността, при тях едва ли ще намерим вода.

– Как ще ги разпознаваме? – усъмни се Каран. – Може да търсим вода дни наред в подножието на някой връх и да не намерим.

– Не е изключено. Това е най-рискваното пътешествие в живота ти. Четири мяха – *осем дни!* Нищо чудно да си докараме белята, да

знаеш. Повече хора са умрели в тази пустош, отколкото са я прекосили. Но пък и аз не съм кой да е. Не можеше да си подбереш по-добър водач, дори да искаше. Мисля, че ще отидем където искаме.

– Брей, че самохвалко – промърмори тя.

– А върховете се разпознават лесно. По-дребните са стръмни и изострени, малко по-високите са плоски горе, големите имат тераси или равнини по средата, където са някогашните брегове. Само в тяхното подножие ще търсим вода. Най-високите върхове би трябвало да са заснежени горе. Там поне водата ни е сигурна, но може би ще се катерим дълго. Ще намираме извори и по зеленината.

– Какво друго трябва да знам? Представях си, че навсякъде е само равнина от втвърдена сол.

– Почти навсякъде – да, но не и към средата, накъдето сме се запътили. Солта липсва напълно там, където от земните дълбини се надигат нови скали, те понякога са прекалено горещи, за да ги докосваш. По тези скали се върви трудно и са опасни.

– И оттам ли ще минем?

– Няма как. През по-неприятни места не си пътувала. Но какво говоря, цялото Сухо море е смъртоносен капан. – Шанд се изправи. – Да тръгваме, а?

Нощем се ориентираха по съзвездието Южен диамант, чиято дълга ос сочеше към полюса. В полунощ спряха под ярката жълта луна да пият вода и да хапнат малко сухи питки.

– Колко извървахме? – попита Каран, уморена въпреки лесното ходене по солта. Гъстият въздух я омаломощаваше. – И колко остава?

– Дотук са горе-долу три левги. До Катаза има още около сто и петдесет.

– По седем левги на нощ, ако не забавяме крачка – нерадостно пресмяташе тя. Разстоянието вече ѝ се струваше непосилно. – Над двадесет дни, ако навсякъде пътят е като дотук.

– Само че не е, както сама ще се убедиш. Нощите постепенно намаляват, дните се удължават и стават по-горещи.

– Ще вървим по-дълго – каза Каран. – Безпокоя се за Лиан.

Вече трябваше да са зърнали първата планина, където се надяваха да напълнят меховете, но нищо не стърчеше на плоския хоризонт. В началото на деня се озоваха пред огромни натрошени късове сол. Почти

немислимо беше да се проврат оттук нощем, макар че под надвисналите отломъци щяха да се скрият на сянка от жегата. Каран се тътреше с наведена глава, рядко поглеждаше къде стъпва. Изобщо не можеше да се отърве от тежкото чувство, че някой ги следи.

Неочаквано Шанд ѝ кресна:

– Замри!

В същия миг тя загуби опора под краката си, защото стъпи на наклон и се подхлъзна. Извъртя се отчаяно и впи пръсти в ръба, за да не падне незнайно колко надолу, и си удари носа до кръв. Чак сега забеляза, че далеч под нея няколко звезди се отразяват в солен вир.

Шанд хвана китките ѝ и я издърпа.

– Съжалявам. – Той попи кръвта от устните и брадичката ѝ с ръкава на робата си. – Трябваше да ти викна по-рано. Ако беше цопнала в онази дупка, изобщо не бих могъл да те извадя. Тук е опасно по тъмно. Ще спрем.

Навсякъде около тях опрените една в друга плочи образуваха миниатюрни пещери, по-удобни от всяка палатка – топли нощем, хладни денем.

– Каран, ставай! Някой ни преследва!

Тя сънено отблъсна ръката му и не осъзна веднага думите.

– Какво?!

– Качих се на високо и ги видях. Ще бъдат тук след половин час. Усетът подсказва ли ти какво търсят?

Стомахът ѝ се сви на топка. Само не гашадите, нямаше да понесе това още веднъж...

– Къде са? Кои са? Гашадите ли? – питаше накъсано в паника.

– Не ми се вярва. Нищо ли не усещаш?

Способностите ѝ не се пробуждаха насила.

– Нищо!

– Да ти кажа и друго – преди твоето приключение в пещерите един скийт донесе съобщение в града.

Побеснялата Каран го изпепели с поглед, опряла ръце в хълбоците си.

– Защо не ми каза още тогава?! Дни наред се чудя гони ли ни някой или не.

– Не исках да те обременявам с още грижи. Знам обаче кой е изпратил птицата – Игър.

– Игър ли?... – И той не се отказваше лесно. – Не е по-добре от гашадите. Не крий нищо от мен! Няма да се върна. Предпочитам да умра.

– Глупости – невъзмутимо я скастри Шанд. – Ами Лиан? Кой ще го отърве от неприятности, ако умреш тук?

– Знаеш ми слабото място, а?

– Само те насърчавам. Я да помислим. Стори ми се, че онези са само двама.

– Двама! Но ние кажи-речи сме без оръжие, освен ако старият Шанд има някакви сили, които също е пазил в тайна досега.

– Вече ги нямам – отрече той. – Няма смисъл да се крием от тях, защото прави каквото ти заръчам. Скрий раницата си в някоя пещера, после се върни и изтрий следите си много старателно.

– Няма да се спотайвам като страхливка.

– Изпълнявай! Не търсят мен, нали?

– Ти с какво ще ги залъжеш?

– Ще измисля нещо. Може да им кажа, че си паднала в онзи вир и си се удавила.

Каран се взря в зелената вода и потрепери.

– Ако ме пленят или убият – все тъй бодро продължи Шанд, – върни се в Ашмод. Да не си посмяла да продължиш сама към Катаза.

– Ако те убият, ще проличи колко безполезни са съветите ти – троснато възрази Каран. – Ще продължа и сама, разбира се. Дай ми картата, по която си драскал.

– Още не съм труп – разсмя се старецът и я побутна, после се качи върху висока плоча, за да наблюдава. – Наистина ще дойдат след половин час. За нищо не става тази твоя дарба! Не забравяй да заличиш следите си.

Каран изпълни нарежданията, след това пропълзя по криволичещи улеи и се настани встрани и над бивака. Натрупа зад себе си буци сол, за да не я изненадат в гръб, и зачака. Не виждаше добре, но поне щеше да чува.

Приближиха мъж и жена – високи, жилави и очевидно обръгнали на лишения. Въпреки орфаните си роби бяха жизнени и бдителни, спряха далеч един от друг.

– Аз съм Гуосел Сну, сержант в Ашмод – започна жената. – Този тук е редови пристав Прейд. Имам заповед за арест на червенокосата жена, която е напуснала града заедно с вас. – Тя разгъна листа пред

него, за да го прочете. Имаше и скица на жена, доста приличаща на Каран. – Както виждате, заповедта е изпратена чак от Туркад, носи личния печат на Игър. Можете да се убедите и че е потвърдена от кмета на Ашмод. – Тя явно се опитваше да не остави у него съмнение, че задачата ѝ е напълно законна. Такива си бяха хората в Ашмод. – Къде е Каран Фърн от Готрайм?

– Мъртва е – звучно обяви Шанд.

– Мъртва ли?! – възкликна жената. – Как се случи?

– Уви, вървахме през ношта, за да ни е по-хладно, но тя падна в солен вир и се удави.

– Кажете ми името си.

– Името ми е Шанд, идвам от село Тулин, близо до Чантед на остров Мелдорин.

– Удавила се е, значи – обади се мъжът. – Трябва да видим трупа.

– Потъна. – Старецът тутакси осъзна грешката си и добави: – Не в този вир, друг беше.

Мълчанието се проточи.

– В тази вода тялото ѝ не може да потъне – бавно изрече жената. – Твърде солена е. – Тя се вторачи крайно недоверчиво в Шанд. – Покажете ни къде се е удавила.

Наблизо имаше само още два солени вира, но към тях не водеха следи от стъпки.

– Вече ви хванахме в лъжа – враждебно заяви Гуосел Сну. – Погледни – каза тя на спътника си, – има кръв по ръкава му!

– Потече от носа ми – оправда се старецът, но приставът пъргаво мина зад него, за да му върже ръцете.

Жената огледа отблизо ръкава.

– Шанд от Тулин, обвинявам ви в убийството на Каран Фърн от Готрайм, извършено тук. Уведомявам ви, че ние сме положили клетва служители на град Ашмод и каквото кажете пред нас, ще бъде повторено по време на делото. Уведомявам ви също, че опитът за бягство ще се смята за призната вина и съгласно закона можете да бъдете убит на място.

Вързаха го за дебел стълб от сол и претърсиха усърдно бивака, слязоха и при вира, където поровиха с дълъг прът.

– Наглед деянието е ясно – промърмори жената, когато се върнаха при него, – но този тип несъмнено е изпечен мошеник. Може би се опитва да ни измами.

Тършуваха из пещерите и навсякъде около вира, но Каран бе

заличила всички следи, а и притъмняваше.

– Значи си завлякъл чак дотук горкото дете, за да го убиеш – поклати глава Гуосел Сну. – Какво ли е имала, за да ѝ отнемеш живота? Ще си признаеш ли още сега? Не? Все едно. Наръгал си я, нали, а после си вързал тежест за тялото и си го пуснал във водата. Бихме търсили и утре, но някои от вировете са прекалено дълбоки. Съмнявам се да я открием. Жалко. Ако я предадем жива, наградата е пет тела, но ако съобщим за смъртта ѝ, без да сме видели трупа, дават само един тел. Прейд, ще поспим малко и ще тръгнем посред нощ.

Тесният улей, където се навря Каран, се превърна в клопка. Те поврваха в смъртта ѝ, но как да спаси Шанд? А какво би попречило на двамата пристави пак да ги подгонят след това?

С падането на нощта захладна бързо. Тя отпи от малката манерка, която носеше на колана си. Прегладняваше, но нямаше как да се промъкне до раницата си. Бивакът се скри от погледа ѝ, заблещукаха звезди и мъглявината Скорпион се показва с мътното си червено сияние. Сенките сякаш се движеха и я подсещаха за гашадите. Каран се застави да пропъди страха и да мисли само за предстоящото.

Приставите се нахраниха, дадоха и на Шанд да яде. Жената легна да спи, мъжът остана на пост. След два-три часа се смениха. Каран пропъзла надолу към по-широкия тунел между плочите.

Гуосел Сну въздъхна, сгъна куртката си на един нисък камък и опря глава върху нея. Каран се прокрадваше към стълба, където бе вързан старецът, но жената се прозина и стана. Каран я прокле наум. Успехът зависеше от освобождаването на Шанд – сама не би се справила и с двамата.

Застина неподвижно, но точно на това място земята беше равна. Гуосел Сну отиде при пленника да провери въжетата и обиколи бивака. Върна се на поста си, без да спре поглед върху тъмния силует на Каран, просната на земята.

Накрая жената пак отвори уста в прозявка и се загледа към Шанд. „Какво да правя? – чудеше се Каран. – Трябва да я нападам сега.“ Извади ножа си от канията, но съзнаваше, че не може да убие хладнокръвно тази жена. Пропъзла и се надигна зад нея. Гуосел Сну беше по-висока с цяла глава.

Затисна с длан устата и носа ѝ и притисна ножа към гърлото ѝ.

– Не мърдай! – изсъска ѝ с надеждата, че няма да се съпротивлява.
– Легни по корем!

– Прейд! – задавено кресна жената и едновременно ритна назад с

тежкия си ботуш.

Петата улучи глезена на Каран със силата на конски къч. Тя залитна, изтърва ножа и се хвърли да го вземе, когато Гуосел Сну се опита да я изрита втори път. Тази жена беше яка и решителна, обучена за ръкопашен бой, а и Прейд се размърда.

– Шанд! – извика Каран и затича към него, куцайки.

Спъна се в нещо – едната раница. Хвана ремъка, завъртя я, халоса подгонилата я Гуосел Сну по коляното и я събори. Хвърли се да реже въжетата и те паднаха на земята.

– Заеми се с мъжа – прошепна на Шанд и се търкулна настрани към дълбоката сянка.

Заобиколи висока буца сол, покатери се откъм грапавата ѝ страна и когато другата жена притича, метна се на гърба ѝ и я събори.

– Стига толкова! – изграчи в ухото ѝ и опря върха на ножа в шията ѝ.

Гуосел Сну се напрегна за рязко усилие и Каран мушна по-силно с ножа.

– Сериозно говоря!

Изведнъж противничката ѝ се отпусна покорно.

Каран чевръсто опря коляно в гърба ѝ, издърпа краищата на дългите ръкави и ги върза на стегнат възел. Наблизо в тъмната започна шумна схватка с пшкани и ругатни. Трудно различим силует в пустинна роба се изправи и Каран се приготви да удари с ножа.

– Аз съм – задъхано се обади Шанд.

Каран изу ботушите на двамата пристави. Можеха да омотаят парцали около ходилата си и някак да се приберат в града, но не и да тръгнат подире им през солената пустиня. Шанд хвърли оръжията им във вира.

– Предполагам, че обвинението в убийство вече е снето – подхвърли на Гуосел Сну, докато наместваше раниците на гърба си.

Очите на жената блеснаха.

– Ние прилагаме сурови наказания за възпрепятстване на правосъдието.

Когато се отдалечиха, старецът изви глава към Каран.

– Ти хич не бързаше.

– Не е лесна работа да възкръснеш – прихна тя. – Знаех, че няма да се уплашиш.

– Уплаших се, а не биваше. – Той прокара пръсти през бездруго разрошената ѝ коса. – Ама че съратничка си имам...

Не можеха да се разсейват с приказки в тази опасна местност и чак сутринта Каран забеляза, че Шанд е ударен. Около едното му око имаше синина и бе отекло.

– Как?...

– Уцели ме с коляно, проклетникът. Ръцете ми бяха изтръпнали, за малко да ме надвие.

Каран отпи от своя мях.

– Гадост! Защо не взехме техните и не им оставихме миризливите?

– Тъпанари сме, затова – уморено промълви старецът.

Земята се издигаше постепенно. От солта стърчаха скални куполи и зъбци.

Каран почти през цялото време се насилваше да пробуди дарбата си, но имаше само смътни спомени как го е постигала преди. Успешното бягство не я насърчи. Напротив. Неистово се стремеше към Катаза и все бързаше, често рискуваше да пострада.

Към края на една нощ, когато двамата мълчаха изтощени, тя вдигна глава и видя черна преграда отпред.

– Какво е това? Прилича на възвишение.

– Такова е – потвърди старецът.

Разстоянието беше по-голямо, отколкото изглеждаше, и доближиха скалите малко преди зазоряване. Стената от черен базалт беше висока три-четири разтега. Продължаваше от югоизток на северозапад, докъдето стигаха погледите им.

– Да спрем тук – предложи Шанд. – Ако изберем добре мястото, ще имаме сянка през целия ден.

– Не вървахме достатъчно – заинати се Каран, макар да се чувстваше като пребит.

– Предостатъчно! И без това съм се киснал.

– Какво има?

– Тревожа се. Трябваше да видим първата планина още онзи ден. Не очаквах да бродим тук дни наред.

– Може в картата да има грешки.

– Нищо чудно. Но и пустинята се променя. От земетръсите земята ту се надига, ту пропада.

– Не и планините, надявам се! Нека си блъскаме главите над тази бъркотия, след като закусим. Какво ще ядем днес?

– Леко развален ориз с лук, същото като вчера.

Той извади остатъците от последното готвено ястие, което носеха, и разчупи на две плътното парче. Каран отхапа.

– Тези скали няма да ни попречат.

– Няма, но към средата на морето са по-високи. А около Катаза има огромни зъбери.

Той преглътна последната хапка с малко вмирисана вода и се изправи.

– Я да се качим горе. Призори въздухът винаги е най-прозрачен. Искам да се уверя, че не сме объркали посоката.

Шанд се изправи върху остър камък, стърчащ над останалите. Скалите наистина ставаха по-високи на запад, но нито натам, нито на север забелязаха планина. Не видяха нищо и на североизток.

Каран се вторачи в Шанд.

– Имам вода за четири-пет дни.

– Картата не е точна – промърмори той, поддал се на умората.

– Няма да се върна. За колко дни ще стигнем до водоизточник?

– Зависи накъде тръгнем. На изток – четири-пет дни. На североизток – може би седмица.

– Значи отиваме на изток. Ако вървим упорито, ще стигнем за четири дни.

– Колкото повече се напъваме, толкова повече вода прием. И все пак вярвам, че ще успеем. – Шанд си изтри челото. – Да не стоим повече на слънце.

Палатката беше прохладна в сянката на скалите, най-после си отпаха. Каран се събуди изпотена следобед. Само на няколко крачки от тях блясъкът на солта заслепяваше болезнено. Тя придърпа качулката напред и бръкна в джоба за предпазните очила. Сега добре разбираше как се е мъчил Идлис миналата есен.

През очилата можеше да гледа, но наоколо имаше само бяла сол и черни камъни, тук-там вихрушки и прашна мътилка в далечината. Каква убийствена жега... Върна се в палатката, въртеше се, почесваше се, но не мигна повече.

Към края на следобед тръгнаха на изток и по свечеряване се магнаха от неравната камениста местност. Отново вървяха по солената равнина. Крачеха забързано и се обливаха в пот въпреки студения ветрец. Каран няколко пъти спираше да разтрива схванатите си крака.

Призори се олюля и се хвана за рамото на Шанд. Сухите й устни се лющеха.

– Колко изминахме тази нощ?

– Не мога да пресметна. Поне десет левги. Добре се справяме по равнината.

Изведнъж Каран прежълтя.

– Нямам никакви сили. Навсякъде ме сърби. Струва ми се, че вятърът ще ме отнесе.

– Помогни ми да разпънем палатката и легни.

Каран се просна в палатката, нито ѝ се ядеше, нито ѝ се пиеше.

– Вие ми се свят – изграчи тя.

След няколко минути Шанд напълни паница с настъргано сушено месо и лук, но я завари да лежи безжизнено по корем.

– Каран, какво ти е?

Мълчание. Обърна я по гръб и очите ѝ се подбелиха. Шанд я повдигна. Клепачите ѝ трепнаха, тя като че го видя и вдигна ръка, но тутакси я отпусна.

34. Жилото на скорпиона

Шанд отвори устата на Каран – и езикът ѝ беше сух като хартия.

– Ей че глупачка!

Веднага извади запушалката на мях с вода и сипа мъничко в устата ѝ. Придържаше главата ѝ, за да преглътне, после добави още малко. След минута-две тя се задави и се ококори.

– Главата ме цепи – изломоти Каран. – И кръвта ми сякаш е погъста.

– Кога пи за последен път?

Отново поднесе гърлото на мяха към напуканите ѝ устни. Тя гълташе, докато не се задъха.

– Не помня точно. Ами... отдавна.

– Изобщо пи ли вода през нощта? Не си пила, празноглаво хлапе!

– Уж внимавах да пестя водата. И по някое време вече не усещаш жажда.

Той отново наклони поизпразнения мях и Каран запрегльща течността. Зелените ѝ очи се вторачиха в него.

– Съжалявам. Наистина сглупих малко.

– Да бе, малко – промърмори Шанд недоволно, – но не вярвам да си прекалено зле. Сега ме чуй! Знам защо се изтощаваш така, но това не може да продължава. Рискуваш и своя, и моя живот.

– Съжалявам – повтори тя.

– Ето ти един урок по оцеляване в пустинята. *Най-важният*. Не можеш да пестиш вода, като не пиеш.

Каран го изгледа озадачена.

– Имаш нужда от определено количество всеки ден – трябва да възстановиш всяка капка, която си загубила. Ако пътуваш нощем и стоиш на сянка денем, необходим ти е половин мях на денонощие. Ако ходехме на слънце, цял мях нямаше да ти стигне. Загубиш ли вода, колкото се побира в два от нашите мехове, умираш. Единственият начин да пестиш вода е да не я губиш. Никога не стой на слънце. Старай се да не шаваш излишно през деня. Има ли сянка, възползвай се! А нощем не ходи толкова бързо, че да се потиш. Защо ли не ти набих всичко това в главата още преди да тръгнем...

Каран се възстанови бързо, макар че жаждата не ѝ даваше мира през целия ден. Нямаше сянка, където да разпънат палатката. През нощта не се напругаха толкова и все пак изминаха почти осем левги, а в ясното ранно утро видяха високи скали в далечината.

И тук стърчаха разкривени плочи сол, така че успяха да се напъхат на сянка. Шанд погледна картата.

– Май остават петнайсетина левги, но сигурно ще намерим вода по-скоро.

След полунощ излязоха на полегат склон, а призори бяха много по-близо до скалите, на един преход. Само че не зърнаха нищичко, което би подсказало наличието на вода.

– А на тъмно пък изобщо няма да виждаме – напомни Каран, защото бе настъпило новолунието. – Ще ми се да продължим на североизток още час-два, а в края на следобеда също. Ако нищо не намерим, можем да свърнем на север и ще стигнем до скалите през нощта.

Още следобед изкачиха незабелязано следващия наклон и пред тях се откри оазис – падина с ивица зеленина.

– Кротко! – Шанд хвана Каран за рамото. – Първо да се уверим, че водата е годна за пиене.

– Все ще е по-добра от тази – възрази тя, потискайки напъна за повръщане, щом отпи от смрадливия мях.

– И се пази, защото в такива места често се срещат най-отровните твари в Сантенар. Дори мравките хапят зле, не би могла да вървиш два дни.

– Ох, само да си натопя краката, така ме болят...

Каран мина през целия оазис с високи дървета, но никъде не откри и локвичка.

Когато се върна покрусена, завари Шанд да дълбае с ножа си в най-ниската точка на падината, режеше упорито жилави корени, изстребваше влажен черен пясък и гниещи листа.

– Ако ще си топиш краката, изкопай си друга дупка. Водата в тази ще е само за пиене.

На дъното вече се събираше мъничко тъмна вода.

– Ще си изкопая – вирна глава тя и отиде по-нагоре, където горичката се разширяваше и пръстта беше мека.

Издялка си лопатка от парче дърво и не престана да копае, дори когато надуши дима от лагерния огън, защото се увлече в чувствени мечтания за Лиан. Шанд дойде да я потърси и видя миниатюрен кратер колкото вана, наоколо беше скупчена мокра пръст. Изкаляните ботуши бяха оставени встрани от купчинката. Каран стоеше във вода до глезените. Ухили му се и изплакна калта от ръцете си.

– За една седмица бих си изкопала басейн.

– Браво. Радвам се, че вече не припираш чак толкова. Време е за вечеря.

Когато притъмня, тя се върна при голямата дупка за ботушите си. Шанд тъкмо плакнеше канчетата, когато чу писъка.

Хукна през падината. Каран лежеше на хълбок и се мъчеше да смъкне единия ботуш от крака си.

– Нещо ме ужили!

Шанд дръпна ботуша и го изтръска над пясъка. Отвътре падна малък червено-черен скорпион и се помъчи да избяга на смазаните си крачета. Старецът го стъпка.

– Няма страшно – усмихна се насила Каран. – Сега не ме боли.

– Лош признак – изсумтя Шанд.

Припряно омота крака ѝ от коляното до глезена с пояса на пустинната си роба, махна чорапа, срязва с ножа кожата на петата при зачервената подутина и изсмука кръвта с уста, плюейки на пясъка. Езикът му скоро изтръпна.

Първите капки пот буквално изскочиха по челото на Каран, главата ѝ се люшна безсилно и очите ѝ се подбелиха. Шанд я метна на раменете си и затича тромаво към огъня. Измъкна клонче от пламъците и зачовърка раната с горящия край, хванал здраво глезена, колкото и да се мяташе и да пишеше Каран. После намаза с мехлем ходилото и го превърза.

Каран охкаше и потръпваше, изведнъж повърна вечерята. Кожата ѝ истина, устните ѝ посиняха. Колкото и да я увиваше в дрехи, тя не се

сгръваше. Скоро се унесе в несвяст. След около два часа се опомни – Шанд не откъсваше поглед от нея.

– Ама че си звяр – смънка тя немощно. – Трябваше ли чак да издълбаеш дупка в петата ми? Не помня някога да съм понасяла такава болка.

– Отровата на онзи скорпион е смъртоносна. Голяма късметлийка си, че те е ужилил точно по най-мазолестото място. Иначе не бих могъл да те спася. Затова изгорих раната – понякога от горещината отровата се разпада. Казах ти да се пазиш. Забрави за Катаза. Ще можеш да ходиш най-рано след седмица.

Тя си замълча, извърна се и страда търпеливо през нощта, проклинайки се за нехайството. А към мъките се присъединиха и лоши предчувствия за Лиан, който май винаги беше заплашен от нещо. Веднъж погледът ѝ се избистри и тя се вторачи в мъглявината Скорпион, която сякаш ѝ се присмиваше отгоре.

След два дни Каран можеше да стъпва предпазливо и настоя да тръгват. Изобщо не помисляше за връщане. Шанд ѝ издялка бастун от младо дръвче.

– Храната ни намалява – каза той, – но на тридесет-четиридесет левги отгук е река Труно, най-голямата в Лоралин, която се стича към Сухото море. Човек може дълго да се провира между тези езера и мочурища, но поне дивеч и риба има в изобилие. И ми обещавай, че ще внимаваш. Щом продължаваме към Катаза, трябва да мислим само как да се доберем дотам невредими.

Мъкнеха се нетърпимо бавно към езерата, където останаха цели две седмици. Ловяха риба и я изсушаваха на слънце. Шанд натъпка сол във вмирисаните мехове с надеждата да ги поизчисти. Накрая кракът на Каран заздравя, колкото да продължат през солената равнина на североизток през наниза от оазиси.

Пътешествието им се проточи още над тридесет дни – всеки като предишния, но недоловимо по-горещ. Каран разполагаше с излишък от време да се кори за минали грешки и да обмисля бъдещето си. Сега съзнаваше, че откакто стана самостоятелна, бе прахосала прекалено много време в скитане. И още повече укрепна желанието ѝ да навакса, да се погрижи за наследник на Готрайм.

Накрая се забавиха повече, отколкото им се искаше – от гладката солена кора навлязоха сред натрошен базалт с остри като бръснач ръбове. За нищо на света не биваше да се подхлъзнат или паднат върху тях.

Навсякъде имаше пукнатини и ями, някои бълваха изпарения или струи нажежен въздух. Не си позволяха безразсъдството да вървят нощем и можеха да напредват по малко сутрин и привечер. Катереха се рисковано по стръмнини и тераси, в този страшен задух по неволя пиеха вода ненаситно.

В шестнадесетата седмица след Големия събор бяха при малък гол връх, същински каменен рог, щръкнал хиляда разтега над сивите нацепени скали и солта. Не намериха вода, пристегнаха робите си и поеха към следващата планина, която зърнаха на хоризонта предишния ден, преди маранята да размие очертанията ѝ.

– Колко ще вървим? – попита Каран. – И водата, и храната са на привършване.

– Твърде много – сърдито отвърна Шанд и притисна длан към корема си.

– Все някъде трябва да има вода.

– Тук думичката „трябва“ не важи. Някои острови са били голи скали още по времето на Перийонско море.

И двамата бяха изнемощели и с опънати нерви.

– Нали два пъти си прекосявал пустинята. Как тъй не помниш местата с вода?

Той се навъси.

– Не съм минавал *по този път*, вече ти обясних.

Влачеха се под звездите, свършваха им силите дори да се карат. Денят беше като пещ, потяха се в палатката и едва успяха да различат планината за малко. Продължиха към нея през нощта. Усещаха, че земята под краката им се издига полека и с огромна радост преди изгрева забелязаха трите върха – нямаше съмнение, че това е Катаза, но на изток от посоката, в която бяха вървели.

Слънцето беше само на няколко пръста над хоризонта, а напичаше силно. Шанд изглеждаше съсипан. Каран придърпа шапката си още понадолу.

– Кривнали сме прекалено на запад – промърмори той. – Подминали сме южния край, сега виждаме острова от запад.

Каран щеше да се разплаче, ако от очите ѝ можеха да потекат сълзи.

– Значи казваш, че е можело да сме там преди дни?!

Шанд се преве внезапно и се заклатушка зад пожълтял скален отломък. Дълго се чуваше как повръща.

– Какво ти е? – попита го, щом се върна.

– Разстройство. Водата в моя мях има вкус все едно вътре се е удавил плъх.

Той затисна устата си с длан и пак се шмугна зад големия камък.

С приближаването до Катаза се натъкнаха на повече димящи цепнатини, осеяни с цветни кристалчета на соли и сярва, тук-там от дупките напираше светеща в червено разтопена лава. Земята се тресееше и понякога ги събаряеше с по-силен тласък. От тази страна към Катаза се долеяха по-ниски върхове, кратерите им изхвърляха пушеци и пепел.

Двамата заобикаляха отдалеч връщите солени извори и обвитите в пара гейзери. По гърбиците от застинала лава стърчаха игличките на кристалчета. Вонеше на сярва, прочете им сълзяха, носовете им протекоха, всяко вдишване пареше в гърлото.

– Противно място – изсумтя Каран, която беше настърхнала като в пристанищния град на хлуните. – Катаза същата ли е и горе?

– Напротив. Струва си човек да се покатери там.

Още преди подножието Шанд изглеждаше много зле. Оставаше му само половин мях гнусна вода. Не даваше на Каран да пие от него.

– На мен няма как да ми стане по-зле. Пий от твоята, ако и тебе те хване разстройството, свършено е с нас.

До сутринта водата му свърши, Каран имаше половин мях. Шанд се обезводняваше непрекъснато от повръщане и диария.

Нямаше сили за дългото изкачване към първите канари. Лежах цял ден в непоносимата жегва – въпреки че се скриха на сянка, земята беше гореща. Вечерта преди тръгване доядоха последната храна и изпиха до капка водата в последния мях. Нямаше смисъл да си оставят няколко глътки за по-късно.

Каран подпираше Шанд на всяка крачка. След час се натъкнаха на извор, стичащ се в прозрачен чист вир, но беше толкова солена, че само вкуса водата и се отказаха заради спазмите в стомасите. Шанд се просна до водата и се хвана за корема. Трудно би могъл да продължи. Каран се уплаши, че той умира.

Знаеше, че ако останат без вода още един ден, Шанд наистина е обречен, а и тя няма да го надживее много. Цялата нощ кретаха как да е и преди изгрев надушиха влагата на мъничък извор в основата на скалите. Не стигаше да си напълнят меховете, ако ще да чакат там цял ден, но им спаси живота и успяха да си наляят малко.

Следващата вечер продължиха и накрая успяха да се изкачат до

тясна площадка. Още час-два тътрене и попаднаха в обърната на юг клисура, където слънцето никога не надничаше. Най-сетне откриха признаци за повече вода – сивкави жилави растения, а нагоре зеленината ставаше по-ярка. Шанд беше твърде слаб, за да секатери по клисурата.

– Утре ще съм по-добре – обеща той и започна да бели корен, който Каран бе изровила от земята.

Тя си мълчеше. От глад беше готова да излапа и суров плъх. По терасата растяха проскубани храсти, пузнали корени в процеците, процеждаше се наситена с желязо вода. От земята избиваше и по-добра, когато копаеха на влажните места. Намериха личинки и гущери, както и още корени. Нямаше да умрат и от глад.

– Утре ще си опитам силите – повтори Шанд на следващия ден.

Каран виждаше колко е изтощен от разстройството и знаеше, че няма да се възстанови.

На следващия ден Шанд не можа да се изправи. Каран донесе голям гущер, който щеше да им стигне за няколко дни, но старецът изобщо нямаше апетит.

– Тръгвай нагоре! – посочи вяло. – Потърси помощ.

– Няма да те оставя – зарече се тя, макар да се разкъсваше между загрижеността за него и копнежа си по Лиан.

Понякога ѝ се струваше, че долавя мислите му, и се безпокоеше още по-силно.

– Или ще тръгнеш, или и двамата ще умрем. Вземи храната и потеглай.

– Ще умреш именно ако те зарежа тук!

– Имам си вода колкото поискам – усмихна се той бледо. – И по малко храна. Гладната смърт настъпва след няколко седмици, а до тогава ти ще си се върнала.

Каран се поколеба. Толкова ѝ се искаше да тръгне, че желанието ѝ изгаряше, но сърце не ѝ даваше да го изостави.

35. Непоносимо оскърбление

Лиан се върна при Тензор, все още уплашен от разговора си с Ма-лиен, и го завари седнал на абаносовия стол, отпуснал ръце на също изработената от абанос работна маса покрай стената. Изтърканите от

употреба черни дъски отразяваха смъртно Огледалото, то пък отразяваше лицето на Тенсор: лъскавата черна коса, сресана назад от широкото чело, дългия прав нос и гъстата къдрава брада.

Аакимът бавно изопна гръб и стисна рамката на Огледалото. Повърхността му затрепка и се появи съвсем същото изображение, което Лиан видя в Туркад през зимата.

Нерадостен пейзаж с катраненочерни сенки. Равнина, осеяна със стоманеносиви творения като скупчени мехури. През полето минаваше дълбок пролом, покрит със сив скреж. Над него се накланяше желязна кула, сякаш уловена в мига на падането си. Далеч назад в небето се забиваха планини, подобни на отломки от грънци. Малко червено слънце надничаше мъждиво през буреносни облаци.

Аакан... или може би споменът на Тенсор за този свят, какъвто е бил преди хилядолетия. Дали това място съществуваше и днес? Оставаше ли неизменно от далечното минало преди златната флейта?

Само че във видението имаше нещо ново в сравнение с онова, което извика Мендарк – слънцето се местеше, облациите се носеха в небето, светлината гаснеше.

Тенсор обаче също не успя да получи от Огледалото друго, освен тази гледка. С всеки ден суровата му увереност чезнеше. Скубеше си косата, крещеше сърдито на Лиан и дори се вбесяваше от другите аакими. Малиен изслуша доволна Лиан, когато ѝ разказа за настроенятия му.

Тенсор стовари огромния си юмрук върху масата с такава сила, че Огледалото се захлупи.

– Защо не се отваря? Защо? *Защо?!*

– „Ялкара го затвори и има един-единствен ключ – *моят!*“ – неволно изгърси Лиан, замислил се дълбоко.

Аакимът се извърна към него и Лиан потресен осъзна, че е започнал да му помага, че иска Тенсор да успее въпреки злоещите предвиждания на Малиен. Досуц като пияница, закопнял за нова халба бира, той се стремеше *на всяка цена* да узнае историята до края, ако ще после да съжالياва горчиво. „Не! Длъжен съм да запиша историята, но не и да го подкрепям. Нека сам се справи или се провали.“

– Какво каза? – извика Тенсор.

– Нищо... Обърках се.

Изведнъж се озова във въздуха, хванат за гърлото.

– *Какво каза?!* – ревна аакимът и го раздруса като уловен плъх.

Лиан се задави, Тенсор го захвърли на пода и вдигна крак да стъпи на шията му.

– Не аз... Фейеламор го каза на Големия събор – изхърка Лиан.

Тенсор веднага му обърна гръб, сякаш забравил за него.

– Така беше! Но какво ли искаше да ни внуши? – проточи аакимът. – Как го е затворила? Как? – Той zakрачи из залата. – Огледалото е било съвсем за малко в ръцете на Фейеламор по време на сблъсъка ѝ с Ялкара, и то не към края. Ялкара го е затворила, а нея я няма отдавна. Но защо го е сторила? Често съм си задавал въпроси за Ялкара. Говори се, че само един човек някога е прониквал в мислите ѝ.

– Ами ключът? – зачуди се Лиан. – Фейеламор твърдеше, че разполага с ключа.

– Знаем ли... Може да е изтръгнала някак тайната от Ялкара.

Тенсор излезе и дълго не се завърна. Щом го видя отново, Лиан подхвана:

– Чух, че вие – аакимите, сте се отказали от Огледалото в древността, защото било твърде опасно да си служите с него.

Надяваше се да изкопчи нещо от Тенсор, за да попълни пролуките в сказанието си.

– Да, опасно е. Аз взех решението, въпреки че то беше най-скъпоценната вещ за мен. Нали аз го донесох тайно на Сантенар! Поех огромен риск. Не биваше да пренасяме предмети през проходите между световите.

– Но защо?

– Защото те често се преобразяваха застрашително, както се случи с флейтата. И с Огледалото също! Ако ме бяха разобличили, нямаше да има милост за мен. А после Куинлис... нашият водач преди Питлис, летописецо, защото виждам, че се каниш да попиташ... употреби Огледалото и така ни спаси с цената на живота си... – Тенсор стисна устни. – След това никой не успя да го използва. Каквото и да бе сторил Куинлис с Огледалото, ние не го проумявахме. Зарязахме го в нашите хранилища и при превземането на Тар Гаарн то бе откраднато от Ялкара. Но аз трябва да си послужи с него, каквото ще да става. Защо пък да го затваря? И как е възможно?...

Другите аакими се трудеха неуморно да обезопасят Катаза. А Ма-лиен си отдъхна, когато стана ясно, че Тенсор се проваля. Накрая и Лиан започна да скучае, запълваше си времето, като опознаваше

безбройните зали и стаи в крепостта и кулите.

Един ден си хареса приятно помещение на върха на Голямата кула, точно под платинения купол. Отгоре можеше да разглежда надалеч Сухото море. Седеше си там ден след ден и наваксваше пропуснатите седмици в дневника си.

Щом привърши с това занимание, зае се да търси с показна небрежност някакви архиви, останали от Кандор. Тенсор не се нуждаеше от него и Лиан почти не се мяркаше в работната зала. Наложил се Малиен да му натяква, че няма никаква полза от него като шпионин, ако изобщо не се застоява при Тенсор.

Претърсил навсякъде, но не намери дори едно листче. Накрая се престаши да поиска помощ.

– И за какво са ти книгата на Кандор? – невъзмутимо попита Малиен.

– Малко се знае за Преданията на кароните – прибягна той до удобната полуистина. – „Предание за Разлома“ е най-нескопосаното от всички Велики предания. Каквото и да науча тук, ще го попълня.

Тя впи поглед в очите му и след малко той се извърна.

– Нещо криеш, летописецо. Назови ми причината и ще преценя дали да ти помогна.

– Това е причината – не се предаваше Лиан, Малиен обаче не му повярва.

– Познавам те добре.

Сиво-сините очи сякаш оголиха душата му и Лиан й разказа за загадката на Възбраната, за наученото от Тенсор в Шазмак, даде ѝ да прочете и откраднатото от цитаделата писмо на Кандор.

Тя го изслуша внимателно, помириса листа и дори го близна с език.

– Изглежда истинско. Как Мендарк е допуснал толкова важен документ да остане у тебе?

– Ъ-ъ... – Досрамя го да признае прегрешението си. – Когато се върнах от цитаделата, той така се ядоса, че не посмях да му кажа за писмото. Преди Големия събор изобщо не искаше да му се мяркам пред очите, а после... Нямахше *после*.

– Охо! Никой не знае освен нас двамата, така ли?

Притесненият Лиан се досети какво го чака.

– Така е.

– В такъв случай аз ще задържа писмото.

– Но то е...

– Щеше да кажеш: „То е мое“. Не бих се съгласила с тебе,

летописецо. Напоследък достатъчно ни навреди с готовността си да помагаш на Тенсор. Знам какво си намислил. Ако в писмото наистина има някаква нишка към тайни, нима си въобразяваш, че ще ти позволим да се пазариш с Тенсор, за да ти разкрие още нещо, когато му го дадеш? Ти ще дадеш ли на бебе бръснач, за да си поиграе?

– Ами какво ще...

– Питаш за архивите на Кандор? Радвам се, че не ги намери. И от този миг ти забранявам да ги търсиш. Опиташ ли се отново...

– ...ще ме издадеш на Баситор – начумерено довърши Лиан.

Малиен му се усмихна.

– Колко е хубаво, че се разбираме тъй добре. А Баситор те подозира, да знаеш. Ако не бяхме аз и Тенсор, скийтовете наоколо отдавна щяха да са опитали вкуса на мозъка ти. Е, още ли сме приятели?

Лиан не беше чак толкова решителен. Опря чело на ръцете си, тя докосна рамото му и го остави сам.

Времето отминаваше, а Тенсор не изтръгваше нищичко от Огледалото. Пролетта разтопи снеговете, белееха само южните страни на най-високите върхове. Знанията не стигаха да отключи Огледалото но отдавна забравените страни от съзнанието му може би щяха да напипат пътя...

Една нощ седеше унило и се взираше в уж променливата, но все същата сцена от Аакан. И тогава загуби последните остатъци от самообладание. Позволи на паметта си да се пренесе в далечното минало, когато беше млад ученик при Рулке. Спомни си уроците, опитите си да борави с глина и камък, метал и дървесина. Спомни си Еойфи, майсторка на властта над материята, която го напътстваше. Тъкмо тя изработи Огледалото и го подари на Тенсор като знак, че е прекрачил прага на майсторството. Обикновена вещ, такива имаше немалоко на Аакан.

Съсредоточи се върху първите мигове, когато взе Огледалото в ръце и *съзря*. То го пренесе наблизко, само в друга част на града, но Тенсор почувства, че цял Аакан е открит пред погледа му. Научи се чрез своето Огледало да стига и до други наблюдателни устройства, а веднъж-дваж успя да надникне и където му скимне – нещо немислимо дотогава.

Цял ден тънеше във видения и опитваше нови начини да проникне в Огледалото. Когато хладният разсъдък надделя, Тенсор се убеди, че го е отключил само на най-първичното равнище под натрупаните измами, уловки и заблуди. По-новият дял, съхраняващ тайните на Ялкара, си

оставаше недостъпен.

Два дни и една нощ Тензор не пусна Огледалото – не ядеше, не пиеше и не спеше. Отстрани изглеждаше, че е изпаднал в транс, само проследяваше образите, които се мяркаха толкова светкавично, че Лиан не успяваше да ги осмисли. Накрая го заболяха очите и излезе, за да си почине.

Не схващаше какви сведения се надява да получи Тензор. Огледалото показваше писмена и чертежи, градове, села и дива пустош, лица и срещи, чуваха се гласове или музика – каквото човек можеше да си представи за живота на Сантенар, а и на Аакан. Дори забеляза изображение на самия Тензор като по-млад и поразително красив мъж.

Веднъж аакимът изохка толкова невъздържано, че Лиан дотича от горния етаж да провери какво става. Каквото и да бе тласнало Тензор към радост или отчаяние, вече не се виждаше. Пак седеше сковано и отблясците от картините играеха по лицето му.

Посред нощ го събуди тежък удар. Нахълта и завари Тензор да блъска чело в абаносовата маса. Главата му кървеше, единият му юмрук стискаше отскубнат кичур. Лиан се помъчи да го дръпна назад, аакимът заби чело още веднъж в масата и се отпусна.

Лиан намери Огледалото запратено до стената. Единият ръб беше малко нащърбен, иначе не личеше да е повредено, а образите все така се сменяха. Лиан приклекна като омагьосан и по едно време му се стори, че се мярна и неговото лице. Забрави за времето. Не знаеше колко дълго остана в тази поза, преди Огледалото да бъде изтръгнато от ръцете му и Тензор да го изхвърли с ритник от залата.

Лежа буден на постелята си часове наред, странните картини още запленияха въображението му. Отдаде се на неутолим копнеж отново да вземе Огледалото, но постепенно и виденията, и желанието избледняха. Накрая заспа.

Събуди го яростен рев и отново увисна в ръцете на Тензор, стиснали го за гърлото.

– Какво му е направила?! – оглуши го воят на аакима.

Тензор пак го захвърли, но този път върху по-мекото легло. Овехтелите дъски се сцепиха.

– Какво е сторила с Огледалото?!

Тензор изсипа срещу Каран, баща ѝ и всичките ѝ прадеди

необичайни проклетия, каквито Лиан чуваше за пръв път. И него го обхвана такъв бесен гняв, че не знаеше какво върши. Грабна една дъска и халоса диво аакима в слабините. Тенсор се смръзна, Лиан побърза да отскочи назад.

– Не изричай повторно такива слова пред мен – заръмжа насреща му, – иначе ще те...

Аакимът потръпна и мудро се изправи в цял ръст. Ръката му с един замах запрати в стената парчето дърво.

– Как можа да си помислиш, че тя го е променила? – забърбори Лиан. – Не помниш ли какво каза Фейеламор на Събора?

– Не ми напомняй за моя позор, червей такъв!

Мислите на Лиан кой знае защо се отплеснаха към появата на Мейгрейт на Събора. Очевидно Фейеламор бе подготвила грижливо това представление. Искаше да разколебае някого, но дали Тенсор или Мендарк?...

– Каран нищо не е направила! – извика той. – Който и да е бил, имал е несравнимо по-мощни способности.

Тенсор изгаряше с поглед жалкото човече, което смееше да му противоречи, и замахна да го смаже. Лиан пак му се изплъзна заднешком.

– Дори не знаеше достатъчно за Огледалото, за да извлече някакъв образ от него – добави задъхан. – Известно ти е, че тя не притежава такива дарби.

Тенсор изведнъж се тръшна на пода. Дълго не продума, надмогнат от страданието си.

– Да... – промърмори по някое време. – Преди много години се погрижих за това.

Лиан се вцепени.

– Какво каза?! – изсъска злобно.

Аакимът стисна устни и яростта му отново се отприщи.

– Кълна се във всички сили на вселената, летописецо, отскоро съжалявам, че не ти пръснах черепа. Още една думичка и ще си поправа грешката! Да не би да си ме заблудил с тези очила и мазила, а? Отдавна знам какво представляваш, както знам и че ме шпионираш по заръка на Малиен... Не забравяй нито за миг – щом станеш ненужен, нито Малиен, нито дори сто като нея ще те спасят. *А сега въл!*

Сграбчи го за врата и за панталона, метна го през отворената врата и я затръшна.

Лиан излезе с омекнали крака от кулата и потърси Малиен. Намери я и този път в павилиона сред дърветата. Подпираше брадичка на

коленете си и рееше поглед към пустинята.

– Какво има, летописецо? Да не е овладял Огледалото?

– Не! Само че знае всичко – за клеймото, за твоята заповед...

– Хитър и прозорлив враг! Не вярвах, че задълго ще опазим тайната.

– Малиен, днес искам да поговоря с тебе не като твой шпионин – нерешително започна Лиан. – Той обвини Каран, че е направила нещо на Огледалото, сипеше жестоки обиди срещу нея. Аз се разгневих и го ударих с дъска в слабините. Опасявам се, че го нараних зле.

Малиен се стъписа.

– Летописецо, това е изумително! Ти си му нанесъл непоносимо оскъбление, макар че тези негови органи са малко... спаружени. По дързък си, отколкото предполагам, същински храбрец! – Тя прихна. – Значи така се стараеш да не привличаш внимание към себе си? И защо още си жив?

– Аз също недоумявам, макар че само отвърнах на обидата. Той се канеше да ме пребие, а аз му напомних, че Каран изобщо не е веща в Тайното изкуство. Тенсор се замисли и промърмори: „Преди много години се погрижих за това.“ Поискаха да разбере за какво говори. Той пак се ядоса, тогава ми каза, че знае какво върша за тебе, и ме изхвърли от залата.

– Изрепчил си се, след като си го ударил? Не, ти не си храбрец, а самоубиец.

Лиан пусна подигравката покрай ушите си.

– Какво е искал да каже?

– Не знам – въздъхна Малиен. – Почакай... Бях там, когато малката Каран дойде при нас. Живеех в Стасор, но няколко пъти отивах на запад при Раел и приятелите си. Още тогава пролича, че Каран има неимоверна дарба, както е присъщо на някои мелези. Доста по-късно научих, че не я е развила кой знае колко. И в това нямаше нищо изненадващо. Сега се досещам, че Тенсор някак е попречил на заложите ѝ да се разгърнат. Гнусно злодеяние, но не се случва за пръв път. Каква ли опасност е съзрял в нея? Ще се опитам да узная.

Лиан се прибра в кулата чак късно вечерта. Тенсор отново беше хладнокръвен, макар и да кривеше лице, когато седнаше.

– Погледни, летописецо – подвикна приветливо и чукна с пръст по Огледалото. – Фейеламор е права. „Огледалото няма никаква сила. Но ако сте способни да го разчетете, съдържа знания и безчет тайни.“ Поне веднъж и тя да каже истината. А аз търсех сила... все едно имам

някакъв пръстен или друга магическа вещ. Няма обаче никакви сили по-не в този негов дял, където проникнах.

– Ако е така, за какво ти е?

– Огледалото е побрало знания колкото много библиотеки. Може би пази и тайните, от които се нуждая, защото знам, че ги е имало в древността. След Възбраната всички се провалиха, но само преди три столетия Ялкара отвори проход и избяга на Аакан през слабо място в тази преграда. Ето какво ми предстои – да открия тайната и да я приложа за своите цели.

Тенсор денем и нощем тършуваше в Огледалото за тайни от миналото – прастари дела, измени и предателства. Толкова бе обсебен, че трудно различаваше виденията от случките в света наоколо.

Веднъж Лиан беше в залата, когато аакимът като че откри нещо. Тенсор дори подскочи.

– Какво намери? – попита Лиан, обхванат от не по-малко вълнение.
– Разгада ли го?

– Не, но ми е ясно какво ще правя. Повече от това няма да ти кажа.

36. Създателят на портала

След откритието си Тенсор работеше още по-неуморно. Случваше се часове наред да се визира неподвижно в един и същ образ в Огледалото. Понякога миналото като че го омагьосваше. Лиан надничаше над рамото му и виждаше ходещи нанякъде хора, или гледащи през прозорците на високи кули, или бягащи в ужас от настъпващи армии. Друг път му се струваше, че наблюдава някакви символи – например три езера в Аакан с огромна луна над тях, която обаче не се отразяваше във водата.

Тенсор три дни непрекъснато писа на свитък от пресована дървесна кора, очите му се изцъклиха, не усещаше нито глад, нито умора. После се просна в постелята си на пода и проспa няколко часа. Събуди се толкова внезапно, че главата му подскочи. Надигна се като подплашен, притича към масата, докосна отново Огледалото и продължи да пише трескаво.

Още след първия ден шпионската задача на Лиан се облекчи – или самата Малиен, или друг ааким идваха в залата. Тенсор знаеше, че го следят, но се преструваше, че ги няма. Дори избягалите от Шазмак, готови доскоро да угодят на всеки негов стремеж и замисъл, вече се

страхуваха. Накрая не издържаха.

– Над нас тегне безмерен ужас, Тенсор – рече му белокосата Селиал, по-съсхрена отвсякога. – В миналото единствената ти цел беше благо на всички аакими и на нея подчиняваше собствените си желания. В Шазмак отстъпихме пред волята ти от уважение към всичко, което си направил за нас. Предупредихме те обаче да не ставаш роб на своята самонадеяност. Ти не ни послуша и Шазмак падна пред враговете! Въпреки това те следвахме. Но край! Няма да ни стовариш и бедата, която се готвиш да ни навлечеш!

– Не отричам, че моята глупост ни докара до това жалко положение – промълви Тенсор. – Но не само моята! Всеки от нас предпочиташе да извърне лице от света, да живее с миналото, да се крие от враговете, вместо да им се опълчи. Загубихме уменията, с които оцелявахме. Подло предателство отвори пътя на враговете към Шазмак, а защитата ни се оказа безсилна. Оставихме се да ни победят.

– Да, предателство – съгласи се Селиал – и както винаги сред самите нас. Вината пада върху мен.

– Все едно е! Няма да ме разубедиш – тихо я увери Тенсор. – Гашадите нападناха Шазмак, а ние нямахме воля да им се противопоставим. Старите обичаи, поддържани от Синдиците, вече не са ни нужни. Не можем вечно да се препираме. Кой ще заповядва? – попита със звучния си глас. – Права си в укорите си към мен... но кого ще изберете на мое място?

Аакимите се спогледаха. Нямаха водач.

– Не можем да изберем – призна Малиен, – а без водач няма да се откажем от древните традиции. Ще ни ръководят Синдиците.

Тенсор не я слушаше.

– Да, прави сте... Злоупотребих с доверието ви. Защо да ме следвате? Изберете си друг – повтори по-силно. – Твърде уморен съм да нося и занаяпред това бреме.

Седна на пода и ги принуди да го гледат от горе на долу, но въпреки това другите се смутиха, а не той.

– Сред нас няма водач – каза отново Малиен, – затова няма да избираме. Трябва да се подчиняваме на Синдиците.

– Аз няма да се подчинявам на групичка, която не стига до съгласие – заяви Тенсор. – След Тар Гаарн поверихме властта на Синдиците. Вижте докъде стигнахме!

Малиен размаха юмрук.

– Ти си присвои властта, ето докъде!

– Избирайте или аз ще поема по свой път.

Тенсор наведе глава, тресеше се от съдържаното напрежение. Останалите аакими поспориха и Селиал застана пред него.

– Решаваме да ни ръководят Синдиците.

– Значи сам ще си проправам пътя... – горестно отрони Тенсор.

– Не – отсече Селиал, макар че едната ѝ буза трепкаше. – Не сме съгласни. Ти ще ни се подчиниш или ще те прогоним. Утре тръгваме към нашите градове на изток. Веднага ще се подготвим да отпътуваме. А ти ще ни дадеш Огледалото.

Тенсор изглеждаше ужасно. Изправи се е голямо усилие и повлече крака по коридора. Мина край Лиан и хвана ръката му.

– Ела. До сутринта имаме много работа.

Лиан потъна в покруса. Толкова очакваше от идването си в Катаза, а само щеше да добави няколко глави към сказание, което никога нямаше да довърши.

Тенсор пак изпадна в гняв и го изгони от залата. Лиан доста охотно отиде при другите аакими в крепостта, радваше се, че може да им помогне в трескавата подготовка, за да е зает с нещо. Не проумяваше обаче промяната, настъпила и у тях, и у Тенсор. Защо се разбунтуваха? Защо той отстъпи? Явно още не знаеше нищо за този народ.

Дори не му се мислеше какво ще преживее при втория поход през пустинята в горещата пролет. Все пак бе постигнал някакво разбирателство с Тенсор, който не му се доверяваше, затова пък донякъде ценеше ума му. Понаучи го на писмеността, която малцина освен аакимите познаваха, а за един летописец това беше безценно съкровище. Подозираше, че щом Тенсор беше готов да сподели с него толкова строго пазена тайна, значи не очаква нищо от бъдещето.

Сутринта всички се събудиха по тъмно, взеха раниците и снаряжението си и минаха по моста към Голямата кула. Почакаха на стъпалата под площадката и Тенсор излезе.

– Ти готов ли си? – попита Селиал, защото той носеше само Огледалото.

– Да, готов съм – намръщено отговори Тенсор.

– Тогава ми дай Огледалото – аз ще се грижа за съхранението му от името на Синдиците.

Селиал протегна ръка с усмивка, на която той не отвърна. Лиан забеляза, че кокалчетата на юмруците му са побелели.

– Уви – избоботи Тенсор, – отричам се от моята раса и от моя свят. Вече не съм ааким. Никога няма да ви дам Огледалото. Вие тръгвайте,

щом искате, аз ще остана в Катаза.

Явно другите очакваха това, защото се устремиха нагоре по стъпалата. Щом стъпиха на площадката, Тенсор вдигна ръка и те спряха.

– Не ми се противопоставяйте.

В един безкраен миг изглеждаше, че аакими ще се нахвърлят срещу ааким, но никой не искаше това. Тенсор бавно отстъпи нагоре и те не тръгнаха след него. От следващата площадка той подкани властно:

– Лиан!

Отново го подчини с лекота на волята си. Лиан закричи към него без да иска. Малиен го сграбчи.

– Нима ще ме принудиш да вдигна ръка *срещу тебе*? – дрезгаво се обади Тенсор. – Ще го направя.

– Остани тук, щом си решил. Знаеш, че не бих ти сторила зло, но Лиан ще дойде с нас, ще отнесем и Огледалото. – Тя се озърна през рамо. – Имам ли подкрепата на Синдиците?

Селиал застана до нея, последвана от всички, дори Хинтис и Баситор.

Вените по шията на Тенсор изпъкнаха.

– Ще си послужи със заклинанието! – изрева той. – Помислете добре!

– Не! – кресна и Малиен. – Стига сме отстъпвали пред твоите приумици! Ти си луд!

– Нека да съм луд. Но чуйте какво ще ви кажа – хубавичко огледайте този летописец. Свалете му очилата, изтъркайте мазилото от кожата му. И какво виждате? Зейн с клеймото на Рулке! Помощник на врага сред нас. Коварен порочен зейн, чиито предтечи ни предадоха в прастари времена. Ти ще го изтърпиш ли, Баситор? Ами ти, Хинтис? Ще го изтърпи ли някой от вас освен онази, която го прикриваше още откакто избягахме от Туркад?

Лиан пошурия от страх. Баситор хвърли очилата му на пода и ги стъпка. Хвана брадичката му и го погледна в лицето.

– Вижте очите... – Разкъса и ризата му. – Вижте и белите петна по гърдите му.

Селиал пристъпи напред, за да се увери.

– Да, той носи Дара на Рулке – клеймото не оставя съмнение. Не можем обаче да го наказваме за престъпленията на отдавна мъртвите му прадеди.

Баситор се изхрачи на пода.

– И клеймото си е достатъчно за мен след онова, което сполетя

Шазмак. Тръгне ли с нас, ще му откъсна главата при първия сгоден случай.

С разперени пръсти ръцете му бяха колкото градински гребла.

– Аз пък ще го държа, за да ти е по-удобно – зарече се Хинтис. –

Прекалено дълго търпим враговете си, вместо да ги смажем.

Малиен се взря в очите на Лиан.

– Безсилна съм, летописецо. Само нашите призраци ще бродят по страниците на Преданията. Прости ми, Каран...

Тя пусна ръката му. Нищо не пречеше на Тенсор да го покори с волята си.

– Е? – обърна се Тенсор към останалите. – Ще ми наложите ли насила решението си?

Селиал се колебаеше мъчително. Тенсор се възползва, метна Лиан през вратата, затвори я с трясък и залости. Щом се скри от погледа на аакимите, те събраха смелост, налетяха към вратата и заблъскаха с юмруци по нея.

– Тази няма да издържи – поклати глава Тенсор.

Завлече Лиан в работната зала, която бе построена да устои на всичко освен на пълното унищожение на цялата кула. Затръшна металната врата с грохот, сложи резетата, широки колкото тялото на Лиан, и задейства другите защитни приспособления. Накрая се огледа със злоещо задоволство. Откакто взе решението си, той като че се наслаждаваше на сблъсъка.

Колкото и да беше уплашен, Лиан се зарадва, че няма пак да върви по Сухото море. Видя, че Тенсор не е седял със скръстени ръце през нощта – имаше огромни запаси от храна и цяла цистерна с вода в един тъгъл.

– Надявай се да ни стигне – подкачи го Тенсор, – защото докато не науча как да отворя портал към Нощната пустош и да издърпам оттам онзи, за да му отмъстя, няма да мърдаме никъде.

Той седна невъзмутимо до масата. Скоро отвън започнаха да блъснат неистово по вратата. Последва ниско жужене, по-късно и дразнещо чегъртане. Дори си послужиха с някакъв взрив – глухият тътен разклати кулата. Вратата остана невредима.

– И за цяла вечност няма да я разбият – подхвърли Тенсор, без да се огледа. – Кандор се е постарал.

Аакимите опитваха с други механизми, но колкото и шум да

вдигаха, прахосваха усилията си. Слънцето залезе, Тенсор се трудеше безмълвно. Като се затвори в залата, направи недостъпни и горите етажи, към които се минаваше през нея.

Лиан са събуди сутринта и пред погледа му се разкри същата сцена. Тенсор упорстваше в заниманията си с такова настървение че не се разсея и когато Лиан остави до него храна и вода. Отново кух гърмеж раздруса пода. Купчината опаковани продукти се разпиля. Огледалото пак падна и чак тогава Тенсор въздъхна отегчено.

Когато звуците зад вратата стихнаха за малко, Лиан долови края на изречението:

– ...и успех!

Тенсор залитна към постелята си, тръшна се по лице и заспа на секундата. Никакви шумове не можеха да го разбудят.

Лиан взе дългия свитък, гъсто и равно запълнен с аакимски писмена. Още не ги познаваше достатъчно, за да прочете всичко. Имаше и схеми и скици, неразгадаеми за неговия ум. Отстрани бяха нарисувани арки и други украсени отвори и сводове с различни измерения и форми. Няколко пъти се срещаше думата „портал“.

Значи Тенсор бе разкрил (или поне така си мислеше) тайната на порталите, свързващи отдалечени места. Път към спасението! Лиан си позволи надеждата, че е възможно дори да се върне по този начин в Мелдорин без опасностите в Сухото море.

Вцепени се – Тенсор стоеше зад гърба му и се усмихваше.

– Да, това е портал. Защо си учуден, нали толкова се приказва за тях? Принципът е достъпен, но дали аз ще успея да изградя портала? Сполучлив ли ще бъде?

Прекъсна го неуверен глас откъм единствената тясна пролука високо в стената:

– Тенсор! Никакви натрапници приближават от юг.

– Ето докъде паднахме! – обърна се Тенсор към Лиан. – Идват неколцина нещастници, най-вероятно полумъртви от глад и жажда, а ние треперим. Преди завръщането на гашадите нямаше да се боим тук и от безбройни орди. Не търсете съвет от мен! – извика той към пролуката. – Отказах се да ви вода!

Отвън не отговориха.

Тенсор се зае с изработването на устройството, което щеше да отвори портала, а Лиан гледаше смаян. Аакимът май не се съмняваше в

работата си, макар че творението му напомняше твърде малко за чертежите. Мереше с поглед, претегляше на длан. Подбираше материалите от горните етажи и се нагаждаше към това, с което разполагаше.

Извличаше метал и камък от вътрешни стени и ги оформяше с инструменти, които си направи сам. Неговото майсторство и власт над веществата бяха потресаваци, пък и личеше какво удоволствие е за него работата.

Устройството придоби простите красиви очертания на беседка – леко повдигнат над пода каменен подиум със седем тънки каменни колони, крепящи метален покрив. Веднага се забелязваше липсата на симетрия, типична за всичко създадено от аакимите.

Лиан не искаше да седи бездейно. Отхвърлен от аакимите и лишен от закрилата на Малиен, той се освободи от задръжките си. Така се увлече по творението на Тенсор, че започна да го подпитва. Скоро не го интересуваше нищо, освен замислите на Тенсор и знанията, които получаваше от него.

Задаваше му неспирно въпроси за наречията и писмеността на аакимите, за техните предания. Тенсор отговаряше, без да се дразни. Лиан скоро научи достатъчно, за да прочете свитъка, но теорията и изграждането на порталите не събудиха любознателността му.

Подчини се на друго желание – не се отказваше да преведе „Предания на аакимите“, която запомни наизуст в Шазмак. Та той бе летописец, посветил се на сказанията, и различните езици бяха неговата стихия. Учеше неуморно, тласкан и от жаждата си за знания, и от увереността, че този шанс няма да се повтори. „Не съм по-малко покварен от Тенсор – рече си веднъж. – Какво ли щеше да каже Каран?“ Тази мисъл го отрезви задълго. През нощта го изтерзаха дълги нерадостни сънища за нея. Сутринта обаче се върна в действителността. Каран я нямаше, а Тенсор му беше на разположение.

Дойде денят, разбил на парчета живота и мечтите му. Тенсор изведнъж се отдръпна, изтръска ръцете си и погледна входа на портала.

– Приключих. Справих се. Готов е, готов съм и аз. – Той изви глава към Лиан. – Скоро ще ми послужиш за целта, заради която те доведох чак в Катаза.

37. Неочаквана среща

Мъжът ахна приглушено от уплаха. Не можеше да говори, защото стоварилата се на гърба му тежест го остави без дъх, а устата му се притисна в земята.

Чу се развеселен женски глас:

– Каран, дръпни се от него. Сега всички сме съюзници.

Каран се стресна. Познаваше гласа, но не помнеше на кого принадлежи. Грубо обърна към себе си лицето на мъжа, когото повали. Щом разпозна в здрача чертите на Мендарк, тя прибра ножа и се махна от гърба му. Дори му помогна да се изправи, макар и с неприязън, а после показно изтри длан в крачола си.

– *Осейон, глупако!* – разкрещя се Мендарк. – Заедно с пръста си да не загуби също ума и зрението?!

Всички бяха изумени от срещата и задълго се възцари мълчание. Накрая Талия се здрависа с Шанд.

– Радвам се да те видя, макар че изглеждаш зле.

И той пъхна ножа си в канията.

– Бях болен – изхриптя и се свлече.

– Шанд!

Каран се отпусна на колене до него, Талия приклепна да го погледне.

– Всичко е наред – прошепна старецът. – Имам разстройство от седмици. Очаквах да умра тук.

– Нося лек за твоите болести. – Талия порови енергично в раницата си. – До сутринта ще си готов да катериш върхове.

Тя смеси различни прахчета в канче, сипа вода, разбърка и поднесе течността към устата му. Той изгълта всичко наведнъж.

– Ама това е гадно колкото моята вмирисана вода!

– Няма как, затова пък така ще те запече, че ако решиш да се отбиеш по нужда, ще ти потрябва тирбушон. – Талия се разкикоти. – Ето какво си бил намислил вечерта, когато ме запозна с Пендер...

– Изобщо не си представях, че ще стигнем дотук. Доста път бих от Тулин до Катаза. Но и аз се радвам да те видя. По-късно ще си разказваме превеликите си и ще обсъдим намеренията си. Не се съмнявам, че идваме с една и съща цел. Засега имаме нужда от сваятна храна, и то много.

Талия пристъпи към Каран, която я гледаше притеснена, но

протегна ръка. Тъмнокожата жена я изненада с прегръдката си.

– Не ти помогнах след Големия събор – веднага призна вината си. – За прекалено много хора трябваше да се погрижа, а не можех да те нося. Когато се върнах, не те намерих. И оттогава съм гузна.

– Не те обвинявам. А и всичко се нареди добре за мен. Но в момента съм прегладняла.

– Ние имаме храна – обади се Мендарк.

Взираше се в Шанд с почуда, а в Каран – с явна неприязън, ако не и злоба.

– Това е моят приятел Осейон – представи Талия едрия чернокож мъж, който веднага се ухили на Каран.

– Каран, често слушах за тебе. Приятно ми е най-сетне да те срещна. Уж командвам охраната на Мендарк и го пазя от хора, дебнещи с нож в ръка зад камъните, но днес май си загубих работата. – Гърленият му смях отекина наоколо. – Ти обаче си много пъргавя. Надявам се да станем приятели.

Каран си помисли, че той й е най-симпатичен от тримата.

Седнаха на завет около огъня, ограден с камъни. Талия и Каран нарязоха сушени продукти в котел, а Осейон напълни с вода две по-малки котлета от извор, около който имаше ръждиви петна.

Мендарк ядно преживяваше спомена за ножа, който Каран опря в гърлото му. Такъв страх не бе изпитвал от столетия. Още по-лошо беше, че се издаде пред всички. Накрая не издържа.

– Веднага се познава, че е от Готрайм – подхвърли, когато тя набучи с ножа си парче нарязан лук и го захапа. – Има обноси на селяндурка.

Настана тишина. Мендарк срещна погледа на Каран над пламъците, косъмчетата по тила му настръхнаха и в същия миг тя запрати котела към него с толкова светкавично движение, че щеше да му избие зъбите, ако не се бе навел. Тя сподави хлипането си и изтича нанякъде в мрака. Мендарк твърде късно си спомни първата им среща, когато се опита да й отнеме Огледалото. Тя усети намерението му, преди той да го е осъзнал докрай, и реагира със същата зашеметяваща бързина.

Талия събра разпиляната храна с ръце, тресящи се от гняв.

Шанд стисна като с клещи рамото на Мендарк.

– Слушай, тъпако, ти я заряза да умре, макар че е била много важна за тебе, когато е носела Огледалото. Оттогава тя прекоси Сухото море с повече трудности, отколкото е имало по твоя път, настлан със златото от хазната на Магистъра. Не познавам нито по-храбра, нито по-вярна от

нея. По-скъпа ми е от стотина като тебе. Кълна се, че ще те хвърля в някоя пропаст, преди да ѝ навредиш! Не ми се пречкай.

Шанд тръгна по тясната скална тераса и скоро намери Каран. Седеше с провесени над пропастта крака и плачеше. Той седна до нея, обви с ръка раменете ѝ и я притисна безмълвно до себе си.

– Как го мразя! – изфуча Каран. – А отначало се преструваше на приятел, гнусният му лицемер.

– Недей да се заблуждаваш за неговите подбуди. Не е алчност в обичайния смисъл на думата. Да речем, че е чувство за дълг. За един Магистър всичко друго е по-маловажно. Това е пост за цял живот. Мендарк изпълняваше съвестно задълженията си и за толкова векове не се поквари повече, отколкото би се случило с всеки друг. Има си недостатъци в изобилие – също като мен и теб. Твърде привързан е към властта си. А самолюбивият човек не обича да натискат носа му в пръстта.

– Аз не си затварям очите за своите недостатъци – тихо отвърна Каран.

– Както и да е, нуждаем се от него. Той тепърва ще изиграе своята роля в тази бъркотия с Огледалото.

– Трудно ми е дори да говоря с него – прошепна тя. – Но щом исках, ще го търпя.

– *Моля те* – поправи я Шанд. – Сега да се върнем в бивака, че коремът още ме наболява.

До сутринта Шанд наистина се отърва от разстройството, но още беше слаб, затова останаха и на другия ден на терасата. Щом и той отмина, решиха да тръгнат. Намираха се на влажните югозападни склонове, защитени от слънцето. Над тях имаше заоблени масиви от черен базалт с какви ли не пукнатини, отвесни пролуки и проходи. Каран с лекота изкачи първите стотина разтега. Стъпваше необичайно сигурно, прескачаше като планинско козле, макар че ботушите ѝ се разпадаха.

Тя все повече се отдалечаваше от Мендарк и Шанд. Талия се изкатери покрай щръкнал каменен шип и я завари да седи на издатина. Превързваше с парцалче рана на петата си. Талия се настани до нея. Другите още се мъчеха по-надолу.

– Ама че ботуши имаш...

– Имам и друг чифт – разсеяно отвърна Каран. – Пазя ги за втория поход.

На лицето ѝ бе изписано спокойствие въпреки раната.

– Колко си се променила, откакто се запознахме... – промълви Талия. – Струва ми се, че си щастлива.

– О, да. Това пътешествие ми помогна. Спомням си каква бях преди Големия събор – изцеждах всичките си сили, заставах срещу хора с много по-могъща воля от моята, докато не си навлякох безумие. Всичко това сякаш се е случило с друга. Ама че странни дни бяха! Сега са далечни и лишени от смисъл. Опирах се единствено на обещание, което дадох на Мейгрейт, а тя се възползва от отстъпчивостта ми. Нима имах право да реша, че Фейеламор заслужава Огледалото повече от когото и да било? Какво знам за бъдещето или за опасностите, които ни очакват, или пък как да ги преодолеем?

– А знае ли някой? Преданията са препълнени с провали и гибелни решения на мъдрите и всевластните, чиято участ е била да управляват. Виж го Тенсор! Колкото по-привикнали са с властта, толкова по-страшни са нещастията след грешките им. Защо да е по-лоша твоята преценка от стремеж към добро, вместо от гордост или себичност?

– Е, гордостта не ми е чужда.

Талия усмихнато поклати глава.

– Всичко дължа на Шанд – кротко добави Каран. – Нямам думи да ти обясня какво направи той за мен.

– И той е добър човек.

– Сега съм по-силна. И по-доволна, дори и без причина. И да успее Тенсор, и да не успее, накрая ще се върнем през пустинята, а през лято-то това е жестоко изпитание.

– Ако *онзи* ни върхлети – сподели опасенията си Талия, – никой никъде няма да се върне.

Каран не я чуваше, можеше да мисли само за едно.

– Лиан е някъде там, горе. Знам.

Шанд и Мендарк се домъкнаха на издатината със зачервени лица. Осейон се катереше ловко зад тях въпреки огромната си раница. Каран удостои Мендарк с нехаен поглед, но щом видя колко задъхан е Шанд и колко са посивели устните му, скочи тутакси. И Талия се взираше угрижено в него.

– Как си, Шанд?

– Не се безпокойте, няма да умра. Ще си почина тук при Каран. Краката ми са забравили що е планина, а коремът ми още къркори.

Мендарк, Талия и Осейон продължиха нагоре.

– Шанд, много окаян вид имаш.

– Бил съм и по-добре през живота си. Но стига сме обсъждали какво ми е. Скоро ще бъдем в Катаза.

– Да, там е и Лиан...

– Може би – опита се да я вразуми той. – Не припирай! Не знаем какво се е случило през последните месеци. Сега ме слушай внимателно. Каран, често размишлявах над твоята роля във всичко това. У тебе има нещо необичайно, далеч надхвърлящо твоята неправилно развита дарба. Ти си тук, защото така е отредено. В Катаза ще настъпи някаква развръзка, но каквато и да е тя, ти ще си застрашена. Пази се.

Каран не си представяше какво може да я разтревожи, щом стигнат до целта си.

– Да, щом казваш.

Шанд млъкна. „Не я интересува нищо, освен прегръдката на нейния любим. Е, помня как и аз бях такъв. Желая й да получи каквото иска. Нима някой заслужава повече от нея да се сбъднат мечтите му? Дано Лиан е способен да я оцени...“

След два дни се изкатериха по последните, най-стръмни скали, стъпиха на някогашния морски бряг и видяха извисяващите се планински върхове на Катаза. Но се натъкнаха и на изненада.

На пътя им неподвижно стояха шестима аакими. Галия и Осейон спряха като заковани.

– Не са настроени враждебно – рече Каран. – Аз ще отида при тях.

– Засега стой, където си – възрази Мендарк. – Разперете ръце, да се види, че са празни.

След малко и аакимите повториха жеста на добронамереност.

– Тръгваме към тях, но полека – нареди Мендарк.

Щом доближиха, Каран зърна две познати лица – Селиал и Малиен, майката на Раел, която не бе срещала от години. Втурна се към нея.

– Малиен... Толкова ми е мъчно. Аз съм виновна.

Хвърли се в краката й.

– Каран... – По-възрастната жена я изправи, прегърнаха се. – Ах, моят Раел! Такива надежди имах. Но той доказва, че е истински потомък на Елиенор.

Другите пътешественици спряха до тях.

– Аз съм Селиал – представи се белокосата жена. – Говоря от името на Синдиците и на всички аакими. Добра среща, Каран.

Тя назова останалите – Зара, Шала, Йенис и Баситор. Каран представи своите спътници.

– Няма да разпитвам кой каква работа има тук – продължи Селиал. – С далекогледите си видяхме, че дойдохте от различни посоки. Първо ще ви обясня какво става при нас. Ще бъде откровена до грубост. Нашата история е печална. Тенсор си присвои Огледалото и се заключи в Голямата кула, след като отказа да се подчини на Синдиците. Отрече се и от произхода си на ааким. Според нас е открил тайната на порталите и в момента създава нов. Той се е побъркал, но интелектът му се е съхранил. Нямаме сили нито да му попречим, нито дори да проникнем при него. Боя се, че ни предстои скорошна гибел. Ако решиш да ни помогнеш, Мендарк, може и да наклониш везните в наша полза.

– Интересите ни съвпадат – увери я Мендарк. – Ще направя каквото мога.

Каран едва се стърпя, докато свърши размяната на любезности. Но не успя да каже нищо, Селиал я възпря с жест.

– Преди да обсъдим затрудненията си, имаме да уредим недовършени дела с Каран. Застани пред мен.

Уплашената Каран се подчини. Селиал впери в нея суровия поглед на съдница.

– Длъжна съм да те осведомя, че преди три дни в твое отсъствие Синдиците подновиха процеса срещу тебе. Установихме, че едно от обвиненията е обосновано – донесла си Огледалото в Шазмак, но не ни го даде. Както знаеш, това деяние се наказва със смърт. Стигнахме и до извода, че по незнаен начин си успяла да заблудиш Синдиците.

Каран падна на колене. Не можеше да повярва, че тъкмо това ще я сполети в Катаза. Селиал ѝ даде знак да се изправи.

– Ние обаче те оправдахме по първото обвинение, след като обмислихме по-късните произшествия, свързани с Огледалото. Ясно е, че за разлика от нас ти си разбирала кое е за наше добро. А по второто обвинение не можем да ти отредим наказание, защото подобно нещо се случва за пръв път. Изискваме от тебе само да признаеш как го постигна, за да бъде вписано в нашите Предания.

Каран склони глава и Селиал се усмихна.

– Сега задай въпроса, който е толкова важен за тебе.

– Къде е Лиан? Тук ли е?

– Съжалявам... – промълви Малиен и лицето на Каран побеля. – Ей, не е каквото си помисли. Той е в Катаза и нищо му няма, макар че по пътя често лекувах раните му. Уви, затворен е с Тенсор. Но... Ох!

– Какво?! – пак се уплаши Каран.

Малиен й се усмихна.

– Не е лишен от очарование този твой Лиан. Само че... Каран, той е глупак!

Каран вървя към крепостта като насън. Удивителните полета, покрити с вулканична пепел и отломки, газовите отдушници и гейзерите, пепелявите миниатюрни вулканчета и шнуровете от застинала лава, дълбоките долини с най-необикновените дървета, които бе виждала... Всичко това все едно се намираще в задния двор на имението й Готрайм. Подминаваше ги с безразличие. Дори когато се покатериха на платото и тя застана пред смайващите каменни спирали, от които бяха построени кулите (такова чудо нямаше другаде), не ги и погледна.

– Къде е? – извика, щом застанаха пред западната порта на твърдината.

Малиен се засмя и посочи.

– Ей там, в Голямата кула. Качи се на третия етаж в крепостта, мини по железния мост, по стълбата до петия етаж и ще видиш белезите по вратата. Но не можеш да влезеш.

Каран хукна през залите покрай аакими, които я съпровождаха с изумени погледи. Разнебитените ботуши хлопаха по плочите, затова профуча по моста и поспря за миг да смъкне от краката си останките, които й пречеха. Нахълта между усуканите каменни колони, стрелна се по стъпалата, без да усеща как се е задъхала. Вдишваше жадно разредедения въздух, когато изскочи на петия етаж, хлъзна се по площадката и спря пред яката врата, запречваща достъпа към залата и нагоре.

Стоманата беше надраскана и зацапана, но непокътната. Каран задумка с юмруци по вратата, обаче със същия успех би могла да налага планината. Дори не се чуваше звук. Нямаше как и да говори през тази врата.

Но високо над нея имаше съвсем тясна пролука. И дете не би се провряло през нея. А защо да не чуе Лиан, та най-после да й олекне?

Върна се тичешком на долния етаж, където бе видяла маса и дъски. Извлече ги по стъпалата. После се засили към вратата с тежка дъска. Сътресението я изтръгна от ръцете й, в кожата й се заби треска. Каран се поукроти и заудря с края на дъската, за да няма съмнение, че е привлякла вниманието им. После изправи две дъски върху масата, опря ги в стената и се покатери. Изправи се на пръсти върху тази крехка опора и

успя да надникне през пролуката.

– Лиан, вътре ли си?

38. Лъжовното Огледало

Страхотен удар, последван от чести трясъци – вратата закънтя.

– Глупаци – подхвърли Тенсор, но шумотевицата не секваше и той се раздражни. – Не съм ааким, с нищо не можете да ме засегнете! – изкрещя към вратата.

Гърбът на Лиан изстина. Този път имаше нещо различно...

– Млъкни, глупако! – прошепна той и долепи свита длан до ухото си.

Тенсор сви юмрук, но не го удари.

Лиан долови съвсем слабичко ухание на зелен лимон... и вече *знаеше*. От очите му потекоха сълзи. А Тенсор зяпаше ту него, ту пролуката над вратата и погледът му пламна.

Изведнъж оттам зазвуча звънък млад глас, който Лиан още в Туркад бе загубил надежда да чуе. Цялата му кожа настръхна. Буцата в гърлото го задавяше.

– Лиан, вътре ли си?

– Каран! – обади се прегракнал той. Заподскача и изкрещя името й: – Каран, възможно ли е да си ти?!

– Казаха ми, че си тук. Излез!

– Не мога – изхълца той. – Тенсор няма да ме пусне.

Каран изсипа куп цветисти ругатни.

– *Тенсор!* Освободи го. Няма защо да го забъркваш в това.

Лиан не можеше да разгадае чувствата в блесналите очи на аакима. Той сякаш се поколеба, готов да върне доверието си към Каран, но напористото й държание уязви гордостта и волята му. Дори още да я обичаше, нямаше да й прости загубата на Шазмак. Нямаше да се смири.

– Махни се, изменнице.

Аакимът се върна да продължи работата си по портала.

– Слабоумник! – заръмжа Каран през пролуката. – Ти си виновен, а не аз. Спомни си и че зад тази заключена врата си се откъснал от хора, които искат да те спасят от собствената ти лудост. Лиан, не се ли опита да го убедиш?

– Опитах се – смънка той засрамен, че толкова лесно се погаждаше с Тенсор. – Но той не иска да ме чуе.

Дълго мълчание. За какво ли мислеше тя? Лиан знаеше, че Каран нищо не може да направи. Избута по-малка маса под пролуката, сложи отгоре стол и се качи върху него. Надзърна, но видя само светъл правоъгълник.

– Каран, искам да погледна лицето ти.

Тя се отдръпна назад, светлината огря рошавата, несравнима, великолепна червена коса и познатото прелестно лице. Носът ѝ се лющеше, закръглените някога бузи бяха хлътнали. Лиан не бе виждал по-прекрасен лик.

– Мислех, че си мъртва... Не смеех да се надявам. Как дойде тук?

– С краката си! Шанд ме изнесъл от залата на Събора и ме съживил. Избягахме от Туркад, скитахме, а когато доближихме Сухото море, усетих, че си някъде тук. Дойдох да те отведа у дома.

Нейната самоувереност събуди спомени, които го накараха да се усмихне, но веднага посърна. Не ѝ беше по силите да нахълта в този затвор.

– Дай ми ръката си.

Успяха да сплетат пръсти. Ръката ѝ беше малка и топла. Погали я и напипа ръбчето, където счупената ѝ китка не бе зараснала както трябва.

– Каран, ти си истинско чудо...

Първата вечер тя остана около час, просто гледаше мърлявото му лице, говореха си и се държаха за ръце. Но Каран беше твърде нетърпелива, за да се задоволи с толкова малко. Отбиваше се по няколко пъти на ден за кратко. Лиан се питаше какво ли прави през останалото време. За да се залисва, той отново започна да изучава аакимската писменост и да превежда свитъците на Тенсор. Колкото и да му беше интересно, предишното увлечение го бе напуснало.

Всё мислеше за Каран, а нощем я сънуваше и се събуждаше разочарован.

Щом в живота му се появи надежда, споходи го и истинската тревога как ли ще постъпи Тенсор с него. Коя страна от Дара на Рулке можеше да му е от полза и как би я обърнал срещу самия Рулке... стига замисълът му да бе такъв?

И Тенсор протакаше. Порталът беше готов, но изведнъж загуби своята самонадеяност. Дали се съмняваше, че знае как да го използва, или появата на Каран пробуди угризенията и страховете му? Искаше му

се да я помоли за прошка, но гордостта прогонваше тези мисли. А в същото време скърбеше за опустошаването на Шазмак и обвиняваше Каран. Ако тя не бе дошла в града, нямаше да последват толкова беди. Настрои се по-недоверчиво и към Лиан. Ами ако Каран обърне това оръжие срещу него?

Сам се бе откъснал от своя народ – същинска смърт приживе за един ааким. Изпаднаше в жалка самота и боязън. Каквато и маска да показваше на света, винаги се страхуваше. Нямаше приятели, побратими, сънародници. Упорстваше заради самия себе си и в името на омразата, която съхрани най-дълго от всичко. Но тя не му стигаше. Мечтите му рухнаха, аакимите нямаше да си възвърнат величието. Не му остана нищо за губене.

Да, но като изгнаник не беше обвързан с никакви забрани. Ненавистта и жаждата за мъст го крепиа. Само смъртта можеше да му попречи, а той би я посрещнал с радост, ако осъществеше плановете си.

Ободри се и продължи експериментите с портала. Как трябваше да бъде задействан, отварян, насочван към целта и връщан тук?

Лиан гледаше и смразен, и омаян как Тенсор наглася Огледалото в рамка, закрепена на една колона в беседката. После го докосна и то оживя. Тенсор изрече някаква дума. Сменяха се образи от друг свят, сливаха се и изчезваха.

Тенсор напрегнато стискаше с една ръка черната метална рамка. Сетне вдигна другата. Потокът замря изведнъж, остана само сумрачна голяма зала с висок таван, каквато подобаваше на дворец. Мрачна фигура седеше в сенките.

Тенсор викна и изтика Лиан зад себе си с един замах. Изопна високо ръка и застина за миг. Лиан видя как фигурата се сепна и завъртя глава наляво-надясно, после Тенсор замахна надолу с гръмовен рев.

Подиумът на беседката подскочи. В ушите на Лиан сякаш забуча водопад. Светлините угаснаха. Усети кръв в устата си от прехалпания език. После потъна в халюцинации, около него като възгята се виеха сияние и тъма. Нещо го блъсна безмилостно в гърба и той загуби съзнание.

По някое време осъзна, че лежи до беседката. Лампите си светеха по стените. Цялото преживяване му се струваше не по-реално от кошмар. И беседката си беше на мястото. Нищо не се бе променило, само в пода имаше пукнатина.

По устните и брадичката му лепнеше гъста течност. Той се подпря с ръце, за да стане, и залитна към Огледалото. Сега видя в него собственото си лице, изцапано с кръв от носа. И долната му устна се подуваше прехапана. В очите му имаше спукани кръвоносни съдове. Косата му стърчеше във всички посоки.

Гласът на Каран прозвуча глухо и тревожно през пролуката.

– Лиан, Лиан, всичко ли е наред при вас? Какво правиш?

Погледът му не откриваше Тенсор никъде.

– Тенсор го направи! – извика на Каран и се качи на стола. – Създаде портал, сега мина през него и не се връща.

Каран изруга.

– Не го следвай. Стой настрана и не му помагай в нищо. Закълни се.

– Той има власт над мен... също като Емант, но несравнимо по-силна. Така се озовах тук.

– Тенсор е луд! Закълни ми се, че няма да му помагаш.

Лиан се канеше да изпълни молбата ѝ, но кулата се разлюля.

– Скрый се – писна Каран, – преди да се е върнал. И ме чакай.

Лицето ѝ изчезна от пролуката.

Лиан седна до подиума. Каквото и да е намислила, няма да успее. Аакимите опитаха какво ли не.

Ако Тенсор не се върне? Ако е унищожен или е отворил път за врага си? Лиан стоеше затворен тук повече от седмица. Все някога щеше да му свърши храната.

Пукот зад гърба му го изблъска от стъпалото. Обърна се – Тенсор отново беше в портала... не, в изместен настрана негов двойник. Двата портала се сляха. Тенсор падна на колене и опря длани в пода. Дрехите му бяха разкъсани, имаше драскотини от нокти на дясната буза и рамо. От пръстите му капеше кръв. Вторачи се право в Лиан без да го вижда, после изцъкленият поглед се избистри.

– Каква болка има в този портал!

Каран явно не се бе отдалечила, защото мигновено се покатери при пролуката.

– Лиан!

– Рулке ли срещна? – едновременно попита Лиан.

– Не беше Рулке – дрезгаво рече Тенсор. – Нищо подобно. Беше като оживял кошмар. *Огледалото ме излъга!* – Той седна тежко до масата. – Нали и в старите предания го наричат Лъжовното огледало? Аз обаче си внуших, че съм го овладял. Какъв глупак! Заблуда в Огледалото,

заблуда и в главата ми...

– Но защо още си играеш с него? И глупаците рядко повтарят веднъж сторени грешки.

Тенсор се наежи и Лиан се отдръпна по навик.

– Целият ми дълъг живот беше посветен на този момент. Ако всичко друго ти е отнето и унищожено, ти би ли се отказал от Преданията – средоточието на твоя живот?

– Не, обаче...

– Лиан? – отекна панически гласът на Каран.

Тенсор заби юмрук в една от колоните и разтресе купола, по косата му се посипаха ситни камъчета.

– Ако не можеш да предложиш нищо смислено, мълчи си! – Той скочи върху масата при пролуката и изрева на Каран: – Стига си хленчила, ако не искаш да го използвам в следващия експеримент. – Идеята май му хареса веднага. – Ха, ето над какво ще поумувам. Порталът трябва да бъде проверен, а нима има някой по-подходящ за това?

Каран се развика:

– Лиан, ще дойда да те взема. Ако му сториш зло, Тенсор, ще прокълна и тебе, и потомците ти за сто поколения.

– Твоя си работа – равнодушно отвърна аакимът. – Бездруго съм прокълнат. Лиан, ела насам. Виждам, че си се сетил за нещо. Постарай се да е разумно, защото ти пръв ще изпробваш портала.

Нещо тупна шумно отвън, може би Каран бе паднала на пода.

Лиан не знаеше дали ще пострада по-зле, ако сподели с Тенсор или ако си мълчи. Порталът вледеняваше душата му. „Огледалото излъга!“ Естествено. Той знаеше защо. Къде ли би запратило него?

– Казвай!

Тенсор засили принудата и желанието на Лиан да говори се разгоря неустоймо.

– Отначало помислих, че Огледалото ти е нужно само за да извлечеш тайната за създаването на портала.

– И как да го използвам. Така е.

– Но след това ти сложи Огледалото в портала.

– Трябва да виждам накъде се насочвам.

– Щом поставяш Лъжовното огледало вътре, откъде знаеш, че ти показва истинската посока? И защо очакваш това от него?

Тенсор го халоса по рамото, но веднага го вдигна от пода.

– Кълна се в оранжевата луна на Аакан, летописецо, че ако не беше пропаднал зейн, мошеник и глупак, може би щях да ти се възхитя.

Той изтича нагоре по стълбата да търси метал, от който да си направи ново огледало.

Лиан се отърси напълно от прехласването си по Огледалото и портала. Каран бе изчезнала, затова той се качи в любимото си убежище на върха. Опитваше се да подреди в главата си всичко, което знаеше за кароните, Рулке и Огледалото. И всички трудни за разгадаване случки като първата му среща с Шанд, който знаеше много, а и беше различен от представата за обикновен старец, какъвто уж изглеждаше. Ето че и Шанд дойде в Катаза. Припомни си и сънищата на Каран след бягството им от Сит. Един от тях се присъни и на него – кошмар за Рулке, затворен в Нощната пустош, която би трябвало да го обезсили. Това твърдеше Тенсор, каза го и Тилан на Големия събор. *Но така ли беше?*

Не забравяше и собствените си лоши предчувствия. А дори хората, които случайно срещаше по пътя, долавяха как бавно, но неотклонно приближава катастрофа.

Не намираше обаче отговори на въпросите си. Жаждата го подгони надолу. Кулата пак се разтресе. Аакимите ли се опитваха да влязат, или беше поредният земетръс? Беседката си беше на мястото, но в рамката имаше промени. До масата Тенсор довършваше новото си огледало – по-голямо от Огледалото на Аакан, с лек меден отблясък, а и с плетеници по краищата. Излъска го, сложи го в рамката и се отдръпна да погледне.

После Тенсор се обърна към Лиан с многозначителна усмивчица.

– Какви бяха онези пререкания между тебе и Малиен?

Лиан не го разбра.

– Пререкания ли?

– За някакво писмо, което си донесъл тук – негърпеливо подсказа Тенсор.

– А... Откраднах писмо от архива на цитаделата в Туркад. Написано е от Кандор до Рулке, съдържа въпроси за времето, когато е наложено Възбраната. Малиен обаче ми го отне и забрани да търся архивите на Кандор.

– Бездруго се съмнявам, че би ги намерил. А сега искам да ти се отплатя за услугите, които ми направи. Влизай в беседката.

– Не! – втрещен викна Лиан. – Вече не искам.

– Нали уж си готов на всичко заради сказанието? Хайде вътре!

Тенсор сграбчи Лиан за яката и колана и го метна върху подиума.

Подхвърли му фенер.

– Вземи и това.

В новото огледало се завихриха образи и Тенсор изведнъж запрати Лиан с гърба напред в прашна стая, препълнена с книжа. Във въздуха се чу мяскащ звук и Лиан остана сам. Портала го нямаше.

39. Голямата кула

Каран изтича навън и застана до разлома. Не виждаше как да се вмъкне горе в кулата, където Лиан беше пленник, макар че два пъти я обиколи в широк кръг. Накрая стигна горичка с беседка, където седна да помисли на тишина и хлад. От няколко часа беше там, когато влезе Малиен.

– Да няма никакви неприятности между тебе и Лиан?

– О, добре сме си, колкото ни позволява стената между нас...

– Нещо те мъчи.

– Тенсор задейства портала!

Малиен се вцепени.

– Как се надяхах да не успея подобно на всички преди него!

– Уплашена съм до полууда. Щял да използва Лиан, за да изпробва портала. Ако не се върне... – Каран закри лицето си с длани. – Как да стигна до него?

– Няма как, освен ако не полетиш като птица или не пропълзиш като паяк. Те няма да излязат, докато имат храна и вода – поне още месец.

Каран мълча дълго.

– Да пропълзя...

– Не говорех сериозно. Обмислихме всички възможности. Кулите са облицовани с гладки плочки и никой не може да се качи по тях, ако ще да е най-умелият катерач.

– Аз съм тъкмо най-умелият катерач – нескромно заяви Каран. – Учиха ме най-добрите в Шазмак.

– А погледна ли отблизо? Не си, защото дни наред си гукахте с Лиан през пролуката. Ела на покрива на крепостта, оттам Голямата кула се вижда чудесно. Ще ти покажа защо не можеш да се изкатериш по нея.

Когато застанаха в подножието на другите скупчени кули, плочки-те наистина се оказаха гладки като в деня когато са били поставени.

– Е, убеди ли се, че Катаза е изградена да бъде непристъпна?

– Да, когато има кой да я отбранява. Тенсор няма време да пази

Голямата кула. Защо да не забивам клинове през плочките в каменните стени от долу до горе?

– Докато се катериш съвсем сама? – усъмни се Малиен, но после се вгледа. – Я почакай...

Замръзващата и стапящата се вода през хилядолетията бе разхлабила странния цимент, запълващ междините. А там, където слънцето не огряваше никога, по тях растяха мъхове и лишей. В някои пукнатини се бяха наместили и малки папрати.

– Ако и Голямата кула е същата!... – възкликна Каран. – Да вървим!

Тя профуча по моста, в края му смъкна прокъсаните си ботуши, скочи върху парапета, впи пръсти в пукнатина и се издърпа нагоре. Скоро беше високо над главата на Малиен и подвикна:

– Е, преди две хилядолетия сигурно е било невъзможно. Убедена съм обаче, че ще се справя. Виж, по-нагоре също има поникнали растения от семена, заседнали в пролуките.

Малиен се отдръпна, за да разгледа кулата от подножието до върха. Деветте каменни ивици, широки по няколко разтега, се усукваха в сложно преплетена спирала. Три етажа над мостовете имаше два каменни пръстена с извит надолу метален корниз – трудна за преодоляване защитна конструкция. Поне осемдесет разтега над моста в лъчите на следобедното слънце синееше ослепително гладка ивица от лазурит с тънки златни кантове. Тя беше още по-мъчно препятствие. Шестдесет разтега по-нагоре се виждаше втора подобна ивица, след нея катеренето щеше да е сравнително лесно до високите тесни пролуки под купола.

– Хлабавите плочки може да те подведат фатално – промълви Малиен. – Сигурно има и много места, където стената още е гладка.

– Почти навсякъде няма да се катеря право нагоре. Само с шепа клинове и въже ще мога сама да си правя опори. Дори да стъпя накриво, няма да падна, а по-скоро ще се хлъзна по спиралата и въжетото ще ме задържи. Признай, че не е невъзможно.

Малиен съжали, че изобщо подхвърли идеята, но потвърди правотата ѝ.

– Мила ми Каран, има обаче три проблема. Първо, не можеш да се катериш боса, ръбовете ще ти нарежат ходилата. Второ, нямаш никакви клинове.

– Затова те моля да ми направиш.

– Отказвам категорично.

– Е, значи сама ще си ги изработя. Виждала съм как се прави, ще се

справя.

– Ти ли?! – процеди Малиен с унищожително презрение. – Още не съм срещала човек от вашата раса, който наистина е изкусен в обработката на метал.

Каран благоразумно пропусна да ѝ напомни за Шутдар, сътворил златната флейта и навлякъл безброй беди на Грите свята.

– Може и да е така, но щом майсторът не иска да се захване, на чирака не му остава друго, освен да се постарее с оскъдните си умения. И с клинове, и без тях съм решена да опитам.

– Ох, добре. – Малиен грижливо я премери с поглед. – Ще бъдат готови утре сутринта, но те моля да не споменаваш за това пред никого.

Тя понечи да излезе от беседката.

– Почакай! – Каран се взираше в ботушите ѝ. – И твоите ходила са малки...

– Не, не. Няма да ти заема ботушите си. Пък и за тебе ще са големички.

– Моля те. Идеални са за катерене.

– Я виж ти! Какво още ще поискаш! Защо не дойдеш и в стаята ми да поровиш в най-ценните ми вещи?

– Ти каза, че имам три проблема – подсмихна се Каран.

– Как ще пропълзиш до издатините горе? Там няма плочки, а само полиран лазурит.

– Ако не мога, ще хвърля към пролуките кука на въже.

– Доста нависоко трябва да хвърляш – намръщи се Малиен. – Съмнявам се.

– Ако куката е лека, ще ми стигнат силите.

– Не е ли за предпочитане да прошепнеш на Лиан да пусне въже, здраво закрепено горе?

– Ти би ли поверила живота си на въже, вързано от Лиан? – възрази Каран с добродушно пренебрежение. – Отгоре на всичко той се плаши от височини. Не е изключено да падне, ако се наведе или да пусне въже-то, като забрави да го закрепи. А и как ще се катеря, докато той зяпа, припада и ме погребва хиляди пъти в мислите си?

– Тъй, значи поръчваш да ти се изработи и кука, нали? Не се надявам на много сън тази нощ.

– Изобщо не се надявай, защото искам и малък чук с остър край.

– За още нещо сети ли се? Преносима вана, за да се явиш свежа и благоуханна пред любимия?

– О, не, изброеното ми стига, благодаря – засмя се Каран. –

Впрочем... здраво леко въже, дълго поне... – тя се взря във върха на кулата – ...седем-осем разтега. Не, нека да са...

Малиен опря юмруци в хълбоците си и с поглед я накара да млъкне.

– По моите сметки трябва да е поне десет разтега, значи ще бъде дълго дванадесет. До утре по изгрев!

Лиан изгладува денонощие и половина в хранилището, защото порталът не се появяваше, а вратата беше заключена отвън. Нищо не постигна. Твърде малко от безбройните документи можеше да прочете, но те нямаха нищо общо с диренето му. Какво бе написал Кандор? „Похарчих цяло богатство в усилията си да проуча събитията.“

Цяло богатство! Ако е плащал на шпиони и летописци да ровят и разпитват, би трябвало да има отчети на познати за него езици, не на дяволски недостъпната каронска писменост. Продължи да търси напразно до мига, когато порталът с пукот изникна пред него. Счочи вътре, без да се озърне.

Озова се в залата при Тенсор невредим, макар че го наболяваше главата и отначало трудно осъзна къде се намира.

Тенсор беше доволен от проверката.

– Новото огледало е несравнимо по-полезно. Всичко е кристално ясно, все едно надничам през прозорец. Е, Лиан, не намери каквото искаше, така ли? И аз не очаквах. Кандор беше най-лукавият хитрец сред кароните. Не би зарязал важни документи на място, където всеки може да ги открие.

Разочарован, а и объркан от прехвърлянето през портала, Лиан взе храна, вода и наметало и се качи под купата да проспие остатъка от нощта.

Преди зазоряване беше студено. Хапещ ветрец разлиоляваше папратите, поникнали в стените на кулата. Малиен я чакаше в края на моста, държеше торба. Безмълвно показа на Каран какво има вътре: шест плоски клина от стомана с халки в края, кука като мъничка котва, късо и дълго въже, чук и брезентов пояс с примки за чука и клиновете. Каран ги сложи по местата им и върза по-дългото въже за куката. Малиен й помогна да се омотае с по-късото въже като с хамут, а свободния му край можеше да прокарава през халките на клиновете.

Малиен я помириса.

– Направо вониш на зелен лимон!

– Сложих си съвсем мъничко – самодоволно каза Каран. Взря се в тънкото въже. – Сигурна ли си?...

– Няма да се скъса – спокойно я увери Малиен. – Няма и да се разръфа дори на най-острите ръбове.

– А как да нося куката?

Малиен ѝ подаде малка платнена раница.

– Вътре има манерка с вода и малко сушени кайсии.

– Защо не те помолих и за скоби, с които да прикрепим въжето към халките... Жалко! Ще се наложи да го връзвам всеки път.

Малиен извади и две малки карабинки с пружини. Каран върза едната в средата на обезопасителното въже, другата в края му.

– *И тях* ли направи снощи?

– Не, разбира се – носехме си ги! А ти се старай да забиваш клиновете правилно, иначе при падане може да се изскубнат.

– То се знае!

Малиен ѝ връчи и чифт ботуши с поизтъркани отпред подметки. Коравите им токове бяха подходящи за катерене.

– Ботушите ти! Благодаря. – Каран ги obu. – Доста удобни са ми.

– Ботушите са си мои и искам да ми ги върнеш веднага щом всичко приключи.

Малиен я изгледа строго, а Каран сведе глава, но не можа да прикрие усмивката си.

– Оо, тежичка е тази раница...

– Ако намекваш, че трябва и да се кача вместо тебе, не си познала.

Каран прихна и се обърна към стената.

– Стой, редно е да зачетем традицията! – спря я Малиен и подложи длани, за да стъпи на тях.

Каран отскочи върху парапета на моста и се оттласна към първата пукнатина. Със следващото движение подметките на ботушите ѝ вече бяха над главата на Малиен. Бързо преодоля и металната козирка, в която още предишния ден бе открила процепа.

– Дотук нищо трудно – подвикна отгоре.

Малиен ѝ помахаша с ръка и се отдалечи.

Каран изкатери с лекота първата третина от кулата – имаше къде да се хване и да стъпи, заради навивките на спиралата не се качваше отвесно, а под наклон.

В тази част само три пъти заби клинове. Закачаше карабинката на обезопасителното въже, проверяваше здраво ли е забит клинът и

стъпваше нагоре. Но когато се наведе втория път да избие клина с чука, за да си го прибере, прекали със силата, парчето стомана отлетя и се пързулна надолу между две навивки.

– Останаха пет – промърмори Каран, ядосана на нехайството си.

Каран не се мяркаше никъде. Шанд си знаеше, че нищо няма да я възпре задълго. Излезе навън и зърна Малиен облегнатата на дърво при източните стъпала. Взираше се нагоре в кулата и върховете зад нея. Личеше, че не е спала през нощта. На няколко крачки от нея бе застанала Селиал. Малиен погледна още веднъж кулата и тръгна нанякъде. Явно искаше да бъде сама.

– Този портал е гибел за нас – обърна се Селиал към Шанд. – Тенсор ни набува в тази безизходица, а ние му се покорихме като мишлета пред змия. Ето го края на аакимите от Шазмак. И то къде – далеч от всичко, което ни е скъпо.

– Има и други градове на аакимите, по-многолюдни, отколкото някога е бил Шазмак.

– Трудно ми е да нарека жителите им аакими, толкова се промениха и западнаха. Не запазиха старите обичаи. Сантенар изсмука от тях жизнеността и благородството.

– Но нали и на Аакан имате многобройно население?

– Може би, макар че никога не сме били плодovitа раса, а след шествието на кароните... Пък и преди хилядолетия много от нас са дошли на Сантенар. Прекалено много. Сега не знаем нищо за Аакан. Той не е част от живота ни. Кароните ни погубиха.

Кимна му сковано и влезе в крепостта.

След малко Малиен се върна при дървото. Шанд позяпа околността. Нямаше големи промени след последното му идване тук преди повече от век, само гората се бе разраснала. Вдигна поглед и към усуканите спирали на кулата, видя нещо бяло, взря се и различи бледо лице. Не се изненада, но като гледаше Каран вкопчена в стената на такава височина, му призля от страх.

Чу се тракане, парче метал отскочи и прелетя над главите им. Шанд се извърна към втрещеното лице на Малиен. Но нищо друго не се случи. От кулата не политна надолу смалено от разстоянието тяло. Той отиде да вдигне плоския клин, дълъг колкото ръката му от китката до лакътя.

– Чудесна изработка – подаде го на Малиен.

– Цяла нощ ги правих.

Шанд напрегна очите си. Каран се бе скрила от погледа му зад извивките, но той продължи да се взира, улисан в мислите си. По едно време усети, че Малиен я няма.

Когато се върна в крепостта, завари Мендарк да помага на новите си временни съюзници в опитите с устройство, което може би щеше да събори стоманената врата. Шанд тайничко се подсмивваше, докато ги наблюдаваше.

– Ела да помагаш и ти! – сгълча го Мендарк. – Разбираш нещичко от подобни машини.

У Шанд неволно се събуди любопитството. Провери работата им толкова усърдно, сякаш лично щеше да борави с устройството. Поклати глава и отиде в кухнята да си свари чай. Знаеше, че и този път няма да успеят.

Мендарк се загледа подире му с гняв и недоумение.

– Ама че изкуфял дъртак...

От часове Лиан си седеше под купола, а светилото пълзеше в небето. Из Сухото море вилнееха първите прашни бури за сезона, вдигаха пушилката нависоко, където западният вятър я подхващаше и я поръсваше чак над Джеперанд и околните безплодни земи.

По върховете на Катаза оставаха съвсем малко петна сняг. Кратката пролет препускаше към дългото изгарящо лято. Отегченият Лиан надникна надолу, макар и слисан от дързостта си, за да разгледа стените на кулата, в която бе затворен. В пукнатините зеленееше мъх, по южната страна имаше и лишеи.

Движение малко над първия пръстен от лазурит прикова вниманието му. Взираше се с желанието да види що за птица или гризач се е приютила в жилавото снопче папрат. И когато проумя, че онова долу не е животно, дъхът му спря. Вкопчената в процепа ръка издърпа нагоре тялото, появи се и бледо лице сред облак червена коса. Тук-там се налагаше Каран да забие клин и да закачи въжето си за него.

Прилоша му, но не можеше да откъсне поглед от нея. Оставаше й да катери много, а тя напредваше бавно и видимо се уморяваше. Няколко пъти се подхлъзна, пропадеше около един разтег и спираше с невероятна ловкост. Той знаеше за уменията й, но недоумяваше как дори тя би се изкачила по тази кула?

Каран разбираше, че силите й ще привършат твърде скоро. Преди

година щеше да преодолее три пъти по-голяма височина, без да се изтощи толкова. Но най-сетне заби последния клин в лъскавия лазурит, изтегли се нагоре и стъпи върху тесния корниз по средата на кулата. Можеше дори да седне на него. Все пак се предпази със забит клин, закачи въжето и провеси крака през ръба. Какво блаженство! Разтърка прасците и кръста си, отпи от манерката и съдвка сушена кайсия. Не помнеше да е вкувала такава сладост.

Зарадва се, щом премери на око височината, с която се справи досега. „Не поглеждай нагоре. Почини си, отпусни се, възстанови силите си...“ Разбира се, веднага вдигна глава. Още толкова... А спиралата беше по-стръмна нагоре. Немислимо!

Тя пропъди съмненията, пак пи вода и се изправи. Прасците я заболяха съвсем скоро, коленете ѝ омекнаха, два пъти чупената китка смъдеше. „Няма да мисля! Няма да мисля!“ – внушаваше си, докато ядосано забиваше клин. Цялата плочка се натроши и заедно с клина се понесе по дъга към земята.

„Сега са четири! Ама че си глупачка. Изгубените непременно ще ти потрябват.“

За да не мисли за премеждието, в което се впусна, тя си припомняше други затруднения, от които се измъкна, особено бягството през канализацията на Физ Горго с откраднатото Огледало.

Откри, че така ѝ олеква. Когато прехвърляше в ума си спомените как се бореше със заклещения шлюз, а мръсната вода се издигаше над главата ѝ, вече бе изминала три четвърти от разстоянието до върха. И тогава зърна лицето, наведено към нея от пролука под купола. Не беше Тенсор, а още по-зле – Лиан!

„Ох, махни се оттам! Как да пропъзля до края, като си се опулил така?“ Мразеше някой да я вижда, когато е заета с трудна работа.

Умората я притисна и сякаш виждаше отстрани всяко вкопчване на пръстите си, всеки клин, всяко сътресение на кулата. И грешките зачестиха. Доближаваше се до пълното изчерпване на силите. Какво да хвърли? Може би ако изпие водата, щеше да ѝ е по-леко. Изгълта я, изяде още една кайсия, върза куката на гърба си и пусна раницата по извивката.

Пълзеше нагоре все по-бавно. Сега различаваше добре лицето на Лиан. „Горкият! Няма да го преживее, ако падна.“ И щом си каза, че очаква падането си, потресът я накара да се опомни. А с всеки разтег виждаше, че тази козирка е далеч по-трудно препятствие, отколкото изглеждаше от земята. „Е, нали си имам куката. Не е същото като без нея.“

Нямаше лесно място. Над нея беше тясната златна ивица, след това полиран лазурит, широк около три разтега, и пак злато. До тесните прозорци без стъкла, където трябваше да закачи куката, оставаха поне седем разтега. Дали би успяла да метне куката? Налагаше се да отпусне тяло назад, увиснала на клиновете, за да не ѝ попречи козирката, щеше да е трудно да уцели перваза на прозореца, смален от разстоянието. Дали Лиан би могъл да я хване и закрепи?

Направи възли на въжето, за да улесни изкачването, провери пак здраво ли държат клиновете. Хлабаво навитото въже увисна от лявата ѝ ръка. Омота края му три пъти около дланта си, защото можеше и да не улучи. Стисна с пръстите на лявата ръка единия клин, замахна, хвърли куката и тутакси се хвана с дясната ръка, за да пусне с лявата въжето.

Куката удари стената под перваза. Не бе преценила вярно разстоянието. Впи пръсти в клиновете и се напрегна. Падащата кука се удари в козирката, прелетя край главата ѝ и продължи надолу с плашещо ускорение. Изопна въжето с такава сила, че едва не извади ръката ѝ от рамото. Каран извика.

– Ей... добре ли си?

– Да! – озъби се тя.

Стискаше зъби, докато стихне болката. Издърпа куката. Събра сили за второ хвърляне, но този път омота края на въжето около клин. Метна колкото се може по-нависоко и ръката ѝ трепна неспокойно. Куката мина над прозореца и въжето се омота около стърчащ прът, където сигурно бе имало флаг някога.

Двамата с Лиан се спогледаха.

– Ще пропълзя отвън да я хвана – изгъгна той.

– Защо ли направо не скочиш – промърмори тя под носа си.

Капризната дарба избра този миг така да свие сърцето ѝ от страх, че тя извика:

– *Не! Прътът няма да те издържи!*

Дръпна яростно въжето, проскърца изгнил метал, прътът се прекърши и полетя като копие към нея. Каран се долепи до стената. Парчето я подмина, повлякло въжето.

То се опъна със звън, изтръгна клина от пукнатината заедно с карабинката и обезопасителното въже. Краката на Каран отскочиха от двата опорни клина, тежестта на пръта я смъкваше надолу. Възлите на хамута приплъзнаха и сякаш две примки се стегнаха около ребрата ѝ. Но втори-ят клин издържа.

Помъчи се да освободи карабинката от халката на изтръгнатия

клин, но ѝ пречеше люлеещият се тежък прът. Пресегна се и започна да реже въжето на куката. Както Малиен ѝ бе обещала, оказа се много здраво.

Накрая желязото падна с дрънчене, рикошира надалеч от стената, повлякло премиящата се кука. Каран видя как се стовари насред единия мост. Звукът от ехтияция удар като че достигна много бавно ушите ѝ. Скоро долу се събра групичка сочещи, крещящи хора.

И Лиан пищеше отгоре:

– Каран, какво става с тебе? Кажй нещо!

Не можеше да се занимава и с него. Плувнала в пот, тя копнееше само да легне, да се свие на кълбо и да дръпне завивка над главата си като нещастно дете.

Точеха се минута след минута, а Лиан все вресеше.

– Добре съм си! – ревна му тя, за да млъкне.

Само че никак не беше добре. Гърдите я боляха, главата я цепеше, на слепоочието ѝ се издуваше цигина, макар да не помнеше как се е ударила. Издърпа се нагоре и отметна глава, за да вижда Лиан.

– Целият беше прояден от ръжда – викна ѝ той. – Ако не ми бе казала да не стъпвам върху него...

– Затваряй си устата! – изръмжа Каран.

– Как ще стигнеш дотук?

– Не знам. Остави ме на мира!

Пак се загледа нагоре. Няколко разтега под пролуките в стената имаше малка издатина. Успееше ли да пропълзи дотам, щеше да е в безопасност. Но щом се вторачи в ивицата лазурит, пак я обзе паника. Тази беше много по-равна от долната. И по такива скали се бе катерила, но не с изцедена докрай енергия.

Извади един от долните клинове и го заби по-нависоко под козирката. Закачи се за него, изби с чука следващия и опита да се изтегли с неимоверно усилие. „Мога!“ – втъпяваше си, но увереността я нямаше. Откачи от карабинката клина, който се бе изтръгнал, посегна към ръба на козирката и се напъна да го забие между златото и лазурита. Удари страшно палеца си с чука, клинът изсвистя надолу. Каран занарежда ругатни, макар че те не облекчаваха болката, нито пък ѝ върнаха клина.

Чак след половин час преодоля тясната козирка и увисна на трите си клина. Чупената ѝ китка беше почти безполезна. Струваше ѝ се, че поясът и чукът всеки миг ще я смъкнат надолу. Опря буза в гладкия камък и изви глава да погледне Лиан.

Поне веднъж той като че долови в какво състояние е изпаднала.

– Чакай! – отекна вопълът му и той се дръпна от прозореца.

Каран се огледа, рече си, че трябва да забие клин в цепнатината малко над главата си, но се отказа. „Добре де, ще чакам колкото искаш. Просто ще си вися тук. Толкова е спокойно...“

Тя затвори очи.

40. Наддумване

На Каран ѝ оставаха само няколко разтега, но не можеше да ги преодолее. Нямаше сили. Лиан знаеше, че и на нея ѝ е ясно. Накрая тя се размърда, но само колкото да се закачи от един клин на друг. И от пролуката Лиан виждаше как треперят ръцете ѝ. Мускулите вече не ѝ се подчиняваха. Тя затвори очи, сякаш се канеше да поспи. Това съвсем го стъписа.

– Чакай! – викна ѝ ненужно.

Скочи от пролуката и се заозърта трескаво какво да вземе вместо въже. Нито тук, нито долу имаше въжета. Значи оставаше наметалото му.

Заби ножа си в дебелия плат и започна да пори здравата тъкан, направена от аакими. Нарязва я на широки ивици, като начесто проверяваше от пролуката как е Каран. Накрая се слоби с парчета плат за въже, дълго около осем разтега. Съедини ги, върза примки в двата края, стегна една-та около стърчаща до прозореца скоба за лампа и задърпа яростно, за да провери дали ще издържи.

След това пусна въжето навън. Заради примките и възлите увисна само четири разтега под пролуката. Не достигаха още два-три.

Изу ботушите и без дори да се сети колко го е страх от високото или да помисли какво ще прави, стъпи на перваза. Хвана се за въжето и продължи надолу по извивката на стената, но дори оттук не виждаше подходящи места за хващане. Спускаше се лесно – опираше крака в стената и плъзгаше ръце от възел към възел. Изведнъж увисна на примката, а пръстите на краката му драскаха по камъка. Погледна надолу и осъзна какво разстояние има до земята. Една грешка и щеше да падне. Главата му се замая, догади му се и той изкрещя.

Каран се ококори, бледото ѝ лице се обърна към него. Тя беше само на три разтега под ходилата му.

– Върни се! – тутакси изсъска тя.

Лиан се мъчеше да напипа опора с краката си, ръцете и раменете го

заболяха. Въжето се залюля.

– Хайде, качвай се! – провикна се тя.

Лиан съзря внезапно избухналия сляп ужас в очите ѝ и проумя, че тя се бои за него. Потните му пръсти се изхлузваха, но палците на краката му се опряха в тясната издатина над лазурита. Стъпи на нея.

– Не! – изръмжа Каран. – Не пускай въжето!

Твърде късно. Примката се измъкна от пръстите му и той застина клекнал, опрян в камъка. Изобщо не можеше да повярва, че сам си причини това. Въжето се поклащаше над него. Лиан се страхуваше дори да се изправи. Издатината, по-тясна от библиотечен рафт, сякаш ставаше все по-хлъзгава под краката му. Заби пръсти в някаква ямичка.

– Не мога да се върна нагоре – завайка се той. – Ще падна.

– Много близо си до стената. Пресегни се!

Каран обаче помнеше тясната пътека при развалините над Тулин и знаеше, че той не е способен да го направи – губеше си ума от височините. Сърцето ѝ блъскаше толкова силно, като че ще се пръсне. Лиан ей сега щеше да умре заради нея. И тъкмо увереността, че той няма да направи нищо, за да се спаси, я раздруса.

Внезапно прозря какво да прави, намери и изворче на сили, което никога не бе подозирала у себе си. Откачи своето въже, изби с чука долния клин и се издърпа, увиснала на най-горния. Протегна ръка и заби свободния клин между плочите лазурит. Късчета син кристал заседнаха в косата ѝ. Опита се да закачи въжето, но халката беше сплескана. А щом удари по втория клин, той се счупи. Точно накрая, когато беше най-трудно и опасно, трябваше да се катери без обезопасително въже. „Не мога“ – пак си призна мислено, но беше достатъчно само да погледне треперещия на издатината Лиан.

Запълзя като рак, хвана се за следващата пукнатина и се протегна настрана, за да опре крак. Пръстите на ръцете ѝ се вкопчиха в издатината и лицето ѝ се изравни с ходилата на Лиан. Мускулите ѝ отказваха да продължат усилието. Опита отново и почти сгърчена се стовари на издатината. Изправи се, обаче не стигна до края на въжето.

– Отвори си очите, идиот нещастен! – изпищя в ухото му. – Хвани го това скапано въже!

Лиан подскочи и се вкопчи отчаяно в примката.

– Сега се дръж и за нищо на света не се пускай. Опри крака здраво, докато се катеря по тебе. Готов ли си?

– Да – прошепна той.

Тя се плъзна по усуканите ивици плат, сякаш беше опитен моряк,

просна се на благословения перваз и тупна вътре.

– Хайде! – подкани и него.

Лиан се старееше, но беше твърде тромав. Надигаше се нагоре, Каран го дърпаше и след малко го стовари безцеремонно на пода. Лиан се изправи и опря гръб на стената. Каран се просна по лице и дълго не помръдна. Беше цялата схваната.

Накрая се надигна на колене и пропълзя немощно към Лиан. Тресе се от преумора, но чудото ги споходи – двамата бяха живи и се събраха. Протегна ръце към него.

– Нищо по-тъпо не си правил през живота си. И по-смело.

Лиан не каза нищо. Нямахше нужда от думи.

Каран се размърда. Усещаше краката си като спаружена маруля.

– Слез долу и ми донеси нещо за ядене. Слаба съм като новородено или... – ухили му се – ...като майстор летописец. И внимавай. Не вярвам Тенсор да ми се зарадва.

Лиан се повлече по стъпалата чак до залата, където Тенсор още се трудеше. Не се бе мяркал тук половин ден и беше съвсем нормално да отиде при отрупаната до стената храна и да напълни манерката си. Тенсор обаче вдигна глава и очите му блеснаха.

– Значи тя дойде да те измъкне? Дано имаш късмет да е по-добра към тебе, отколкото към сродниците си. Изумително изкачване... възхищавам се на доблестта и уменията ѝ. Само че освен през тази врата няма как да слезете. Не е нужно да стъпваш на пръсти, вземи каквото искаш. Но не се съмнявай, че ще те повикам, когато си ми необходим.

Лиан побягна, понесъл храната, водата и одеяло.

– Знае, че си тук! – избълва, щом се добра до стаята под купола. Още му се виеше свят. – И каза, че за нас няма път надолу.

– Затвори вратата.

Той натисна тежката каменна плоча и се пребори с клеясалите панти. Не можеше да я залости, но поне я залекци с каменни отломки. После помогна на Каран да седне.

Тя видя амюлета от нефрит на шията му и се присви като ужилена.

– Махни го веднага. Неприятно ми е да го гледам.

Лиан го прибра в кесията си.

– Извинявай. Ако не беше скъп спомен от майка ми, отдавна щях да го изхвърля. Малиен обаче премахна заклинанието.

– Не съм против да го запазиш, но не го носи, когато си с мен.

Моля те.

Нахраниха се и той я попита:

– Не се ли боиш, че Тенсор ще се качи тук?

Беше проснал одеялото на сянка в ранния следобед, Каран пък се изтягаше върху останките от наметалото, облегнала глава на гърдите му. Примижаваше към платиновия купол.

– Сега не ме е страх от Тенсор. Постъпих правилно и той го знае.

Лиан не беше толкова уверен, но си замълча. Погледите им се срещнаха и двамата се извърнаха. Толкова време мина, че не знаеха как да започнат отново.

– Виж се само... – промърмори той, вторачен в нея. – Направо си *кльоцава!*

– Дръж се по-любезно. Върни ме в Готрайм и скоро ще се закръгля като яйце. – Каран понечи да стане, но мускулната треска я скова и тя тупна обратно на постелята. – Ох, не се понася. По-зле не съм била.

– Какво те боли?

– Ами всичко. Толкова пострадах заради тебе – усмихна се закачливо Каран, – докато ти си скитал безгрижно. И всяка рана е дълг, който трябва да ми изплатиш. Охо, чака те истинско робство!

– Скитал съм безгрижно, така ли? Не мога вече да си преброя белезите. Отвлечане, удари по главата, душене, заплахи със смърт и хвърляне върху свлачища... Това за „безгрижно“ ли се брой?

– Самохвален разказвачо, кой може да различи фактите от измислиците в думите ти? Искам доказателства. Ето, виж, а ти нищо не ми показваш.

Каран вдигна косата си и той целуна сцепената кожа на цидината. Тя се постара да не трепне.

– Мисля да ти платя с целувки този дълг, на който толкова държиш. Само с тази раничка ли ще ми се фукаш?

– Имам си още доста. Не съм видяла какви белези получи тялото ми днес. Цялата съм натъртена. А я погледни как ме ужили скорпион.

Лиан се взря в дълбоката зараснала рана.

– Как едно дребно животинче ти е оставило такъв белег?...

Каран описа безмилостното лечение на Шанд с горящия клон.

– Нищо де, аз имам по-хубави.

Показа й дланите си, разранени от падането сред късовете натрошен базалт, и дългия белег от глезена до коляното.

– Спъването не се брой – възрази Каран, но плъзна устни по дланите му. – Белезите трябва да са заслужени.

– Ако ще и с небрежност ли? – засмя се Лиан и пак докосна раната от скорпиона. – Нищо по-забележително ли няма да покажеш?

Каран посочи всевъзможни следи от наранявания. Лиан ги целуваше, но отказваше да се впечатли.

– Само толкова ли имаш? Докато ми забиват копие между ребрата, ти си насиняваш палеца на крака?

Нейната усмивка се стопи.

– Копие между ребрата ли? Нали си измисляш?

Лиан вдигна ризата си. От раната бе останала само виолетово-кафява издутина по бялата му кожа, затова пък дълга цяла педя, с по-дебела буца по средата.

– Малиен ме заши. Малко по-наляво и щях да съм мъртъв.

Каран пипна белега с треперещи пръсти.

– Не знаех. Изобщо не *усетих* – промълви, сякаш беше виновна.

Опря буза в гърдите му и се успокои от леко забързаните удари на неговото сърце.

– Случи се само няколко часа след Големия събор. И аз не знаех какво правиш ти тогава.

– Въргалих се в несвяст. Шанд казва, че съм се опомнила чак на третия ден.

– Лежала си там два дни?!

– Не, Шанд ме намерил вътре през нощта. Сега не ми се говори за това. Искам да науча какво си преживял ти. Твоето „Предание за Огледалото“ сигурно вече е дълго-предълго – измърка тя, пъкнала ръка под ризата му. – Как те прободоха с копие?

– Вярно, сказанието доста се проточва и дори за разказвача е отредено малко място в него, но няма да запиша и своите премеждия. Не е редно сам да се изтъквам. Отворих вратата на къщата, в която ме заведе Тенсор – исках да се върна в Голямата зала. И тогава ме улучиха с копие. Къде ли щяхме да сме сега, ако бях успял да му избягам? Както и да е, това имам за казване. Не съм герой.

– Я виж и това – показва тя бяла чертичка на слепоочието си.

– Май вече си отчаяна – снизходително се засмя Лиан. – И по-зле съм се одрасквал, когато се сресвам.

– Не ми се вярва да го правиш. – Тя разроши косата му. – Но историята си струва да бъде чута.

Разказа му за гашадите и пещерите. Накрая говореше приглушено, защото той придърпа главата ѝ върху гърдите си и се зае да махне от косата ѝ парченцата лазурит. Подреждаше ги в спирала на пода – знак за

добра сполука.

– Бива си я – призна накрая. – Но аз имам още какво да добавя за моя белег.

– Ха, два разказа за един белег – прихна Каран. – Пък аз съм била отчаяната...

– Виждаш ли тази бучка? Там шевовете се разкъсаха, когато Тенсор ме хвърли върху свлачището.

Тя отново усети парещи сълзи в очите си.

– Свлачище? Да не ме взе на подбив?

Научи и за това негово приключение, после и за други. Гледаше го слисано.

– Не си човекът, когото срещнах край Тулин...

Но това не беше краят на играта.

– Хайде да продължим с твоите оплаквания. Засега не ме надминаваш.

– О, мога, но малко се притеснявам.

Каран се подвоуми, после бавно разкопча ризата си и я пусна върху нарязаното наметало. Кожата ѝ беше грозно натъртена и ожулена от хамута – ивица на кръста, още една над гърдите, две от корема към рамената, продължаващи и на гърба. От възлите бяха останали почернели отоци под гърдите.

Стреснатият Лиан потърка буза в корема ѝ.

– Много ли боли? Не смей дори да те целуна.

– Да, боли ме. А ребрата ми са като сплескани. Искам обаче да си изпълниш обещанието.

Лиан вдигна глава и я погледна в очите.

– Толкова те обичам...

– И аз тебе. Хайде, чакам си отплатата.

– Трябва да те целувам цяла вечност.

Каран изви гръб и сплете ръце зад главата си.

– Нощта е пред нас.

Наистина имаха края на деня и нощта. Може би Тенсор зачете желанието им да останат насаме. А може би беше зает с друго. Стъкнаха си огън от парчетиите на разпадащи се древни мебели, колкото да кипнат вода за чай и да се сгреят. Лиан пусна във водата няколко малки листенца от билка, която аакимите бяха набрали край Катаза. И двамата не бяха свикнали с тази сладка, твърде ароматна отвара, но поне се

стоплиха.

Лиан поднесе чашата към устните и му хрумна нещо.

– Тази билка предпазва и от...

– Късно се сещаш. Погрижих се за това преди седмици.

– А откъде знаеше дали съм жив? Ех, че си хитруша!

– Ти да мълчиш. Ела тук. Студено ми е, уморена съм. Стига си придърпвал одеялото към себе си. Помогни ми да си направим постеля.

Пак разстлаха парчетата от наметалото, завиха се с одеялото и се прегръщаха цяла нощ. Не спаха много, но и не им се искаше. Радваха се, че са заедно, задрямваха, събуждаха се, поглеждаха странните северни съзвездия и намираха покой.

Но в един буден миг Каран се почуди за дарбата си. Връхлиташе я толкова силно, когато Лиан беше в опасност...

В ранното утро се помъкнаха отпаднали надолу, хванати за ръце. Питаша се какво ли е намислил Тензор. Надзърнаха от стълбата в просторната зала, но там го нямаше. Каран стоеше объркана – очакваше разпра, която се отлагаше.

– Лиан, защо му помогна? – попита нерешително, за да не го уязви.

Изпълваше я такова радостно чувство, че беше готова да посрещне всички несгоди.

Той мълчеше. Съжаляваше за покорството си през последните месеци. Увлече се в начинанието на Тензор, поддаде се на неустоимия си копнеж да види какво още ще се случи.

– Как тъй съм му помогнал?

– Чух ви да си говорите за Лъжовното огледало.

– А, това ли... Искаше да изпробва портала с мен. Изобщо не ми се мислеше къде мога да попадна, ако ме насочва с Огледалото на Аакан, затова му подсказах да си направи друго.

Чу се гръм, въздухът се завихри и Тензор се появи напред подиума. Косата му стърчеше, очите му гледаха диво. Прекрачи напред и залитна, сякаш очакваше подът да е по-нисък. Каран стисна ръката на Лиан, но страховете им не се оправдаха – Тензор беше обсебен от вълнението.

– *Видях го!*

Не можеше да се сдържа, искаше да сподели с някого как е успял.

– Щом се убедих, че новото огледало върши работа, не се опитвах да нападна Нощната пустош. Предпочетох да изградя незабележим проход за наблюдение, мъничък портал, който да не засегне Защитата. И

неспирно се възползвах от него. Рулке беше в огромна зала, седеше на кресло като трон. Около него бяха пръснати части от *творение* – онези жалки механизми, към които кароните са толкова пристрастени, пълни с колелца, лостчета, незнани други чаркове и странни енергии. Сложна машина за нищожна задача... Видях го стар и уморен. Макар и аз да участвах в създаването на Нощната пустош, не съм и помислял, че така ще го изтощи.

– Не се оставяй да те подлъже – възрази Каран. – Много пъти се явяваше в сънищата ми. Могъществото му надхвърля твоето.

Тенсор се разсмя.

– Сънищата ти показват каквото *той* пожелае. А аз го *видях*. Очите не ме лъжат. Той си седи там, залисва се с творенията си и още вярва, че може да намери път към свободата. Що за глупак! Няма да избяга от Нощната пустош, освен ако не го пуснем. А аз смятам да го отърва от мъките му *веднъж завинаги*.

По смеха му пролича колко се е увлякъл в мечтите си.

– Ти си глупакът! – изтръгнаха се думите от Лиан. – Рулке те разиграва.

Тенсор присви очи.

– По-силен е, отколкото се надявах, и по-слаб, отколкото очаквах. Находчив е, но такъв съм и аз. А имам и оръжие.

– Тенсор... – промълви Каран. – Умолявам те в името на родството, което ни свързва.

– Ти сама прекъсна тази връзка – обърна й гръб Тенсор. – Няма да ме разубедиш.

Той продължи експериментите си, няколко пъти изчезваше в портала. Случваше се да го няма часове или само минута-две, докато проучваше невеществените граници на Нощната пустош. Последния път отсъстваше дълго, върна се преbledнял и запотен. Без да продума, изтича нагоре по стъпалата.

Лиан дремеше на пода, Каран крачеше неспирно напред-назад и един въпрос не й даваше мира. Какво ли е това тайно оръжие? Кога е имало оръжие срещу Рулке? И защо Тенсор е довел Лиан чак в Катаза? За какво му е летописец?

Накрая хвана Лиан за рамото и го разтърси. Той се усмихна.

– Събуди се!

– Буден съм – отвърна й безметежно. – Казвай.

– Какво се случи в края на Големия събор?

– Когато Тенсор взе Огледалото ли?

– Да.

В ума на Лиан всичко се подреди мигновено.

– Тенсор погледна стоящата горе Мейгрейт и откри в лицето ѝ нещо, което го потресе или ужаси. Вдигна ръка да я поразии, но размисли, все едно му липсваше смелост. Някой извика „Не!“ – ти беше, нали? Косата ти се бе изправила, размахваше ръце. И друг извика, може би Мейгрейт. Тенсор протегна ръка, имаше проблясък и Нелиса отхвърча мъртва към стената. Ти рухна на пода и се заблудих, че също си умряла. Всички паднаха в несвяст, дори Фейеламор, а Тенсор взе Огледалото.

– Но ти не беше засегнат, така ли?

– Само за миг-два бях замаян, не проумявах защо се отървах. Сякаш една порта се затвори в главата ми, а се отвори друга. Видях те безпомощна и ме обзе свиреп гняв. Грабнах бастуна на Нелиса и ударих Тенсор по главата. Не му навредих, а той каза, че съм му нужен. Поведо ме и аз няхах сили да се възпротивя, както е и до днес. Има над мен огромна власт и се възползва от нея, когато пожелае.

– Но защо да му е нужен един зейн, и то летописец? Какви бяха точните му думи?

– „Само ти си невредим. Имам нужда от човек като тебе. Време е да си уредим сметките, летописецо.“ После ме поведо. След малко успях да се отскубна и хукнах обратно към тебе, но той ми наложи волята си и вече нищо не можех да направя.

– Сред аакимите е известно само едно оръжие, употребявано някога срещу Рулке – бавно промълви Каран. – Заклинание, създадено преди хилядолетия. А Рулке е покварил зейните именно за да открие защита срещу това заклинание. Ти сам ми каза. Значи все пак носиш Дара на Рулке.

– Да. Изглежда заклинанието го отприщи.

– Но по време на Събора още не се е знаело.

– „Само ти си невредим...“ – повтори Лиан.

– Разбира се, това те е издало.

Всичко се оказваше по-страшно, отколкото тя си представяше. Рулке освободен, а глупавият беззащитен Лиан – щит в ръцете на Тенсор. Как ли ще използва Дара срещу самия Рулке?

Тенсор се върна стремително в залата, очите му святкаха. Нахълта в беседката, изръмжа нова заповед и огледалото грейна срещу него като бронзов фенер. Аакимът обърна глава и извика:

– Лиан от Чантед! Ела, часът настъпи.

Лиан тръгна към него против волята си. Каран се опита да го

задържи, но скоро пусна ръката му.

Лиан изкачи стъпалото като механична играчка и застана до Тенсор, който стисна рамото му, образът в огледалото се разми и се избистри.

Каран се задави, сякаш някой я стисна за гърлото.

А Тенсор отвори портала.

41. Забранените опити

В средата на месец бунс, последния от пролетта, жегата в Туркад беше лятна. Мейгрейт седеше в работната стая на Игър и наблюдаваше заниманията му както преди толкова месеци във Физ Горго. Той пускаше прахове и метални стружки в жаравата и прокарваше през пъстрите пламъци амулет, различни пръстени и стъклено кълбо. Тя се почувства неловко – сред фейлемите магиите бяха забранени и макар че не принадлежеше към расата им, нагласата се бе вкоренила в съзнанието ѝ.

Не знаеше каква е целта му, но личеше, че не му потръгва добре. Или особеностите на този град му пречеха, или той не намираще нещо у себе си.

Отношенията им не се върнаха към близостта от първата седмица, но връзката им някак се крепеше – напрегната, потисната и няма. И двамата не се престрашаваха да говорят за това.

– Как мразя това място! – разпалено поде Игър. – Половин година тежък задух, половин година лют студ и постоянна воня. Няма да покоря никога такъв град, по-добре да го изравня със земята и да го построя наново.

Захвърли пособията си, отиде в дъното на стаята, върна се и ги взе отново. В помещението беше тъмно, по стените избиваха капки. Игър като че черпеше сила не от звездите, а от влагата и земята.

– Не мога да свикна с подхода ти към Тайното изкуство. Да поверя своята безопасност на някакъв предмет, който нито разбирам, нито владее... бих се страхувала всеки миг.

– Затова пък цял живот си се примирявала над тебе да господства друг човек, който с нищо не те превъзхожда. Търпяла си, после се разбунтува и отново се покори – това те разкъсва. Ако Фейеламор се върне днес и те подложи на изпитание, няма ли да тръгнеш с нея? В нейните очи си ценна само ако ѝ служиш.

– Целият ми живот бе изпълнен с дълга към Фейеламор. Как да

открива смисъл в нещо друго?

– Виж този пръстен. Дава ми мощ, може да я даде и на тебе, ако се научиш да я получаваш. Но Фейеламор не може да ти я даде. Как ще те научи на онова, което ѝ е забранено? Мейгрейт, ти не си като фейлемите! Можеш да се сдобиеш с моя вид сила, ако си го позволиш. Уверявам те, че предпочитам да държа в свои ръце безопасността си и да знам, че ще я запазя, докато имам сила и воля. Не искам да разчитам на чуждо благоволение.

Мейгрейт все пак бе открила слабичка увереност в себе си през дългото отсъствие на Фейеламор. Въпреки отчуждеността на Игър ѝ беше приятно да държи на някого. За пръв път изпитваше това през живота си, далеч по-дълъг, отколкото показваше младежката ѝ външност.

Но много страни от нрава на Игър я потискаха – грубостта, привичната жестокост, презрението към верните му уелми. А и с него не се допльваха взаимно. Винаги искаше повече от Игър и знаеше, че той не само не е способен да ѝ го даде, но и не знае как. След първата им нощ не легна отново с нея. Значи тя някак го отблъскваше.

Внезапно вратата се отвори от нечий ритник и вътре нахълта Вартила. Лицето на Игър почервения.

– Какво има, та си решила да ме безпокоиш, когато работя?

Вартила се усмихна, оголвайки остри сиви зъби. Това беше толкова рядка гледка, че стряскаше. Мейгрейт си припомняше и други стълкновения между двамата, в които Вартила неведнъж надделяваше.

Тя плъзна по масата към него кожен калъф с донесения. Нахалството ѝ граничеше с непокорство. Игър премълча. Не смееше да настройва срещу себе си уелмите, които му останаха верни.

– Ще ги прочета по-късно – отсече в опит да запази достойнството си пред Мейгрейт.

– Прочети ги още сега – дрезгаво настоя Вартила, – иначе може и да няма *по-късно*.

– Каж ми какви са вестите в тях – изръмжа той.

– Както желаш. Първо – изпъна тя костелив показалец с дълъг нокът, – поредната пратка припаси е изчезнала някъде между складовете и пристанищния град. Трети случай през този месец!

Игър седна припряно. Отвори уста, но заекваше.

– И-изпрати генерал Фуонди незабавно. Ако е нужно, половината Четвърта армия да навлезе в кейовете.

– Ти поначало разполагаш с *половината* Четвърта армия заради дадените жертви, дезертърите и заразите. Нахлуят ли там, няма да

излязат като армия... ако изобщо ги видиш някога.

– Що за дупка е това? – вбеси се Игър. – Прочистих тази клоака, наложих тук законност и ред, а целият град ме проклена.

– Туркад живее от покварата, прогнил е от върховете до низините. Второ, Тилан е събрал много силна войска – наброява поне тридесет хиляди. Скоро ще има и достатъчно кораби за десант.

– Аз пък имам пет армии – сто хиляди опитни бойци! – сопна се Игър.

– Разпръснати на площ от двеста левги! Трудно ще изведеш срещу него дори дващестина хиляди, без да застрашиш властта си над вече завзетите области. А бойният дух спада непрекъснато. – Вартила се вторачи в очите му и Мейгрейт долови колко неспокоен е той. Изпъна се и трети пръст. – Още нещо. Гашадите шетат и извън Шазмак. Вече се опитват да привлекат на своя страна твоята Втора армия в Банадор.

Игър усети напирания страх. Не я ли изгонеше, щеше да се разкреши.

– Чух достатъчно – прекъсна я троснато.

– Имаме и други затруднения...

– Ами отстрани ги!

Мейгрейт остана изумена. Преди сблъсъка си с Фейеламор той щеше сам да се заеме с всичко до последната подробност.

Мейгрейт усещаше студ, необичаен през тези месеци в Туркад. Но това беше ледена тъма, проникнала в сънищата й. Мяркаха се видения за тъмни заскрежени палати, килнати кули над осветени от червено зарево хълмове и кълбяща се мъгла, по-черна от мрака. За миг пелената се отдръпна и разкри благородно, немислишно красиво и жестоко лице, индигови очи, които светеха подобно на жаравата.

– Имах видение – сподели по-късно с Игър. – Възприех го като мечти на ааким, примесени със спомени от Аакан, а накрая се появи лице, което не мога да забравя.

Описа му образа.

– Рулке!

Игър дишаше тежко.

– Но и ти често си го сънувал, казвал си ми го.

– А ти си го видяла бдителен, чакащ, убеден в силата си. Аз пък усетих през нощта раздвижване във времето и пространството, сякаш някой се опитваше да проникне от този свят към Нощната пустош.

– Тенсор! – на свой ред възкликна Мейгрейт.

– Опасявам се, че работи с Огледалото, но как е успял?

Дясната половина на лицето му отново се скова.

– Има ли начин да го спрем?

– Няма. Тенсор отиде във Фаранда и продължи през пустинята. Не мога нито да го открия, нито да му попреча. Виж ме сега – най-могъщият пълководец в цял Сантенар... и напълно безпомощен.

Той застана до тесния прозорец и се загледа в осветените от луната покриви на Туркад и в сребрилата вода на пристанището.

Мейгрейт се вираше в него. Допреди четири месеца тя изпълняваше само чужди заръки една след друга. Всичко това секна след Големия събор – една от причините да остане с Игър въпреки неясните си чувства към него. Просто напук на Фейеламор. Така спечели време сама да стане господарка на съдбата си. Но колкото по-силна беше, толкова по-слаб изглеждаше той.

Късно вечерта вратата се отвори безшумно, Фейеламор се бе завърнала от дългото скитане по незнани места. И от гласа ѝ лъхаше мраз като от погледа. Тя заговори на Игър без увъртане.

– Тенсор застрашава всички ни, като се опитва да проникне в Нощната пустош по този път.

Игър се сачиса, че чува от устата ѝ онова, за което дори не смееше да мисли.

– Как научи?

– Присъщо ми е да знам. Какви са твоите намерения?

– Не знам нито къде е, нито какви сили е впрегнал. Мога ли да направя нещо освен да се въоръжа срещу Рулке, ако Тенсор се провали?

– *Ако?* – надменно изрече Фейеламор. – Тенсор е изпаднал в слабост. Ще ни навлече ново Прочистване, а ти *бездействиаш!*

Игър се разяри.

– Нали потеклото ти е по-величаво от моето? Тогава използвай способностите си.

– Така и ще направя, но на силата трябва да бъде противопоставена сила. Ние – феилемите, разчитаме на други дарби. Ако имахме и твоята сила, уверявам те, че щях да си послужа с нея непоколебимо. *Нима не виждаш* – ти, който се прослави с дързостта да прибягнеш до Забранените опити? Или онази младежка храброст те напусна? Престраши се отново и го намери, иначе е свършено с нас.

Без нито дума повече тя си тръгна.

Игър опря чело на ръцете си, а Мейгрейт изскочи от ъгъла.

– Ще можеш ли? Възможно ли е да бъде открит така?

– Вероятно, но вече са ми чужди мислите за Забранените опити.

Във всяка клетка от тялото ми се е запечатал споменът за предишния път. Все ми се струва, че Рулке е забил отровен шип в моя мозък и когато се сети за мен, усещам как пулсира. Мейгрейт, прекарах живота си в предпазливост и благоразумие, никога не предприемах нищо, без да знам всички последствия, за да съм подготвен за тях. Онзи гениален младок, какъвто бях преди затварянето на Рулке, изчезна отдавна. Тогава бих се справил, но сега... старателен, обуздам въображението си... Едва ли. А в тези начинания увереността е жизнено важна. Откакто влязох в Туркад, обзет съм от съмнения.

Игър отново се захвана с работата си, но скоро захвърли устройствата.

– Няма да се съсредоточа, знам. *Забранените опити...* Има един, който може да донесе успех. Ако Тенсор наистина е отворил портал към Нощната пустош, съществува шанс да бъде проследен и дори заловен. Само да знаех повече за този портал...

– Не допускай подигравките на Фейеламор да те тласнат към необмислени постъпки – каза му Мейгрейт. – Дълго ги понасях и знам по-добре от всекиго как те е уязвила. Искам обаче да ти е ясно, че тя никога не се присмива без скрита цел.

– Съзнавам това – разсеяно отвърна Игър.

– Късно е, стига сме умували. Ще се качиш ли?

За нейна изненада Игър дойде в спалнята. Прегръщаха се със страст, каквато не познаваха дотогава. Той заспа скоро, а Мейгрейт будуваше и се мъчеше да отгатне стремежите на Тенсор и Фейеламор, опитваше се да си представи и за какво мисли Рулке.

В онзи сън бе почувствала за миг как съзнанията им се сливат. Лицето на Рулке като че излъчваше печален копнеж, когато я гледаше. А тя долови изгарящата го решимост да се освободи от вековното заточение в Нощната пустош. Всезнаещите индиговосини очи разпалиха и у нея жажда като в миговете, когато се взираше в Огледалото – животът й да има смисъл.

Тя се унесе. Сънуваше, че се люби с Рулке диво, както не се бе случвало с Игър. А по-късно насън усети, че Игър не е до нея, и повярва, че отново я е дал в ръцете на страшните уелми. Все не успяваше да се отърси от този кошмар.

През тази нощ идеите, зародили се в ума на Игър, се превърнаха в неясен план. Щом долови, че Тенсор се кани да отворя пак портала, ще започне един от Забранените опити, но само призоваващата му част. Така ще отклони портала от Нощната пустош към себе си. С друг вид сила би могъл да завладее портала и да се пренесе в убежището на Тенсор. Не знаеше обаче какво ще прави, ако се озове там.

Повтаряше наум поредността на опита отново и отново, за да протече безупречно. А по изгрев в сънищата му ненадейно го споходи онава особено чувство за изкривяване на света. Мейгрейт се мятеше в леглото до него, седна изведнъж и ужасните ѝ очи се отвориха, макар да не се събуди. Игър се вцепени. Врагът му беше навсякъде! Изскочи от леглото, загърна се с халат и в просъница се втурна към работната си стая. Отново както преди столетия насочи съзнанието си и размести самата тъкан на действителността. Щом отметна завесата на времето и пространството, догадката му се потвърди – Тенсор бе успял да отвори портал. Ето го шанса, ако му стигаше дързост. Друг не би имало.

Не се съмняваше какво ще направи, съзнаваше и че е невероятно да се завърне скоро. Грабна с треперещи ръце устройствата, които сяха да са му необходими. Изкривяването нарастваше неудържимо, извиваше лъчите светлина, променяше очертанията така, че и вратата стана неузнаваема. Игър прихвана търсещата безтелесна нишка, която Тенсор се стремеше да насочи към Нощната пустош. Как го нараняваше! Също като някога усети, че някой реже мозъка му с бръснач. Той привлече полка нишката, закрепи я и порталът се появи.

Отвори се с грохот и засмука въздух от стаята във въртящ се бял облак. Хартиите от масата потънаха в черен тунел към нищото. Вихрушката теглеше и него. Босите му крака се хлъзгаха по влажния под.

– Не! – изкрещя Игър.

Не беше готов... и никога нямаше да бъде. Все едно бе скочил в океан с убеждението, че е умел плувец, но тутакси бе разбрал колко е безпомощен пред стихията. Влезеше ли в портала, щеше да се удави безвъзвратно в страданията, които някога му причини Рулке.

Някой се появи в нагънатата рамка на вратата – висока, слаба и жилага жена със сивееща коса и остри зъби. Вартила! Изблъска го и притича покрай него.

– Глупак! – изплющя гласът ѝ и тялото ѝ се хвърли през портала.

Но илюзията се разсея за миг и Игър зърна по-дребна жена. Не

Вартила, а Фейеламор. Порталът просветна и избледня.

Книжката му се посипаха по пода. Игър ги събра разсеяно, подреди ги на масата и се затътри обратно към леглото – единственото място, където не се чувстваше такъв жалък окаяник.

42. „Покажи се! Покажи се“

Щом порталът се отвори, Каран се досети, че нещата са потръгнали съвсем зле. С рев въздухът се завъртя из залата, а съзнанието ѝ се зашемети в миг. Тежък тласък на топла влага я повали на пода. Ивици мъгла се стопиха в сухия въздух на Катаза.

Тенсор стоеше разкрачен пред портала, наметалото му плющеше, пръстите му стягаха като белезници китката на Лиан. Другата му ръка се протягаше към пустотата. Земята се друсаше, цялата кула се разклади. И подът като че се нагорещи.

Отначало само Каран осъзна, че порталът е отклонен. Сетивата ѝ помагаша на паметта да свързва точно впечатленията за места и хора. А от портала нахлу гъста влажна миризма, която тя позна мигновено. Туркад! Само там го имаше този дъх на подправки и мокър изгнил боклук, на мръсотията от безброй хора, натъпкани в тесни бордеи. По нищо не приличаше на чистия солен въздух тук.

Тенсор обаче не усещаше и това я смая. Той се пресягаше, застанал на пръсти, почти задавен от злорадо нетърпение.

– Покажи се! Покажи се! – нададе вой.

В безкраен миг нищо не се случи, после напорът на въздушния поток отслабна и през портала нахълта тичешком Вартила. Препъна се, очите ѝ се блещеха на костеливото лице, сандалите ѝ хлопаха по пода. Тенсор се стъписа до вцепенение, не успя да реагира, да осъзнае, че са му отнели контрола над портала.

Появата на Вартила извика у Каран спомени, които предпочиташе да не преживява повторно. И Лиан я познаваше добре – той подпали къщата в Нарн, където уелмите измъчваха Каран.

Вартила се шумгна покрай протегнатата ръка на Тенсор и изскочи от беседката. Лицето на аакима се разкриви от омраза и ярост.

– Гашади! – заблуди се той и насочи ръка към нея, за да я смаже.

Но предварително подготвената илюзия ги връхлетя. Залата се изпълни с толкова немислими образи, че и вътрешностите на Каран сякаш пожелаха да излетят през устата ѝ. Тя притисна длан към очите си и се

вкопчи в скамейката, за да не отстъпи пред натрапеното безумие. Тенсор също се хвана за главата.

Вартила се закова пред Каран, впила в нея смаян поглед.

– Как успя?... – изхриптя.

Тенсор въртеше глава, неспособен да различи действителността от илюзията. Порталът чезнеше, въздухът се успокои. Вартила посегна към Каран и чертите ѝ се размиха. Каран също вдигна ръка в немощен опит да се защити. Не проумяваше защо Вартила веднага налита да я убие.

В един миг всички се смръзнаха и вместо високата жена се появи Фейеламор. Тенсор се олюля разколебан и потресен от идването на виовницата за гибелта на Шазмак.

Фейеламор измъкна нож. Лиан се откопчи от хватката на Тенсор, втурна се и я просна встрани.

Акимът се приготви да изрече заклинанието, после се подвоуми и Лиан разбра какво го е възпряло. Би му прилошало задълго. Ами ако пострашният враг дойде, когато не би могъл да стори нищо срещу него? Не посмя да рискува.

И самият жест стигна да разтърси Фейеламор като парцалена кукла, заклинанието халоса ума ѝ, още преди да е изречено. Тя знаеше, че този път би я погубило. Изпищя и всеки предмет в залата се умножи двайсетократно.

Двадесет призрака на Тенсор отпуснаха застиналите си ръце. Нищо не изглеждаше истинско. Лиан стисна клепачи и запълзя натам, където лежеше Каран. Блъснаха си главите, после двадесет негови образа вдигнаха двадесет пъти Каран.

Явно шумовете се разнесоха надалеч, защото отвън пак заблъскаха неистово по вратата. Лиан побягна по широката стълба, като напипваше с крак всяко стъпало. Щом свърна зад ъгъла, илюзията отслабна.

– Опомних се – прошепна Каран. – Пусни ме да стъпя.

Тя обаче веднага се хвана за него, за да не падне. Чуха стъпки от подножието на стълбата.

– По-бързо, да се качим! – подкани Каран, плъзгайки пръсти по стената.

– Наистина ли си по-добре?

– Малко ми се вие свят... но ще се оправя. Не позволявай тя да те види.

Дълго се влачеха до стаята под купола. Няколко пъти Каран седна да си поеме дъх, но не чува стъпките повторно. Щом влязоха, Каран заклеши вратата с камъни и я подирия с гръб.

– Какво беше това? – разтрепери се Лиан.

– Порталът се отвори към Туркад. Как Тенсор допусна да се отклони така?

– Може Фейеламор да го е привлякла натам. Тя защо те мрази толкова?

– Не знам! Видя ли лицето ѝ? Какво пък толкова съм ѝ сторила?!

Вратата се откряна, камъните зачегъртах по пода, но не позволиха да се отвори напълно. Сетне процепът се разшири, като че някой отвън буташе с рамо.

– Тя е! – прошепна Каран. – Какво да правим?

Лиан хлопна вратата с трясък, но нямаше с какво да спре гласа на Фейеламор – зазвуча ясно и силно в стаята, наситен с вълшебство, към което Каран беше особено податлива. Тя се отпусна в прахоляка и само трепкането на клепачите подсказваше, че е в съзнание.

Словата на Фейеламор натежаха и в ума на Лиан. Той проумя мудро, че тя гради сказание, за да го омае, и вплита цялото си майсторство в илюзиите и заблудите. Ама че наглост – да обърне срещу него собствените му умения на разказвач! Очевидно не се съмняваше в огромната си дарба. Той ѝ се възхити против волята си.

Но и властта на неговия глас не беше по-малка, може би затова се възпротиви на отчаяното желание да бъде покорен. Не, в такъв двубой не би ѝ позволил да надделее.

За да се освободи, той подхвана свое сказание – дълга трагична история с напевния ритъм на древната традиция, който завладяваше. Тъчеше и украсяваше нишките на повествованието, както малцина други биха могли. Вложи всичко научено и цялата мощ на гласа си. Фейеламор се запъна, запелтечи и зад вратата настана тишина. Но Лиан разказваше, възнесен до възторжена забрава от онова, което сътворяваше, все едно стаята беше мраморен къс и всяка дума почукваше като длетото на скулптор, за да извае прекрасна форма.

Каран се подпря да седне, прашина и разчорлена. Вдигна поглед към Лиан. Не бе виждала подобно вдъхновение от безизходица.

И преди го бе слушала да разказва, но заради чистата радост, която извличаше от изкуството си. А сега се бореше за живота и щастието на двамата. Не с онази възпята в сказанията любов, която поразява в миг като мълния, а със зряла страст, набираща сила да преобърне целия свят. И не пренебрегваше тъмната страна на живота – ужасът да знаеш,

че някоя случайност може да ти го отнеме всеки миг с равнодушната жестокост на съдбата.

Той не се опълчваше, а умоляваше. С предизвикателство не би трогнал безмилостната Фейеламор. Каран усещаше сълзите зад вратата. Фейеламор невинаги бе такава. Дойде млада на Сантенар, влюбена в живота, както само феилемите са способни.

Историята завърши – една от най-прекрасните, разказвани някога. Изтощеният Лиан се прегърби до стената. Каран го прегърна нежно. Слънцето се спускаше, полегатите му лъчи проникнаха през високите пролуки и обагриха като лъскава мед косата ѝ.

Фейеламор започна да ги омайва с желание за сън. Срещу това Лиан не можеше да стори нищо. Бездруго беше готов да се свлече. Стори му се, че пропада в кладенец и тупва в облак пух. Той се унесе. И на Каран ѝ се додряма, но не биваше да заспи.

Тишината сякаш се проточи безкрайно. Каран усети как Фейеламор се изправи зад вратата, а мечтанията, далечните спомени за друг живот на Талалейм гаснеха, остана само горчивата сладост на копнежа.

Вратата се отвори широко и Фейеламор пристъпи в убежището им. Каран мимолетно долови какво вижда тя: просторна стая, открити към светлото небе прозорци, те двамата присвити до стената.

Погледите им се срещнаха. Нищо не нарушаваше тишината. Каран пак прегърна Лиан, побутна го и се изправи. Двете с Фейеламор бяха с един ръст. Лиан си разтърка очите замаяно.

– Излез – помоли го тихо Каран. – Това засяга само мен. Не знам какво съм ѝ сторила, но искам да приключим още сега.

– Остани, Лиан от Чантед – заповяда Фейеламор. – Ти доказа достоинствата си на разказвач, но сега искам да науча нещо от майстора летописец.

– Това си има цена и ти я знаеш – прошепна Лиан.

Мигът се разтегна като нишка от паяжина.

– Аз определям цената – настоя Лиан, вторачен в очите ѝ.

– Ах!... Не можеш и да си представиш какво исках от мен.

– Защо е тази люта омраза към Каран? С какво ти е навредила?

– Тя е храбра и заслужава уважение, *но аз мразя онова, което представлява*. Повярвай ми – заради себе си не бих допуснала и косъм да падне от главата ѝ. Защо да ме е грижа, та аз живях далеч по-дълго, отколкото ми се искаше. Но Талалейм ни зове, а ние не се завръщаме. Предсказано е и тя е предречената!

– *Предречената ли?!*

- Друго няма да ти кажа.
- И все пак тъкмо тя е цената.

Фейеламор вдиша на пресекулки. Голата ѝ ръка настръхна, като че я обля вълна студен въздух. Тя си позволи кротка въздишка.

– Ама че самонадеяна глупачка съм, щом повярвах, че ще те победи с такова оръжие. Аз си служа с илюзии, а твоето сказание е *истинско*. – Тя плъзна длани по лицето си, после прастарите студени очи впиха поглед в неговите. – Не мога да ти откажа.

Лиан я разглеждаше безмълвно и запомняше типичната фейлемска външност – прозирната кожа, хлътналите котешки очи, говора, движенията. Всичко това му беше нужно, за да го включи в преданието. Вече бе опознал донякъде две от трите човешки раси, които дойдоха от други светове – аакимите и фейлемите. От дълбока древност никой разказвач не бе имал тази сполука. Не знаеше обаче иска ли му се да срещне и кароните.

– Закриляй я бдително – неприветливо натърти Фейеламор, – защото живот се подарява само веднъж.

Измъкна се, затвори вратата и с глухо стъргане я залости отвън. Двамата дори не понечиха да проверят могат ли да излязат.

Притъмня. Звездите заблещукаха една след друга, непривично ярки над пустинята. Каран и Лиан допиха водата и доядоха трохите. Съжаляваха, че не струпаха тук повече храна. Топлеха се един друг в нощния студ. Говореха си приглушено, макар че нямаше кой да ги подслуша. Към края на нощта мъглявината Скорпион се издигна в небето, все по-ярка, но и все по-заплашителна и враждебна.

Никакви звуци не проникваха по стълбището и през дебелината врата. Чудеха се какво ли става долу. Може би Тенсор пак се е пренесъл някъде през портала. Не знаеха. Каран крачеше покрай стените, не понасяше тишината и бездействието.

Върна се при Лиан и хвана ръката му.

– Страх ме е. Имам лошо предчувствие за завършека.

В мислите си виждаше единствено въртоп от мрак, който повлича нея на една страна, а Лиан – на друга.

Той ѝ се усмихна унило.

– Тези портали носят само беди. Изобщо не би трябвало да ги измислят.

Не можеше да не се пита дали без неговата помощ Тенсор изобщо

би постигнал нещо.

Откакто Тенсор се затвори в залата, аакимите неуморно търсеха начин да разбият вратата. Но каквото и да опитваха, Кандор го бе предвидил преди хилядолетия. Не забравяха обаче, че сътвореното от един инженер може да бъде разглобено от друг. Откакто научиха, че Тенсор е отворил портала, удвоиха усилията си и не спираха денем и нощем.

Шанд си вареше чард в кухнята и слушаше кавгата на горния етаж. Все същото дни наред. Селиал и поддръжниците й досадно настояваха за предпазливост, зад която прозираше отчаяние. А по-малката групичка от оцелели в Шазмак предлагаха все по-невъздържани и смахнати решения. Мендарк и Малиен напразно се опитваха да насърчат плашливите и да укротят необузданите.

Мендарк се бе затворил с трима-четирима аакими, които бяха на страната на Селиал. Подготвяха нова взривна смес от какви ли не съставки. Талия и близначките Зара и Шала цял ден усърдно стриваха веществата и ги смесваха в различни съотношения. После помощничката на Мендарк изпробваше резултата навън с оглушителни гърмежи и облаци черен дим. Накрая се спряха на една комбинация и започнаха да поставят зарядите по слабите точки, за да бъдат взривени в строга последователност.

Мендарк надникна в кухнята.

– Шанд, ела да ми кажеш как ти изглежда!

С чашата в ръка Шанд се качи в кулата да огледа новото разположение на зарядите. Талия дойде след него, залитаща под тежестта на още една кутия с взрив. Въпреки зачервените очи и изцапаното със сажди лице беше весела.

– Е? – не се стърпя Мендарк, а Шанд нарочно посърбваше от чашата. – Кълна се, че си по-неприятен и от Надирил.

– Благодаря ти, ласкаеш ме. Може и да узпесте, но ей този заряд ще обърне взрива право към вас – посочи с мазолест пръст. – А пък с този... да не срутите цялата кула? Е, вие сте инженерите, аз само варя чард.

Мендарк и аакимите веднага започнаха да пресмятат и да местят зарядите според съветите му. Шанд тръгна към кухнята, но Осейон подръпна ръкава му.

– Щом съборят вратата, ще стане страшно – прошепна войникът. – Най-добре да сме нащрек.

– Защо?

– Откакто дойдохме, нямам какво да правя, освен да пазя добрия стар Магистър. И виждам какво се мъти. Петима-шестима от тия аакими, май и ти знаеш кои са, направо пощуряват. Баситор и Хинтис са най-зле. И преди съм си имал работа с побеснели бойци – няма по-опасни противници в битката, защото само смъртта може да ги спре. Боя се, че онези двамцата вътре ще пострадат първи, когато вратата падне.

– Каран и Лиан ли? Не помислих за тях. Къде е Талия?

– Излезе. Ей сега ще я доведе.

Докато чакаше, Шанд дръпна Малиен и Селиал настрана, за да им обясни какво предстои.

– Опасявах се от това – поклати глава Малиен. – Селиал, сега е моментът. Или ще издържим, или ще загинем.

– Лиан е ключът към всичко – промърмори Селиал, още по-пребледняла и съсухрена.

– Да! Щом отворим вратата, трябва да го изведем оттам. Само седмица сред нас са верни на Тенсор. Е, надявам се поне да са само толкова. А той не би посмял да направи нищо, ако Лиан не му е подръка.

– Какъв е планът ти? – прошепна Селиал, подпряла се на стената.

Шанд никак не харесваше вида ѝ, но как да предупреди Малиен, че не бива да разчита на нея?

– Аз ще се втурна към Лиан. А вие ме подкрепете и не им позволявайте да ме подгонят, докато го извеждам.

Не след дълго отекна бърза поредица от взривове, слели се в протяжен гърмеж и завършили с грохот. Вдигна се пушилка, по метала затропаха отломки.

– Дойде и това време, приятелко – прошепна Малиен на Селиал. – Аакими срещу аакими. Ужасно е, но не ни проваляй точно сега.

43. Силата на злото

– Какво искаш от мен? – попита Лиан, когато Фейеламор се върна.

– Свързано е с Възбраната, която ни е затворила на Сантенар, както Рулке е пленник в Нощната пустош. Тя не допуска нищо да премине между световете... *освен омразната Ялкара!* Лиан, искам да чуя какво се е случило след гибелта на Шутдар. Побързай!

– Не знам много – сви рамене той.

Разказа ѝ своята версия за края на „Предание за Възбраната“. Не

спомена търсенето си, откакто напусна Чантед, нито загадката около убитото момиче.

– Трябва да има и друго – настоя Фейеламор.

– О, известни са подробности за походите на армиите за броя на войниците, за сраженията и жертвите. Ако желаяш, ще ти опиша дори знамената им.

Фейеламор махна нетърпеливо с ръка.

– Мога да ти разкажа и как са намерили Шутдар, кой е бил там, за нахлуването в кулата и на какво е приличала, когато всичко свършило.

– Кой е бил там накрая?

Тя не можа да прикрие жадния си интерес.

– Цели армии, предвождани от най-могъщите владетели на епохата. Рулке, разбира се, Кандор, Куинлис, първият Магистър на Съвета, и още неколцина аакими...

– Ами Тензор? – прекъсна го Фейеламор.

– Бил е там, но след унищожаването на флейтата аакимите надникнали в пустотата и побягнали. Опустошението обхванало половин левга околоръст, но колкото и да е странно, не засегнало кулата. И тогава Възбраната затворила проходите между световете.

– Продължавай!

– Минали часове, преди някой да събере смелост, за да прекоси това поле на смъртта и да влезе. Според мен първи са били Рулке, Ванс – дребен благородник, Багус, Ялкара...

– *Ялкара!* – задави се тя с името. – Не знаех. Разкажи ми всичко.

– Малцина са чували това. В летописите на всяка армия се твърди, че техният военачалник е влязъл пръв. Но разказът на принцеса Нангя изброява всички, а тя е била летописец, заслужаващ доверие. Макар че външните зидове на кулата светели и се стичали като разтопена шлака в леярна, те проникнали в кулата. Ялкара била обгорена зле, но не намерили нищо, както и по-късно, когато не оставили от кулата камък върху камък. Златната флейта сигурно е била унищожена, щом нямало и следа от нея.

– Не са ли претърсили Ялкара?

– Всеки от влезлите след това бил съблечен гол пред останалите. Дори Рулке се подчинил. Естествено, не носели нищо, защото нямало нищо за носене.

Лиан не можеше да познае ценни ли бяха тези сведения за Фейеламор. Тя излезе внезапно и пак залости вратата отвън.

– Не издържам! – На Каран ѝ идеше да се разпищи. – Какво ли

става долу?

И той нямаше отговор на въпроса. Кулата се разлюля два-три пъти, но тук земята се тресеше често.

– Ето че пак стигнахме до твоето „Предание за Възбраната“ – промълви Каран. – С него се започна и може би с него ще свърши всичко. Какво научи, откакто се опита да ме изведеш от цитаделата?

Той ѝ обясни за писмото на Кандор.

– Все се натъквам на тази история и все попадам в задънена улица. Май се бях размечтал напразно.

– Не ми се вярва. Имам предчувствие, както докато те слушах в Чантед.

В този миг видяха Фейеламор на прага. Тя заклини вратата отвътре, седна на пода и извади от един калъф свитък, който бавно се разгъна и се втвърди в плосък предмет. Увлечен в диренията си, Тенсор бе оставил непредпазливо Огледалото на работната си маса. Най-последно падна в ръцете ѝ.

– Нали ви е забранено да си служите с магия? – подхвърли Лиан с надеждата да научи още нещо за фейлемите.

– Не е обикновена забрана, а най-древната ни традиция.

– Но защо...

Напрежението изопна чертите ѝ.

– Аз наруших забраната и ще си платя прескъпо! Не ми дотягай!

– Но какво е това! – възкликна тя след малко. – Тези писмена ги нямаше преди последната ми схватка с Ялкара.

Лиан надничаше любопитно над рамото ѝ и броеше знаците.

– Общо деветдесет и девет са, но само тридесет и три различни. Някои са повторени многократно, други – не.

– Значи не е украса – отрони Фейеламор. – Имаг някакво предназначение.

– Не съм виждал такива писмена другаде.

– Аз... – Гласът ѝ прегракна. – Не ми харесва това... Опасявам се, че е клопка.

Тя приличаше на изопната жица, синкавата кръв под кожата ѝ се движеше на неравни тласъци, мускулите ѝ се свиваха, сякаш насила потискаше страха си.

– Можеш ли да си служиш с Огледалото? – попита Лиан.

Летописецът у него се вторачи във Фейеламор с жаден интерес

както преди това в Тенсор.

– Затворено е, а ключът остана в Туркад. Но в далечното минало видях как борави с него Ялкара.

Твърде дълго нямаше никаква промяна, после от Огледалото бликна бяла светлина, озарила отдолу лицето ѝ. По повърхността му пробяваха шеметно букви и сцени. Лиан се наведе, но Фейеламор тикна малкия си юмрук под носа му.

– Това е само за моите очи, летописецо!

Той застана до Каран при прозореца. Взираха се навън, а празните стомаси им напомняха откога не са яли.

– Къде си, Ялкара? – извика неистово Фейеламор и скочи, вдигнала Огледалото пред очите си.

Но ликът, който Огледалото като че бе съхранявало най-често, не се появи.

Двамата недоумяваха какво искаше фейлемката. Що за древна мощ бе изостряла като сърп през безбройните години на търпеливо очакване? И как се надяваше да я стовари върху своята отдавнашна противничка, превърнала се в далечна сянка по стъклото?

– Къде си?! – повтаряше Фейеламор, вбесена от очевидния факт, че Ялкара отново ѝ се изплъзва.

Маската на хладнокръвие се разпръсна. Ръката ѝ трепереше. А коварната вещ отново си беше обикновено огледало, което показва нейното помрачено и разкривено от ненавист лице.

Фейеламор погледна в какво се е превърнала и захвърли Огледалото. То се плъзна по пода, за миг в него се мярна друго, засмяно лице, а после в лъскавата плоскост се отразяваше само куполът.

– Смей се! – тихо изсъска Фейеламор. – Знам какво остави тук. Аз го намерих и съсипах, а с него всичките ти кроежи и надежди. Но от останките създадох по-полезен инструмент, който ще ни освободи. Ти няма да ме смажеш!

Изведнъж си спомни за двамата си пленници и се извърна към тях. Лиан само зяпна, но Каран прояви смъртоносната си пъргавина. Малкият нож просветна в готовата да го хвърли ръка.

– Вече те *познавам* – изрече Каран. – И твоят образ е запечатан в паметта ми до останалите врагове. Само да помислиш за мен и ме жегва. Едно мускулче да помръднеш и ще забия ножа в окото ти така, че да излезе отзад. И тогава фейлемите наистина ще имат причина да ридаят, защото *никога* няма да се завърнат на Талалейм.

Фейеламор не шавна, само очите ѝ се извиха към Лиан и ръката на

Каран се напрегна.

– Да не си посмяла!

Опасността отмина в миг. Фейеламор се врътна и тръгна надолу по стълбата, оставяйки вратата отворена.

– Всичко висеше на косъм – промълви Каран. – Тя издаде нещо, за което ще съжалява, струва ми се.

– Долу може би настъпва краят на света, а ние нищичко не знаем...

– Аз щях да усетя. Добре де, и аз не издържам тук. Да слезем, но по-предпазливо.

Прокраднаха се по сякаш нескончаемите стъпала. Всичко бе притихнало.

– Почакай... – спря го Каран. – Стъпалото се люшна под нея. Ето, пак – да не е земетръс?

Тогавя цялата стълба се раздруса. Стори й се, че по стъпалата мина вълна. След втория трясък ги оглуши грохот от падане на метал, поспаха се раздробени камъни. Прашна, задимена въздушна вълна ги блъсна в лицата. Каран се вкопчи в ръката на Лиан.

– Разбиха вратата към залата на Тенсор – досети се той.

– Най-после! Дори той не може да устои срещу всички, особено ако им помага и Мендарк. Краят приближава. Да слезем.

Но две площадки преди залата насреща им затропаха тежки стъпки, двама аакими се устремиха към тях – Хинтис и Баситор. Лиан се подхлъзна и понечи да хукне нагоре.

– Какво ти е?

– Искат да ме убият...

Аакимите гледаха толкова навъсено, че макар да ги познаваше, Каран също се уплаши.

– Не, оставете го!

Хинтис обаче стисна китките й с дългите си пръсти и я обездвижи. Баситор изви ръцете на Лиан зад гърба му и ги върза. Веднага го замъкна към залата. Хинтис бутна Каран на стъпалата.

– Стой тук! Не се намесвай.

Затича надолу през пет стъпала.

Каран примижаваше от сълзите в очите си, но тръгна подире му. Тук беше задимено, трудно различаваше нещо. Вратата бе повалена, в дупката имаше струпани парчетии. Вместо част от вътрешната стена криволичеше зееща пукнатина. Нещо гореше сред нападалата зидария.

Тя бавно надникна иззад ъгъла. Разрушения имаше само около вратата. Виждаха се късчета камък и мазилка по пода, книгата от масата на

Тенсор бяха разпилени навсякъде. Самият той стоеше в беседката с вдигната ръка. Отпред го пазеха още шестима аакими, обърнали се към дупката. Явно се бяха присъединили към него.

А Хинтис вече връзваше Лиан за една от колоните. Баситор притича от другата страна да заеме посоченото му място. Каран се затътри през площадката. Тогава забеляза Малиен да се промъква зад беседката между преобърнати скамейки и маси. Останалите аакими начело със Селиал бяха между падналата врата и беседката, но ги възпираше нежеланието да влязат в схватка със сънародници.

Малиен се озърташе към тях, сякаш чакаше да изиграят уговорена роля, а те бездействаха. Внезапно в ръката ѝ блесна нож и тя се хвърли напред. Тенсор отскочи заднешком, Хинтис се отблъсна от подиума и я изрита с двата си крака в гърдите и едното рамо. Нещо изпраща и Малиен с немощен вик отлетя като парцал. Тенсор пребледня и изохка, сякаш той бе ранен, но не отиде да ѝ помогне. Селиал понечи да тръгне към повалената Малиен, непокорните аакими насочиха оръжията си към нея и смелостта за кой ли път ѝ измени.

Каран се втурна натам, потънала в скръб. Малиен още дишаше, изпод косата, от ухото и рамото ѝ се стичаше кръв. През разкъсаната кожа се подаваше счупена кост. На Каран ѝ призля. Опита се да я вдигне, но Малиен се оказа неочаквано тежка в ръцете ѝ, а и се сгърчи от движението.

Каран откъсна ръкав от ризата си и притисна раната, за да спре кръвта. Не знаеше какво друго да направи. Малиен щеше да умре. После ивиците прах във въздуха се разместиха и до нея се появи Шанд. Каран се разплака от облекчение – той винаги намираше изход.

Щом старецът се наведе над Малиен, Хинтис и Баситор му налетяха с еднакви гримаси на лудешка ярост. Хинтис размахваше меч, по-дълъг от тялото на Каран.

Шанд се изправи, отпуснал ръце до хълбоците си. Аакимите стърчаха с две глави над него. Хинтис замахна за удар, с който щеше да разсече стареца. Каран посегна към ножа си. Твърде късно.

Шанд вдигна глава към противника.

– Недей – каза му тихо, но с такава стаена заплаха, че Каран настръхна.

Едната му ръка помръдна и дългата коса на Хинтис се изправи. Зениците му се свиха и очите му заприличаха на черни дупки към душата. Краката му се усукаха и го подхвърлиха над пода. А ченето на Баситор увисна толкова надолу, че Каран би могла да пхне лопата в устата му.

– Махнете се! – още по-тихо заповяда Шанд.

В трескав напън да избяга Хинтис запълзя на четири крака, забравил за меч. Баситор тичаше, провесил главата си и дългите си ръце като маймуна. Шанд пак се обърна към Малиен и си беше предишният, само леденият му поглед омокна по-бавно. Нито той, нито Каран продумаха, просто вдигнаха Малиен и я понесоха край подобната на жив труп Селиал. Сложиха я да легне до носилката, където беше Талия с груба превръзка на главата.

– А какво сполетя нея?! – ахна Каран.

Лицето на Шанд бе добило жълтозелен оттенък, очите му са изцъкляха.

– Халоса я парче при взривяването на вратата – изгъгна той. – Мисля, че ще се оправи.

– Ами ти?

– Пресилих се и сега ще се мъча.

Опита се да дръпне ризата от рамото на Малиен, но отмалелите му пръсти не успяваха да хванат края на плата. Каран направи това вместо него. Озърташе се към вратата, раздвоена между дълга си към Малиен и желанието да помогне на Лиан.

– Върви – отпрати я Шанд. – Сега си му останала само ти.

– Но Малиен...

Той докосна ръката ѝ.

– Задай си въпроса какво би искала тя. Изнасял съм ранени от десетина бойни полета. Тя не е толкова зле, колкото изглежда.

Малиен изохка и отвори очи.

– Каран... Спри го, иначе всички ще загинем.

– За какво му е Лиан?

– Дарът...

– Да, но за какво?

– Тенсор е решил да използва неговия Дар, за да засили... заклинанието. – Малиен не можеше да вдигне глава от пода. – И тогава дори Рулке няма да издържи. Ще използва Лиан като жива лупа.

– И Лиан ще...

– Лупата ще се пръсне на парченца. Побързай!

Каран я целуна по челото, скочи върху купчината отломки и видя Селиал, която умоляваше Тенсор, но той не беше на себе си. След такива престъпления нямаше връщане назад. Заплаши я с черния жезъл в ръцете си. Хинтис, отново нагъл и въоръжен с меч, размахва оръжието пред лицето ѝ и я принуди да отстъпи към скупчените отзад нейни

поддръжници. А в беседката Лиан се бе отпуснал вяло на въжетата, убеден в скорошната си гибел.

Игър остана затворен в работната си стая през целия ден, скован от страх. Колкото и опозорен да се смяташе от колебанието си пред портала, не можеше да понесе представата как се хвърля беззащитен в пустотата подобно на Фейеламор. Пак се залисваше с пръстените, кристалите и другите пособия, в които бе вложил силата си – надяваше се да е съхранена, – но нищо не можа да го разсее. Накрая взе най-опасните си принадлежности: нешлифован изумруд във формата на шестостранна призма колкото дланта му и съвършен рубин с размерите на грейпфрут. Досега не дръзваше да ги овладее, но безизходицата го подтикваше към крайности.

Какъв беше този шум отвън? Потисна безпокойството си и рязко отвори вратата. На прага стоеше Мейгрейт. Държеше поднос с храна. Всеки друг би се стреснал от изражението му, ала тя само го изгледа изпод вежди със странната си усмивка, на която сякаш тепърва се учеше.

Не носеше очилата си. Светлината отвори цвета на очите ѝ и той се смръзна за миг. Усмивката ѝ се стопи.

– Влез – покани я неприветливо и взе подноса.

Разказа ѝ какво се случи през нощта.

– Фейеламор влезе в портала, а аз се уплаших.

Мейгрейт се отдръпна.

– Влязла е, защото няма избор, но ще се сражава само за себе си. Не разчитай на нея за нищо.

Игър виждаше колко я е разочаровал и това го уязви. Изведнъж си бяха разменили ролите.

– Може би ако не се наслаждаваше толкова на страховете си – добави тя ехидно, – би могъл да ги преодолееш. Кажу какво да направя, придърпай портала насам и аз ще мина през него.

– Няма да оцелееш.

– Може би. Това не ме плаши.

– А аз се плаша – изпъшка Игър.

– Ще го направим по-късно. Сега ела с мен.

И той отново се подчини.

Постепенно страхът какво може да се случи, ако той не направи нищо, надделя. В тежкия час преди разсъване стигна до мига, когато

трябваше да се отърве от този кошмар по един или друг начин. Или ще наложи волята си, или уплахата ще го погълне.

Ето го пак! Същото изкривяване на реалността, в което се сливат истинското и измисленото. Игър се събуди с вик, Мейгрейт седеше до него, вторачена в нощта. Отпусна длан върху мокрото му чело. Игър опря глава в рамото ѝ и тя го прегърна.

Слънцето изпълзя над хоризонта. „Не мога да се крия повече.“ Посегна слепешком към изумруда, сложен на нощното шкафче, и отново потърси портала. Скоро изкривяването се засили така, че въздухът размиваше очертанията на всички вещи в другия край на спалнята. Стените се гънеха като в лошо изработено огледало. Събираше се гъста слоеста мъгла и се стелеше в спирала към средата на стаята.

„Сега!“ Игър се измъкна от ръцете на Мейгрейт, облече халат, припряно обу ботуши и грабна наметало. Пъхна рубина в единия джоб на наметалото и стисна изумруда. Вдишваше с усилие оловно тежкия въздух, който лепнеше в дробовете му. Заставяше се да бъде съсредоточен, да извлече портала от ефира и да го спре пред себе си.

Въздухът изпращя и порталът се оформи. Този път изглеждаше по-голям – купол върху тънки колони. Мъглата се кълбеше в него и изчезваше в нищото. Игър напъха и изумруда в джоба си, после тръгна към портала, макар че в болния му крак сякаш гореше огън. Наметалото му се изду.

Но пак се разколеба. Въздухът го засмукваше навътре, а петите му се запънаха в пода. Боеше се, че вместо да овладее портала, ще бъде смазан от него. В паника изопна ръка напред, разкъсвайки джоба. Насочи изумруда към портала и кресна заповед. Измежду пръстите му заструи зелена светлина. Усети отварянето на проход, в кристала се събра необузdana енергия. За миг Игър почувства, че може да направи всичко и да победи всекиго. Порталът се очерта с рев и зейна отсреща, придърпваше завивките от леглото и всичко, което не беше закрепено.

Зад него Мейгрейт изхлипа:

– Игър, недей!

Едва я чу във воя на вятъра. В ужас се обърна за помощ към нея и тя протегна ръка. Още миг Игър не се престащаваше, неспособен да избере между двата пътя, после отново усети жилото на скорпиона. Нямахше да търпи това повече, дори сам да тръгне към смъртта. Игър се извъртя, вдиша може би за последен път и скочи през портала. Думите за сбогом се изгубиха в свистенето на вятъра. Той изчезна.

Мейгрейт пристъпи към портала, който обаче се плъзна встрани. Тя

се засили яростно и почти го достигна, но сякаш го отблъсна с пръстите си. Порталът се затвори с трясък, който събори половината мазилка от тавана. И вятърът стихна изведнъж. Прахът се слегна и в стаята проникна утринната светлина.

– Не си отивай... – прекалено късно прошепна тя.

Остана сама с уелмите. Просна се на леглото, посипано с мазилка. Придърпа завивките в тихо отчаяние и зачака. Знаеше, че нейните насмешки го подтикнаха към това безумие.

Игър не се върна.

Каран стоеше при вратата и се вираше толкова настойчиво в Лиан, че не разбираше защо той не я погледна. Зад нея Мендарк се промъкна прегърбен, наглед толкова остарял и съсухрен, че ѝ се наложи да си припомни способностите му. В същото време усети и Фейеламор, без да я вижда. Всеки си избираше най-изгодната позиция за предстоящия сблъсък, време беше и тя да стори същото.

Тенсор се хвърли към огледалото в беседката и извика нещо на Баситор. Порталът се отваряше не по негова воля. Димът се освети, пращинките заискриха, отвътре блъвна горещ влажен задух. Каран отново надуши смрадта на Туркад. Без да знае защо, тя беше убедена, че този път ще дойде Игър. Спомни си как смачка волята ѝ във Физ Горго и настръхна.

Примигна, за да махне полепналите по ресниците ѝ капчици и влезе по-навътре в залата. Внушаваше си, че Игър отдавна няма причина да се занимава с нея.

Заобикаляше покрай стената, когато земята се разклати. Каран тъкмо подминаваше едно огнище, кулата се люшна и се разнесе най-отвратителното скърцане, сякаш всички духове на света виеха в предсмъртна агония. Подът се килна на една страна, после на другата. Шумът секна, подхвърлените основи на кулата си застанаха на местата. Подът до краката ѝ се плъзна встрани с чегъртане на камък по камък.

Тя се вираше сацисано. Кръг, широк няколко стъпки, се спускаше надолу. Появи се ярък полумесец, който се разширяваше бързо, и скоро се показа целият отвор на шахта там, където беше огнището. Отдолу лъхаше на нажежена сяр. Каран отскочи назад и надникна много внимателно. Шахтата минаваше през всички етажи и продължаваше под земята. Дъното грееше в оранжево. Това разломът ли беше? Все едно. Трябваше да спаси Лиан.

Порталът изгърмя зловещо зад гърба ѝ. Късчета пергамент и плат нахлуха в залата, разкъсани от прохода. И в портала наистина се появи Игър.

Тенсор се вцепени наред закланието, което беше безполезно срещу *този* враг. Двата пристъпиха едновременно, после порталът ги запрати в различни посоки. Игър се плъзна по осеяния с парчетии под.

Спря лице в лице с Мендарк, който се стъписа и вцепени. Не по-малко изненаданият Игър се опомни пръв. Разсмя се от душа и отстъпи встрани с гръб към стената, за да вижда и Тенсор, и Мендарк.

Игър отново долови прилива на сила. Увереността му се възвърна. Туркад принадлежеше на Мендарк. Градът и Мейгрейт (както проума изведнъж) изцедиха цялата му жизненост. Но тук имаше предимство.

Оглеждаше залата и претегляше мислено опасностите – Мендарк, Тенсор и Фейеламор, скрита някъде в мъглата. Трябваше да узнае къде е тя. Чак тогава забеляза необичайния светещ кръг в едно огнище. Затаи дъх. Възможно ли беше? *Това* ли е мястото?

Щом доближи, съмненията му изчезнаха. Да, ето го разлома, където Кандор бе работил толкова дълго – едно от средоточията на мощ в Сантенар. Сигурно се бе отворил, когато той насочи към себе си портала. Би ли посмял да слезе? Пръстите му напипаха изумруда. Долу би могъл да го насити с такива сили, че и Рулке да отстъпи пред тях. Идеята го отрезви веднага. Ако и Рулке се появи, ще имат нужда от невероятно могъщо оръжие, за да го победят. Точно така. Игър знаеше, че може да успее.

Огледа се. Николай от враговете му не се мяркаше в мътилката. Стисна изумруда в юмрука си и опря крак на първото стъпало към шахтата.

В беседката бе останал само Лиан, Каран едва го различаваше в потоците влага, изригващи оттам. Тя легна по корем и пропъгълзя към подиума.

– Добре ли си? – прошепна му отдолу.

От брадичката му върху нея падаха капки.

– Засега. Какво предание ще разказвам!

Познатата крива усмивчица веднага избледня. Горкият. Колкото и да се перчеше, тя знаеше колко е уплашен.

Каран започна да реже здравите въжета около глезените му. Ножът беше тъп, мина много време. После се изправи, като се криеше от

Тенсор зад тялото на Лиан. Успя да среже въжето на едната китка, но другото не поддаваше.

До стълбата блесна мълния, от тавана се посипаха още парченца. Къс от мазилката издрънча върху купола на беседката. В този миг Селиал и аакимите с нея най-сетне се нахвърлиха срещу бунтовниците, които не отстъпиха, и оръжията зазвънтяха.

– Задръжте ги! – изрева Тенсор и скочи към беседката, размахал черния си жезъл.

Щом зърна Каран, опита се да я намушка като с копие. Тя се завъртя, жезълът мина между нея и Лиан, Тенсор се напъна и я изхвърли навън, сякаш пластеше сено. Лиан се дърпаше бясно, но не успяваше да развърже последното въже.

Тенсор го цапардоса по ухото със свободната си ръка, хвърли жезъла и подвижна на привържениците си:

– Задръжте ги, каквото и да ви струва!

Докосна новото огледало и се опита да овладее портала.

Внезапно секна вятърът, нямаше гъсти бели кълба. В беседката притъмня мастилена сянка. И схватката спря, когато от мястото на портала зазвуча пронизително пищене. Проснатата на пода Каран запуши ушите си. Звукът изтъня и стана недостъпен за слуха. Цялата беседка се разлюля и изчезна. Всички зяпнаха натам. Две секунди по-късно беседката се появи завъртяна, защото Лиан вече стоеше с лице към Каран. Отвътре повя. Порталът беше отворен.

Само че този вятър не духаше от Туркад, а беше смразяващ и носеше дъх на метал. Каран се вираше в безкраен коридор с леденосиня светлина.

Напорът на въздуха се засилваше, под купола на беседката се проточиха ледени висулки. Снежинки се завъртяха под тавана на залата.

В синята далечина се съгъстяваше застрашителна сянка. Тенсор изкрещя ликуващо, светкавично грабна Лиан и го вдигна във въздуха. Накълцаното въже се скъса. Тенсор заръмжа:

– Излез де! Ела насам! Питлис, стани от гроба да видиш как ще отмъстя за тебе!

Бавно вдигна десния си юмрук и около него засия златист ореол. Фейеламор изхленчи и изведнъж се видя как бяга от залата.

Шанд се мярна в дупката от взрива и извика:

– Прикрийте се!

– Да, махнете се надалеч – ясно изрече Тенсор. – Стореното от мен на Събора не е нищо пред това, което ще направя днес.

Аакимите се отдръпваха полека.

– Недей, Тенсор! – нададе вой Хинтис. – Нали ни се закле!

– Ха! – бясно изхърка Тенсор.

Всички усещаха началото на заклинанието. Лиан се хвана за слепочията, главата му сякаш се пръскаше.

Тенсор го вдигна още по-нагоре и безмълвно занарежда. Сянката в портала спря на два разтега от него като че уплашена. Юмрукът на Тенсор блесна, Лиан изпищя и сянката се разлюля. Лиан писна отново, размахал ръце и крака, от прехапания му език капеше кървава слюнка.

Каран усещаше безтелесния допир на въздействието, обърквашо разума, което познаваше от деня на Събора. Тенсор още си играеше с Рулке, но ѝ оставаха броени секунди. Знаеше, че този път пълната сила на заклинанието, насочено и фокусирано чрез Дара, който Лиан притежаваше, ще убие и нея, и всички други в залата. Но още преди това Лиан щеше да бъде разплескан по пода. Колкото и устойчив да беше, нищо нямаше да го спаси от такава неудържима стихия.

– Помогнете ми! – скочи тя.

Осейон, застинал объркан до Мендарк, се втурна напред с гърлен рев и помете вцепенените аакими по пътя си. Каран успя да грабне парче мрамор колкото тухла, да изтича към подиума и с двете си ръце да го запрати в лицето на Тенсор.

Чу се грозно хрущене, Тенсор залитна и изгърва Лиан. Ръцете му се отметнаха нагоре, от носа му шурна кръв. Мразовит повеи угаси сиянието около юмука му. Тенсор се опря на коляно и протегна ръце да се опази, когато сянката в портала се изду. Каран се мъчеше да избута замаяния Лиан встрани, но в главата ѝ сякаш блъскаше океански прибор. Осейон стисна и двамата под мишниците си и ги изнесе от беседката.

Насред залата ги пусна да стъпят и извика:

– Бягайте!

Хукнаха към съмнителната безопасност на стълбата.

Тенсор довърши немощно разпокъсаното заклинание. Ударната вълна издуха снежинките и натръшка аакимите. В залата притъмня.

Само от отвора на шахтата в огнището проникваше зарево. Тенсор се задави и заклинанието напълно изгуби силата си. Мракът в беседката бе прорязан от назъбен като мълния проблясък, отекна трикратен гърмеж като смеха на исполин. Тенсор отхвъркна назад и падна от подиума. Беседката, останала невредима, за миг стана прозрачна, изгуби се от поглед и пак си върна плътността.

Порталът пустееше. С нов тътнещ напор на вятъра по средата

изникна тъмна фигура с развята черна коса, щръкнала черна брада и светещи, наситеночервени очи. Същински великан, чиято глава опря в купола.

Рулке изглеждаше по-неудържим отвсякога. Вторият проблясък разцепи беседката, предната ѝ половина се разтроши, само три колони и металният купол останаха като рамка зад него.

Тенсор се озърташе пощурял. Заклинанието се провали, Лиан го немаше, а вече усещаше как му призвява от злоупотребата с магия. Смелостта му не стигаше да изтърпи това. Пречупи се и запълзя през залата.

Рулке напираше към тях. Алено наметало се развяваше върху черните му дрехи. Озърна се в търсене на противници.

Каран чу ниско свистене, засилващо се до тътен, разтърсил залата. Изведнъж сиянието в огнището се скри за миг – черен силует изскочи от шахтата и се понесе във въздуха като с криле. Игър стъпи на присвитите си крака и изпружи юмрук към тавана. Тънки лъчи блеснаха от изумруда, заслепяваха болезнено.

– Посрещни гибелта си, Рулке! – извика Игър, ухилен до ушите, и метна кристала по своя враг.

Рулке се вцепени, а изумрудът се премятеше към него. Улови го в последния миг. Сиянието се разгоря толкова ярко, че проникваше мълнозелено през ръката му. Рулке стискаше с огромните си юмруци и се гърчеше, сякаш кристалът беше нажежен. Впи пръсти в него още по-ростно, преви се и притисна ръце към корема си.

– *Тар енг Казит!* – реवेशе Игър на незнаен език. – Изгори го! Изпепели врага ми!

При следващия проблясък на изумруда се видяха и костите в тялото на Рулке. Той виеше и ридаше, почти разкъсан, но не пукаше.

Игър бе застинал в позата на устремил се напред бегач. Напипа слепешком ножа си, за да нанесе последния удар. Но шепотът на Рулке се чуваше все по-отчетливо – той откри насрещното заклинание. Лицето му се кривеше, пръстите му димяха. Тържествуващото изражение в очите на Игър се стопи.

Рулке разтвори пръсти. На пода прошумоля изумруден прах. Той се изправи на пръсти и се провикна от болка и възторг.

Игър изгърва ножа и заотстъпва.

– Не успях – мънкаше смаян. – Как тъй не успях?

– Това място е създадено от карон – с досада обясни Рулке. – Кандор откри разлома и построи Голямата кула над него, за да черпи сила от земята две хилядолетия. Ама че си нагло, *човече от коренната раса*,

мислеше си, че просто ще влезеш и ще се възползваш! Що за невежа си ти!

Пак стисна димящия си юмрук. От гърлото на Игър се изтръгна клокочещ вой, той се строполи и започна да скубе косата си. Като че искаше да се отърве от нещо невидимо, вкопчило се в главата му, но то заби жилото си в гърлото му.

44. По право и наследство

Главата на Каран се цепеше от болка. Всеки в залата пострада от употребената тук сила. Никой не посмя да се опълчи срещу Рулке.

Игър се гърчеше на пода. Каран си спомни първата им среща във Физ Горго, когато му открадна Огледалото. Тогава беше безмилостен, могъществото му всяваше ужас. За миг ѝ се мярна разплаканата Мейгрейт. Нима двамата бяха любовници? Значи е открила нещо добро у него.

Тя извика звънливо:

– Да го нападнем заедно. Не може да устои на всички наведнъж.

Рулке се обърна припряно да види коя е пък тази досадница. В същия миг Фейеламор се изправи и явно го стъписа. Не бе подозирал, че *и тя* е тук, не искаше да рискува схватка с нея. Той спря нерешително.

– Заедно! – повтори като ехо Фейеламор.

Затича с напевни викове на странния си език. Рулке се озърташе, не знаеше кой от противниците му ще нанесе първия удар. Фейеламор се бе устремила право към него и Каран забрави да диша. Стори ѝ се, че Фейеламор ще го повали без усилие. Нима беше толкова лесно?

Излъга се. Фейеламор подмина Рулке, понесла Огледалото, и с бързи ситни крачки стигна до порутената беседка, която незабавно се освети в призрачно сияние. Порталът оставаше отворен. Всички се облециха, не можеха да повярват, че тя ще ги изостави. Тенсор тръсна глава и се подпря на колене.

– Огледалото е мое! – изхриптя. – Няма да ми го отнемеш.

Дългите му пръсти се изпънаха към нея и Огледалото издрънча на пода.

Фейеламор скочи да го вземе, но то се хлъзгаше все по-надалеч. Тя изврещя в отчаяното си желание да го достигне, обаче Рулке го настъпи. Разтреперана от заклинанието, тя се опита да наложи нова илюзия. Тенсор вдигна ръка, замъждукала в отровно зелено.

– Не смей! – изплю кръв той. – Ще те разпиля. Никой фейлем не може да оцелее от това.

Каран видя, че Фейеламор се примири с поражението. Тенсор можеше да я поразии, преди да е довършила жалката си илюзия, и този път щеше да я убие. Тя отстъпи заднешком върху подиума, насочи портала накъдето искаше и изчезна с тих пукот.

Рулке проследи раздора между неговите врагове с измъчена усмивчица.

– Трима по-малко... – промълви.

Протегна дясната си ръка към Игър и сви юмрук, макар да се мръщеше от болка. Дотогава проснат безмълвно, Игър започна да вие. Рулке насочи другата си ръка към Тенсор, който падна на колене с широко отворена уста, от която не излезе нито звук. Тялото му се превии, главата му се удари в пода.

Никой не дръзваше да мръдне. Безпомощните викове на Игър разтърсваха Каран. А що за презрени твари бяха аакимите, че не смееха дори да бранят един от своите? Тя посегна и с неуловимо за окото движение метна ножа си.

Рулке се обърна и вдигна ръка да опазии лицето си, но твърде дългий престой в Нощната пустош го бе направил муден. Острието прониза дланта му и заседна между костите. Потръпна и опря ръка в ребрата си, сякаш усещаше ножа там. Очите му виждаха не Каран, а лик отпреди четиридесет столетия.

– За втори път ме прободее, Елиенор! Никой освен тебе не успя. – Млъкна смутен и погледът му бавно се проясня. – *Коя си ти?* – прошепна. – Не си Елиенор. Дори не принадлежиш към аакимите.

– Аз съм Каран Елиенор Фърн от Готрайм – отсече тя. – Имам кръв от аакимите и съм нейна пряка потомка.

– Каран... – усмихна се с неприязън Рулке. – Добре. Елиенор знаеше, че за мен е неприкосновена. Ето каква си била. Усещах понякога съзнанието ти, но не съм си представял, че толкова приличаш на нея. Ако знаех, нямаше да те използвам. Но стореното – сторено. Ще ми бъдеш още по-необходима занапред. Ела тук!

Тръсна китката си и ножът изтрака на пода. Извика някаква дума, каменните стъпала под краката на Каран и Лиан се разсипаха на прах и двамата паднаха. Прекрачии към тях. Каран беше беззащитна. Ако поискаше, можеше да я размаже по стената.

Кракът му пак закачии Огледалото, от което се лиши Фейеламор. Рулке пъргаво се наведе да го вдигне. Дълго се взираше в него, а Каран

се питаше какво ли вижда, защото по лицето му пробягваха отблясъци. Накрая го захвърли.

– Играчка... залъгалка за аакими! – промърмори с презрение. – За какво са ми такива тромави устройства, когато си имам по-съвършени. Ах, колко се радвам, че дойдох – тъкмо *от тебе* се нуждая за начинанието си. – Впи поглед в Каран и Лиан и всеки от тях се уплаши заради другия. – Имам късмет, малка ми Каран, че не те унищожих веднага. Ела с мен.

Каран хвана ръката на Лиан и двамата се отдръпнаха назад през осеяната с отломки зала. Само провлачването на краката им нарушаваше тишината. Рулке вървеше след тях, двойно по-едър и тройно по-тежък от нея. Той стъпваше безшумно, обаче дишането му отекваше от стените.

– Стой! – заповяда й. – Какъв е смисълът в тези игрички? Ти си моя.

Каран не спря. Още виждаше бледия ореол около двете изправени колони, останали от беседката. Хрумна й нещо. Ако нямаше друг изход, щеше да избяга в Туркад, както постъпи Фейеламор.

– Стой! – повтори Рулке оглушително и тя замря.

Какво да прави? Усети, че Тенсор е съвсем наблизил вляво от нея. Дали бе останало нещо от предишния Тенсор?

– Помниш ли онзи ден преди дванадесет години, когато всички Стражи в Шазмак зазвъняха? Ти излезе при портата и видя опърпано, но гордо момиче, а то ти каза: „Дойдох си у дома.“ И ти я прегърна. Аз съм това момиче, Тенсор, и още те обичам. Безразлична ли съм ти вече?

Рулке ги гледаше развеселен. Засмя се.

– Да беше задала въпроса, преди да му строшиш носа.

Но нейната молба припомни на Тенсор позора и безумието му. Изведнъж скочи между Каран и Рулке и замахна. Но слабостта след заклинанието го подведе, беше твърде бавен.

Рулке го запрати встрани с нехайна свирепост. Тенсор падна осакастен, опита да стане, дори докопа крака на врага са, но беше изритан като нахално куче. Каран искаше да изтича при него, но Рулке й се изпречи. Нямаше изход. Тенсор не можеше да се вдигне, само я погледна.

– Остави ме. Спасявай се.

Тя се огледа без надежда. Никой не искаше да помогне нито на нея, нито на Тенсор, след като видяха как постъпи Рулке с него.

Каран пак стисна ръката на Лиан и го повлече назад. Нямаше къде да отидат. Рулке лесно можеше да я хване, но май му харесваше да я

дразни, да я натиква там, където искаше да попадне. Тя стъпи на подиума и навлезе в сиянието между колоните, което тутакси припламна.

„А защо не? – рече си Каран. – Няма изход.“

– Недей! – извика Шанд от другия край на залата.

Закъсня. Рулке се престори, че посяга, и тя отскочи заднешком, повлякла Лиан. Порталът се озари за миг в две кратки примигвания и ги погълна с грохот, преди да изчезне.

Никой не мърдаше. Пак се чу дълбокият нисък смях на Рулке.

– Ако знаеха къде ще ги пренесе порталът, нямаше да се напъхат с такова желание в него – каза той и си изтри очите.

– Да се помирим, Мендарк – прошепна Игър. – Можеш да изкупиш старото си престъпление. Помогни ми!

Мендарк усърдно си придаваше вид на нищожество, изчакваше шанса, когато врагът няма да е нащрек. И го дочака. Знаеше как да освободи Игър от властта на Рулке, и го знаеше открай време, затова така се мразеха. Но взаимната им ненавист не можеше да се мери със страха от Рулке.

Промъкна се зад Игър и опря пръсти в главата му, после те сякаш потънаха навътре. Игър се отпусна и забърбори безсмислици.

Мендарк призова отдавна забравени сили, останали непокътнати още от времето на Забранените опити. Проникна дълбоко в съзнанието на Игър и направи каквото беше длъжен да стори още тогава – заличи отровния шип, разчупи невидимите окови.

– Хайде, Игър! – прошепна му. – Сега е моментът.

Игър тръсна глава. Да, най-после свобода, каквато не помнеше от прастари времена. Но не се надигна. Нищо не му пречеше освен вкоренените кошмари, които не успяваше да превъзмогне. Разтрепери се.

Мендарк разбра, че ще се простят с шанса си, и го пусна. Какъвто и ужас да изпитваше, не го показа. Рулке го превъзхождаше несравнимо, ако беше готов за сблъсък. Но може и да не беше...

Прекрачи над Игър и застана срещу врага – най-храбрата постъпка в живота му. Вдиша дълбоко, овладя се, изпгна ръка и кресна остро:

– Рулке! Ела да ми покажеш колко си смел. Не се решава ли? Опитай *това!*

Рулке се обърна припряно, загуби равновесие и силата, запратена от Мендарк, го изтласка назад. Той се опомни на мига, изрече дума, ръцете и краката на противника му се загърчиха. Мендарк изпищя и с

върховно усилие укроти тялото си. От следващото му заклинание по челото на Рулке изби пот, а насрещният удар накара Мендарк да се хване за гърдите. Пребледня от напрежение и се подпря на пода.

– Опомнете се! – изскърца гласът му към останалите.

Отново се надигна и пристъпи към Рулке с властния вид от разцветата си.

Другите усетиха, че взните се накланят, и се събраха край него. Осакатеният Тенсор пълзеше на колене, но и той вдигна ръка. Игър, макар и зашеметен, се изправи. Мендарк му помогна, а от другата му страна дойде Осейон, почти равен на Рулке по ръст. И наплашените аакими като че се престрашиха.

Шанд наблюдаваше и чакаше.

Рулке се смути. Предимството не беше на негова страна. Не би си позволил всичките му врагове накуп да го сварят неподготвен. Отстъпи, може би разбираше, че не знаят какво да направят. И те като че не бяха готови за решителната схватка, значи можеше да им избяга, докато не са се усетили. А в Нощната пустош имаше пробив. *Той беше свободен!* Нищо друго нямаше значение. Битката щеше да продължи по друго време и на друго място. Той скочи към съсипаната беседка.

– Слаб е! – провикна се Шанд. – Нападнете го всички заедно.

Мендарк се оказа най-бърз. Отдалеч отскубна новото огледало от рамката му и го огъна в стената. Без него порталът беше безполезен.

Рулке се шмугна между двете колони, събори ги към настъпващата групичка, прескочи купчината отломки и побягна по стълбата.

– След него! – заповяда Мендарк и се втурна нагоре като младеж.

След него тичаха Игър и Осейон, неколцина аакими и Шанд. Зад тях бавно се изкачваха последните двама аакими, понесли Тенсор.

На половината път нагоре Рулке отпадна – Нощната пустош го бе изтощила. На дванадесетия етаж едва не го застигнаха, той обаче събори парче от стената пред тях и пак побягна.

Осейон прескочи препятствието.

– Не припирай! – спря го Мендарк. – Сам няма да му направиш нищо.

Хиляда стъпала по-нагоре стигнаха до върха задъхани и с натежали крака. Вратата беше заклещена отвътре.

– Разбийте я! – изхърка Мендарк.

Осем рамене се забиха в нея с такава ярост, че вратата се удари в стената. Рулке стоеше във висока пролука отсреща и гледаше навън. Огромният му гръден кош се издуваше като ковашки мях.

– Не можеш да слезеш – извика Мендарк. – Хванахме те! Предай се.

Рулке се разсмя отчаяно, от горещия му дъх стените се топяха, а платиновият купол омекна.

Внимаваха да не го доближат, докато и Тенсор не бе внесен в стаята.

– Като един – насърчи ги Мендарк. – Сега!

Този път придобиха смелост. Намерили опора в омразата и гнева, те събраха силите си в страшен удар, насочен към гърдите на Рулке. Изхвърлиха го във въздуха далеч от пролуката.

Развикаха се дрезгаво, слисани от успеха си.

– Колко лесно било, ако сме единни... – промълви Игър.

– Няма да оцелее – заяви сияещият Мендарк.

Дълго щеше да се радва на заслужената победа. Нека някой посмее да му каже, че за нищо не го бива!

– Падането от такава височина ще го убие, въпреки че е карон.

Доближиха пролуката, за да видят смъртта му. Само че това не беше краят. Рулке висеше на едната си ръка под дълъг прът. Лицето му се изопна от болката в изгорената длан и изнемошелите мускули, но той се взираше във всеки от тях.

– Чуйте отново предсказанието – каза толкова тихо, че трябваше да напрегнат слух докрай заради свирещия вятър. – „Когато тъмната луна е пълна в средзимния ден, аз ще се завърна. Ще разбия Възбраната и ще отворя Пътя между световите. И Трите свята завинаги ще принадлежат на кароните.“

Всички неволно погледнаха небето, но луната не се виждаше. Шанд изрече в отговор:

– „Пречупете златния рог,
пожелайте да се стопи стъклото,
бойте се от трижди родения
и се пазете от трижди предадения.“

Изречението на Рулке беше неразгадаемо. Мендарк протегна ръка – толкова слаба, че я крепеше в лакътя с другата. Посочи основата на пръта и произнесе проклятие. Прътът изпраща и се счупи като другия преди няколко дни.

Рулке го пусна и увисна във въздуха, сякаш се пребори с гравитацията за миг. После пропадна надолу все по-бързо и всички очи в стаята

гледаха как доближава коравия метал на моста. Но преди това той събра юмруците на извитите си ръце над главата, за да образуват кръг, и под него се отвори същата синьо-черна тъма, която възвести появата му. Рулке изчезна.

Мендарк протягаше шия.

– Какво стана? Изгуби се от погледа ми.

– Няма го – отвърна Талия, чиито очи бяха по-зорки.

– Нощната пустош го е изтеглила обратно – хрипкаво се обади Тенсор.

– Значи нищо не постигна с твоето безразсъдство – горчиво промълви Селиал.

– По-малко от нищо. Той е силен, а ние сме разнебитени. Ще се назова Тил-Питлис. Обявявам себе си за най-подлия предател и най-жалкия глупак на всички времена.

Спогледаха се, накрая всички се обърнаха към Шанд. Не разбираха нито предсказанието на Рулке, нито неговия отговор. Тъмната страна на луната беше лоша поличба. Но тя твърде рядко беше обърната изцяло към Сантенар точно в хид – средзимния ден. А пълна тъмна луна в хид... Никой не помнеше такова съвпадение.

Шанд си мълчеше.

– Да вървим – настоя Мендарк. – Приключихме с Катаза.

Тръгнаха измъчено надолу по нескончаемата стълба. Когато минаха край унищожения портал, Тенсор изстена и помръдна на носилката.

– Сложете Огледалото в ръката ми. Не го оставяйте тук. Трябва да е у мен.

– Глупец! – кресна му Селиал, извън себе си от ярост. – Няма ли да умреш най-после? Ще те удуша, но няма да ти позволя да го пипнеш.

Старият Шанд се отби да прибере Огледалото от пода, където го бе захвърлил Рулке.

– Аз ще го пазя заради единствения човек, комуто се пада по право и наследство.

Пусна го в джоба си и макар че всички недоумяваха какво означават и тези негови думи, никой не възрази.

Речник на действащи лица, имена и географски названия

Аакан: Един от Трите свята. Светът на аакимите, а след завоюването му и на кароните.

Аакими: Човешката раса, чийто свят е Аакан. Покорени от кароните. Аакимите са надарена раса от превъзходни занаятчии и инженери, но се отличават с меланхолия и са склонни към самонадеяност. След довеждането им на Сантенар аакимите достигат своя разцвет, но са предадени и съсипани по време на Разкола. Загърбват света и се усамотяват в своите огромни укрепени градове в планините.

Аакимнинг: Приятел на аакимите.

Азрейл: дъщеря на Юлис, кръчмарка в Туркад, приятелка на Шанд.

Ализ: По-малката сестра на Лиан.

Алмадин: Сухи земи, започващи от морския бряг срещу Туркад.

Алсифър: Последният и най-величественият от градовете на Рулке, създаден от аакима Питлис.

Архиварят: Незнайният човек, който е записал сказанията за четирите страшни битки между Фейеламор и Ялкара, както и още много сказания. Смятат, че той е взел Огледалото (след като Ялкара окончателно побеждава Фейеламор) и го е скрил, докато не възникне нужда от него в бъдеще.

Аспър: Лечител, ааким от спътниците на Тенсор.

Ашмод: Древен град, разположен над Сухото море.

Банадор: Дълга и тясна ивица хълмисти земи в западната част на Ягадор. Родното място на Каран.

Баситор: Озлобен ааким, оцелял при опустошението на Шазмак.

Бася: Лечителка.

Бенбоу: Разрушено село в планините между Чантед и Тулин.

Беренет: Вторият старши помощник на Мендарк.

Библиотека на Преданията: Прочутата библиотека в Школата на Преданията, разположена в Чантед.

Блейз: Ааким, съратник на Тенсор.

Блустард: пияница, който знае всичко ставащо в Туркад.

Бурия Нгурле: Горящата (пламтящата) планина – вулканичен връх в горите източно от Алмадин. Кароните някога имали своя твърдина

там.

Вартила: Предводителка на отряд уелми, съперница на Джарк-ун.

Великите Предания: Най-значителните сказания от Преданията на Сантенар. По традиция се разказват на Празника на Чантед и другаде на важни церемонии. Наброяват двадесет и две.

Великият замисъл: Стремежът на Съвета да открие начин как да прогони веднъж завинаги кароните от Сант.

Великият предател: Рулке.

Веригата на Тайчид: Ивица от седем много ярки звезди и множество по-бледи, които се виждат зиме в южните райони.

Вуула: Майката на Каран. Самоубила се е след смъртта на Галиад.

Възбраната: Виж Предание за Възбраната.

Галардид: Обрасла с гора местност източно от Орист.

Галиад: Бащата на Каран. Полуааким. Убит е, когато Каран е била дете.

Ганел: Река, която започва близо до Чантед и преминава през планините, влива се в морето близо до Ганпорт.

Гар: Най-голямата река в Мелдорин. Извира западно от Шазмак и се влива в Туркадско море източно от Сит.

Гашади: Древните смъртни врагове на аакимите. Покварени от Рулке, те му се заклеват във вярност след бунта на зейните. Когато Рулке е затворен в Нощната земя, забравят кои са и се наричат уелми.

Гелон: Плод, чийто вкус напомня и за манго, и за праскова.

Гилнас: Името на Архиваря.

Гистел: Слуга на Фейеламор в Сит.

Гласът: Дарбата на най-способните разказвачи да внушат на слушателите си всяко чувство само със силата на словото си.

Големите планини: Най-обширната и най-високата планинска верига в Сантенар, отделяща югоизточната част на континента Лоралин.

Големият път: Главният път от север на юг в източните области на остров Мелдорин.

Голямата библиотека: Създадена от зейните в Зайл по времето на Зурската империя. Библиотеката е опустошена, когато зейните са прогонени, но по-късно е възстановена.

Голямата река: Виж Гар.

Голям събор: Форум, който може да бъде свикан в Туркад, за да намери изход от застрашаваща града криза.

Готрайм: Западналото имение на Каран близо до Толрайм в Банадор.

Грайт: Медна монета с малка стойност.

Дарът на Рулке (също Проклятието на Рулке): Знание, предадено от Рулке на зейните, което засилва устойчивостта им срещу способността на аакимите да прекършват човешкия дух. Остава клеймо, което ги отличава.

Джарк-ун: Предводител на отряд уелми.

Джафит: Уелм от свитата на Игър.

Джеви (Джевандер): Бащата на Лилис, изчезнал преди седем години.

Джеперанд: Област край западните склонове на Крандорските планини. Дом на зейните и родно място на Лиан.

Дирхан: Митнически служител в Сит, приятел на Пендер и Хасиен.

Долода: Вестоноска, една от подчинените на Игър.

Дройк: Кучето на Идлис.

Ейюфи: Създателка на Огледалото, която го дава на Тенсор.

Елиенор: Велика героиня на аакимите от времето, когато кароните нападат Аакан.

Елудор: Обширна област северно от Туркад, обрасла с гора.

Емант: Полуааким, библиотекар в Шазмак. Пътува и под името Флак.

Забранените опити: Магьоснически похвати, чрез които може да бъде открита пролука във Възбраната и Рулке да бъде прогонен завинаги. Опасни са, защото е възможно Рулке да получи власт над извършващия опита.

Зайл: Град в североизточната част на Мелдорин. Някогашна столица на Зурската империя. Сега е прочут само с Голямата библиотека.

Зара: Аакимка, близначка на Шала.

Зарет: Хлун, лейтенант от армията на Игър.

Зейни: Народ, отдаден на знанието. Някога зейните са живели в Зайл, където основали Голямата библиотека. Сключват съюз с Рулке и след разгрома му повечето са изстребени, а оцелелите – прогонени. Сега живеят в Джеперанд и не се съюзяват с никого.

Зофи: Майката на Лиан.

Зурска империя: Древна империя в северните области на

Мелдорин. Зайл е бил нейна столица.

Игър: Велик и могъщ чародей. Преди е бил член на Съвета, сега е отцепник, живеещ във Физ Горго. Неговите армии превземат почти целия южен Мелдорин.

Идлис: Уелм, който дълго преследва Каран. Освен това е лечител.

Йенис: Аакимка от свитата на Тенсор.

Йеча: Уелмка, служителка на Игър.

Калам: По-голямата сестра на Лиан.

Калаш: Опиат, който Фейеламор дава на Мейгрейт, за да прикрие цвета на очите ѝ.

Календар: Годината на Сантенар продължава 395,7 денонощия и е разделена на дванадесет месеца по 33 дни.

Кандор: един от тримата карони, които идват на Сантенар. Убит е в годините след Прочистването – единственият карон, умрял на Сант.

Карам Малама: Мъгливо море, южно от Туркадско море.

Каран (Каран от Банадор): Жена от рода Фърн, но има и аакимска кръв от баща си Галиад. Тя има дарбата на усета. Живее в Готрайм.

Карони: Една от четирите човешки раси, владетели на света Аакан. Избягали през небесната пустош, за да отнемат Аакан от аакимите. Нарекли се на мразовит дребен спътник на планета някъде из най-далечните предели на пустошта. Имат странни очи – индиговосини или тъмночервени, понякога единият оттенък се прелива в другия в зависимост от светлината.

Карстейн: Най-близкият град до Физ Горго.

Коренна раса: Човешката раса, първоначално населяваща Сантенар. Все още е несравнимо по-многочислена от останалите.

Крандор: Град от другата страна на света.

Крейде: Град в Ягадор.

Куилсин: Област южно от Орист.

Ласий: Светла напитка, получена чрез ферментация. Има леко опияняващо въздействие и се употребява навсякъде в Орист. Произвеждат я от сладкия сок на дървото сард.

Левга: Около пет хиляди крачки, приблизително равна на пет километра.

Летописец: Историк, вещ в изкуството и науката да попълва и

съхранява Преданията.

Лейс: Бащата на Лиан. Книжник.

Лиан: Зейн от Джеперанд. Майстор летописец и разказвач. Изучава Преданията.

Лоралин: Континентът източно от Туркадско море.

Лъжовното огледало: Огледалото на Аакан. Наричат го така, защото невинаги показва истината.

Магистър: Чародей и предводител на Висшия съвет в Ягадор. Мендарк е Магистър от хиляда години.

Малиен: Майката на Раел.

Малкин: Временен водач на Съвета на Туркад, проявил се като страхливец.

Мансер: Магьосник, майстор на Тайното изкуство.

Мантил: Жена от аакимите, майка на бащата на Каран.

Мелдорин: Много голям остров западно от Туркадско море и континента Лоралин.

Мейгрейт: Жена, която осиротява в детството си. Фейеламор я отглежда и обучава с някаква незайна цел. Майсторка на Тайното изкуство.

Мелез: Дете от сношение между представители на различни човешки раси. Мелезите са рядкост, повечето от тях са неуравновесени, но понякога притежават забележителни дарби.

Мендарк: Магистър на Съвета на Ягадор, докато Тилан не му отнема властта. Могъщ и изтънчен чародей, но напоследък обзет от неувереност заради възхода на прастария му враг Игър.

Надирил: Ръководителят на Голямата библиотека в Зайл. Мъдрецът Надирил е и член на Съвета на Ягадор.

Нари: Пристанищен град в плавателната част на Гар.

Наставникът на Чантед: В момента е Уистан. Наставникът в Школата на Преданията се смята формално и за ръководител на целия Чантед.

Нелиса: Член на Съвета на Ягадор, Старша правница на Големия събор.

Нийд: Езеро в мочурливите гори близо до Физ Горго, където са открити наполовина скритите от водата руини на град Нийд.

Никеранд: Укрепен град на отсрещния бряг срещу Туркад, където Тилан намира убежище.

Нощната пустош: Селение далеч от света на действителното, където е затворен Рулке.

Обхват: Мярка за дължина, равна на разперените ръце на висок мъж. Около шест стъпки.

Огледалото на Аакан: Устройство, което аакимите са създали в своя свят Аакан, за да виждат надалеч. В Сантенар то променя и изопачава действителността, затова аакимите го скриват. Освен това Огледалото се сдобива с памет и съхранява отпечатыци от всичко видяно. Ялкара го открадва, успява да открие с него пролука във Възбраната и избягва обратно на Аакан.

Орист: Област на мочурища и гори в югозападната част на Мелдорин. Земята на Игър, където се намира Физ Горго.

Орстанд: Съдия и член на Съвета. Най-старият приятел на Мендарк.

Осейон: Огромен чернокож мъж, главен телохранител на Мендарк.

Паш-лар: Уелмската дума за Огледалото на Аакан.

Пендер: Лодкар, за когото са настъпили трудни времена.

Перионска империя: Великата империя на Кандор. Рухва, когато Перионско море пресъхва.

Питлис: Велик ааким от далечното минало, заради чието простодушие могъщият град Тар Гаарн пада в ръцете на Рулке. Той е архитектът, сътворил Тар Гаарн и Алсифър. Рулке го убива.

Порт Кардасон: Пристанището на Туркад.

Послание: Мисли или чувства, предадени от едно съзнание на друго.

Правници: Арбитри при Голям събор в Туркад. Те отговарят и за правосъдието в града.

Празникът на Чантед: Ежегоден празник в Чантед, на който учителите и учениците в Школата разказват Преданията.

Предание за Възбраната: Най-великото от Великите предания. Сказание за унищожаването на златната флейта от Шутдар. Възбраната откъсва Сантенар от другите два свята.

Предания: Огромната сбирка от летописи, които обхващат над четири хилядолетия от историята на Сантенар. Преданията се състоят от исторически документи, съставени от летописците, също от сказания, песни и легенди на народите в Сантенар и на нашествениците от други светове. Културата на Сантенар е неразделно преплетена с Преданията

и най-съкровеният копнеж на всеки е да бъде споменат в тях.

„Предания на аакимите“: Обобщение на древната история на този народ, съставено скоро след построяването на Шазмак.

Предъл: Крепостен град на Широкия път.

Принуда: Разновидност на Тайното изкуство, начин да наложиш някому постъпка против волята му.

Прочистването: Поредица от войни между кароните и аакимите преди повече от хилядолетие, опустошили почти напълно Сантенар.

Пътят между световете: Тайни, неспирно променящи се и невестествени проходи, които дават възможност за трудното прехвърляне между Трите свята. Затворен от Възбраната.

Раел: Ааким, братовчед на Каран.

Разгадаване: Откриване на истината. Метод, чрез който принуждава човек да каже цялата истина.

Разказвач: Човек, овладял ритуалните оказания, които съставляват Преданията на Сантенар.

Рулке: Карон от Ааакан, известен и като Великия предател. Той примамва Шутдар на Аакан, за да създаде златната флейта, и това е началото на последвалите затруднения. След Прочистването е затворен в Нощната земя, докато не бъде намерен начин за прогонването му обратно на Аакан.

Сантенар, Сант: Най-малкият от Трите свята, обитаван от народите на коренната раса.

Сард: Високо дърво, преобладаващо в мочурливите гори на Орист. От кората му се произвеждат хартия за свитъци, а от сладкия му сок – напитка.

Светлик: Устройство от кристал и метал, което излъчва мека светлина при докосване.

Свързване, дарба за свързване: Сливане на умовете, чрез което хората с дарбата за усет споделят мисли и чувства и се подкрепят душевно. Понякога се използва за налагане на собствената воля над околните.

Селиал: Аакимка, водач на Синдиците от Шазмак.

Синдици: Управляващият съвет на аакимите, понякога изпълнява съдийски функции. Никой не може да изрече лъжа пред тях на официален процес.

Сит: Свободен град и търговска държава, построен на остров в

река Гар, в западен Ягадор.

Сифтах: Рибарско градче на североизточния бряг на Мелдорин.

Скаури: Ръководител на подземния свят в Туркад.

Стасор: Град на аакимите в източен Лоралин.

Страшните пазители: Уелмите.

Сундор: Някога значим град в централен Мелдорин, сега е село.

Събранието: Комитетът, управляващ Туркад. Проявява безсилие в критични моменти.

Съветът (също Съветът на Ягадор, Съветът на Сантенар, Великият съвет, Висшия съвет): Съюз на могъщите. Заедно с аакимите е създал Нощната земя и е прогонил Рулке там. След това има две задачи – да продължи великия си замисъл и да бди над Рулке.

Тайната на кароните: Методите за изработката и използването на флейтата.

Тайното изкуство: Магьоснически или чародейски похвати.

Талалейм: Един от Трите свята – светът на фейлемите. Осеян с красиви планини и гъсти гори.

Талия: Доверена помощничка на Мендарк. Тя е чародейка и майсторка на боя със и без оръжие.

„Танцуващата гъска“: Втората лодка на Пендер.

Тар: Сребърна монета в обръщение почти навсякъде из Мелдорин. Достатъчна е да изхрани едно семейство няколко седмици.

Тар Гаарн: Главният град на аакимите във времето преди Прочистването. Бил е разположен източно от Крандор.

Творение: Машина, чието действие отчасти се основава на Тайното изкуство.

Тел: Златна монета със стойността на двадесет сребърни гара.

Тел: Аакимка от свитата на Тенсор.

Тенсор: Предводителят на аакимите. Той е убеден, че неговото предназначение в живота е възвърне величието на своя народ и най-сетне да отмъсти на Рулке, който ги е предал и съсипал. Горд до безразсъдство.

Тес, Тесариел: Капитан на риболовен кораб от Ганпорт.

Тилан: Военачалник в Ягадор и член на Съвета. Интригите му са насочени срещу Мендарк, когото сваля от поста Магистър.

Тилтилуин и Тинтилуин: Двата планински върха при прохода от Тулин до Банадор.

Тинтинуин: Вулканичен връх южно от Тулин.

Тиртракс: Главният град на аакимите в Големите планини.

Толрайм: Град в северен Банадор близо до Готрайм, семейното имение на Каран.

Торгстед: Един от телохранителите на Мендарк.

Трикръвен: Двоен мелез – човек с кръв от Трите свята, от трите различни човешки раси. Появяват се извънредно рядко и понякога имат забележителни способности.

Трите свята: Сантенар, Аакан и Талалейм.

Трул: Ааким от свитата на Тенсор.

Тръско: Капитанът на охраната в Школата и единствен приятел на Уистан.

Тулин: Селце в планините южно от Чантед. Там живее Шанд.

Туркад: Градът, неподвластен на времето, най-древен в цял Сантенар. И най-покварен. Населението му е голямо. Разположен е при устието на река Сабот на брега на Туркадско море. Там е седалището на Съвета и на Магистъра.

Туркадско море: Дългото море, което разделя Мелдорин и континента Лоралин.

Търлю: Озлобен, провалил се летописец, сега сенешал на Уистан.

Уан Баре: Планините на гарвана. Ялкара, Майсторката на заблудите, е имала там своя твърдина – Хависард. Злокобно място.

Уелми: Сега са слуги на Игър, неговите страшни пазители. Преди са се наричали гашади.

Уистан: Седемдесет и четвъртият Наставник в Школата на Преданията.

Уолф: Контрабандист, който отвежда Мейгрейт и Каран до Физ Горго.

Фейеламор: Предводителка на фейлемите, която идва на Сантенар скоро след Рулке, за да държи под око кароните и да поддържа равновесието между световите. Господарка на Мейгрейт.

Фейлеми: Човешката раса, която първоначално обитава света Талалейм. Дребни начумерени хора, на които прастира традиция забранява да си служат с машини и особено с магически пособия, затова пък са майстори на предрешаването и илюзиите. Заради Възбраната групата на Фейеламор остава по неволя на Сант и неуморно търси път към дома си.

Фейчанд: Името, с което се представя Фейеламор, когато се крие от света.

Физ Горго: Крепостен град в Орист, наводнен в древността, а сега възстановен. Твърдината на Игър.

Флейтата (също Златната флейта): Устройство, сътворено на Аакан от гениалния ковач Шутдар по заръка на Рулке. Шутдар го открадва и го отнася на Сантенар. Ако с устройството си послужи някой от надарените, може да отвори Пътя между световите. Шутдар го унищожава в дните на Възбраната.

Фолк: Равна суха местност северно от Чантед.

Фърн: Майчиното родово име на Каран от Банадор.

Хасиен: Жена, живееща с Пендер в Нарн.

Хения: Жена от народа на зейните. Член на Съвета на Ягадор.

Хечет, Портата на Хечет: Малък град западно от Чантед, някогашно важно средище.

Хид: Средзимният ден. Четвъртият ден от ендре, средзимната седмица. Смята се за ден на лоши поличби.

Хингис: Изключително висок ааким от свитата на Тенсор.

„Хлапето“: Корабът на Пендер.

Хлуни: Жители на кейовете в Туркад.

Цитаделата: седалището на Магистъра в Туркад, огромно укрепено здание.

Чакалот: Едро водно влечуго, донякъде подобно на крокодил.

Чантед: Град в северен Мелдорин, разположен в планинското подножие. Там се намира Школата на Преданията.

Чард: Вид чай.

Чейки: Подчинен на Игър.

Черт: Моряк от екипажа на „Ганцуващата гъска“ на Пендер.

Шазмак: Забравеният град на аакимите в планините западно от Банадор.

Шанд: Старец, който прислужва в странноприемница в Тулин, но не е какъвто изглежда.

Школата на Преданията: Най-старата школа за подготовка на хората, които ще станат летописци или разказвачи на Преданията, или пък обикновени бардове и кралски певци. Основана е в Чантед скоро след налагането на Възбраната.

Широкият път: Главният път от север на юг в централните

области на остров Мелдорин.

Шутдар: Човек от коренната човешка раса на Сантенар, създател на златната флейта. След като унищожава себе си и флейтата, настъпва Възбраната, която затваря Пътя между Световете.

Юлис: Съдържателка на кръчма в Туркад. Може да достави всичко на определена цена.

Ягадор: Земите между планините и Туркадско море.

Ялкара: Демоничната властителка, Майсторката на заблудите. Тя е третата от кароните, дошли на Сантенар да намерят флейтата и да я върнат на Аакан. Присвоява си Огледалото, за да открие чрез него пролука във Възбраната. Избягва от Сант, без да вземе Огледалото.

КРАЙ

© 1998 Иън Ървайн
© 2005 Владимир Зарков, превод от английски

Ian Irvine
The Tower on the Rift, 1998

Сканиране, разпознаване и редакция: jmv, 2008
Редакция: Mandor, 2008 (#)

Публикация

Иън Ървайн. Кулата върху разлома
История от трите свята
Втора книга от Взор през огледалото
Американска, първо издание
Превод: Владимир Зарков, 2005
Редактор: Олга Герова
Художествено оформление на корица: Петър Христов, „Megachrom“, 2005
Компютърна обработка: Линче Шопова, ИК „Бард“
ИК „Бард“, 2005

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8303>]